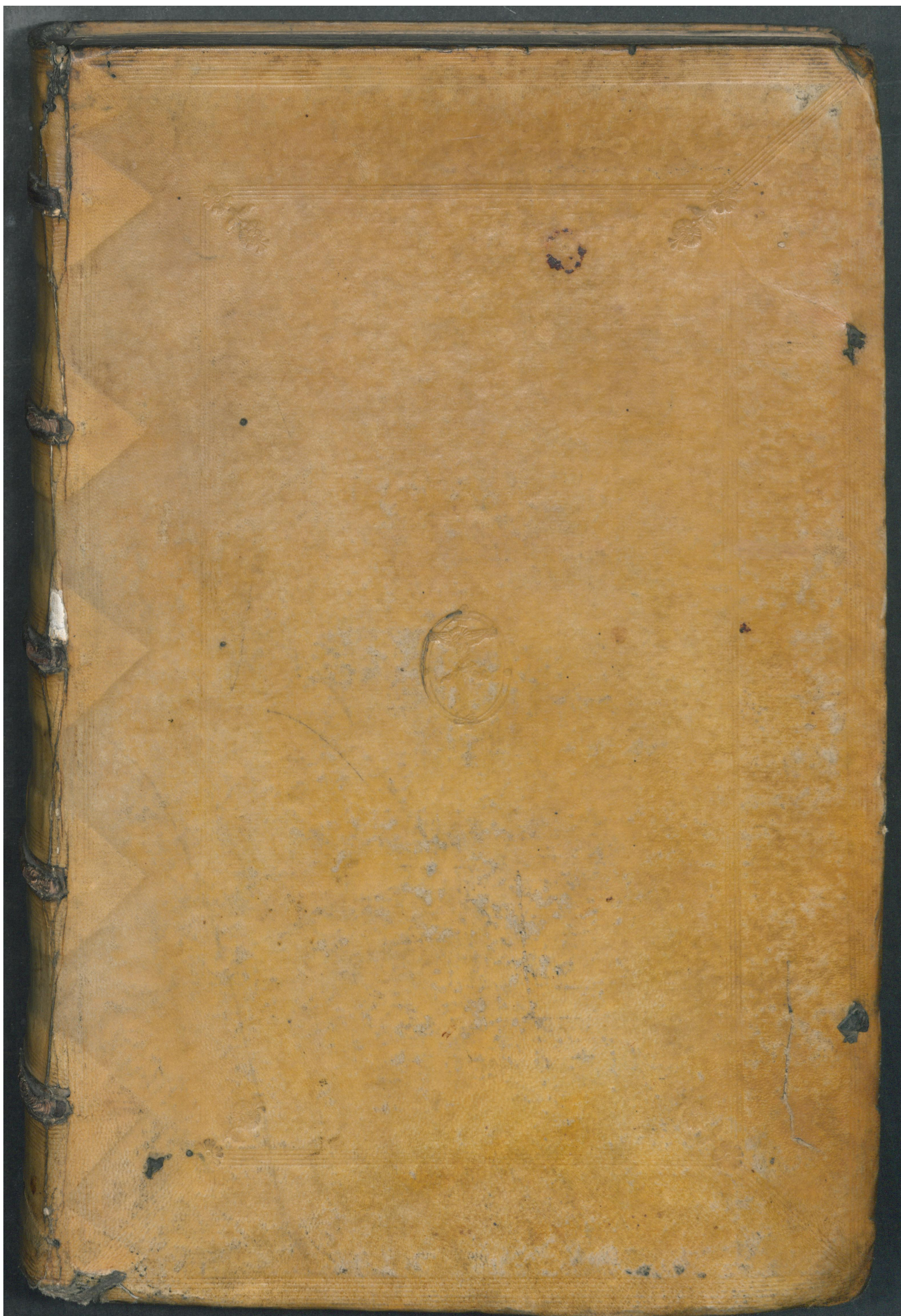
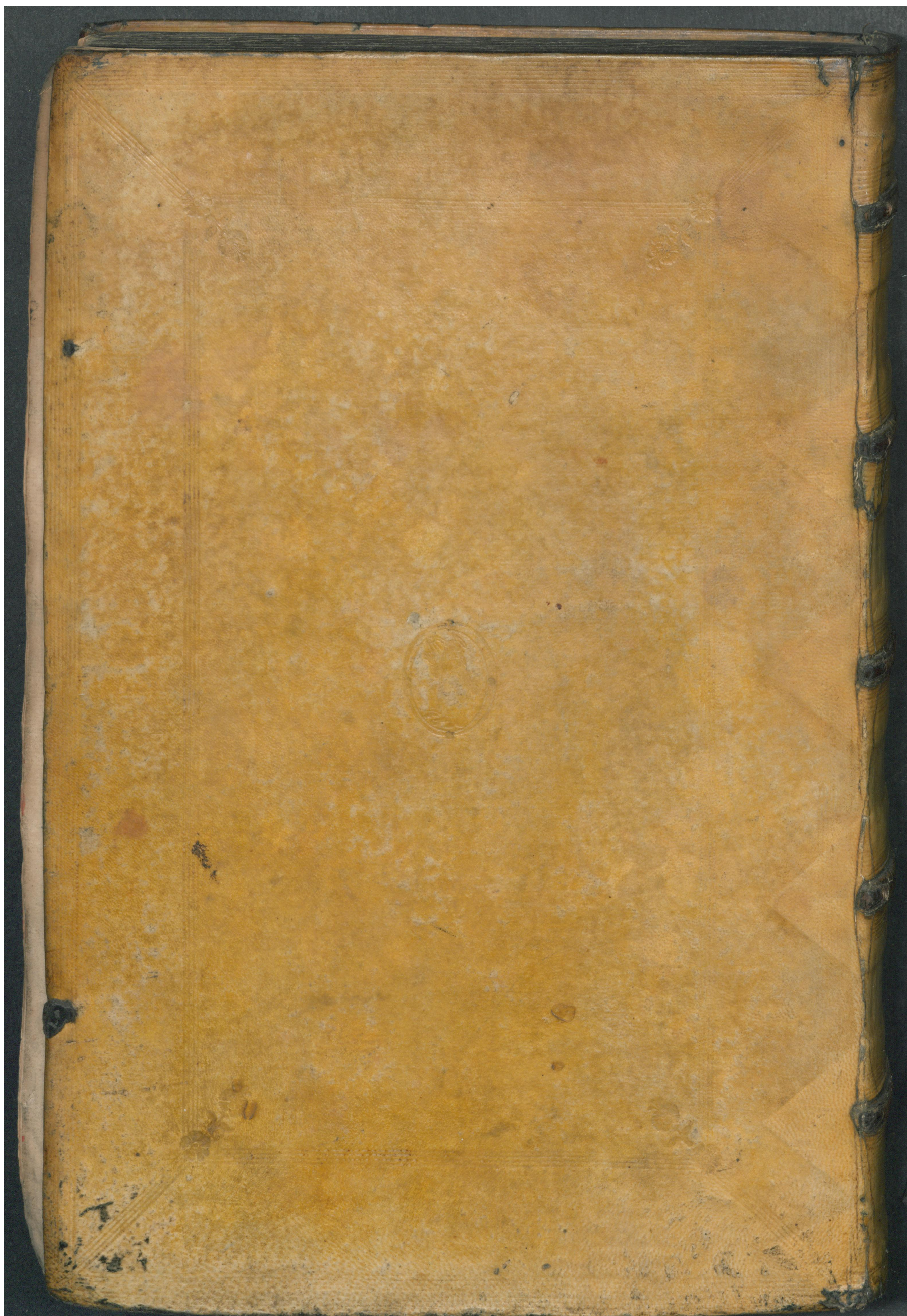
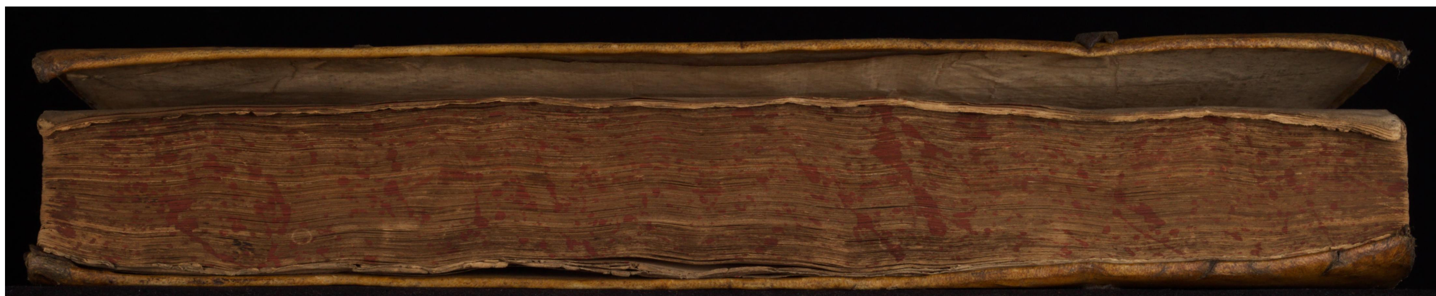

1640

24382

39/

7/5/-

3/18/-

Thomas Stainton

Aug 17 - 1875

FLORES SERAPHICI,

SIVE

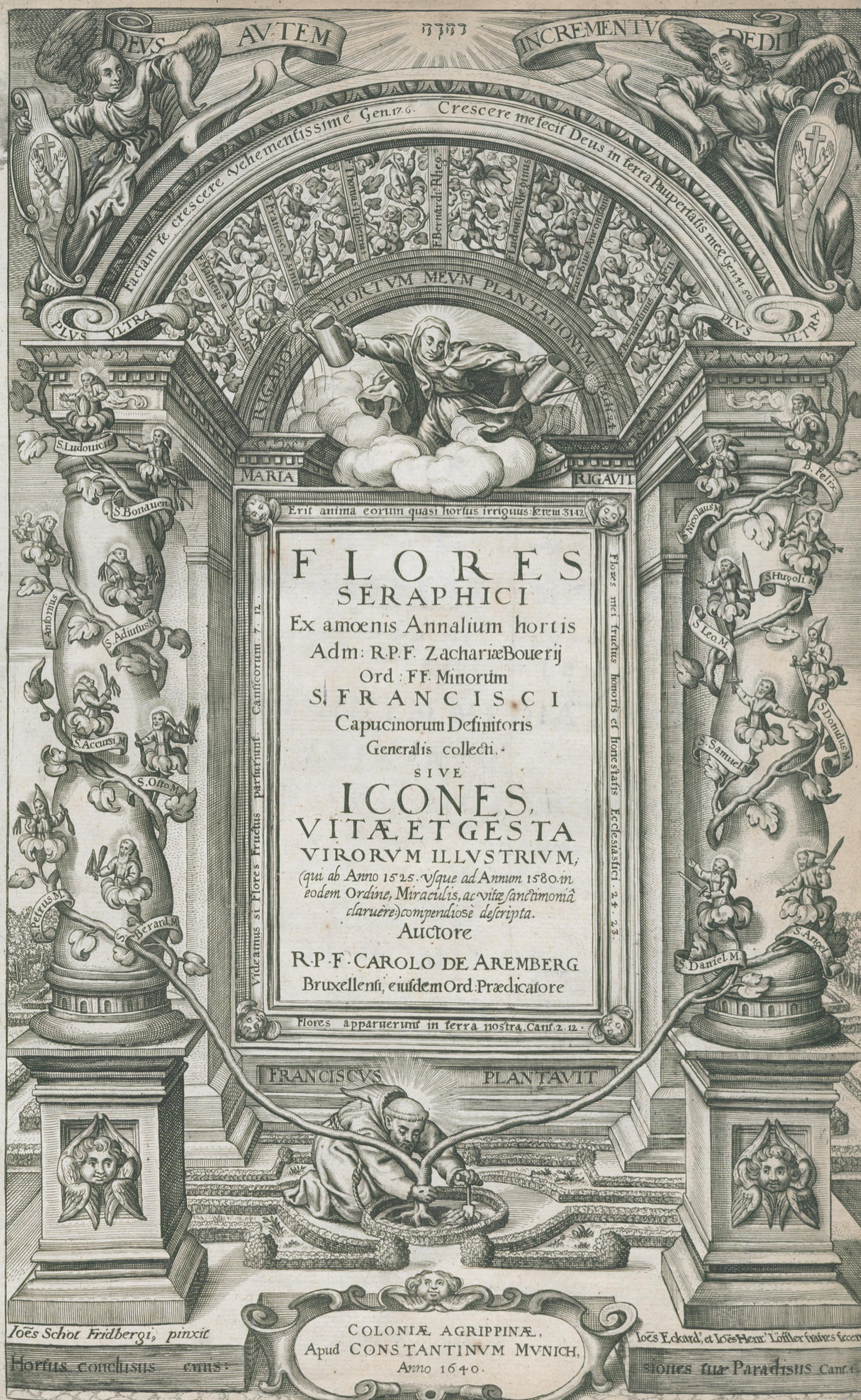
ICONES,

VITAE, ET GESTA VIRORVM ILLVSTRIVM

ORDINIS FRATRVM MINORVM S. FRANCISCI CAPVCINORVM.

AVCTORE,

R. P. CAROLO de AREMBERGH,
BRVXELLENSI, EIVSDEM ORDINIS
PRÆDICATORE.

DEUS AUTEM
INCREMENTU DEDIT
Faciam te crescere vehementissime Gen.17.6.
Crescere me fecit Deus in terra Paupertatis meæ
PLUS ULTRA
PLUS ULTRA
HORTUM MEUM PLANTATIONUM
MARIA
RIGAVIT
Erit anima eorum quasi hortus irriguus: Ierem 31.12
Videamus si Flores Fructus parturiunt. Canticorum 7. 12.
Flores mei fructus honoris et honestatis Ecclesiastici. 24. 23.
FLORES
SERAPHICI
Ex amoenis Annalium hortis
Adm: R.P.F. Zachariæ Bouerij
Ord: FF. Minorum
S. FRANCISCI
Capucinorum Desinitoris
Generalis collecti.
SIVE
ICONES,
VITÆ ET GESTA
VIRORUM ILLUSTRIUM,
(qui ab Anno 1525. usque ad Annum 1580. in
eodem Ordine, Miraculis, ac vitæ sanctimoniâ
claruêre:) compendiosè descripta.
Auctore
R.P.F. CAROLO DE AREMBERG
Bruxellensi, eiusdem Ord: Prædicatore
Flores apparuerunt in terra nostra. Cant. 2. 12.
FRANCISCUS
PLANTAVIT
S. Ludouicus
S. Bonauen.
S. Antonius
S. Adiutus M.
S. Accursi. M.
S. Otto M.
S. Petrus M.
S. Berard. M.
B. Felix
S. Nicolaus M.
S. Hugoli. M.
S. Leo. M.
S. Donulus M.
S. Samuel
S. Daniel. M.
S. Angel.
Ioēs Schot Fridbergi, pinxit
COLONIÆ AGRIPPINÆ,
Apud CONSTANTINUM MUNICH,
Anno 1640.
Ioēs Eckard. et Ioēs Henr. Löffler fratres fecerunt
Hortus conclusus emis:
siones tuæ Paradisus Cant. 4.

Thomas Stainton
Feb 8-1872

D. O. M.

IESV CHRISTO,

DEI VERBO ANTE SÆCVLA GENITO,

ORBIS CONDITORI,

MARIÆ MATRIS SEMPER VIRGINIS SECVNDVM CARNEM FILIO,

HOMINVM SERVATORI,

CÆLORVM IMPERATORI, REGI REGVM, INVICTISSIMO DOMINO DOMINANTIVM,

MORTIS, & INFERNI TRIVMPHATORI,

EX HOMINIBVS, VLTRA HOMINES, & SVPRA HOMINES PERFECTO DEO, PERFECTO HOMINI,

DEI, & HOMINVM MEDIATORI,

ANIMARVM

SAPIENTISSIMO MODERATORI,

VIÆ INFALLIBILI, VERITATI INCOMPREHENSIBILI, VITÆ INTERMINABILI,

OMNIVM

PATRI DOMINOque,

QVI EST SVPER OMNIA, & PER OMNIA, & IN OMNIBVS NOBIS,

IPSI

LAVS, HONOR, & GLORIA IN SÆCVLA,

AMEN.

FVLCITE ME FLORIBVS, QVIA AMORE LANGVEO. Cant. 2.
DIVÆ MARIÆ PASSAVIENSI Vovet, Dedicat Consecratq; Fr. Carolus de Arenberg Bruxellensis Præd. Capuc.
FLORES SERAPHICI
STEMMa SERAPHICA
FLORES MEI FRVCTVS HONORIS ET HONESTATIS Ecclesi. 24. 23.
Löffler fecit.
AD TE CLAMAMVS EXVLES, FILII EVÆ, IESVM BENEDICTVM FRVCTVM VENTRIS TVI, NOBIS POST HOC EXILIVM OSTENDE.

MARIAE DEI MATRI,

Matri integræ, Virgini fæcundæ,
Matri Virgini.
Cuius viscera intacta virum claudunt,
Cuius venter virum nescit,
Cuius vterus, factus Templum Spiritus Sancti,
Peperit Dominum Templi.
Rerum omnium conditarum mensuræ,
Diuini Archetypi descriptæ Imagini,
Diuinitatis Cœlo, Solio, Templo, Throno,
Dei formæ.
Humani Generis Patronæ, Minorum Matri,
Capucinorum, & Matri, & Nutritiæ Parenti,
Peregrinationis nostræ Aduocatæ,
Periclitantium Adiutorio,
Omnium Mediatrici.
Vnde captiuus redemptionem, æger curationem,
Tristis consolationem.
Iustus gratiam, Angelus lætitiam
Gloriam accipiunt Vniuersi.
Misericordiæ cumulo, Cœli repletioni,
Inferni euacuationi
Cœlestis Hierusalem ruinæ
Instaurationi.

Paren-

Parentûm reparatrici, Posterorum viuificatrici,
Hominis naturam supra immortales spiritus
exaltanti.
Angelorum regulæ, & mensuræ,
Humanæ curationis consilio,
Omnis creaturæ decori.
Diuinæ Pietatis abyssi claui,
Stellæ sine sui corruptione lumen emittenti,
Salutis antidotum humano generi
propinanti.
Corporis Christi vmbræ obumbratæ,
Gloria Maiestatis vestitæ,
In meridie sempiterno, in secretis Filij sui amplexibus
recubanti.
Austriacorum Tutrici, Passauiensium Protectrici,
Singulari suæ Benefactrici,
Hosce Flores Seraphicos
Vouet, Dedicat, Consecratque

Humillimus, ac deuotissimus cliens
& seruus

Fr. C. B. C. I.

ADMO-

ADMODVM REVERENDO
in Christo Patri

P. IOANNI à MONTE CALERIO

TOTIVS ORDINIS FRATRVM MINORVM S. FRANCISCI CAPVCINORVM MINISTRO GENERALI DIGNISSIMO, &c.

AB vltimis Germaniæ oris, ſtylo, & affectu ad Reuerendam admodum Pat. tuam accedo; & quorſum alio ire? niſi eò redire, quò me filialis animus, & Religionis aſpectus reuerti iubet; nec longo impulſu opus fuit, vbi voluntas prona eſt, res pia; ſic enim, & Matri decuit Ordini, & tibi Patri obſequi. De voluntate. Optima ſemper eſt, & fuit. Quia Filij ad Patrem, ſubditi ad Prælatum, radij ad ſuum Solem, riuuli ad ſuam originem, membri ad caput; nec alias pulli, quàm matris, alas nouerunt; nec alia agni vbera, quàm, quæ ſuxerunt. Portum vndè exeo, repeto cœleſti iubare, Solis iuſtitiæ radijs fauentibus, Lunæ Deiparæ ductu; illi primùm, & ſuper omnia; huic poſtmodùm, ac deuotè, me, & mea conſecro. Iam verò, admodùm R. P. ad te ex Horto Capucinorum Seraphico, Seraphicos Flores profero. Tuus enim, & Hortus, & Flores; noſtrûm quidem, ſed magis tui. Rara virtus, & magnum munus, id colere, quod Franciſcus plantauit, Maria Virgo rigauit, & cui Deus incrementum dedit. Nec aliud regimen Numinis eſt, præſertim in culturâ huiuſce Capucinorum Horti; quàm vt illi primum præficiat, quem clariore quâdam notâ elegit, tuetur, fouet. Ergò iure te Hortulanum, Miniſtrum Generalem, Patrem fecit. Quem? à naturâ, à doctrinâ, ab vſu eximium, à vitæ probitate, prudentiâ, benignitate, cæteriſque virtutibus conſpicuum. Hæc quidem manifeſta ſunt, quæ ſecurè depono, quia nihil vanitatis ei

metuo, quem nihil ſibi tribuere, ſed omnia Deo reddere, vnde omne datum optimum, & omne donum perfectum, iam pridem didici. Hortus eſt à Deo, Dei Filio factus, à Diuâ Deiparâ Orbi datus, à Seraphico Patre inſtitutus, Hortus odoris ſuper omnia aromata, vnde Virorum doctrinâ, Sanctimoniâ, Miraculis illuſtrium Flores non iam morituri, ſed immarceſſibiles ad omnem vitam virentiſſimi legantur, & comparentur; Flores ſunt, vnde effloreſcat, quibus præſides, & quos excolis, Capucinorum vigor, & Chriſti bonus odor; vnde diuinus honor, & animarum ſalus amplietur, vnde Beatiſſimæ Virginis fauor erga nos ſummus innoteſcat, & totum Religionis Corpus ſub te Patre, Capite, & Præſide noſtro ſanum, & ſanctum perſiſtat. Deus Opt. Max. Admodum Reuerendam Pat. Veſtram nobis hic diutiſſimè ſeruet, & meritis ditatam, beatæ Immortalitati in æternum aliquandò redonet.

Ita voueo, oro, & ſpero.

Adm. Reu. P. V.

Humillimus & obedientiſſimus
in Chriſto filius
Fr. Carolus Bruxellenſis
cap. ind.

PRÆFA-

PRÆFATIO AD LECTOREM.

Ræclarum apud omnes Historiæ nomen ac dignitatem semper extitisse, antiquorum omnium, atque eorum præsertim vox fuit, qui de Historiâ tam magnifica, ac illustria sensêre, vt eam rerum, actionumque humanarum compendium, eâ potissimùm ratione appellandam senserint; quod, dum Summorum Virorum, qui nos anteriori æuo præcesserunt, consilia, actiones, rerum exitus prosequitur; velut loquens quædam præteritorum Imago, cunctas orbis ætates ante oculos ponat, ac pręteritorum temporum memoriam, quasi manipulo colligat. At, cum rerum gestarum veritas ita Historiæ necessaria sit, vt illius vita, ac fundamentum iure nuncupari debeat; quâ è medio sublatâ, nec venustas, nec rerum memoria, nec legitima narratio, neque Historia ipsa stare queat; ex quo egregie Tullius duas Historiæ leges sancitas esse docet: Prima, ne quid falsi dicere audeat: altera, ne quid veri dicere non audeat: atque id rectè: Historia enim si obscura, si prolixa, si perturbata fuerit, Historia est: at vbi mendax euincitur, non Historia, sed fabula nuncupatur. Nam quemadmodum humanum corpus, simul ac discesserit animus, exanime cadauer efficitur; ita etiam Historia, si à veritate, quæ illius vita, & anima est, deseratur, protinus vel in commentum, vel in fabulam mutatur. Quapropter hanc mihi ante omnia, in hisce Illustrium Virorum Ordinis Minorum S. Francisci Capucinorum vitis, & gestis ita prosequendam statui; vt vestigijs Annalium Admodum Reuerendi P. Zachariæ Bouerij insistens, non dubiam, non incertam, non suspectam, non vitio aliquo laborantem, sed dilucidam, certam, probatam ac à Prædicto Patre è tenebris erutam, atque in lucem vendicatam, cunctis aspectandam proponerem. Quod planè me assequutum spero, præsertim, cùm hic non omnia passim, quæ obuia fierent, sed ea tantummodò, quæ ab antiquis Patribus, qui propius à Religionis vitâ abfuerunt, memoriæ tradita, vel à grauissimis Viris certâ fide, ac Iure iurando confirmata fuêre, omnium habito delectu collecta sint.

Id tamen, Lector, te admonitum volo, me non omnium clarissimorum Virorum, quorum Capucinorum Religio, à sui ortu, ad hæc vsque tempora ferax fuit, gesta, ac virtutes, in hoc opere perstrinxisse. Cum enim prior humillimorum Patrum nostrorum ætas (qui-

bus maior humilitatis ac propriæ despicientiæ sectandæ, quàm existimationis apud homines captandæ, cura erat) Illustrium Virorum, qui in Religione florebant, facta potius silentio tegere, ac celare quàm in publicum proferre curaret ab hisqúe maximè abhorreret, quę suorum Virtutes, ac pręclarè gesta memorię commendare videbantur. Eo planè accidit, vt innumeri ferè Sanctorum hominum actus, Virtutes, & Miracula silentio, ac vetustate deletâ interiêrint, quorum vix leuis ac per manus tradita, ad nos memoria peruenit. Quo fit, vt eorum duntaxat, hic à nobis gesta, eaqúe compendiosè referantur, quę nos ex Annalibus pręfatis, illi verò ex Manuscriptis absolutissima, ac probatissima, ab anno, 1525. vsque ad annum, 1580. hauserunt. Hos verò neque omnes, neque promiscuè, absqúe delectu, inter Seraphicos Flores nostros sumpsimus. Eos enim, qui etsi Virtute præstantes nullis à Deo signis, aut visionibus, aut reuelationibus probati fuêre consultò prætermisimus, ne tanta congeries in immensum crescens, concepti, ac propositi voluminis metas excederet. Eis ergò tantùm delectis, quos Deus Opt. Max. vel diuinis hisce testimonijs Illustriores esse voluit, vel eorum gloriam post Mortem declarauit, gesta, ac vitam summâ cum virtute transactam, Ecclesiæ Sanctæ vestigijs inhærens (quæ laudat post mortem, magnificat post consummationem) conscribendam duximus.

Quamuis autem in legendis floribus nullus ordo plerunqúe seruari soleat sed ex eorum confusâ varietate, maius ornamentum, decusqúe illis accedat; aliter tamen quodlibet scribendi genus postulat, in quo nisi ordo quidam confertam, seu rerum, seu verborum congeriem, distribuat, disponat, atqúe concinnet: legenti non lucem, sed tenebras, non solatium, sed tædium afferat. Cùm autem hic triplex ordo instituì possit, vel qui ex annis in quibus Viri hi Illustres Religioni nomina dedêre, computari solet; vel qui ab eo tempore, quo hanc relinquentes in illam translati sunt Ciuitatem Dei, quæ est Primogenitorum descriptorum in Cœlis; vel deniqúe, qui debitum in subditis retinens Principatum Hierarchicus dicitur. Quandoquidem prior ex Annalibus Ordinis haberi non possit, neqúe Historiæ seriem texere intendamus, ad euitandam confusionem, qui ex solo secundi prępostero ordine oriri posset, Hierarchicum, quem Militantes in terris tenuêre, eligimus, ac singulis quem Prælationis dignitas, vel status conditio ordinem postulat, assignamus: tempus verò non quo in Religionem vocati sunt, sed quo à Religione, in viuorum, vt speramus, regionem euocati spectantes vnicum Patrem

Matthæum à Baſſio ſi excipias, cui tanquam primo Generali, ac primæui Sancti P. N. Franciſci habitus formæ reſtitutori, primas in hoc volumine merito tribuimus. Ob ſingularem tamen Deiparę Virginis in Religionem noſtram affectum (cui & pręſens opus conſecramus) nonnullas apparitiones ac reuelationes ab eâdem Illuſtribus Congregationis noſtrę Viris factas præpoſuimus: inter quas, cùm diuerſis temporibus, ac diuerſis diuerſi ſtatus, ætatis, dignitatis, contigerint, non alium ordinem ſtatuêre, ſed eas prout ſculpturæ facilitas, & imaginum decor poſtulabat, viſum eſt exhibere.

Id tamen cunctis maximè exploratum eſſe volo, me Illuſtrium Virorum (quorum vitæ in hoc Florum Seraphicorũ Tomo, ac poſterioribus, ſi vita comes fuerit, Deo bene adiuuante colligentur) geſta, Miracula, reuelationes; demùm ſi quæ alia beneficia eorum interceſſione à Deo lata fuerunt, haud ita legentibus credenda proponere, quaſi ab Apoſtolicâ Sede iam examinata, atque approbata, ab eâ fidem, & authoritatem acceperint: Cum his eam tantùm apud homines fidem mihi conciliare propoſitum fuerit, quæ cæteris rerum humanarum Hiſtorijs communis eſſe ſolet, quæque neminem, vel ad Catholicę, vel ad certę fidei Canonem perſtringat. Demum quę Apoſtolico Sacræ Congregationis S. R. & Vniuerſalis inquiſitionis Decreto (quod per omnia integrum, ac ſartum tectum ſeruatum volo) nullatenus aduerſetur. Quanquam enim in his tradendis ſtudium omne, ac diligentiam contulerim, & vera duntaxat, & quæ certá fide, ac famâ probatâ, à præfato Annalium Authore accepta fuêre, in medium afferrem: ea tamen, neque ab Eccleſiâ Catholicâ canonicè approbata cenſeri, neque maiori, aut ampliori, quàm humana, ac hiſtoricâ fide potiri, certum apud omnes, ac velut ſacrum eſſe volo. Quin etiam, cùm ſæpenumerò in Virorum Illuſtrium (qui apud nos vel Miraculis floruerunt, vel Virtutibus excelluerunt) vitæ perfectione explicandâ, Sanctitatis nomine vſus fuerim (quo in ſenſu illud paſſim, tum apud Scripturas tum apud Patres vſurpatur) Sanctoſque, ac Beatos homines quandoque appellauerim, quos Euangelicâ perfectione inſigniores offendi, nequaquam ea Sãctitatis opinio illos moueat, quaſi ij iam ab Apoſtolicâ Sede in Sanctorum album cõſcripti fuerint: cunctiſque perſpicuum ſit, nihil in eâ nuncupatione, Canonizationis, ſeu Beatificationis (quâ Sancti, ac Beati ab Eccleſiâ appellari ſolent, qui publico cultu ac veneratione apud homines donantur) inſinuari: ſed eam tantùm Sanctitatem in his à nobis commendari ſciant, quæ ex eorum Virtute, & morum exellentiâ proficiſci-

tur, vniuersa demum, quæ cum in hâc, tum in alterâ Florum Seraphicorum parte colligentur, ac conscribentur; per omnia S. R. E. exanimi, ac iudicio subiecta sunto.

Ne autem apud vllum fortè, Auctorum, ac Manuscriptorum (quæ in hoc opere, velut totius historiæ fontes, ac testes adhibentur) fides, & authoritas in discrimen, aut suspicionem vocetur. Lectorem admoneo: Nos duo potissimùm in hâc compendiosâ Virorum Illustrium Historiâ tradendâ, Scriptorum, qui apud nos omni exceptione maiores habentur, genera sequutum fuisse. Primum eorum, qui res ab initio gestas, ac Religionis nostræ primordia, à quibus propiùs abfuerunt, conscripsêre: Porrò hi quatuor enumerantur. Primus, Fr. Marius à Forozarsinio Vir grauissimus, qui anno 1567. Generalis electus, res vti viderat, se conscripsisse affirmat; Secundus, F. Hieronymus à Monte florum, qui anno, 1575. & ipse ad Generalatus officium assumptus, nonnulla duntaxat à priscis Patribus præclarè gesta è tenebris vendicauit, tum verò Sanctimoniâ, ac Miraculis clarus, è viuis excessit, quemadmodum in sequenti Florum Seraphicorum Tomo fusè exarabitur. Tertius, F. Matthias Salodiensis, Vir præclarus, qui sæpenumerò Diffinitoris Generalis munere functus ac multis in Religione dignitatibus cohonestatus, fusius totam institutę Capucinorum Reformationis Historiam vsqúe ad annum, 1575. duobus voluminibus complexus est. Huius Viri virtus authoritas, fides, ne vlli suspecta esset, à Deo signis post mortem comprobata fuit, vti suo loco explicabitur. Quartus deniqué F. Bernardus à Colle-petratio, eximiæ Virtutis Concionator qui cum illa prima Religionis tempora, quæ sub Matthæo à Basso, ac Bernardino Astensi defluxêre, conspexisset) res ampliori rerum narratione, ac Volumine prosecutus est, quarum veritatem, vita ab eo in summis Virtutibus transacta, ac plerisque Miraculis illustrata, sua annorum serie conscribenda non obscurè confirmat. Atq; hi sunt, quos cum tã q̃ antesignanos, ac fidelissimos Histo. duces secutus fuerim, eorũ quoq; testimonio tanquã fidelissimo ligamine flores colligãdos duxerim.

Alt. scriptorum genus huic succedit, ex antiquis Prou. Monumentis, Gene. Min. iussu, & authoritate, summâ fidelitate, ac diligentiâ, nec non inetrposito iusiu. vndiq; collectũ, ac consignatum, quorum fidem nefas duxerim in discrimen adducere. Ab his amplissimis igitur Hortis cũ totus hic Flor. Ser. To. collectus fuerit, minus profectò ille obloquẽtiũ calũnijs obnoxius esse potest. Mihi verò id apud ęquũ lectorẽ fidei cõparatũ opto, vt mutuò accepta, tantũ à me reddita existimet

APPRO-

APPROBATIONES.

Vsu Admodum Reuerendi Patris Ioannis à Montecalerio Ministri Generalis Ordinis nostri Fratrum Minorum Sancti Francisci Capucinorum, &c.

Ego Frater Benedictus Leodius Rhenanæ Prouinciæ Definitor, Lector, & Guardianus Moguntinensis, vidi, & accuratè perlegi hunc librum, cui titulus, *Flores Seraphici ex amœnis Annalium Hortis Adm. R. P. F. Zachariæ Bouerij Ord. FF. Minorum S. Francisci Capucinorum Definitoris Generalis collecti, siue Icones, vitæ, & gesta Virorum Illustrium (qui ab Anno* 1525. *vsque ad Annum* 1580. *in eodem Ordine miraculis, ac vitæ Sanctimoniâ claruêre) compendiosè descripta Auctore* R. P. F. *Carolo de Aremberg Bruxellensi, eiusdem Ord. Prædicatore*; In quo nihil reperi fidei, vel bonis moribus aduersum; imò omnia doctrinâ, pietate, styli breuitate, rerum Ordine, ac ipsâ quasi viuâ per imagines Inclytorum Ordinis Seraphici Capucinorum reproductione, adeò pulchra, & efficacia, vt Auctorem suum, meritissimo à Natalibus, Virtute, atque ingenio commendent, & quemlibet ad Sæculi vanitates spernendas, Christique, & Sanctorum sequenda Vestigia maximè promoueant. Quare dignum censeo, vt hi Flores cœlestem odorem spirantes, ad Dei gloriam, Seraphici Ordinis nostri fructum, & Christianæ Reipublicæ vtilitatem, in lucem prodeant. Datum Coloniæ Agrippinæ In Conuentu nostro Anno 1639, Die 21. Februarij.

Fr. Benedictus Leodius,
qui suprà.

Lores Seraphicos, siue Icones, vitas, & Gesta virorum Illustrium; qui in Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci Capucinorum, ab anno 1525. *vsque ad annum*, 1580. *virtutibus, signis, miraculis, ac vitæ sanctimoniâ claruerunt: à Reuerendo Patre F. Carolo ab Arenbergh, ex Annalibus nostris*, ordine Hierarchico, *concinnatos*: de mandato Adm. Reuerendi Patris Ioannis à Monte Calerio Ordinis nostri Generali Ministro, perlegi, & in eis non tantum nihil contra fidem, & bonos mores; sed Illustri viro, dignum opus inueni: quodque in omni loco bonum odorem Christi diffundat, reperi, eoque dignissimum censeo, vt imprimatur. Datum Coloniæ Agrippinæ die 21. Februarij, 1639.

F. Victor Treuirensis
Prædicator Capucinus Ind.

Licentia Adm. R. P. Ministri Generalis.

Os Fr. Ioannes à Montecalerio Minister Generalis licet immer. totius Ord. Fratrum Minorum Sancti Francisci Capucinorum tenore præsentium concedimus quatenus liber cui titulus est. *Flores Seraphici ex amœnis Annalium Hortis A. R. P. Zachariæ Bouerij Ord. Fratrum Minorum Sancti Francisci Capucinorum definitoris Generalis collecti, siue Icones, vita, & gesta virorum Illustrium (qui ab anno* 1525. *vsque ad Annum* 1580. *in eodem ordine miraculis ac vitæ sanctimoniâ claruêre) compendiosè descripta.* à R. P. F. Carolo Bruxellensi dicti nostri Ordinis Concionatore compositus, & à Patribus doctis nostræ Religionis, quibus id commisimus, recognitus, & approbatus, seruatis aliàs seruandis, prælo mandari valeat, In quorum fidem has Chirographo nostro, & officij nostri sigillo muniuimus. Datum Lugduni 1 septembris 1639.

F. Ioannes Min. G.

X commissione adm. Reuerendi & Eximij P. F. Ioannis Philippi Fridt Ord. Præd. Sacrosanctæ Theologiæ Magistri, in almâ Vniuersitate Coloniensi Professoris publici, & hæreticæ prauitatis Inquisitoris Apostolici, *Flores* hosce *Seraphicos* ex amœnis Annalium hortis adm. Reuerendi P. F. Zachariæ Bouerij Ordinis FF. Minorum S. Francisci Capucinorum definitoris Generalis, operâ R. P. F. Caroli de Aremberg accuratissimè collectos, non sine animi oblectatione euolui, & cum nil fidei orthodoxæ seu bonis moribus dissonum redoleant, sed suauissimum præstantissimarum virtutum spirent odorem & illustrium virorum prodigia mirè exprimant non solum deuotis sacrarum Iconum amatoribus verùm etiam singulis, quos Sanctorum Virorum gesta expressa videre delectat, præsens opus vtilissimum, & iucundissimum futurum spondeo: vnde & merito typis mandandum censeo, vt Flores appareant in terrâ nostrâ, ex quibus quilibet gratum sibi possit & decerpere, & colligere fasciculum. Datum Coloniæ in Conuentu S. Crucis Ord. Præd. 17. Aprilis. 1640.

Fr. Rudolphus Rœlen.
SS. Theolog. Baccalaureus
& lector.

Imprimatur

F. Ioannes Philippus Fridt ord. præd. D.
prior & Inquisitor
Generalis.

Ape sis, *Flores* hosce *Seraphicos* viuis Imaginibus expressos eorumque suauissimo odore securus perfruere; nullus latet anguis in herbâ: Collectus enim est, operâ & studio *R. P. F. Caroli ab Aremberg, Ordinis FF. Minorum S. Francisci Capucinorum Prædicatoris*, ex' purgatissimis eiusdem Familiæ Viridarijs, *Annalibus* in-*F. Zachariæ Bouerij*, dicti Ordinis *Definitoris* Generalis, supremâ Censurâ Romanâ approbatis; prout manu, relatuque eorum didici, quibus penficulatè ventilatus fuit, & accuratè excussus. Coloniæ sequam R. cundo Octob. 1639.

Henr. Francken Sierstorpfius
SS. Th. D. Regens Laurentianus
librorum Censor ordinarius.

Visio qua erudiuit eos
Mater eorum. Prou. 31
Facilè Videtur ab his qui diligunt eam. Sap. 6
In Visione appareo ... Numerorum. 12.
Et adhuc Visio in dies. Dan. 10. 14
Et ego Visionem multiplicabo Osee. 12
Quibus autem apparuerit in visu diligunt eam in visione, et in agnitione magnalium suorum. Eccli. 1. 15
En tibi Deipara Virgo, hosce Illustres Viros
Ordinis nostri Seraphici Primicerios Flores,
quos uultu tuo viuos recreasti, nunc amoris
mei obsides rediuiuos profero, et offero.
Illos premitto, quò coeptis meis annuas,
tibique eorum qui sequuntur grata
magis, et accepta reddantur spectacula.
Löffler fecit

EX INFINITIS PENE APPARITIONIBVS, NONNVLLÆ, QVIBVS BEATISSIMA VIRGO SE RELIGIONIS CAPVCINORVM PARENTEM NEDVM NVTRITIAM MATREM PROFITETVR, AC VICISSIM QVAM COPIOSE CAPVCINORVM RELIGIO IN IPSIVS VELVT AMANTISSIMÆ PARENTIS CVLTVM, AC VENERATIONEM SE SEMPER EFFVDERIT, DECLARATVR.

Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa & innumerabilis honestas per manus illius, & ignorabam, quoniam horum omnium mater est. *Sap. 7. 11.*

VAM singularem Virgo Deipara Minorum Ordinis Patronam se gerat, si quis ignoret; attentè perpendat, rogo, quemadmodum in vtroque tàm primæ illius Institutionis, quàm postremæ huius Reformationis statu, ipsius se Parentem, nedum Nutritiam Matrem profitetur: atque adeò in illius bonum, ac vtilitatem inuigilat; vt perindè ac si ab ea genita esset, sedulam ipsius curam, ac sollicitudinem gerat: quò fit, vt nulli mirum videri debeat, quod Minorum, ac præsertim Capucinorum Religio, cui venerunt omnia bona pariter cum illâ, & innumerabilis honestas per manus illius, & cuius Alumnorum omnium Mater est, tàm copiosè in ipsius velut amantißimæ Parentis cultum, ac venerationem se effundat; vt ab illius sinu pendere, vniuersaqúe veræ pietatis officia illi exhibere gestiat, quæ grati in eam Filij significationem ostendant: nihil denique quod ad ipsius gloriam augendam spectat, sibi prætermittendum existimet. Neque id sanè immeritò: Nam si Beatißima illa Virginum Regina tàm sollicitè res huius Ordinis (vt ex præcedentibus & subsequentibus patet) curat, perindè ac si illius Parens, a Christo constituta esset, illis verbis: Mulier ecce Filius tuus: An non æquum est Minorum, ac præsertim Capucinorum Ordinem, totum se in eius honorem, ac venerationem extendere,

quò ſe legitimum eius Filium eſſe declaret? haud ſecus quàm ſi olim Dei Filius in Cruce pendens ipſi aliquandò in myſterio, velut Matrem colendam reliquiſſet, cùm diceret: Ecce Mater tua: quam ſcilicet ſummis, quæ Cœleſtem Matrem decent honorum titulis, ac officijs proſequi debeat. Ea propter flexis poplitibus, Deiparam hanc Virginem ſupplex venerans, apparitiones quibus irradians mirabiliter filijs ſuis adfulſit, ijs quæ mox ſequentur Virorum Illuſtrium deſcriptionibus præmitto. Venite ergò audite, & narrabo, omnes qui diligitis eum, quanta fecit Patribus noſtris.

* * *

1. F. IOÃES PEDEMONTANVS SAC. 2. F. THOM. TIPHERNAS VIC. GENERALIS
3. F. HIERON. A PISTORIO DEF. GNRL̄IS 4. F. HIERON. A BVTVNTO. PRED. 5. F. PETRVS A MARTINÂ. GVARD.

I.

APPARITIO

FRATER IOANNES BAPTISTA PEDEMONTANVS, Sacerdos Prouinciæ Romanæ, Vir ſanctitatis eximiæ, qui ergà eos qui aliquam in Religione, vel Eccleſia Prælationem geſſerant, præcipuâ charitate ferebatur: auditâ Franciſci Æſini FF. Capucinorum tertij Generalis morte, pro eo preces, ac ſupplicationes ad Deum fundens, vehementioriq; ſpiritus impetu impulſus, à Virgine Deiparâ, cuius ille deuotiſſimus erat, inſtantiſſimè poſtulat, vt quid de huius Viri ſalute in Dei Iudicio actum ſit, aperire dignetur: adeſt oranti ſeruulo Beatiſſima Virgo fulgentiſſimis vndiq; radijs circumfuſa, eamq; ſibi dicentem audit: Cur Ioannes Baptiſta de Franciſci ſalute dubitas? An non tantus vir, qui tàm præclara, voce, ſcripto, exemplo ſuæ virtutis, ac præcipuæ in me deuotionis teſtimonia edidit, cœleſti regno frui debuit? Certum igitur tibi ſit, eum perpetuum in Cœlo præmium conſecutum fuiſſe. Obijt Anno 1549.

II.

APPARITIO

FRATER THOMAS TIPHERNAS, FF. Capucinorum ſextus Generalis, ſingulari Deiparam cultu proſequens, ac quolibet die ante diuina Altaris Myſteria, velut legitimo ſempiterno ſacram illi coronam perſoluens, cùm aliquandò propter multiplicem negotiorum copiam, quæ ipſius animum diſtraxerant eadem ſacrarum precum oblatio è mente elapſa eſſet, ac necdum perſoluta ad prandium cum cœteris accederet; vix Refectorium ingreſſus, protinùs ſe debitum Virgini penſum haud exoluiſſe reminiſcitur: quamobrem mox dimiſſo prandio in ſyluam ſecedit, vbi dum

consuetæ orationi omni cum pietate vacat; Sacerdos quidam, qui eum præter morem è Refectorio egressum, diuq; moras in syluâ trahentem obseruat, quid ageret exploraturus, ad syluam se confert, vnde eminùs prospectans, Thomam orantem, ac Beatissimam Virginem ante illum stantem cernit: quæ cùm plurima illi amoris signa ostenderet, magnoperè se illius oratione oblectari indicabat. Eiusdem Virginis suffragio, Thomas, (quo tempore Generalis munere, Pedemontanos Conuentus visitans, fungitur) ab Hæreticorum furore, qui viam obsidebant, vniuersosque per eam euntes trucidabant, mirabiliter ereptus, eam sibi sollicitè patrocinatam agnoscit. Obijt Anno 1576.

III.

APPARITIO

FRATER HIERONYMVS PISTORIENSIS à Pio V. Pontifice, (militum copiam fœdere inter Christianos Principes inito in Turcam parante) in Cretam Insulam, vbi breui tota Christianorum Classis colligenda erat, cum alijs qui trigesimum numerum implerent, præmittitur, vt pro Fide certantibus omni charitatis officio adsit, ijsq; animos ad Fidei hostes debellandos addat. Hieronymus ergò dum se ieiunio, oratione ac lachrymis ad profectionem parat; Beatiss. Virgo, cuius plurimùm ille religione afficiebatur, oranti adest, eumq; breui è vitâ hinc migraturum præmonet. Obijt Anno 1570.

IV.

APPARITIO

FRATER HIERONYMVS à BVTVNTO, sacrosanctæ Missæ Mysteria tantâ mentis puritate, ac religione celebrare solitus erat; vt nunquàm sine lachrymarum effusione ijs incumberet, quò fiebat vt sæpè B. Virginis præsentiâ interea potitus fuerit, pluraque à Deo,

ob singularem ipsius in hæc Mysteria reuerentiam, dona acceperit. Eluxit igitur inter nos Hieronymus plurimâ apud omnes virtutum laude, ac sanctimoniâ clarus, relictaque sui nominis apud mortales gloriâ, ad immortales conscendit. Anno 1580.

V.

APPARITIO

FRATER PETRVS à MARTINA dùm ægrotus in lecto iacet, à B. Virgine sibi apparente discit vnum ex illius Conuentus familiâ inter quindecim dierum tempus ex humanis excessurum. Is igitur vbi Fratribus sui obitus horam, quæ sequenti Dominicâ post Conuentualem Missam à Deo præstituta erat, prædixit; ipsâ quintâ decimâ luce post sacramenta deuotissimè suscepta, Fratresque ac Nouitios sanctis monitis, ac supremis hortationibus instructos, ad superos migrat. Anno 1559.

1. FR. SERAPHINVS SAONENSIS. VIC.us PROLIS. 2. FR. HIERON.us A PISTORIO. DEF.or GNRLIS. 3. FR. PACIFICVS FANESTRIS. GVARD.us 4. FR. PACIFIC.us A SPOLETO. GVARD.us 5. FR. HIERON.us A MONTEFLORV̄ VIC.us G.

I.

APPARITIO.

FRATER SERAPHINVS SAONENSIS Prouinciæ Genuensis Vicarius Prouincialis, ob singularem mentis prudentiam in eadem Prouinciâ Guardiani, Definitoris, & Prouincialis Vicarij dignitatibus fungitur. Præclarissimis quoque vitæ exemplis, posteris omnibus prælucet. Regularis obseruantiæ, præsertim paupertatis studiosissimus cultor existit. Hic cùm inculpatam vitam, maximisque virtutibus ornatam plurimis annis duxisset; à B. Virgine, quam singulari religione semper coluit, tandem reuelationem accipit, eo die se corporis nexibus soluendum, quo ea glorioso, ac rediuiuo corpore in Cœlum assumpta fuit. Eo nuncio Seraphinus quam plurimùm gauisus, cùm illud Fratribus retulisset, ipsa quoque die, in Conuentu S. Barnabæ carnis sarcinâ depositâ, sanctimoniâ clarus, ad Deũ migrat: cuius caput post sexdecim sepulturæ annos, integrâ cute, capillis, coronâ, constans reperitur; vt spiritum cœli triumpho potitum, carnisque ac Diaboli victorem, apud Superos coronatum ostenderet. Obijt Anno 1574.

II.

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à PISTORIO cùm semel in itinere cum Socio à rectâ viâ aberrasset, noctuq; per nemorum deuia incedens, quò pergeret ignoraret, diuinæ se protectioni commendat, ac Deiparæ Virginis Sanctique Iosephi, ac Pueri Iesu sibi præsidium implorat: vixque ab oratione surgit, cùm procùl lumen aspicit, quò iter ambo dirigentes, cùm eo peruenissent; humile domicilium reperiunt, in eoque Senem hominem cum Muliere, ac Puero degentem conspiciunt, qui cùm eos hospitio hu-

manis-

manissimè excepissent, cibo refocillant, paratumque ad quietem eis locum assignant: suauissimo ij somno totâ nocte potiti, dùm manè euigilant, amœno se in prato, cui recta via coniuncta erat, collocatos cernunt, totamque syluam perlustrantes, cùm nullum domicilij vestigium, deprehenderent, Anselmo socio Hieronymus ait: Quid frustrà domicilium quærimus Anselme? Cœlestes Hospites cœleste domicilium secutum est: Hæc enim S. Iosephi, hæc Virginis Deiparæ, hæc tandem pueri Iesu in nos munificentia fuit. Obijt Anno 1570.

III.

APPARITIO.

FRATER PACIFICVS FANESTRIS, dum aliquãdò Eugubij Guardiani munere fungens in Ecclesiâ attentiùs orat, in ipsâ Immaculatæ Conceptionis Deiparæ Virginis solemnitate, post matutinas Horas immaculatam Virginem maximam ex se cœlestiũ odorum fragrantiam effudentem è cœlo dilabi conspicit: quo tempore Sacrista, qui vt Altaria ob diei solemnitatem decentiùs exornaret, ante alios consurrexerat, cùm Ecclesiam ingressus, eam insolito, ac suauissimo odore fragrantem perciperet maximè admirans, atque vnde tanta illius odoris suauitas emanaret, ignorans; Pacificum orantem adit, ab eoque tantam suaueolentiæ causam sciscitatur. Cui Pacificus: Ne mirare, ait, non est hic aromatum, aut thymiamatis, quæ apud nos oriuntur mortalis odor, è Cœlo hæc aromata prodiêre, veruntamen audita contine. Nuper hîc Cœlorum Regina descendit, cumque pleraque ad suam ipsius dignitatem spectantia, quæ antea ignoraueram, indignum Mysteria docuisset; illud inter alia explicauit, se in primo suæ Conceptionis articulo ab omni prorsus originalis peccati labe Dei gratiâ immunem fuisse: cuius rei testimonium est hæc suauissima odoris fragrantia. Vitam de-

nique cùm ſanctus hic Vir ad extremos vſq; canos magnâ cum ſanctimoniæ laude perduxiſſet, eam quoque ſanctorum fine concluſit. Anno 1566.

IV.

APPARITIO.

FRATER PACIFICVS à SPOLETO dùm in Conuentu Tipherni Guardiani officio fungitur, extremoque morbo prægrauatus, cum morte colluctatur; Chriſtum Dominum, ac Beatiſſim. Virginem, copioſaque Beatorum agmina ſe ad præmia allicentium conſpiciens, his aſtantes verbis alloqui cœpit: O quàm bonum, & quàm iucundum eſt fratres corpore diſſolui, & eſſe cũ Chriſto: quid me adhùc carnis repagula tenent? En me Dominus, ac Virgo Deipara ad præmia expectant, ſanctique exitum meum præſtolantur. Iam valete: hisque in verbis felicem animam efflat æternâ gloriâ coronandam. Anno 1580.

V.

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à MONTE FLORVM, Vicar. General. Vir multâ virtute præditus, atq; apud Deũ oratione potens, cùm ſemel æſtiuo tempore è Peruſino Conuentu cum ſocijs digreſſus, Aſſiſium pergeret, & omnes ſiti æſtuarent, Hieronymus colloquio cum ſocijs de B. Virg. inſtituto, ſitis ardorem extinguere conabatur; vix paululũ poſt hæc in via proceſſerant, cùm in eâ domunculam offendunt, ex quâ Matronam quandã grauem prodire cernunt, quæ offam panis, vino dilutam in poculo geſtans, Hieronymo offert: duæ quoque eam pediſſequæ ſequebantur, quæ geminos calices eodem modo inſtructos, Socijs præbent, illos Matronâ his verbis compellante: Recreamini Patres, exiguumque potum ſumite: ſcio enim quòd ſiti æſtuatis; Hieronymus verò

cùm factum admirans altiùs animo ageretur, Matronam fixè contemplabatur, in quâ diuinum quid elucere videbatur. Neque eum opinio fefellit: cùm enim posthæc actis Matronæ gratijs, pedetentim viam prosequerentur, sæpè oculos ad Matronam conuerterent; subitò domum, Matronam, ac pedissequas inde omnes euanuisse cernunt, nec vlla eo in loco deinceps domus vestigia agnoscunt: quo facto vniuersi obstupuêre. At Hieronymo deinde oranti diuinitùs reuelatum fuit singularem illam Deiparæ in eos munificentiam fuisse, eò quod pios inter se eo tempore de eâ sermones miscerent. Contigerunt, quæ suprà. Anno 1579.

1. FR. ALEXANDER a BUTRIO SAC^{os} 2. FR. FRANC^{us} SACCENSIS DEF^{or} 3. FR. SEBASTIAN. a GRATTERIO GUAR^{us} 4. F. FRANC^{us} a CARTOCETO SAC^{os} 5. F. LAUREN^{us} a SARNANO LAI.

I.

APPARITIO.

RATER ALEXANDER à BVTRIO Sacerdos, cùm in sæculo quasi extrà sæculum Religiosam vitam duceret, in Religione, in carne præter carnem viuens plurimas à Deo virtutum coronas consequitur. Hic cùm semel Fauentiæ degens in Ecclesiâ oraret, stygius ille faber, qui prunas ardere facit, tàm ardentes libidinis faces in Alexandri carne succendit; vt quanquàm strenuus Christi miles cum hoste fortiter decertaret, vndique tamen sibi à superis suppetias quæreret, quò familiarem hostem debellaret: verùm vbi multorum opem implorauit, demùm ad B. Virginem se conuertens: Tuum est, inquit, O Virginum Mater, & custos, tuos seruare, hostes tui sunt, qui agmine facto in me irruunt. Adesto Virgo, celeresque mihi contrà hostes tuos suppetias fer, vt nomen tuum per sæcula laudem. Has cùm preces ad Virginem Deiparam ardentiùs effudisset, mox tentationis flammâ, eâ oratione, velut effusis aquis extinctâ, de tentatione victor euasit; Magister verò qui procul decertantem intuebatur, B. Virginem auream Coronam è Cœlo suo pugili deferentem videt; tandem post diuersa certamina Alexander Coronas, quas sibi viuens comparauerat, post extremum victoriæ triumphum refert. Anno 1580.

II.

APPARITIO.

RATER FRANCISCVS SACCENSIS Concionator, Prouinc. Panormitanæ Definitor, admirabilis, ac penè incredibilis abstinentiæ, nec non austeritatis cultor, B. Virginis deuotissimus, sæpè ipsius præsentiâ potitur, ac tandem depositis corporis exuuijs, liber, ac purus ad cœlestes auras conscendit. Anno 1575.

III.

APPARITIO.

FRATER SEBASTIANVS à GRATTERIO, cùm Gibilmannæ aliquandò grauiſſimè ægrotans, ardentiſſimo febris calore exæſtuaret, hauſtum fontis, qui propè B. V. Ædem defluebat, peroptauit; Hyemis tunc tempus erat, Regioque circumquaque niue obſeſſâ viam Fratribus intercluſerat, quâ ad fontem pergere, ex eoque aquam haurire poſſent; Veruntamen haud Viro Dei, quæ afflictorum conſolatrix eſt, Deipara defuit, quæ ægrotanti ſeruulo ſuo apparens, vas illi aquæ cœleſtis propinauit, quam cùm ſitibundus ebibiſſet, mox incolumis è lectulo ſurrexit, ſuæque liberatricis benignitatem pijs laudibus, ac gratiarum actionibus proſequutus eſt. Obijt Vir ſanctus Anno 1550.

IV.

APPARITIO

FRANCISCVS à CARTOCETO Sacerdos, Vir ſanctimoniâ & Prophetiæ ſpiritu clarus, cùm ad tabernaculi depoſitionem veloxproperaret, qui corporis eò vſq; luminibus orbatus fuerat, mentis oculos tunc ſibi primùm aperiri, ac claro lumine illuſtrari ſenſit, quò res planè diuinas intueretur. Circà igitur extremum illũ vitæ occaſum, ſtatim totus animo & corpore exhilarari, atque Socio exclamare cœpit: Pacifice, Pacifice, an non vides, Fili, lucidiſſimam, pulcherrimamq; viam, quæ hinc vſque ad Cœlum pertingit, vndique pretioſiſſimis aulæis, auro gemmiſque textis, ornatam? Tunc oculis parumper in Cœlum defixis rursùm toto corpore exultans: Tolle inquit, iſthinc omnia, ne quidquam huc aduentantes impediat, Eia, pulcherrimo choro da locum. Cùm verò Pacificus ab eo percunctaretur, quiſnam ille chorus eſſet, quorsùm-

ue tunc

ue tunc eò accederet. En, inquit, Angelorum Reginam, maximâ Virginum & Sanctorum multitudine ſtipatam: En Cœlorum Dominam, iam eundi tempus eſt, eamus cum illâ. His in vocibus fœlix illa Franciſci anima corporeis vinculis exoluta, B. Virgini, & Sanctorum Choris aſſociata in Cœlum migrauit, & qui ſecundus inter Capucinos numeratur, omnium Capucinorum primus, quaſi cæteris locum paraturus, ad cœleſtes ſedes euolat. Anno 1526.

V.

APPARITIO.

FRATER LAVRENTIVS à SARNANO Laicus, tàm admirabili, ac ferè prodigioſâ patientiâ præcelluit, vt dura quæque, aut verba, aut probra, quæ illi interdùm ad probationem fiebant, tàm læto, ac ſereno animo acciperet, vt ea ſemper riſu exciperet, neque ijs magis moueri videretur, quàm ſi omnis iracundiæ ſenſu careret: hâc igitur, atque alijs, cùm Regularis diſciplinæ virtutibus floreret, Sarnani ad extremam vitæ lineam peruenit. Quo tempore glorioſiſſimâ Cœlorum Reginâ, illi benignè apparente, eo lætus aſpectu exclamat: O Mater, O Mater mea Maria: & ſic clamans expirat. Corpus verò, ac veſtes poſt ipſius obitum, tàm ſuaui odoris fragrantia reſperſæ fuerunt; vt certatim Fratres habitus ipſius fruſtula ſibi præſcinderent, vt ea apud ſe deuotè retinerent. Obijt Anno 1569.

1. F. EVSEBIVS A Sta CATHARINA Sac.[os] 2. F. VINCEN.[us] CASSINENSIS Sac.[os] 3. F. GERVASIVS HYRMINIENSIS Lai.[cus] 4. F. VINCEN.[us] A FLAVIANO Sac.[os] 5. F. BONAVETVRA CREMONENSIS Sac.[os]

I.
APPARITIO.

RATER EVSEBIVS à SANCTA CATHARINA, Vir ſanctimoniâ illuſtris, qui tàm eximiæ puritatis, ac ſanctitatis fuit, vt ſæpè cum Virgine Deiparâ, vt filius cum Matre familiariſſimè confabulari ſoleret: aliarum verò virtutum, cùm memoriâ, quæ apud Deum viuit, apud homines ſummâ noſtrorum humilitate perierit, quibus præclara ſingulorum geſta monumentis tradere, typus, ac ſuperbia videbatur, hìc potiùs deſiderari, quàm referri poteſt. Obijt Anno 1537.

II.
APPARITIO.

RATER VINCENTIVS CASSINENSIS Sacerdos, cùm vitam EuangelicoViro dignam, ſummâ integritate, ac pietate vſque ad mortem traduxiſſet; in morte Ieſu Chriſti, Beatiſſ. Virginis, S. Franciſci, S. Catharinæ, S. Claræ præſentiâ dignatus, cum his lætus ad ſupremam patriam migrat. Obijt Anno 1567.

III.
APPARITIO.

RATER GERVASIVS HYRMINIENSIS Laicus, omnium virtutum, præſertim obedientiæ laude clarus: orationi, ac diuinarum rerum contemplationi deditus, à Dæmone multum perpeſſus, quotidiana de diro hoſte, ſuâ patientiâ, trophæa refert, atque inter hæc Dæmonum prœlia, haud illi cœleſtes conſolationes deſunt: nam ſæpè hoc tempore B. Virginis, interdùm B. P. Franciſci, atque aliorum præſentiâ in oratione fruitur. Miraculis tandem illuſtris, mortuoque inter alia

ſuſcitato migrat ad Dominum. Obijt Anno 1574. Fratrique cuidam glorioſus poſtmodùm apparet,

IV.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS à FLAVIANO Sacerdos, Vir ſanctimoniâ & miraculis illuſtris; orans aliquandò ingentem è Cœlo tempeſtatem oriri, ac ex eâque ſanguinem pluere, ac tellurem cruore madidam ſanguineos riuulos effundere conſpicit: quo ſtatim Myſterio Dei iram quibuſdam Thuſciæ Populis imminere edoctus, diuino œſtro agitatus, ac Prophetico planè Spiritu correptus, cùm facultatem à Guardiano accepiſſet, expoliato habitu, ac ſolis ſibi lineis fœmoralibus relictis, grauem ſibi Crucem in humeros imponit, alterâque ſeipſum manu flagellans, hoc modo pleraque Oppida toto integro die peragrat, Ionæ inſtar exclamans: O Viri pœnitentiam agite, citò enim veniet ira Dei. Vincentius igitur ætate grauis, cùm hoc modo ieiunus graui illo Crucis pondere, atque itinere feſſus ſub meridiem inter montes iaceret, ac præ cordis deliquio viribus deficeret, B. Cœlorum Reginam ſibi adeſſe conſpicit, quæ panis buccellâ in ipſius os immiſſâ tantoperè illius vires animumque recreauit; vt reliquum diei iter eodem modo, imò validiùs expedire potuerit. Obijt Vir ſanctus Anno 1573.

V.

APPARITIO.

FRATER BONAVENTVRA CREMONENSIS Sacerdos, Angelicam potiùs, quàm hominum vitam ducens, cùm aliquandò in Conuentu Fauentiæ Bononienſis Prouinciæ, inter orationes, ieiunia, atque alias corporis macerationes, ob Religionis periculum ſtudioſiùs verſaretur, rumore vbique ab æmulis effuſo, quòd

Capucinorum Religio breui à Pontifice extinguenda esset, iuges in oratione lachrymas fundebat. Dùm igitur post meridianum tempus Deum feruentiùs oraret, sæpeque ad quandam B. V. imaginem, quæ illi in prospectu erat, oculos intendens, magno lachrymarum imbre perfusus, Religionis illi periculum commendaret; manum sibi inuisibiliter apprehendi, ac concuti sentit, quasi qui è graui somno excitaretur, atque eodem temporis momento Mulierem splendidam, ac Sole lucidiorem sibi astantem videt, quæ his eum verbis alloquitur: Quid ploras Bonauentura? quid gemis? quid est quod animum tuum tantoperè excruciat? Expauit primo aspectu Bonauentura, at blandis illis verbis confirmatus: cùm iàm B. Virginem Dei Matrem esse diuino intùs lumine illustrante agnouisset, mox ad illius pedes prouolutus: Heu, Virgo Beatissima, inquit, miserorum omnium spes, ac perfugium singulare: En desolatæ Religionis meæ vices plurimùm doleo, quæ tantis, vt vides, est angustijs demersa, tamque ingenti in discrimine versatur; vt nihil magis nobis extimescendum sit, quàm vt infœlix inter ipsa ortus incunabula ad funera rapiatur, nisi tu nostri miserta pro nobis stes, pusillaque hæc Familia, quæ te obstetricante parta est, te quoque protegente seruetur, & ad perfectum excrescat. Cui B. Virgo: Ne timeas; inquit, Fili, haud cadet Capucinorum Religio, incolumis stabit. Hoc enim exploratum habe, Congregationem istam ità à Filio meo diligi, vt ab eo nullo vnquam tempore deserenda sit. His, alijsque dictis se ab illius aspectu B. Virgo subtraxit.

Anno 1571.

1. FR. IOĒS SORIANVS SAC.os 2. FR. SEBAST.us ENGIENSIS SAC.os 3. FR. LEONARDVS AVGVSTA.us CLER.cus 4. F. BERNAR.nus CATACIENSIS CLER.cus 5. FR. QVIDAM NOVITIVS VRBINAS.

I.

APPARITIO

FRATER IOANNES SORIANVS Sacerdos, huic sæpè Virgo Virginum in oratione apparet, quæ cùm ad dura omnia pro Deo toleranda cœleſtibus illum verbis hortatur; futuram, ac diuturnam illi ægritudinem prænuntiat: quâ purgatus Cœlum tandem conſcendere debeat. Putrido itaque vlcere percuſſus eſt, ex quo tàm fœtida ſanies effluebat, vt vix illius quiſquam fœtorem ferre poſſet: cumque admirabili patientiâ illius dolores, ac moleſtias multorum menſium ſpatio perpeſſus fuiſſet; tandem purgatus, ac probatus, inter cœleſtes riſus animum reddit. Anno 1572.

II.

APPARITIO.

FRATER SEBASTIANVS ENGIENSIS, Sacerdos, vitæ integritate, ac Sanctimoniâ apud omnes celebris, cùm is quamplurimos de inferorum hoſte proſtrato triumphos retuliſſet; illius ità in ſe iras, ac odia concitauit, vt grauiſſimis eum in morte tentationibus inuaſerit: quibus tamen viriliter reluctando, noua tantùm illi trophæa parauit, ac victorias auxit. Poſt autem tentationum prælia, Beatiſſimam Cœlorum Reginam, luce vndique circumfuſam, eum ad præmia allicientem intuetur; quam vbi ſummâ verborum, ac totius corporis exultatione velut præſentem indigitaſſet, cum eâ ad ſuperna conſcendit. Anno 1576.

III.

APPARITIO.

FRATER LEONARDVS AVGVSTANVS Clericus, Patre Hæretico, atque opulento natus, cùm ab ipſo iuuentutis flore, vt Italiam inuiſeret, è

Germaniâ diſcedens, Venetias appuliſſet; ibi diuino lumine illuſtratus, Hæreſi abiuratâ, Catholicam Fidem amplectitur, moxque eo vocante, qui neſcit tarda molimina, mundo valedicens, Capucinorum Familiæ ſe adiungit: Patrisque ſollicitationes contemnens, mauult abiectus eſſe in Domo Dei, quàm glorioſus in tabernaculis Patris ſui habitare. Quapropter cùm tres in Religione annos exegiſſet, quibus mirum in modum in omni virtutum genere, ac præſertim in Beatiſſ. Virginis, atque vndecim millium Virginum cultu, quem ab ipſo ſuæ conuerſionis exordio ſummâ pietate ſibi proſequendum ſtatuit; quarto Religionis anno in ſupremum morbum incidit, quo probatâ ipſius patientiâ, Sacramentisque ſummâ deuotione perceptis, cùm circumſtante Fratrum Coronâ, iam ad vitæ finem properaret, repentè animo exhilaratus, adſtantes his vocibus compellat: Eia Fratres, date huic Beatæ Societati locũ: An non glorioſam Virginem, Dei Matrem, cum turbâ Virginum appropinquantem cernitis? Protinusque hymnum *Te Deum laudamus*, decantans; necdum illud expleuerat, cùm Dei laudes adhuc in ore verſans, candidiſſimum Deo ſpiritum reddidit, atque inter puriſſimos illos Virginum Choros Æthera conſcendit. Anno 1543.

IV.

APPARITIO

FRATER BERNARDINVS CATACIENSIS Clericus, cùm breui Religionis tempore conſummato, tot cœleſtes virtutum diuitias congeſſiſſet; vt in iuuenili ætate plenam Regularis diſciplinæ metam attigiſſe videretur: Deo, illum ab his corporeis tenebris ad Angelorum lucem ac conſortium transferre decernente, in Conuentu Ruſciani in ſupremum morbum incidit, cũque ſub extremo vitæ diſcrimine, inſolita quædam lætitiæ ſigna vultu prodere videretur, eaq; Guardiano relata fuiſ-

ſent, is ad ægrotum accedens, eidem in virtute S. Obedientiæ præcipit, vt ſi quid diuinum conſpexiſſet, aut diuinitùs illi reuelatum fuiſſet, protinùs aperiret; cui Bernardinus confeſtim. Huc ter (inquit) ad me Beatiſſ. Cœlorum Regina, cœleſti ſplendore amicta, venit. His me verbis ad cœleſte Regnum prouocans, ait: Veni dilecte Fili: veni: nihil dubites, te iam cœleſtis Regni poſſeſſio manet. Hæc cùm dixiſſet, vix paululùm ſuſtinuit, cùm inter Guardiani, ac Magiſtri ſui manus animam efflauit; eodemq; tempore Sorori ſuæ Lucretiæ tertij Ordinis, quæ Deo in omni iuſtitiâ, ac ſanctitate ſedulò inſeruiebat, glorioſus, albâ, ac pluuiali pretioſo amictus, medius inter Apoſtolorum Principem, ac B. P. Franciſcum apparet, Obijt Anno 1567.

V.

APPARITIO.

FRATER quidam NOVITIVS Vrbinas in Anconæ Conuentu, cùm in maximâ mentis puritate nonnullis Deo in Religione menſibus famulatus eſſet: necdum Probationis annum expleuerat, cùm ad vitæ finem appropinquans, Matrem Virginem aduerſus tentantes Dæmones ſibi auxiliantem videt, cuius cùm illi aſpectu effugati eſſent; Nouitius B. Virginem adeſſe clamans, illis in verbis finem abſoluit. Anno 1568.

* *
*

1·F·ANTONIVS LVSITAN, cler. 2·F·BERNARDINVS VRBINAS cler. 3·F·MODESTVS FOROLIVIENSIS Nou. Cler. 4·F·ARSENIVS BERGOMENSIS cler. 5·F·LEO GENVENSIS Sac.

I.
APPARITIO.

FRATER ANTONIVS LVSITANVS, Clericus, omni virtutum genere ornatissimus, hic cùm nobili genere ortus, purus, ac Virgo ad Religionem accessisset, ex eâ purior euasit, ac Virginitatis florem plurimis alijs virtutibus cumulauit: cùm autem orationi comprimis vacaret, in eaque diuinæ contemplationis dono frueretur; ter, quaterq; B.Virginem (cui is deuotissimus erat) sibi apparentem, ac pleraque diuina illi arcana manifestantem videt: à quâ etiam sui obitus diem, ac plenam peccatorum suorum remissionem à Deo se accepisse, discit; Tandem profluuio sanguinis laborans, Martyrijque desiderio flagrans purus, ac Deo charus in Cœlum migrat. Anno 1545.

II.
APPARITIO.

FRATER BERNARDINVS VRBINAS, Clericus, cùm breui tempore multam virtutum segetem messuisset, menteque purissimus, humilitatis, mãsuetudinis, obedientiæ, charitatisque studiosissimus esset, assiduæ orationis Deo sacrificium offerebat: quò factum est, vt pleraque Dei dona obtineret, quæ mundis corde, ac humilibus à Deo dispertiri solent. Præcipuè verò singulari in B.Virginem, ac B.P. Franciscum deuotione ferebatur. In his cùm ad vigesimum sextum suæ ætatis annum, Religionis verò quintũ, Deo in sanctitate famulatus esset; Scapiani supremùm ægrotare cœpit: quo tempore animam dignè præparatam Deo reddens, B.Virginem, ac B.P.Franciscum sibi occurrentes conspicit, qui suauibus eum verbis consolantes ad Cœlestem patriam inuitant: id ille cùm animo exultans Fratribus renunciasset, paulò post iter cum ijs ad Cœlum carpit. Anno 1568.

III.

APPARITIO.

FRATER MODESTVS FOROLIVIENSIS, Clericus, & ipſe Nouitius, anno 1568. Vitæ curſum in Religione initum, feliciter ante exactum Probationis annum complet: qui ob præclaras animi virtutes Deo, ac Superis charus, cùm extremum ſpiritum ageret, glorioſiſſimæ Cœlorum Reginæ aſpectu dignatur, quæ illum ad virtutum præmia allicit. De quo illud quoque refertur, quòd Mulieri cuidam hydropicæ, quæ ipſius merita inuocans, ſuper illius corpus poſt mortem corruit; mox incolumitatem à Deo impetrauerit. Obijt Anno 1568.

IV.

APPARITIO.

FRATER ARSENIVS BERGOMENSIS, Clericus, cùm perpetuam ergà Beatiſſimam Virginem deuotionem aluiſſet, Regularemque diſciplinam vſquè adeò integram ſeruâſſet, vt omnium exiſtimatione Vir perfectus, atque eximius haberetur; in morte quoque Iuſtorum præmium tulit. Nam cùm in Conuentu Montis Vlmi in extremâ ægritudine ſupremùm mundo valedicturus, cum Diabolo tentatore colluctaretur; repentè exultans exclamat: Abite, abite illuſores: en Virgo Virginum, quæ vos ſuâ præſentiâ expellit. Tùm ad Virginem quæ illi glorioſa apparebat, conuerſus: Iam, inquit, fœlix eſto, ô ſacra Deipara, vnicum vitæ meæ poſt Deum refugium: iam mihi ſat eſt, quòd te præſentem cerno, te igitur fruar, te ſequar, nec à te vnquàm in æternum diuellar. Inter hæc verba, dùm adhuc riſum ore præſeferret, deuotam animam efflat, atque in eius ſinum tranſmittit, vbi lætitia illi ſempiterna futura eſt, nec ipſius riſus vnquam dolore miſcebitur. Anno 1580.

V.

APPARITIO.

FRATER LEO GENVENSIS Sacerdos, cùm per aliquot annos in monte Gargano magnâ cum austeritate, ac confluentium ædificatione vitam Eremiticam duxisset; de Religionis alicuius ingressu secum cogitans, assiduisque se ieiunijs, ac orationibus exercens, à Deo consilium, ac certum diuinæ voluntatis testimonium postulat: id, cùm diù, ac multis precibus postulasset; tandem Virgo Deipara, cuius ille in eâ deliberatione sibi opem, ac suffragium implorauerat, oranti apparens, Religionis velut perfectioris, ac tutioris status illi amplexum persuadet: veruntamen adhuc timidus Leo, occultas Dæmonis fraudes pertimescens, preces, ac lachrymas multiplicat, diuinamque sibi lucem exposcit. Rursùs igitur Virgo Beatissima illius se conspectui exhibens, hominem confirmat, primumque illud à Deo fuisse consilium comprobat. Nihil posthæc cunctatur Leo, sed Virginis sermone confirmatus, Capucinorum institutum ex diuinâ inspiratione sibi amplectendum deligit, atque Seraphicæ Minorum militiæ insignijs munitur: cumque triginta in eâ annos multis virtutibus exornasset, Religionemque vitæ sanctimoniâ illustrasset, supremam vitæ periodum sanctissimè claudit.

Anno 1571.

1. FRATER FELIX A CARAVASIO Cler.us 2. FR. IVLIANVS CAMERINENSIS Cler.us 3. FR. PETRVS VRBINAS Cler.us 4. FR. HIERoNIMVS A FOROLIVIO PRÆD.or 5. FR. VINCENTIVS A COLLEARIO Laius

I.

APPARITIO.

RATER FELIX à CARAVASIO Clericus, cuius merita plurimùm commendantur, vita quoque virtutibus plena, haud dissimilem exitum sortita est. Vir magnæ humilitatis fuit, sui ipsius contemptu insignis; quamobrē à Præsbiteratus Ordine, eò quòd se tanto munere indignū existimaret, spontè abstinere voluit: nec minor fuit in eo dura quæq; pro Christo tolerandi ardor, ac cupiditas, quò fiebat, vt corpus suum omni seueritate castigaret, ac tam auidè cunctas patiendi ansas arriperet; vt vniuersa corporis incommoda pro vniuersis delitijs haberet, atque in solà Christi Domini Cruce voluptatem caperet. Orationi, ac diuinarum rerum contemplationi ità addictus fuit; vt sæpè in eâ integras noctes consumeret, ac præsertim in peruigilijs Festorum B. Virg. quam præcipuâ religione venerabatur, cuius etiam præsentiâ, ac colloquijs sæpè potitum fuisse ferunt. Obijt in Conuentu Parmæ, multâ virtutis, ac sanctimoniæ famâ clarus. Anno 1572.

II.

APPARITIO.

RATER IVLIANVS CAMERINENSIS Clericus, omni humilitate, ac obedientiâ præclarus, cuius inter alias ea quoque virtus numeratur, quòd tantâ sui ipsius contemptus, duraque omnia pro Christo tolerandi siti, ac cupiditate æstuaret; vt sæpissimè causas fingeret, quò à Superiore increparetur, ac pœnitentijs afficeretur: tàm enim sui despicientiâ gaudebat, tantamq; in Cruce Domini sibi voluptatem vendicabat; vt cùm alios à Superiore pœnis plecti conspiceret, his se comitem adiungi postularet; Cumque plurimis alijs virtutibus floreret, quæ summam in eo Clericalis status præstantiam commendabant, florem hunc Deus mundo, quidèm immaturum (vix

enim vigesimum primum, aut secundum annum attigerat) Cœlo autem aptum in Æthera transtulit. Huius præter vitam magnâ cum Regularis Obseruantiæ laude peractam, illud testimonium fuit, quòd in ipsâ obitus horâ, quæ illi in Conuentu Amendolæ contigit, Deiparam Virginem sibi occurrentem videns, exclamare cœpit: O Fratres, En Virginem Beatissimam, iam assurgite, atque illam dignis honoribus excipite: quibus in verbis dilectus Deo, & hominibus, in B. Virginis complexu animã reddit. Anno 1568.

III.

APPARITIO.

FRATER PETRVS VRBINAS Clericus, cùm vix ad quartum Religionis annum peruenisset, tot virtutum testimonia edidit, vt Fratres illius vitam, ac conuersationem velut Angelicam suspicerent: ad vitæ occasum festinans, multiplici, ac horribili à Dæmone tentatione mox exagitari cœpit; Fratres verò dùm omnes genuflexi, B. Virginis Litanias decantant, atque ad eius præsidium confugiunt; en protinùs Virginis præsentiâ tartaream illam Dæmonum turbam effugat, tantaque in Petri vultu serenitas elucere incipit, vt in eo Fratres velut Angelici vultus splendorem intueantur. Mirabantur omnes, ac animi fulgorem à facie ægrotantis reuerberantem conspicabantur, cùm is mox suauiter exclamat; O, ô, Fratres, quàm gloriosa Domina! quàm speciosa Mulier, tota Sole amicta ad nos venit! Eîa, Fratres, assurgite, date locum tot Virginum Choris, quæ Dei Matrem sequuntur, en adsunt: tantamque hæc dicens voluptatem vultu, ac verbis præseferebat, vt iam nemo de B.V. ac cœlestium Virginum præsentiâ dubitaret: quò factum est, vt omnes in genua procumbentes lachrymas præ lætitiâ funderent, atque oculos in ægrotantis vultum intenderent, cùmque faciem ad dextram lecti partem deflexisset; En, ait, B. P.

Francis-

Franciſcus qui me ad Cœli delitias vocat, en ipſum teneo: hisque in verbis ſuauiter in B. P. ſinu animam efflat. Anno 1572.

IV.
APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à FOROLIVIO, Prædicator, ingraueſcente morbo, ac Viro Dei ad vitæ occaſum properante, octauo, ante ipſius obitum, die, dùm is ad dilectiſſimi Domini occurſum animum parat, ac æſtuantibus deſiderijs ad ipſius amplexum anhelat; en Beatiſſ. Cœlorum Regina, clariſſimâ vndiq; luce perfuſa, vigilanti apparet, eumque cœleſtibus verbis ad æternæ beatitudinis præmia allicit: mortisq; diem, ac horam (quæ Dominicâ pòſt die, ad veſpertinum Angelicæ Salutationis ſignum futura erat) prænunciat, ac cœleſte illi regnũ pollicetur: cui Hieronymus vberioribus lachrymis perfuſus: Vnde hoc mihi, ait, ô inclyta Cœlorum Regina, vnde hoc mihi, vt Mater Domini mei, ac Domina mea ad me miſerũ veniat? Quid ego vnquam tale promerui, quò cœleſtis mihi beatitudinis Corona debeatur? Tùm verò poſt ignitas gratiarum actiones, ad diuinas laudes ſeipſum illis Prophetæ verbis perurgens: Benedic anima mea Domno, &c. vſq; ad hæc verba: qui coronat te in miſericordiâ, & miſerationibus, &c. paruo pòſt tempore, dùm primum Angelicæ Salutationis ſignum datur, fidelis Dei Seruus fœlicem Deo Spiritum reddit. Anno 1566.

V.
APPARITIO.

FRRATER VINCENTIVS à COLLEARIO, Laicus, plures annos in maximâ vitæ puritate, ac virtutum laude in Religione vixit. Morti proximus, cùm Fratres eum iam iam animam efflaturũ crederent, repentè in lecto adgeniculans, brachia in modum

amplexus cœpit extendere, atque adſtantibus Fratribus dicere: En Virginem Beatiſſimam, en venientem Cœli Reginam, tùm manus extendens, quaſi aliquem amplexaretur, maximâ lætitiæ ſigna edebat. Inter hæc Vincentius animam, exultans Deo reddit, & inter Beatiſſimæ Virginis amplexus exſpirat. Anno 1548.

1. F. ANSELMVS ALETINVS Cler. 2. F. FELIX MESSANENSIS Cler. 3. F. ANGELVS SAONENSIS Cler. 4. F. BERNARDVS OFFIDANVS Laic. 5. F. VINCEN.us CALARITANVS Laic.

I.

APPARITIO.

FRATER ANSELMVS ALETINVS, Clericus, vix votorum professione emissâ, hecticâ febri laborare cœpit, cumq; vitæ puritate, simplicitate, obedientiâ, ac Regularis obseruantiæ (quam altè animo imbiberat) zelo præcelleret; Indusium, quo Physicus illum ob ægritudinis molestias vti suadebat, constanter recusat; Quapropter B. illi Virgo posthæc apparens, pretiosissimumque è Cœlo Indusium allatū ostendens, his eum verbis alloquitur: En Anselme, pro molli Indusio, quod propter Filij mei amorem respuisti, hoc tibi cœleste Indusium seruatur, quod post breue tempus in Cœlo coronandus accipies. His ille Deiparæ verbis, ac præsentiâ recreatus, cùm ægritudinis molestias, ad extremam vsque vitæ lineam alacri animo tulisset, lætus tandem ad Virginis promissa euolat. Anno 1566.

II.

APPARITIO.

FRATER FELIX MESSANENSIS, Clericus, ex nobili Marullorum stirpe progenitus, cùm ab ipsâ ineunte ætate præclara pietatis, ac futuræ Sanctitatis signa edidisset, admirabilemque in Religione vitæ rationem (quamplurimis virtutibus, nec non Prophetiæ dono exornauerat) instituisset; vitæ fine appropinquante iam naturæ concedens, Beatissimam Cœlorum Reginam aduenientem conspicit, & Felix ad fœliciores Cœli delitias migrat; post mortem verò Miraculis coruscans, corpusque post longum tempus suaueolens, integrum, ac incorruptum reperitur. Obijt Anno 1576.

III.

APPARITIO.

FRATER ANGELVS SAONENSIS, Clericus, Vir non tàm nomine, quàm vultu, ac vitâ planè Angelicus: cùm duos tantummodò à Professione annos in Religione summâ vitæ simplicitate, ac puritate expleuisset, Dertonæ ad mortem ægrotans varijs Dæmonum tentationibus tundi, ac premi cœpit, vt dignus, ac probatus ad cœlestem ædificationem lapis fieret: quibuscum tamen strenuè dimicans, has interdùm voces effundere audiebatur: Quid iniqui contenditis? haud vincetis; vestra enim iniquitas mihi cedet ad Coronam. Cùm verò iam extremum spiritum agentem Fratres hortarentur, ne ingruentes Dæmonum impetus extimesceret: lætâ voce, quæ illi suprema fuit, respondit: Quid est, charissimi, quòd mihi pertimescendum sit, cùm Dominum meum Iesum Christum, Sanctissimamque ipsius Matrem, ac B.P. Franciscum hîc præsentes cernam, qui me in suum sinum recipiunt. Statimque post hæc verba, Deo spiritum reddit, dignus planè, qui in morte Beatorum sinu exciperetur: quos viuens perfectè imitari studuerat. Obijt Anno 1574.

IV.

APPARITIO.

FRATER BERNARDVS OFFIDANVS, Laicus, Guardianus, in quo multæ incredibilesque virtutes prælucebant, miraculaque illustrem reddebāt: Cùm semel in oratione lachrymas funderet, ac Deum pro delictis suis exoraret; Beatissima Virgo (quam is sibi singularem apud Deum Patronam elegerat) eidem apparens; plenam se illi à Deo peccatorum suorum remissionem impetrasse significat. Quo nuncio, tantùm animo voluptatis concepit; vt nihil deinceps præter diuinas laudes occine-

ret. Denique postquàm vnicum Filium Matri suæ rediuiuum reddidisset, pluraque alia Miracula, Signo Crucis patrasset; post diuturnum languorem, in Conuentu Camerini, ad puriorem Cœli auram, fœliciori vitâ donandus, à Deo euocatur. Anno 1558.

V.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS CALARITANVS, Laicus, cùm plerosque in Siculâ Prouinciâ annos in virtute, ac sanctimoniæ opinione transegisset, extremoque cum Mortis agone colluctaretur, B. Virginem ad se venientem conspiciens, mòx in genua exurgit, & circumfusos Fratres ad illius reuerentiam prouocans, expirat, atque eâ, in Cœlo, duce potitur. Anno 1541.

1. F. FRANC[us] ACHIO Laic[us]. 2. F. IOĀES BAPTISTA ASCVLANVS cler[us]. 3. F. COSMAS a MARTINA Mag. Nou. 4. F. FRANCISC₉ MACERATENSIS Laic[us]. 5. F. SEBASTIANVS A GARTTERIO Guard[us].

I.

APPARITIO.

RATER FRANCISCVS à CHIO, Græcus, Laicus, plurimâ virtute illuſtris, cùm in Cōuentu Nicoſiæ adhuc probationis annum ageret, Religionis partim auſteritate exterrefactus, partim verò Sathanæ perſuaſione ſeductus; quaſi minus Capucinorum Religio Virgini Deiparæ (quam maximâ is religione proſequebatur) grata eſſet, grauiſſimas à Dæmone tentationes ferebat, quibus eum à Religionis ſinu auellere nitebatur. At is, ad B. Virginem confugiens, ſæpè antè quandam ipſius Imaginem orans, ipſius opem, ac præſidium implorabat. Accidit verò, vt cùm hoc modo cum Dæmone conflictatur, radices aliquandò in horto colligeret; Quo tempore, B. Virgo ſub formoſiſſimæ cuiuſdā Mulieris ſpecie Nouitio apparet, cuius cùm ille idcircò aſpectum refugeret, quòd communem illam fœminam eſſe exiſtimaret, ab eâ declinans, ad defluentem aquæ riuum diuertit, vt in eo radices purgaret: quem Virgo ſecuta ex alterâ riuuli parte, illius ſe conſpectui obijcit, his illum verbis compellans: Quænam te, Franciſce, cogitationes moleſtant, aut Religionis meæ hortulum, cur exhorreſcis? Satage, elabora, vt in hoc te dignum operarium præſtes; nec dubita, quin hæc mihi Religio, inter cæteras dilecta ſit. Hæc cùm dixiſſet illa, ex oculis euanuit. Porrò Franciſcus à tentatione liber, viſionem ſtatim Vitali à Nicoſiâ Magiſtro narrat, qui cùm Vir prudens, ac Sanctus eſſet, rem cum Deo oratione pertractandam cenſet: Quapropter attentius orans, Virginem Beatiſſimam idcircò Nouitio apparuiſſe accipit; vt inter Sathanæ tentationes, ipſius animus in Religionis propoſito confirmaretur. Hic itaque cum plurimis deindè vitam virtutibus excoluiſſet, ac ſtrenui operarij inſtàr in hoc Virginis hortulo vſquè

ad ſupremum vitæ occaſum, fidelem laborem impendiſſet, in Conuentu Meſſanæ cœleſtem pro labore mercedem accipit. Anno 1578.

II.

APPARITIO.

FRATER IOANNES BAPTISTA, ESCVLANVS, Clericus, necdùm ſecundum in Religione annum renatus, tantam animi puritatem, vitæ integritatem, morum præſtantiam, ac omnium virtutum excellentiam breui illo tempore aſſequutus eſt; vt in ipsâ obitus horâ Beatiſſimam Dei Matrem, eum ad æterna præmia vocantem conſpexerit. Fructus quidem præcox, qui plenam ætatis maturitatem necdùm apud homines adeptus fuerat: at cùm eam, quam nondùm contigerat, ætatem ſuâ virtute ſuperaſſet, maturus Deo, ad præmia acceſſit. Anno 1572.

III.

APPARITIO.

FRATER COSMAS à MARTINA, Sacerdos, cùm diù Nouitiorum curæ, & ædificationi præfuiſſet, totque ſibi virtutis, ac Dei dona comparaſſet; vt ipſius vita cæteris totius Regularis perfectionis Magiſtra eſſet: tàm acres cum Dæmone ex perpetuis de eâ victorijs reuectis inimicitias contraxit; vt in extremo ipſo vitæ calcaneo Dæmon omnes in eum vires exercuerit, totque tentationibus iàm ad vitæ exitum properantē aggreſſus fuerit; vt adhuc conflictantem opprimere videretur. Mira profectò, ac iucunda res erat, hominem iàm extremum vitæ ſpiritum agentem, tàm ſtrenuè cum Dæmone verbis, animoque dimicantem audire, vt ſuperbum etiam Hoſtem contemneret. Sed cùm inclyta illi Cœlorum Regina apparens, Dæmonum turmas ſuâ præſentiâ effugaſſet, Coſmas paululùm à conflictu reſpirans, ad eam conuerſus, ait; Vbi eras ô Bona Virgo, cùm in me tot Dæmonum acies irruerent.

num acies irruerent. Quem cùm Beatiſſima Virgo cœleſtibus verbis conſolata eſſet, paulò pòſt, facie ad Crucifixi Imaginem conuersâ, ad ſupremum vitæ Auctorem, poſt certamen laureandus aſcendit. Anno 1576.

IV.

APPARITIO.

FRATER FRANCISCVS MACERATENSIS, Laicus, Vir auſteritate, abſtinentiâ, & Miraculis illuſtris, cùm balneis ex præcepto Vicarij Generalis, & medicorum vteretur, nobilis quidam ad Virum Dei orantem in cubiculo accedẽs, in ecſtaſim raptum, atque à terrâ altiùs ſubuectum, flammamq; capiti ipſius inſidentem conſpicit. Medicus ibidem Viri Dei cubiculum inſperatò ingreſſus, Virginem Deiparam cum eo colloquentem offendit, quæ extemplò eo ingrediente euanuit. Denique cùm mortuũ ſuſcitaſſet, innumeraque ferè Miracula patraſſet, Piſauri ad Superos euolat, Anno 1568.

V.

APPARITIO.

FRATER SEBASTIANVS à GRATTERIO, Guardianus parciſſimo ſomno vtens, longaſque in oratione, quæ vbique illi familiaris erat, vigilias ducens; in eâ, tanto in Deum charitatis æſtu ferebatur; vt plerumque in mentis exceſſum raperetur; Glorioſiſſimam Cœlorum Reginam præcipuâ religione ità ab initio colere inſtituit; vt quoties illi per Eccleſiaſticas leges liceret, Sacrum ſemper ad ipſius honorem celebraret. Plerumque etiam B. V. & B. P. Franciſci aſpectu, & colloquio potitur, quò feruens ipſius ſpiritus indies magis ad charitatem accenditur. Obijt Anno 1550.

I. AP-

1. F. DONATVS ALETINVS Laius 2. F. LEO CATANENSIS Laius 3. F. HVMILIS a PATERNO Clerus 4. F. IOSEPHVS a CORLEONE Laius 5. F. BERNARDINVS EVGVBINVS Laicus.

I.
APPARITIO.

RATER DONATVS ALETINVS, Laicus, Vir omnium virtutũ laude clarus, miraq; puritate, ac candore præditus, adeò vt sæpè cũ Virgine Deiparâ colloqui auditus fuerit. His cùm Seruus Dei fideliter vacat, ac duplicatum ex ijs talentum Domino suo referre studet, ad præmiũ vocatur, Dominumque sibi dicentem audit: Euge Serue bone, & fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, suprà multa te constituam, intra in gaudium Domini tui. Post mortem, cùm Corpus eius in Ecclesiam delatum esset: tanto protinùs cœpit, non humanorum, sed cœlestium planè aromatum odore fragrare, vt eum cuncti in Cœlo potiùs regnãtem, quàm in feretro iacentem sibi certo argumento persuaderent, Obijt Anno 1539.

II.
APPARITIO.

RATER LEO CATANENSIS, Laicus; sanctitate, Miraculis, ac præsertim rerum diuinarum contemplatione illustris, cùm semel Fratres de cuiusdam Clerici salute dubitarent, Guardianus Leoni, cuius Sanctitas haud illi ignota erat, sub Obedientiæ merito præcipit, vt rei veritatem à Deo oratione exquirat. Ad orationem igitur se Leo confert, in eaque triduò perseuerans, tandem à Deiparâ Virgine, quam singulari religione prosequebatur, sibi in oratione apparente, audit Cyprianũ, ob singularem illius ergà eam deuotionem, salutem consecutũ: Quod cũ is Guardiano retulisset, noua Guardiano dubitatio oritur, nùm ea Leonis apparitio à Deo, vel à Dæmone emanaret: cumque in eo animo non parùm hæsitaret, en Cyprianus, Clericus, defunctus, nocte Guardiano vigilanti apparens, Leonis visionem veram esse, seque B. V. merito salutem consecutum affirmat. Obijt Leo Anno 1580.

III.

APPARITIO.

FRATER HVMILIS à PATERNO, Clericus, veræ Humilitatis nomen, ac rem ſortitur : cùm paucos adhuc in Religione annos natus, tàm cœleſtẽ, ac virtutibus illuſtrem in Clericatu vitam ageret, vt parùm ab Angelicæ vitæ ratione, ac puritate abeſſe putaretur; Turani, cum Franciſco à Caſtroveteri, Sacerdote, eodem morbo correptus, ægrotare cœpit : cumque morbo ingraueſcente vterque pari caſu ad vitæ finem properaret, nec minori pietate vterque ſe diuinâ Sacramentorum ſuſceptione ad vitæ exitum munijſſet; prior humilis ad extremam vitæ metam appropinquans, repentè è ſtrato ſurgit, ac in geuua procumbens, aſtantibus Fratribus ait : Eia, Fratres, genua antè Beatiſſimam Cœli Reginam, quæ luce, ac gloriâ circumſepta venit, mecum flectite, en adeſt glorioſiſſima, en adeſt Virgo Dei Mater. Necdùm verba compleuerat, cùm purus ille ſpiritus in puriſſimæ Virginis ſinum euolat. Eodem tempore ſupremùm laborabat Franciſcus, cùm & ipſe repentè exclamare cœpit : Exſpecta, exſpecta, Humilis Frater, vt ſimul aſſociati pergamus. Cumq; hæc dicens in genua ſurrexiſſet, mox ad Crucifixi imaginem manus extendens, inter Domini amplexus occubuit. Anno 1580.

IV.

APPARITIO.

FRATER IOSEPHVS à CORLEONE, cùm plurimis annis Dei donis, quibus Sanctus hic Vir cumulatus erat, eam apud omnes ſibi exiſtimationem conciliaſſet, vt à cunctis Sanctus prædicaretur. Agrigenti tandem Anginæ morbo correptus, breuiſſimo tempore ad ſupremum vitæ occaſum perducitur. Quo tempore glorioſa Cœlorum Regina multis Sanctorum agminibus ſtipata, morienti apparens, pleraque alterius vitæ, ar-

cana illi aperit; quibus Iosephi spiritus inebriatus exclamare cœpit: Vnde hoc mihi, ô Domina mea, vnde tanta benignitas, vnde seruulo tuo tanta rerum diuinarum fœcunditas? Sat est, ô Beatissima, sat est, iam me in sinum tuum recipe. His dictis supremum effudit halitum. Anno 1580.

V.

APPARITIO.

FRATER BERNARDINVS EVGVBINVS, Laicus, Vir omnium opinione præstantissimus, atq; Religionis exemplar, cùm circa vitæ finem à Dæmone exagitatus, inter maximas animi angustias versaretur; protinùs Cœlorum Regina, se illi spectandã offert: quâ præsente, Bernardinus exclamare cœpit: O Benedicta! ô præ omnibus speciosa! ô miserorum Mater! quàm opportunè venisti. Post hæc Sacro Dominici corporis viatico refectus, cùm Fratres ipsius animam Deo commendarent; en repentè Dominam ad se venientem conspiciens, mòx è strato surgit, atque in ipsius occursum festinare nititur; Id verò cùm Fratres prohiberent: Quid me detinetis, inquit, sinite, vt in Domini mei occursum pergam; an non illum hùc ingredientem conspicitis? Quo dicto cùm nullum prorsùs morientis signum ederet, viuis eripitur, atque ad Dominum æternùm victurus migrat. Anno 1589.

I. AP-

1. F. AVGVSTINVS a LATERTIA Lai.us 2. F. PHILIPPVS a MONTE VETERI Lai.us
3. F. IOSEPHVS a CORLEONE Lai.us 4. F. BERNARDINVS a MVRCIANO Laicus.

I.

APPARITIO.

FRATER AVGVSTINVS à LATERTIA, Laicus, cùm iugo Domini ab adoleſcentiâ ſibi vltrò accerſito, Seraphicum Religionis agrũ colendum ſuſcepiſſet; in eo vſque ad vitæ veſperum deſudans, tantâ morum honeſtate, abſtinentiæ rigore, vitæ innocentiâ, Regularis obſeruantiæ diſciplinâ, ac perpetuo orationis ſtudio præcelluit; vt optimi Operarij nomen, plurimamque apud omnes ſanctimoniæ ſibi famam comparauerit. Hic igitur cùm abſolutis, Religioſæ, ac Seraphicæ culturæ laboribus, ad mortalem huius lucis occaſum perueniſſet, quam relaturus erat mercedem, in extremo ipſo vitæ crepuſculo, diuinâ illi viſione declaratam, prægustauit. Nocte enim quæ diem obitus præceſſit, dùm in lectulo ſuo oraret, Beatorum Capucinorum multitudinem, tanquàm in ſupplicatione diſpoſitam vigilans intuetur, quam & Beatiſſima Virgo, ac B. P. Franciſcus, ſuâ præſentiâ illuſtrabant. Hæc cùm antè ipſum graderetur, atque indè in Cœlum tenderet, Frater Syluester Tarentinus, qui paulò antè diem ſuum obierat, atque inter eos locum ſortitus fuerat, ad eum accedens, ait: Bono animo eſto, Auguſtine, cras ab huius vitæ ærumnis euolabis, ac nobiſcum aſcendes: hùc enim propterea venimus, vt te cum honore recipiamus. Quod cùm ægrotus Lactantio Maſſafrenſi, qui illi à Confeſſionibus erat, retuliſſet, poſtridiè carnis vinculis exolutus, ad Superos abijt. Anno 1580.

II.

APPARITIO.

FRATER PHILIPPVS à MONTE VETERI, Laicus, cùm purus è ſæculo ad Religionem acceſſiſſet, in eâ verus Iſraelita abſque dolo perſeuerauit,

perpe-

perpetuam omnium opinione Virginitatē coluit. Deniq; cùm 40. annos magnâ cum vitæ puritate, ac sanctitatis laude, in Religione Domino deseruijsset, Anconæ lethiferâ ægritudine correptus, paulò ante obitum Beatissimæ Virginis præsentiâ, ac colloquio potitur, dùm placidè in Domino quiescit. Post decimum quintum ab ipsius obitu annum (cùm ipsius Sepulchrum apertum fuisset) ipsius Corpus non modò integrum, atque incorruptum conspicitur: verùm etiàm in Sepulchro brachijs in Crucis modum cancellatis, oculisq; in Cœlum sublatis, eo planè modo, quo orare consueuerat, stare cernitur, ità vt qui defunctus erat, parùm à viuo distare videretur. Obijt Anno 1575.

III.

APPARITIO.

FRATER IOSEPHVS à CORLEONE Laic. in Castri veterani Conuentu; cū aliquandò Vir Dei febre laboraret, ac Purificationis Deiparæ Festo imminēte, ad Sacram Synaxin accedere summoperè optaret, Beatiss. Deiparam multis lachrymis rogauit, vt tantisper febris ardorem compesceret, donec diuinâ illâ refectione frui liceret. Nocte igitur quæ diem Festum præcedebat, purissima Virgo, Iosepho apparuit, candidissimis vestibus amicta, coruscantique vndique lumine circumfulsa, quæ cùm Iosephum consolata fuisset, aquam illi è phialâ, quam manu gestabat, gustandam præbuit: quam vbi Iosephus ebibisset, mox febris ardore sedato à morbo conualuit, cœlestique pane refectus, summas suæ liberatrici grates retulit. Obijt Vir Sanctus Anno 1580.

IV.

APPARITIO.

FRATER BERNARDVS à MVRCIANO, Laicus, integer vitæ, scelerisque purus, maximâ in simplicitate, ac sanctitate vitam duxit. Cilicio, abstinentiâ, laboribus carnem macerans: dùm assiduâ oratione,

rerumque diuinarum contemplatione ſpiritum ſaginat, longo tandem ac moleſto ægritudinis languore, à Deo probatus, in eo illius maximè patientia, ac virtus enituit: neque enim patienter tantummodò; ſed & ſingulari animi alacritate illius dolores, & cruciatus ferens, in ijs delitias quærere videbatur. Quamobrem cùm ad vitæ finem accederet, ipſius dolores Deus cœleſti conſolatione delenire, ac compenſare voluit: etenim tempore quo cæteri cum morte colluctantes, varijs mentis, ac corporis mœroribus angi ſolent, is quaſi inter cœleſtes delitias verſaretur, exultare, atque occinere cœpit, ſermonemque ad Fratrē Marcum Aletinum, qui adſtabat, conuertens: O Marcè, inquit, ſi ſcires, quàm pulchra, quàm magna, quàm cœleſtia ſunt, quæ oculis meis cerno; mecum profectò exultares. Video enim glorioſiſſimam Deiparam, video Angelos, video cœleſtes magnificentias, video ineffabilia bona, quæ omnem ſenſum, ac eloquium ſuperant. Tunc de Sanctiſſimæ Trinitatis arcano, ac rebus diuinis tàm altè cœpit diſſerere; vt iàm cunctis perſpicuum eſſet, eam rerum ſcientiam non humâno labore comparatam, ſed diuinitùs illi inditam fuiſſe. Atq; ità Bernardus Angelici Oloris inſtar, inter cantus, ac diuinas laudes, ſuauiſſimè ſpiritum exhalat. Cæterùm, vt cunctis innoteſceret, animam illam in beatorum Spirituum conſeſſum receptam fuiſſe, tantam odoris fragrantiam ſtatim Corpus ipſius, poſt mortem efflare cœpit; vt eo, Cella, ac parietes redundarent. Ità nempè Deus eos, qui vitæ puritate, ac laborum tolerantiâ diuinam hîc Maieſtatem glorificant, rerum etiam ordine immutato, poſt mortem ampliori honore proſequitur. Obijt

Anno 1580.

V. AP-

1 F. PAULUS ab ALCAMO CLERICUS NOVITIUS . 2 et 3 FRATRES ANONYMI

I.
APPARITIO.

GEmini Capucini Fratres, Cum B. V. Lauretanam Ædem deuotè coluiſſent, è Portu Anconitano ſoluentes, ſubitò ingens tempeſtas orta eſt: quæ Nautas, ac Mercatores compulit, vt ad Nauim exonerandam, merces omnes in mare proijcerent. Intereà Fratres in nauis angulo Deum orantes, ſerenos vultus præſeferebant, quos dum Mercatores, impauidos, & alacres conſpiciunt; irâ, & odio perciti; ambos in mare demergunt. Porrò hi, vix vndas attigêre, quùm B. V. illis apparentis opem ſtatìm adeſſe ſentiunt: Etenim illius manu ſubleuati, ſuper fluctus incolumes feruntur: donec iterùm in Anconæ portum reuecti, atque indè rursùm ad Lauretanam Ædem remeantes, Deo, ac B. V. ex animo gratias reddunt. Anno 1553.

II.
APPARITIO.

DVo Capucini Fratres, Larino Triuentum proficiſcentes, quo tempore, cum denſiſſimis noctis tenebris, circum loca omnia occupantibus, ſola ijs fulgura affulgerent: inter eorum coruſcationes proximum ſibi domus parietem animaduertunt; moxque greſſum feſtinantes, cuiuſdam domus oſtium offendunt, quod, Formoſa quædam mulier illis à Sene quodam aperiri iubet: à quo in Aulam, vbi Mulier illa, illuſtri equitum coronâ ſtipatâ ſedebat, ducti, ab eâ humaniſſimè excipiuntur: Mane verò cùm Senex ille, eos, in viam rectam dirigeret ij ſupplices ab eo petunt, vt quodnam illius fœminæ nomen ſit, declarare velit. Reſpondet Senex: Mulier, quam vidiſtis, Dei mater eſt: Illuſtris illa Equitũ corona, S. Mich. Arch. & Angelorũ eſt agmẽ quorum vos patrocinio commẽdaſtis: Ego Pet. Ap. sũ. Moxq; his dictis, ſimul cũ totâ illâ ædificij mole, euanuit. A. 1580.

V.

APPARITIO.

FRATER PAVLVS ab ALCAMO, Clericus, Nouitius, cùm ad eam vitæ innocentiam, ac mentis splendorē pertigiſſet, vt diuinâ reuelatione mortis ſuæ diem, ac horam didiciſſet, quam in ipſo Aſſumptionis Deiparæ die explendam impetrauerat: eo die appropinquante ægrotare cœpit, ſanctiſſimiſque Eccleſiæ Sacramentis ſummâ deuotione ſuſceptis, cùm extremæ tantummodò Vnctionis Sacramentum illi miniſtrandum ſupereſſet, in ipſo B. Virginis Feſto inſtanter ſibi miniſtrari popoſcit. Reluctabatur Magiſter, eò quòd nulla propinquæ mortis adhuc in eo ſigna apparerent: at vrget Nouitius vitæ tempus ſibi vltra meridiem haud prorogandum fore affirmans: tandem acquieſcit Magiſter: inungitur Nouitius, præteritaque meridiei horâ, B. Virgo Sole vndiq; amicta ægrotanti apparet; qui animo exultans exclamat: En Virgo Deipara, en Cœlorum Regina venit, genu flectamus cuncti, & paulatim defluens, in ipſo Deiparæ conſpectu in mortis ſomnum, ac quietem reſoluitur. Anno 1577.

1. F. IOANNES BAPTISTA ab APIRO SAC. 2. F. ALEXIVS a CVNIO
3. F. IOSEPHVS a CORLEONE LAICVS.

I.
APPARITIO.

RATER IOANNES BAPTISTA ab ASPIRO, Sacerdos, multarum virtutum ſplendore illuſtris, abſtinentiaque adeò inſignis, vt cùm nullo vnquam tempore, cibo famem, ac potu ſitim expelleret; perpetuum illi eſſet cum inediâ bellum: ſomni parciſſimus, plurimas noctu præſertim, in oratione horas inſumere ſolitus erat. De rebus cœleſtibus tàm mirâ ſuauitate colloquebatur, vt Cunctos ad virtutem, vi quadam verbis ſuis à Deo inditâ, alliceret; quo fiebat, vt nullus illum, vel ſemel colloquentem audiret, qui illius iterùm audiendi ſtudio non afficeretur. Hinc mœſtos, ægrotantes, aut calamitate aliquâ oppreſſos, ita conſolabatur, vt ab ijs omne triſtitiæ, ac tribulationis pondus auferret. Tàm mitis ac manſuetus legitur vt Iram prorſus neſcire videretur. Denique cùm in maximâ paupertate, humilitate, charitate, ac perfectæ Regulæ obſeruantiâ, vitam vſque ad ſexageſimum annum traduxiſſet, in Conuentu Montolæ in ſupremum languorem incidit: Cùm verò inſtante mortis articulo plurimos Dæmones in Cellam ingreſſos conſpiceret, ad Beatiſſimam Virginem conuerſus, illius opem implorat, quæ protinùs apparens, ſuâ præſentiâ Dœmones fugat, & velut Sol obiectas nebulas diſijcit. Porrò Deiparâ Virgine conſpectâ, Ioannes Baptiſta mox exclamat: Opportunè, ô Virgo Beatiſſima, opportunè huc veniſti, iàm cedunt tartarea monſtra, iàm nubila omnia diffugiunt, ô quàm lucida, ô quàm pulchra, ac formoſa es Cœlorum Regina! ſtatimque in mentis exceſſum raptus, cùm in eo per aliquod temporis ſpatium quieuiſſet, ad ſenſus rediens, Guardiano inquit: Quàm grandia, Pater; quàm alta, quàm admirabilia ſunt, quæ veris Fratribus Minoribus in Cœlo repoſita ſunt, ô, ſi illa tibi effari poſſem, quanta tibi animo voluptas accederet, at alterius

linguæ hæc vox eſt, neque ea hîc proloqui licet. Benedicite Pater. Quibus in verbis extremum Deo ſpiritum reddidit, maiora, ac pulchriora in Dei Regno conſpecturus. Anno 1575.

II.

APPARITIO.

FRATER ALEXIVS à CVNIO, tàm ſingulari vitæ integritate, ac puritate exornatus fuit; vt in ipsâ ſui obitus hora, Beatiſſimæ Virginis, ac B.P. Franciſci aſpectu, ac conſolatione dignus fuerit. Obijt An. 1551.

III.

APPARITIO.

FRATER IOSEPHVS à CARLEONE, Laic. Vir tantæ auſteritatis, vt potiùs ſeipsũ interficere, quàm diuino cultui præparare videretur: omni virtute, ac præſertim rerum diuinarum contemplatione inſignis, in eâ ſæpè extaſes patitur, iugesque ex oculis lachrymæ fluunt, ex quarum copiâ, cùm oculorum morbum contraxiſſet; in Agrigentino Conuentu aliquandò illi in Eccleſiâ oranti, Beatiſſima Virgo apparet, eique poſt familiare colloquium (quo ille ſæpè in oratione frui ſolebat) phialam, cœleſti liquore plenam offert, vt eo ſibi oculos inungat, & à morbo curetur : itaque languore diuinâ virtute effugato, Ioſephus ad maiores, ac illuſtriores ſe quotidiè virtutum aſcenſus prouocat. Obijt verò Anno 1580.

* *
*

1. F. PAVLVS a PEDONA cler. 2. F. VINCENTIVS PLATIENSIS Laicus
3. F. MATTHÆVS VENETVS.

I. APPARITIO.

FRATER PAVLVS à PEDONA, Clericus, eam mentis puritatem (quæ ex plurimarum virtutum coniugio oritur) exiguo tempore adeptus eſt, vt cùm huius mortalis vitæ curſum in Æſini Conuentu abſolueret; innumeras beatorum Innocentium animas ſibi occurrentes conſpexerit: cumq́ue plurima futura diuino ſpiritu reuelante prædixiſſet, iamq́; animam ageret, lætus exclamare cœpit: O, ô, Fratres, quàm glorioſam! ô, ô, quā lucidam Dominam cerno! tunc paulò pòſt ipsâ ſacrâ Deiparâ Duce, ad puriſſimum Lucis fontem euolauit. An. 1573.

II. APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS PLATIENSIS, Laicus, Vir integritate Regulari obſeruantiâ, atque omnium virtutum laude illuſtris, cùm plurimos annos in ſummâ humilitate, ſui contemptu, atq; aſſiduo orationis ſtudio, in quo plurima à Deo dona acceperat, conſumpſiſſet, tandem in morbum incidit; quo tempore cùm Fratrem Angelicum Platiæ Guardianum, qui eodē in loco diem extremū obierat, ad ſepulchrū deferri cerneret: Perge fœlix, inquit, ô Pater breui te ſequar, octauus enim dies me tibi filium, ac comitē reddet. Porrò cùm octauus adueniſſet dies, cœpit Antonius Dæmonū tentationibus agitari, qui horribiles illi formas obijcientes, eum perterrere conabantur: at ille vtraq́; manu oculos claudēs, clamabat: Abite maligni, abite tartarei prædones, nihil in me per Dei miſericordiam deprædandū inuenietis. Cumq́; protinùs per horæ ſpatium cum Dæmonib. pugnaſſet, B. Virgo ſuâ præſentiâ Dæmones expellentes contuetur. Quare omnium tandem victor, & exultans, oculis in Cœlum erectis, ait: Summas tibi, ô B. Virgo gratias ago, quæ me à truculento hoſte vendicatum, ad regnum Filij tui immeritum vocas. Atq; his dictis victorem Deo ſpiritum reddit. Ann. 1568.

III.

APPARITIO.

FRATER MATTHÆVS VENETVS, cuius vitam virtutibus plenam Mors pretiosa secuta est: hic cum Beatissimâ Virgine colloquens, inter hymnos, ac diuinas laudes animam exhalat. Anno 1599.

1. F. IACOBVS a NVRTIA. Laicus. 2. F. LEO CATANENSIS Laicus. 3. FRA. IOANNINVS FLORENTINVS Lai.

I.

APPARITIO.

RATER IACOBVS à NVRSIA, Laicus, eximiæ charitatis, ſimplicitatis, ac obedientiæ Vir, cùm meritis, & virtutibus plenus, ad extremam vitæ periodum perueniſſet, Guardianum per cuſtodem accerſit. Guardianus verò ſe ſtatim à refectione iturum reſpondet: at ille remiſſo nuntio: Breue, inquit, tempus eſt, nec refectionis finem Dominus exſpectabit. Confeſtim intermiſſo prandio, Guardianus, cum reliquis ad Ægrotum ſe confert, à quo quid quærat, expoſtulat: cui Iacobus: Nunquàm, ait, abſque Superioris mei benedictione iter ſuſcepi, nunc porrò, cùm extremum iter ad Deum aggreſſurus ſum; tuam, Pater, benedictionem, ſupplex efflagito: cui Guardianus: Nondùm, inquit, profectionis tempus eſt, nec te Dei vox ad iter compellit, longior adhuc tibi vita ſupereſt. At Iacobus: Breuiſſimus mihi halitus eſt, Deiq; vocem me vocantem audio, quæſo, Pater, ne me tuâ benedictione fruſtres. Tùm ſe in genua erigens, optatam à Guardiano benedictionem accipit, moxque totus animo, ac vultu exhilaratus exclamat: O Virgo Beatiſſima, ô Virgo virginum fœliciſſima, opportunè veniſti. En adeſt, en adeſt Cœlorũ inclyta Regina, ad æterna me præmia vocans. His in verbis, Iacobus, à Deo, hominibusq; benedictus, ſpiritum ad Dominum profecturus exhalat. Anno 1566.

II.

APPARITIO.

RATER LEO CATANENSIS, Laicus, cùm Deus Opt. Maxim. iàm ipſius vitæ curriculo metam ſtatuere decreuiſſet, Catanæ in ſupremum morbum incidit: quo tempore infirmorum Præfectus, circà

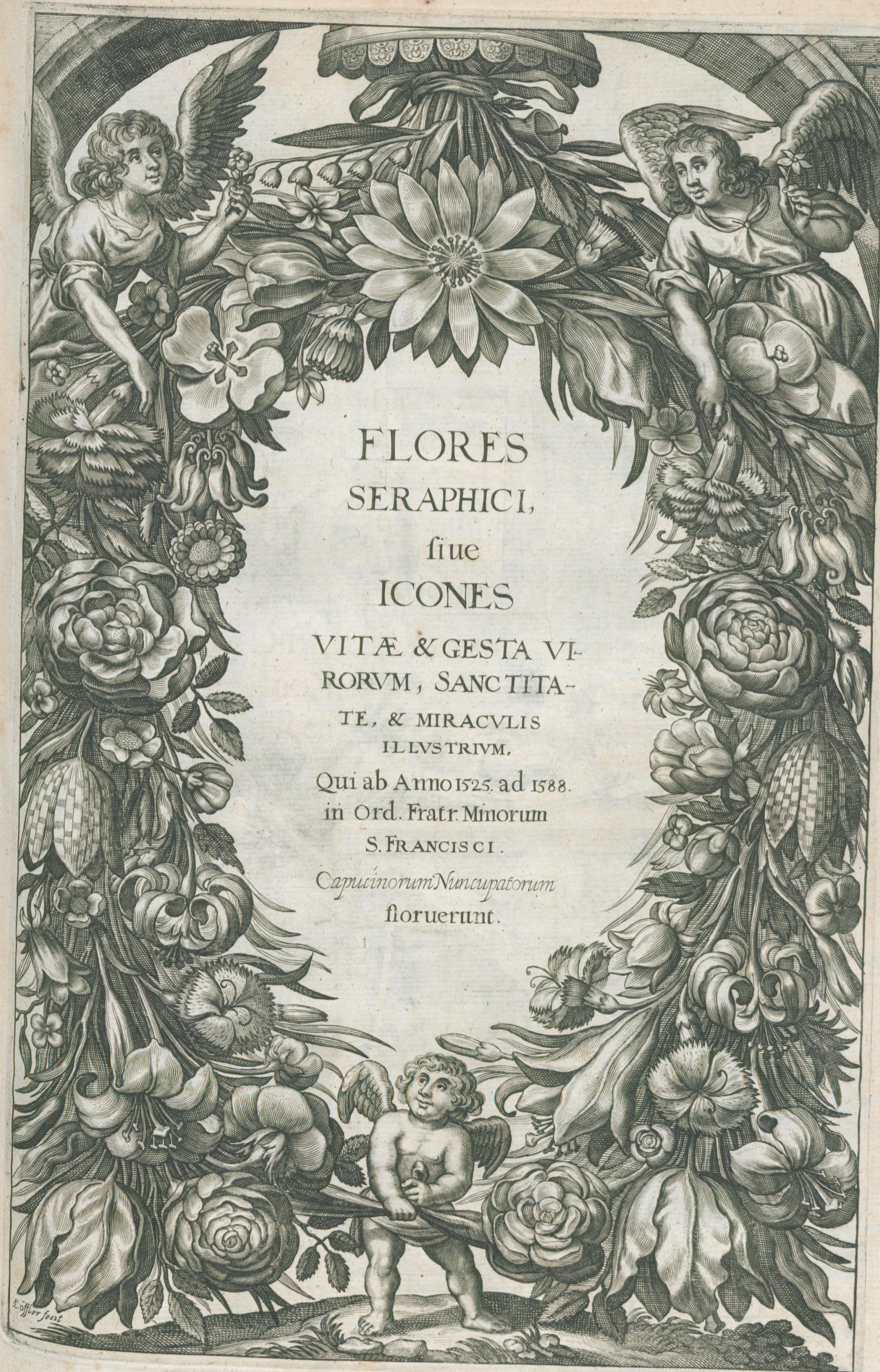
noctis medium ad ipſius viſitationem accedens, vix ad Cellam peruenit, quin ſplendorem indè erumpere, eumque quaſi cum altero verbis altercantem percipit. Præfectus rem admirans, moræ impatiens Cellam aperit, neminem cum Leone adeſſe cernit, lumen euaneſcere conſpicit: ac tandem à Leone diſcit, ſe à Dœmonibus exagitatum, Beatiſſimæ Virginis auxilio, quæ ei in fulgentiſſimâ luce apparuerat, à tartareis illis Dæmonum nebulis liberatum fuiſſe, ſummaque animum conſolatione affeciſſe. Poſthæc mentem ad ſuperna colligens, qui vitam omni cum iuſtitiâ, & humilitate vſque ad canos traduxerat, iuſtorum ſomno conſopitus, Domini hæreditatem Iuſtis promiſſam, accepit. Anno 1580.

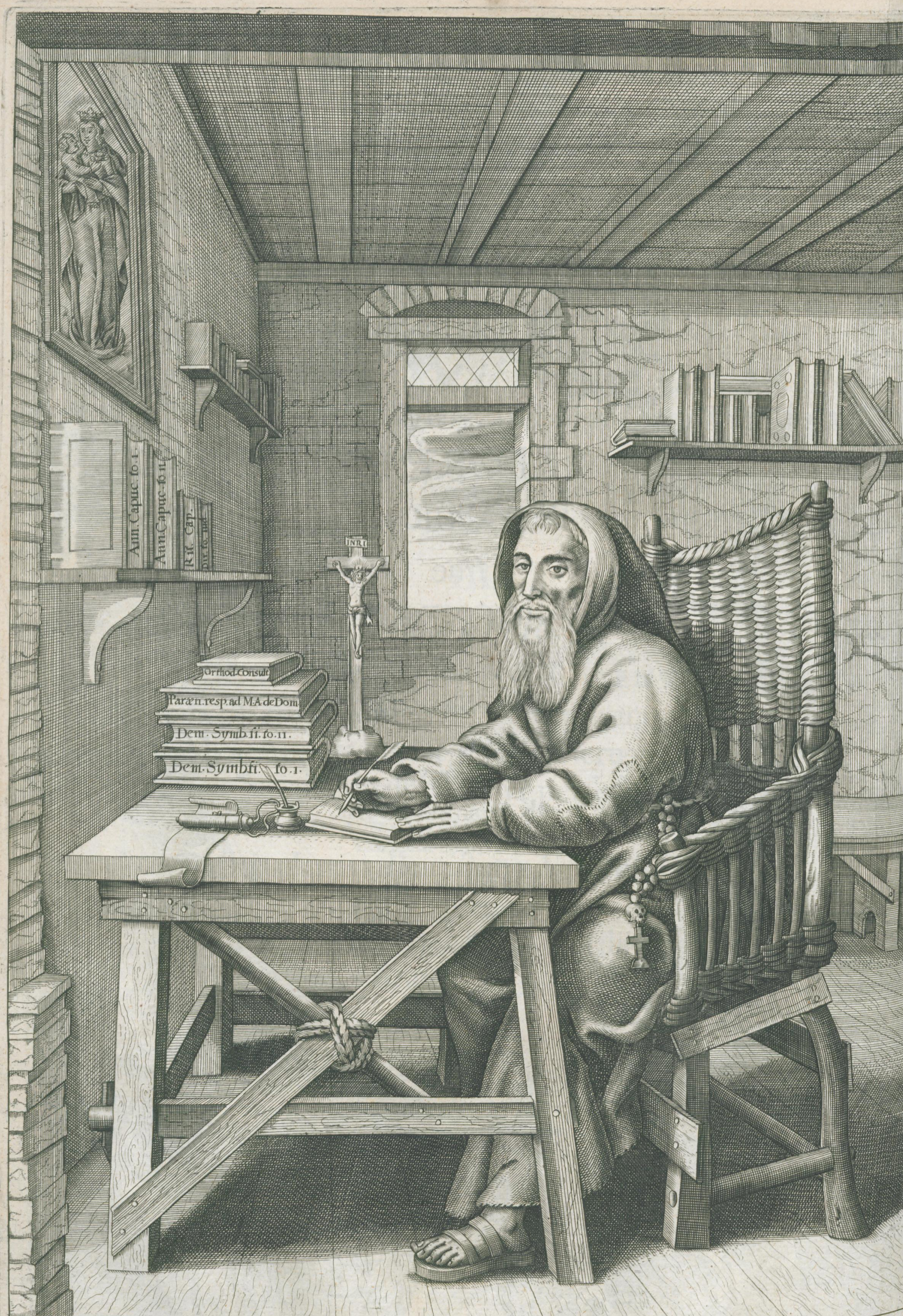
III.

APPARITIO.

FRATER IOANNINVS FLORENTINVS, Laicus, cùm humilitate, charitate, animi moderatione, paupertate, Regulari obſeruantiâ, ac cæteris adeò virtutibus prædituseſſet, vt perfectam, ac numeris omnibus abſolutam, veri Fratris Minoris imaginem præſeferret; meritis clarus, Beatiſſimæ Virginis in morte præſentiâ, & aſpectu dignatus, fœliciter diem extremum in Conuentu Montis Varilij exigit.
Anno 1569.

FLORES
SERAPHICI,
siue
ICONES
VITÆ & GESTA VI-
RORVM, SANCTITA-
TE, & MIRACVLIS
ILLVSTRIVM,
Qui ab Anno 1525. ad 1588.
in Ord. Fratr. Minorum
S. FRANCISCI.
Capucinorum Nuncupatorum
floruerunt.

ADM.[dum] REV.[dus] P. FR. ZACHARIAS BOVERIUS SALU-
TIENSIS ORD.[is] FRUM CAPUC.[um] DEF. GENERALIS.

ADMODVM

R. P. F.

ZACHARIAS SALVTIENSIS.

DE cuius aperto cœlitùs ore, veræ Salutiensis vtrâque parte acutus processit, tùm ad Fidei orthodoxæ impios Oppugnatores interimendos, tùm ad interemptos antiquitatis gladio, Seraphicos Capucinorum Alumnos, & Patres vitæ restituendos. Qui dùm Sanctorum monumenta, & Fratrum exempla euoluit, & reuoluenda, sectandaqúe calamo Scribæ velociter scribentis exposuit: Ipse quoque non vulgaria religiosæ vitæ exempla reliquit. Plenus dierum, ac bonorum operum, Diffinitoris Generalis munere semel, ac iterùm functus, obijt Genuæ, ætatis suæ anno 70. Religionis 48. 31. Martij. 1638.

SICVT TVRRIS DAVID COLLVM TVVM, (Ô MARIA,) QVÆ ÆDIFICATA
EST CVM PROPVGNACVLIS, MILLE CLYPEI PENDENT EX EA, OMNIS ARMATVRA FORTIVM.
Cant. 4.4.

VISIO BEATISSIMÆ VIRGINIS, EX CVIVS MATERNO SINV CAPVCINORVM RELIGIO PRODIT, QVAM PIA MATER, VT VNDE ORBI PARCERET, HABERET, PRÆSENTAT.

INTER primam illam Ordinis Seraphici institutionem, ac postremam hanc eiusdem Reformationem, admirabilem rerum concordiam, si nobis lubet, perpendere, ea profectò tàm singularis, atque admiranda perspicietur; vt cùm eâ, quæ olim in Ordinis constitutione, Deo reuelante, præcesserunt, hic perfecta cernantur, non Reformatio tantùm, sed noua potiùs Ordinis repetitio esse videatur: Neque enim quisquam ignorare potest (quod ex primis Ordinis monumentis exploratum est) vt quò Minorum Ordinis institutio spectaret, hominibus aliquandò innotesceret, ante ipsum Ordinis exordium Iesum Christum Dei Filium, ob intoleranda hominum scelera, eo furore percitum fuisse; vt tribus telis vniuersum humanum genus iam iam confodere, ac perdere pararet, miseramq; illam Orbis ætatem, quæ tot vndique vitijs referta erat, vt nihil præterquàm extremam á Deo cladem exspectaret, solâ tunc B. Virginis supplicatione in Dei clementiam respirasse. Denique Sanctißimam Deiparam, quò faciliùs Filij iram in homines concitatam placaret, tanquàm humani generis Patronam, post pectus, & vbera Filio demonstrata, non alios præterquàm Dominicum, & Franciscum obtulisse, quorum ope, & opera homines à vitijs resipiscerent, ac in meliorem frugem conuerterentur: quâ oblatione tandèm Christus placatus, Matris faciem suscepit. Iam verò si ad huius Reformationis initia animum intendimus, haud incertâ fide probatum est (quam nos ex Annalibus, illi ex antiquis, ac probatißimis Religionis huiusce monumentis hauserunt) in quodã Calabriæ Oppido, cuius nomen vetustate obliteratum, integrũ haberi non potuit, paulò ante conditam Reformationem, Sanctimonialium Abbatissam, & illustrem quendam Virũ, vtrosqúe ætate prouectos, ac virtute præclaros, spirituali quadam neceßitudine ita inter se coniunctos fuisse; vt sæpè inter se de rebus cœlestibus, ac spirituali virtutum profectu colloqui solerent. Porrò accidit aliquandò, vt in-

tempe-

tempesta nocte orantes, vterqúe in profundam mentis extasin raptus, eâdem prorsùs cœlesti visione Capucinorum Reformationem futuram acceperit. Videbant enim altißimum Dei Filium graui in homines irà percitum, ac valdè formidabilem, tàm atrocia Orbi, ob intolerabilia ipsius crimina, supplicia minantem; vt vnâ clade Orbem totum prosternere, velle videretur. Cui Virgo Mater haud insuetâ illi pietate occurrens, atque in genua procumbens, Filium iteratis precibus rogabat, vt iram in homines conceptam misericordiâ leniret: at obsistente Filio, & Matri horrenda Orbis facinora, atque à peccatoribus illata sibi vulnera, obiectante; pia Mater pollicetur, se bonos aliquot Seruos suos in Orbem missuram, qui homines à vitijs deterreant, & collapsam in Orbe pietatem restituant. Percunctante verò Filio, quinam ij homines essent ad hoc officium electi? Statim Mater explicato pallio, quo obtecta videbatur, nouam Capucinorum Reformationem inde emergentem Filio ostendit: cuius aspectu, Dei Filius placatus, iram compescuit, ac parata flagella, ne in Orbem desæuirent, cohibuit. Stupet vterqúe eo visu diuinitus accepto, cumqúe eādem prorsùs vtriqúe manifestatā esse animaduerterent, Diuinæ mentis consilium altè admirantes, rei euentum suspensi exspectabant: donec post aliquot annos, Capucinorum Reformatio in Orbe apparens, ad Calabros penetrasset. Ex his enim (quod admiratione dignum fuit) qui è Virginis Matris pallio visi fuerant emergere, aliquorum effigies, tàm profundè vtrisq; animis insculpta remanserat; vt cùm primū Capucinorum Reformatio (quæ visum non longè secuta fuit) in Calabria exoriri cœpit, eorum vultum contemplantes, illos esse agnoscerent, quos è Virginis pallio prodire prospexerant, quiqúe postmodùm iuxta Beatißimæ Virginis promißionem, indefessè verbis, & exemplis prædicādo, vitia ab Orbe extirpando, vniuersosqúe ad virtutum studia compellendo, quasi mille clypei ex Turre Dauid pendentes, miseros peccatores B. V. protectionis propugnaculis, munitos, à diuini furoris iaculis præseruare, ac tandem ab ijs iram auertere meruêre.

ADMI-

PRINCEPS FRATRVM, FIRMAMENTVM GENTIS RECTOR FRATRVM, STABILIMEN-
TVM POPVLI. QVI CVRAVIT GENTEM SVAM, ET LIBERAVIT EAM À PERDITIONE.
Eccles 1. 49. et 50.

ADMIRABILIS, INTER CAPVCINORVM RELIGIONEM, & PRIMAM ORDINIS INSTITVTIONEM, CONCORDIA APERITVR, QVA NON SOLVM REFORMATIO, SED NOVA POTIVS EIVSDEM ORDINIS INSTITVTIO ESSE DIGNOSCITVR,

DEploranda illa Ecclesiæ tempora, quæ post duodecimum Sæculum, Innocentium, & Honorium, horum Nominum Tertios, Romæ, in B. Petri Cathedrâ sedentes, Fridericum verò secundum, Romanæ Ecclesiæ perduellem, Imperij habenas moderantem conspexerunt: non est qui ignoret, in quibus tanta morum corruptio, Christianum Orbem inuaserat, vt nihil sibi quisqúe interdictum putaret, quod effrenis appetitus persuaderet. Denique res eò calamitatis perducta erat; vt Dei Ecclesiam propediem ad rudera, & parietinas vsque ruituram Pontifex Innocentius, Deo in somnis ostendente, expauesceret. Quis igitur in tantâ malorum proluuie præterquàm certum, & horrendum cœlestis iræ Cataclysmum toti Orbi imminentem suspicari potuisset, nisi immensa Dei Pietas, & Sapientia ex tàm concitatis malorum fluctibus, B. Franciscum emergere fecisset, qui Euangelicam Regulam diuino spiritu dictatam conscripsisset, moxqúe ad instaurandas hominum ruinas, Orbemqúe vniuersum scelerum mole pene obrutum, subleuandum, Minorum Prolem suscitasset, ac velut Cœlestia quædam Castra, aduersus vitiorum monstra paßim grassantia mouisset, quorum verbo, & exemplo id tandem assecutus est, vt & hominū moribus ad meliora conuersis, plurimisqúe ad virtutum studia confluentibus, Ecclesia ad præstantiorem Christianæ disciplinæ formam rediret, diuinaq́; flagella, toti Orbi imminentia, horum operâ ab eo auerterentur. Veruntamen quæ rerum præsertim excellentißimarum inconstantia, ac vicißitudo est, post quintum decimum enim Sæculum, Regulari huius Ordinis disciplinâ defluente, vitiorumq́; zizaniâ, Operarijs somno sopitis, iterum excrescente, tanta Orbis scelerum colluuie fœdatus, atque immanibus facinoribus turpis apparuit, tamq́; ferax nouarum Hæresum, hæc ætas fuit; vt si quis infœlicißima illa tempora perpenderet, non esset qui Vniuersum Mundum, vel ad supremum rerum diem, ac interitum parari, vel

ſaltem ad maiora, ac grauiora flagella rapi non existimaret. Porrò hîc ineffabilis illa Dei Sapientia, ac Prouidentia maximè ſpectanda, atque admiranda ſe præbuit, quæ cùm rebus penè deſperatis mederi, extremaq; Orbis mala amplioribus bonis delere ſtatuiſſet; nouam Capucinorum Reformationem in Eccleſia excitauit, Beatumq; Franc. iam in Cœlo regnantem iterùm impulit, vt qui ſemel Eccleſiæ reparandæ munus à Deo acceperat, nouâ Ordinis ſui Reformatione, iterùm dilabentem Eccleſiam inſtauraret, vitiorum monſtra à Chriſtiano Orbe expelleret, flagella imminentia ab eo auerteret, rursùs deniquè illud ſibi à Deo imperatum audiret, Vade Franciſce, repara domum meam, quæ labitur. *Quod per nouæ Reformationis Alumnos poſtmodùm abundè præſtitit. Verùm, neque mihi fruſtrà perſuadeo nouam hanc Reformationem (quæ verè Eloquium Dei in Euangelio exaratum cuſtodiebat, pactumq; eius per Regulam initum ſeruabat) ad extinguendas Diuinæ iræ flammas, ad imponendum thymiama in furore ſuo, & holocauſtum ſuper Altare illius, potiſſimùm excitatã fuiſſe. Perſpicua enim illa Chriſti vox eſt, quâ ſemel viuentem adhuc Franciſcum, Fratrum amatorem, ac pro Populo Chriſtiano, vniuerſaquè S. Eccleſia orantem; ita affatus eſt: Franciſce, ſi optas vt flagella mea à Chriſtiano Populo auertam, ſatage, vt Ordo tuus in ea Regulæ Obſeruantia permaneat, in quâ fundatus fuit, vt in ea Viros reperiam, qui coram me ſtare valeant, & quorum faciem placatus ſuſcipiam. Inde enim fiet, vt propter Te, & Ordinem tuum, facile Populo meo flagitia ignoſcam. Hinc enim non obſcurè agnoſci poteſt, quodnam fuerit Dei in hac noua Reformatione condenda cõſilium, neque enim alia ratione collabentem Minorum Ordinem nouâ hac Reformatione erexiſſe creditur; quàm vt vnde Orbi parceret, haberet, & duriſſima illa, quæ ob immania hominum flagitia, Mundo ſupplicia parauerat, reformatæ Religionis natiuitate reuocaret. Nec exigua conſideratione dignum exiſtimo; quàm ſcilicet illuſtris hæc poſtrema Ordinis Reformatio cenſeri debeat, quæ tot diuinis præconijs aucta, perinde, ac ſi cum prima Ordinis inſtitutione, dignitate contenderet; primùm quidem, Illuſtriſſimã Cœlorum Reginam, ſibi Parentem è Cœlo vendicat: tùm Deum hominib. in ipſo ortu iratum placat: cumquè primùm in Orbe apparet, ac ſe conſpiciendam præbet, B. Franciſcum velut accenſa face præeuntem, ac viæ Ducem intuetur. Poſtremò, ſui quoque aduentus præcones è Cœlo Angelos, è terris homines ſibi accerſit. Et ſi prima Minorum Ordinis inſtitutio, antequàm ea Orbi illuceſceret, non obſcurè à nonnullis prænunciata fuit; quorũ teſtimonia apud A R. P. Lucam VVaddingum, Auctorem Annaliũ Fratrũ Minorum in ſuo Apparatu, accuratè exarata legi poſſunt: haud ſanè Capucinorum Reformatio diuino hoc teſtimonio vacat, quò velut prænuncio futurus ipſius in Orbem aduentus prædicaretur. Primùm huius rei Teſtimonium, ex celeberrimo quodam B. Bernardi à Quintaualle, qui B. Franciſci primus quondam Socius fuit, Vaticinio ſe admirandum offert: quo S. hic Vir, Diuino Spiritu afflatus, futuros ordinis Seraphici ſtatus, ac mutationes olim mente anteuertit: Vaticinium porrò apud B. Angelum à Clareno lib.*

de 7. tribulationibus, legitur, his verbis exaratum: Hic Minorum Ordo vsque ad septimum gradum paulatim in peius ruet, ac in deteriora dilabetur. Cùm verò ad hunc statum peruenerit: in eo, Ordinis Reformatio fiet secundum Spiritum Fundatoris, per Fratres adeò simplices, & idiotas; vt á quo ea facta fuerit, penitùs ignoretur: tùm verò, post dispersionem erit Cōgregatio Fratrum Pauperum in tertio loco, in eisque apparebit signum veræ Reformationis, certitudinemque accipient eorum, quæ acturi erunt. *Hactenùs Vaticinij verba, quæ si grauiter, ac diligenter expendantur, planè huic Capucinorum Reformationi, tàm perfectè, atque ex omni parte quadrant; vt nullatenùs dubitandum esse videatur, quin de ea singillatim dicta fuerint. Atque vt varios inprimis gradus illos, ac mutationes prætercam, quod est primum Vaticinij caput, quæ à prima Ordinis natiuitate per tēporum, ac rerum periodos in eo acciderunt, de quibus nimis durum, longum, ac molestum esset differere: ad secundam Vaticinij partem accedo, inqua assertur: in postremo Ordinis statu, Reformationem secundùm spiritum Fundatoris fieri debere. Nemo spiritum Fundatoris B. Franc. Euangelicum Paupertatis spiritum esse non sentiat. Iam verò, si quis vniuersas Ordinis Minorum Reformationes, quæ hactenùs emerserūt, altè animo reuoluat; certè nullam reperiat, quæ altißimam Paupertatem in tàm arcto rerum omnium vsu, secundùm Fundatoris spiritum æmulata fuit, quàm postrema hæc Capucinorum Reformatio, quæ ita ad priorem Ordinis paupertatem non tàm accedit, quam eam fortè excedit. Quod si de perfecta totius Regulæ Obseruantia, ad quam Fundatoris spiritus se extendit, ea quis explicare malit; Id sanè haud malè accipio: hanc enim, in Capucinorum Reformatione, super cæteras vigere, & existere, apud omnes in confesso est. sed quoniam hæc ad Reformationis commendationem pertineant, quibus haud libenter immoror: his prætermissis ad tertium Vaticinij caput venio, quo postrema hæc Reformatio à Viris simplicibus, ac idiotis ita auspicanda esse prænunciatur; vt quis illius Auctor fuerit, ignoretur. Certè, qui Capucinorū ortum, ac primordia animo repetit: hæc tàm apertè de hac Reformatione dicta perspicit, vt vix cuiquam alteri Ordinis Reformationi, quæ antea processerit, accommodari valeāt: consulat Lector Apparatum Annalium A. R. P. Bouerij. Quartum verò caput illud est, cum post dispersionem Congregatio Fratrum in tertio loco futura prædicitur. At quandoquidem hæc verba longam Historiæ seriem exposcunt, hic tātùm indicare sufficiat, nouam hanc, & vix exortam Reformationē, tam diris persecutionum, ac calamitatum tempestatibus iactatam fuisse; vt qui iam ei nomina dederant, eo tempore per nemora, ac montium deuia dispersi, latebras, & cauernas quærerēt, quo se ex fuga reciperēt. At sedata per Pon. Bullam tempestate, tandē pusillus ille Reformationis grex in Aluacinæ Conuētu, qui tertius post Camerini, & Montis Melonis Conuentum illi locus, ac Monasterium fuit, an.* 1529 *.congregatus, primum ibi Generale Capitulum celebrauit, Matthæum à Baßio Generalem elegit, ac Constitutiones sanxit, quibus deinceps humilis illa Congregatio regeretur. Porrò in eo Capitulo, posteriora Vaticinij verba impleta fuisse res ipsa declarauit. Etenim luce è Cœlo*

in eam

in eam Fratrum Congregationem, repentè delapsa, quæ signum veræ, perfectæ, ac secundùm Fundatoris spiritum institutæ Reformationis ostenderet; tantùm inde cœlestis luminis, ac virtutis cunctis infusum est; vt quæ ad perfectum Reformationis statum, ac Regulæ obseruationem necessaria essent, illis cœlesti dono perspicua fierent; tantaque ex alto virtute induti fuerint; vt nullas deinceps persecutiones, aut hominum iniurias metuerent.

Hoc itaque testimonio explicato, aliud quoque Francisci Politiani Vaticinium nobis perpendendum se exhibet. Vir hic inter Minores, qui Conuentuales nuncupantur, illustris, ac sanctimonia clarus, nec non Prophetiæ spiritu insignis An. 1513. *ante Reformationem conditam* 12. *ad superos translatus est: quem etiam Rodulphus Tossinianensis Hist. Seraph. Rel. lib.* 2. *f.* 254. *inter illustriores Familiæ columnas recenset: Hic igitur Assisij, die quadam, in platea, ob ingentem Populorum affluentium copiã, Dei verbum ministrãs, his inter concionandũ verbis sæpiùs vsus fuit.* Audi, Ciuitas mea, audi Vrbs, magni Patris mei Francisci natalis: mira, sed vera refero: iam non multum temporis dilabetur, cum nouum, ac resurgentem B. Franc. oculis tuis perspicies: resurgentẽ inquam, non corpore, sed habitu, ac spiritu: *tum ad pueros quosdam, qui adstabant conuersus:* Vos, *inquit,* ô Pueri, vos B Fran. rediuiuum videbitis: Iam enim propè est in ianuis. *Quod certo deinde testimonio probatum fuit: ex his enim, qui B. P. Sermoni eo tempore præsentes aderant, cùm senex quidam post exortam Reformationem, ad Capucinorũ Monasterium, Assisio non longè distans (quod Carcerellarum dicitur) accessisset; præfata B. P. illius verba Fratribus referens, tanta in eis intuendis mẽtis lætitia afficiebatur, vt lachrymarum imbribus perfusus, præ gaudio sæpè in hæc verba prorumperet: Sat est, ô Bone Iesu, sat est: Iam S. Franc. rediuiuum, atque ad nos reuocatum cerno. Neq; id S. illi Viro semel prædixisse satis fuit: nam & eadem in Ethruria, dum Verbum Dei disseminaret, plerięq; iterum atq; iterum refricantem audiêre. Inter quos, Vir quidam eo sermone commotus, cum Serui Dei verba de Reformatione eorum qui de Obseruantia nuncupantur (quæ recenter in lucem prodierat) dicta esse arbitraretur; statim eũ Ordinem ingressus, aliquot annos in eo magna cum virtutum laude transegit. At noua deinde Capucinorum Reformatione exorta; cùm & antiquam B. Franc. habitus formam cum ea restitutam, simulq; ipsius paupertatẽ, simplicitatem, Regularem obseruantiam, vitam deniq; in Orbem reuocatam cerneret; perinde ac si B. Franc. in ea reuiuiscentem videret; altiùs B. Viri verba apud se meditari, ac de Capucinorũ Reformatione interpretari cæpit: quapropter, nulla interposita mora, ad Capucinos euolauit.*

Tertium his testimon. accedat, Bernardini Feltrij: qui cùm inter Obseruãtes antè A. 1494. *nota Sanctimonia, & Miraculis clarus, præsertim ac Prophetico spiritu illustris esset, vt testis est Rodulph. Tossinianensis Hist. Ser. Bel. l.* 1. *f.* 85. *semel in copiosa suorũ FF. frequentiâ de rebus Religionis verba faciens, & Capucinorum Reformationẽ, quæ breui futura erat, (An. sc. post felicẽ ipsius obitum* 31) *prænuncians, linguã in has voces explicauit.* Sunt de his stantibus qui non gustabunt mortẽ, donec videant B. Fran. iterùm in Ordine resurgentẽ.

At verò, nec minori admiratione digna sunt, quæ Fr. quidam Augustinus Fulginas, eiusdem Ordinis *de Obseruantia, Vir inter illius Familiæ Laicos virtute præstans, ac Dei Spiritu illustris, eodem ferè tēpore Tertiario cuidā, qui illi frater germanus erat, de Capucinorum Reformatione prænunciauit. Dum enim is, in Conuentu S. Mariæ Angelorum, cū eo liberiùs de rebus cœlestibus colloqueretur: F. Augustinus, velut repentino Dei spiritu correptus, ita Fratrem affatus est:* O Frater, ô Frater, sustine paulisper: grandia tibi spectanda erunt, quæ breui ventura sunt: etenim post breue tempus, Pontificem Florentina Vrbe progenitum, Romæ sedentem conspicies. Væ tunc Romanæ Vrbi: Eheu! eheu Roma infœlix, quot tibi eo tempore mala toleranda erunt! Porrò eadem tempestate B. P. N. Franciscum iterùm resurgentem, iterumque rediuiuum cernes: & hunc quem vides, Minorū Ordinem, perfectè secundùm S. Francisci vitam, ac spiritum restitutū perspicies. *Hæc dicta Simplex, ac deuotus Tertiarius tunc admirans, deinde experimento vera fuisse didicit: nam paucis annis elapsis, cùm Clemens VII. Patriâ Florentinus, Pontifex, Anno 1523. electus fuisset, Mense Decembri Anno 1527. à Borbonio, Cæsariani exercitus Duce, Vrbs Romana direpta, ac deuastata fuit: cùm biennio ante duntaxat, nempe 1525. noua Capucinorum Reformatio in Orbe cæpisset.*

Postremùm denique testimonium, à Galatrensi quodam sene, qui Joannes appellabatur, lubet accipere. Huic paulò antè Capucinorum Reformationis ortum, accidit; vt dum Galatro, ruri in Dei timore vitam ageret, atque agros suos, proprio labore, excoleret (Vir enim erat agrestis) sæpiùs in meridie, Virum quendam facie ignotum, ac præstantioris formæ, quam Regio illa ferret, eo peragrantem, atque eo prorsùs, quo ij hac tempestate vtuntur, Capucinorum habitu indutum cerneret: Admirabatur Ioannes insolitam habitus formam: cumq; attentiùs Virum intueretur, is eum semel his verbis affatus est: Ioannes, quid miraris? aut quæ tuum, ob hanc vestis nouitatem, animum sollicitudo exagitat? Hac habitus forma vti debet aliquandò Religio, *quæ paucos post annos exorietur: illudqúe tibi veritatis argumentum erit, quod* Religionis *illius Fratres, in hanc Eremum, velut in asylum, imminente ijs persecutione se recipient. His dictis, statim ab eius se oculis proripuit, neque ab eo deinceps visus fuit. Obstupuit Joannes: & quanquam quid ea tunc visio portenderet, ignoraret; visum tamen plurimis, rerum adhuc ignarus, narrabat: donec Capucinorum Congregatione apud Calabros exurgente, Fratres, inter prima illius exordia, in Eremum S. Eliæ, ad persecutionem declinandam confugientes, conspicatus, cœlestem Angelum illum esse deprehendit, qui sub illa habitus forma Capucinorum Ordinem futurum illi præsignauerat. Quamobrem, cùm sæpè de hac Angeli apparitione, & Capucinis, cum domesticis verba faceret; his permotus ex ipsius filijs alter Capucinorum non multò post numero adiunctus, sub Antonij nomine, dignam* Religioso *homine vsque ad finem vitam duxit. Et hæc quidem quantum ad Vaticinia, nunc verò ad eos qui per illa prænunciati fuere properandum.*

LAVDEMVS VIROS GLORIOSOS, & Parentes noſtros in generatione ſuâ. Homines diuites in virtute, pulchritudinis ſtudium habentes: pacificantes in domibus ſuis. Omnes iſti in generationibus gentis ſuæ gloriam adepti ſunt, & in diebus ſuis habentur in laudibus. Qui de illis nati ſunt, reliquerunt nomen narrandi laudes eorum: Illi Viri miſericordiæ ſunt, quorum pietates non defuerunt, cum ſemine eorum permanent bona, hereditas ſancta nepotes eorum: & filij eorum propter illos vſque in æternum manent: ſemen eorum, & gloria eorum non derelinquetur. Corpora ipſorum in pace ſepulta ſunt, & nomen eorum viuit in generationem & generationem. Sapientiam ipſorum narrent populi, & laudem eorum nunciet Eccleſia. *Eccleſiaſt. 44.*

FACTVRVS MIHI OPERÆ PRETIVM videor, ſi vitas Sanctiſſimorum Virorum, exemplo alijs mox futuras, perſcripſero: quò vtique ad veram Sapientiam, & cœleſtem Militiam, diuinamqúe virtutem legentes incitabuntur, in quo ità noſtri quoque rationem commodi duximus, vt non inanem ab hominibus memoriam; ſed æternum à Deo præmium expectemus: quia etſi ipſi non ità viximus, vt alijs exemplo eſſe poſſimus: dedimus tamen operam, ne ij laterent, qui eſſent imitandi. *Sulpitius Seuerus de B. Mart. Vita in Prolog.*

FRATER MATTHÆVS A BASSIO FRATRVM CAPVC.
PRIMVS VICARIVS GENERALIS

F. MATTHÆI à BASSIO PRIMI FRATRVM CAPVCINORVM GENERALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER MATTHÆVS à BASSIO FF. Capucinorum, Deo Auctore, B. P. Francisco Fundatore, Putatiuus Pater, eiusdemq; B. P. Francisci, nec non Fratrum Minorum veræ habitus formæ restitutor, à pueritiâ ad diuina propensus, pueros ad pietatem prouocat. Annum 12. agens sæcularibus vestibus depositis, tunicâ talari, ex leuidensa cinereâ vsque ad Religionis ingressum deinceps vtitur. Adhuc puer consuetam tunicam indutus, centum ferè pueris collectis, tanquam omnium Dux præcedens, viarumque compitum ostendens, ibi eo inchoante vniuersi nomen IESV inclamant; Milites verò, qui ad Patriæ deuastationem festinabant, cùm tot clamores eminùs perciperent, subsistunt, remq; oppidanis manifestam fuisse arbitrantes, militum manipulum ab ijs missum esse suspicantur. Id verò certius exploraturi, cùm vlterius paululùm progressi essent, Matthæus pueros iterùm in proximum collem ductos, ibi nomen IESV altius insonare iubet. Porrò hic puerorum clamor tam illis formidabilis videtur, tantumque animis terrorem incutit, vt sese omnes in fugam conuertant. Hoc pacto D. O. M. infantium vocibus, velut Gedeonis tubis armatos milites fugat, Patriamque ab imminente clade, & deuastatione liberat. In plateis peccatoribus pœnitentiam prædicat. Ob austeritatis excessum in morbum incidens, solam stramineam culcitram plumeâ reiectâ, sibi ministrari permittit. Gallina syluestris quæ ipsi in cibum paretur, è rure delata, ipsius postulatione vinculis soluta, naturæ syluestris obliuiscitur, statimque in Matthæi sinum accurrit, ac velut domestica auis inter

ipsius brachia quasi in nido, accubare incipit, nec ab eo auelli potest. Muscas circa Matthæum volitantes, ipsum ab illâ molestia liberare studẽs, venatur. 17. Annum attingens Minorum Obseruantium Ordinem ingressus, nihil in eo humilius, nihil obedientius, pauperius nihil. Ad studia promotus minus est quod literis, quàm quod orationi, ac rerum diuinarum contemplationi tribuere solitus est. Apostolico spiritu DEI verbum prædicat. Peste laborantibus Camerini ministrat, ipsiusque charitas, ac diligentia in ægrotorum ministerio mirabiliter elucet, diuinaqúe virtute inter tot pestis pericula incolumis seruatur. Spiritu feruẽtissimus nihil magis quã vitam B.P. Francisci, ac paupertatem imitari, eiusque perfectè vestigijs insistere peroptat. Tanta præ alijs vitæ austeritate excellit, vt non solùm vniuersa B.P. Francisci ieiunia, ac quadragesimas, velut præscripta sibi lege, obseruet, verùm, & singulis Veneris, & Sabbathi diebus, solum sibi panẽ, & aquam pro cibo, & potu adhibeat. Humi persæpè, aut in substratis tabulis cubans, lignum pro puluillo sibi eligit. Solo habitu contentus, quo corpus potius obtegat, quàm à frigoris rigore defendat, cætera omnia respuit. Hominum cõsortia fugiens, ita rerum diuinarum contemplationi atque orationi vacat, vt cœlestem propemodum in Religione vitam agere videatur. Cernens Ordinis Familiam à purâ regularis obseruantiæ normâ haud leuiter deflexisse: ac vt Pauli verbis vtar, qui secũdum carnem natus fuerat, persequi eum qui secundum spiritum: Quiq; ad Regulæ obseruationẽ anhelarẽt, vel Ordinis reformationem expeterent, perturbatores à cæteris, seditiosos, ac nouatores existimari, adeoq; ab ipsis Ministris & Superioribus relaxationem fouentibus durius æquo excipi. Hæc inquam permultaq; his similia in Ordinem contra ius fasq; indies passim illabi, quin & iam inoleuisse conspiciẽs, in eo saluâ, ac tutâ conscientiâ morari diutiùs posse non sperat: Quare iuges in oratione lachrymas fundit, veramq; ac perfectam Ordini à Deo reformationem postulat. De perfectiori Regulæ obseruantiâ cum altero Sacerdote familiariter colloquens, veram ab eo B. P. Francisci habitus formam addiscit; cùmq; ille habitum Caputio oblongo, & acuminato absque scapulari, coniunctum delineasset, vix in eum Matthæus oculos conijcit, cùm mox spiritu commoueri incipit, Deoq; intus agente, diu noctuq; secum altâ mente reuoluit, quo pactò illa vera B.P. Francisci habitus forma frui possit. Interim B.P. Franciscus Capucinorum habitu indutus, Matthæo sæpè in via apparet, Christusq; in mendici forma ab eo eleemosynam accipit. Pro Ordinis reformatione Deum

assiduè

assiduè orans, vocē eius audit: MATTHÆE HÆC EST VOLVNTAS MEA, VT REGVLAM OBSERVES AD LITERAM. Quare in mentis excessum raptus, cælestiq; oraculo edoctus, tunicā mox lacerā, obsoletam sibi cōparat, cui quadratū Caputium anteà sibi paratū assuit, eâq; indutus, ac fune rudiori præcinctus, manu ligneam Crucifixi imaginem arripiens, Romā versus iter aggreditur. In viâ à nebulonibus ligatur, & contumelijs afficitur, inter contumelias Deum laudat. Eo tempore Franciscus à Cartoceto, Ord. Min. Obseruantiæ, vitæ sanctimoniâ clarus, (qui Eremum S. Iacobi incolebat) diuinâ reuelatione Ordinis Reformationē addiscit, & Mattheo ad Eremum accedente, præ gaudio exultans, Pacifico socio exclamat: ô quàm fausta & quàm iucunda huc accedunt! En reformatio venit. Matthæus verò ob insolitam illam habitus formā, & austeritatem multa passus, Romam appellit, vbi Angelum sub Viri specie in gradibus Ecclesiæ SS. Apost. Petri, & Pauli offendit, à quo inuisibiliter ductus miraculo ad Pontificem penetrat; ab eo quadrati Caputij formam obtinet; ab Ordine eximitur; Diploma pollicetur; eiq; posteâ traditur. Sicque Anno 1525. vera B. P. Francisci habitus forma restituitur. Matthæus verò austeritatis, & Paupertatis altissimæ zelator feruentissimus, ac verbi diuini præco celeberrimus, in Piceno illud non sine contumelijs disseminat. Sacras B. P. Francisci memorias, habitum, sociorum Caputia, priscas deniq; illas Imagines primæui habitus testes Assisijs inuisit. Inde Fulginium profectus à viatore antiquum Ordinis sigillum accipit, in quo B. P. Francisci effigies, acuminatum Caputium, in capite, & Crucem in manu gestantis, insculpta videbatur. A persecutoribus in vincula coniectus, inter vincula, & carceres diuini spiritus suauitate affluens, Deum assiduè laudat, & à Custode liberari recusat. Tandem è carcere solutus, ingenti fame per Italiam exortâ, Fabas ad pauperum alimoniam seminat, quæ prodigioso miraculo à Deo multiplicantur. Generalis Vicarius Capucinorum reluctans eligitur. Post visitationem Generalatus officio se abdicat. Bullâ Pauli III. editâ, quâ sub excommunicationis pœna ijs omnibus quadrati Caputij vsus interdicitur, qui sub Generalis Capucinorum obedientiâ in Monasterijs non degerēt, Matthæus quid sibi agendum sit, secum animo versans, inter varia consilia fluctuat; hinc enim diuinâ se vocatione ad liberā illam prædicandi facultatem, quam à Clemente VII. impetrauerat, impelli existimat; illinc verò quadratum Caputium exuere, cuius ipse olim, Deo Auctore, restitutor fuerat, veramq; B. P. Francisci habitus formam, quamque in eo perspexerat, abijcere, nimis profectò

graue illi videtur. Tandem animarum ſalutem, ac Dei vocationem, quam ſibi certò perſuaſerat, potiùs ſequendam, quàm quadrati Caputij formam ſibi retinendam ducit: Quare Caputij acumen ad medium vſque palmum ſibi non abſq; lachrymis amputat, haud tamen rotundo Caputio, aut Scapulari, ſiue lunulâ (quæ Minoribus de Obſeruantiâ communis eſt) poſthac vnquam vtitur; ſed ſolo vili, ac rudi habitu, Caputio longiùs poſt terga pendente, aſſuto, vſq; ad mortem contentus, ac nudis pedibus abſque ſandalijs, aut calepodijs incedens, in ieiunijs, & vigilijs, orationibus, ac lachrymis, perfectam vitæ rationem inſtituit. Haud tamen ſe ita à Capucinis diſſuit, quin ad eorum Conuentus, quoties vel reſarciendi habitus, vel alia huiuſmodi neceſſitas vrgeret, diuerteret; vbi ingenti omnium lætitiâ, & charitate excipiebatur. Quapropter is etiam Capucinorum Religionem tantâ beneuolentiâ proſequebatur, vt eam ſuam quoque Religionem appellaret. Primus fertur eſſe qui pueros ad publicam Chriſtianæ Doctrinæ inſtitutionem congregat, quam deinde Patres Societatis IESV atque alij ſuis laboribus copioſiùs illuſtrant. Pueris ſemel ſiti deficientibus, paruam vini lagenam, quæ paucis ſufficere poterat, ſuâ oratione ita multiplicat, vt cùm multa puerorum turba, ex ea quod ſibi ad ſitim extinguendam ſatis erat, hauſiſſet, diuinâ tamen virtute lagena plena remanſit. A Paulo III. in Germaniam cum Caroli V. Exercitu, vt ſuis cohortationibus Catholicos milites ad pugnam cieret, & orationibus Hæreticos aduerſarios funderet; denique vt Germanos Populos ſuo vitæ exemplo, ac prædicatione in Catholicâ Fide confirmaret, mittitur. Caſtra Cæſaris, Militeſq; præcedens, & ad victoriam animans, Catapultis, & æneis tormentis, horrendo aduerſus illum tonitru, deſplodentibus, ipſius habitu globulis vndique perforato inter Bombardarum ictus incolumis ſtat: In eo Cæſaris Exercitu Peditum Ducem horrendo modo blaſphemantem, Dei zelo ductus, durè præter morem increpans, eidem manu colaphum impingit, quo accepto, cùm vniuerſi furijs illum agitandum, exſpectarent; ille contrà quaſi protinùs è lupo Agnus euaſiſſet, ſtatim ad illius pedes corruit, delicti veniam poſcit; atq; deinceps ab omni blaſphemiâ abſtinet. In Italiam rediens Manfredoniæ ex Hoſpitis fœneratoris pane ſanguinem elicit, qui hoc ſpectaculo perterritus, alterius Zachæi inſtar fœnus reſtituit, plurimamque pecuniarum ſummam pauperibus erogat. Ecis, infantem lac ſugentem ſpiritu Prophetico Capucinum futurum prænuntiat. A Viro nobili, malo, putrido, percuſſus, percuſſori vitæ periculum

præ-

præsignificat,cui ipsa nocte alterum crus ab Aduersario amputatur. A quodam Rhetore correptus, quod Rhetorum præcepta prædicando minimè obseruaret, subridens: Et tu (inquit) qui superiori nocte tale scelus (secreto scelere explicato) perpetrasti, num Dei præcepta obseruasti? Mihi quidem qui in Tullij, aut Quintilliani præcepta minimè iuraui, vitio dandum non est, si ab ijs interdùm exorbitem: Tu verò qui Christiana professione ad Dei Legem constringeris, qualem violati præcepti excusationem adfers? Tu delictum corrige, ego si minus Rhetorum præcepta obseruauero, nullâ ob id culpâ constringor. Vrbinatibus pro suggestu futuram calamitatem prædicit. Lentiani Iuueni filiorum ludo vacanti, mortem post triduum minatur: Is verò Matthæi monita despiciens triduo expleto, repentinâ morte corripitur. Arimini, Puluerarius ludo incumbens à Matthæo asperè reprehensus, eum alapa impetit; Cui Matthæus mox alteram genam percutiendam offerens, mortem post tertium diem prænuntiat, qui cùm pulueri conficiendo operam dat, postridie casu ignis scintilla in puluerem decidit, quâ puluis repentè inflammatus, hominem comburit, & quod magis deplorandum est, impœnitentem igni sempiterno addicit. Foroliuij, Iuuenculæ petulanti, obitum post octauum diem indicat, ridet illa, at octauus dies, qui eidem fatalis erat, illius risum in luctum commutat. Ibidem copiosam viro sterili prolem annuntiat. Carpij, dùm peccatoribus Infernum inculcat, fustibus cæsus, & ex Oppido eiectus, percussoribus benedicit. Luci dum verbum Dei disseminat, alapa percussus, percussorem apud Iudicem excusat. Rauennæ Tabernarium increpans, in gena percutitur, alteram genam percutienti offert, qui necdum anno expleto repentina morte mulctatur. Matelicæ iussu illius Vrbis Dominorum, expulsus, & Domini, & expulsores horrendam Dei vindictã persentiunt. In Oppido Montis bullionis Ecclesiæ Rectorem arguens, quod sacra Mysteria indebita celeritate perageret, vix Sacerdotales vestes exuit, cùm protinùs Matthæum insequitur, at paulò post ab hostibus vulneribus confossus, dum ad extremam vitæ lineam peruenit, animam efflans, cum ea simul & flammæ vapor ex illius ore erũpere, conspicitur; qui paulatim excrescens, ac sese per aëra diffundens, tam ingentem repentè aëris tempestatem excitat, vt irrumpentes vndiq; venti fortissimas quercus euellerent, animalia quoq; quæ per agros vescebantur, ita per aëra volitarent, vt muscarũ more circumferri viderentur. Sanguinis fluxu Matthæus per vndecim annos laborans, ab eo liberari recusat.

In Oppido Fori Sarzinij, ſacra Myſteria offerens, ad duorum cubitorum altitudinem in aëra effertur. Baſſij à fornicationis ſpiritu tentatus, nudus ſe inter vepres volutat. Foſſapelaſella Venetias proficiſcens imperuium iter per loca paluſtria arundinibus, & calamis conſita arripit: at denſæ arundines quæ iter impediebant, nullo pellente ante Virum Dei ſeſe inflectunt, eiq; ſub pedibus viam ſternunt. Hoc quoq; itinere gurgitē Signo Crucis tantùm adhibito nullo periculo pertranſire cernitur. Padum Fluuium extenſo ſuper vndas pallio ſecundò traijcit. Cùm Leniacum ſemel appellit, quæ Arx eſt, Atheſis Fluminis rapidiſſimi vndis proluta, nullo ibi Nauigio reperto, quo Flumen tranſmearet, poſt breuem orationem ſtrato pallio in alteram Fluminis ripam concedit. Arimino Venetias nauigare volens, à Nautâ reiectus, expanſo ſuper vndas pallio, tàm celeriter æquora ſulcare videtur, vt Nauigio illo poſt terga relicto breui tempore Venetias appellat; Nautæ verò Maris tempeſtate iactati, cùm poſt tres dies Venetum littus attingunt, Matthæum in S. Marci platea prædicantem offendunt. Piſauro iterùm cùm Venetias adnauigans, ingenti tempeſtate exorta in Mare demerſus eſſet, marini vortices Deo imperāte, Matth. inſtar Nauigij ſunt, quibus omni Nauigio celeriùs Venetias aduehitur. Hinc Foſſam Clodiā dimiſſus, paulo poſt, pallio (queādmodū ſolitus erat) ſuper vndas ſubſtrato, populo Veneto ſpectante, Maris vndas ſulcat, & communi applauſu, ac lætis clamoribus redeuntem Veneti excipiunt. Matrona ibidem epotâ aqua, quæ Matthæo ſuperfuerat, à dentium dolore liberatur. Altera in Oppido Pennæ Biliorum ab vberum morbo curatur. Iſchiaditico morbo laborans, aqua quà Matthæi pedes abluti ſunt, ſanatur. Crucis Signo confractum poplitem, nec non Mulierem diu ægrotantem curat. Iuuenis Matthæum verbis inſectans, mirabiliter à Deo caſtigatus, Matthæi amplexu poſtmodùm in priſtinum ſtatum reſtituitur. Mercatorem quendam acuta febre laborantem Signo Crucis ſanat, ſecretas animi cogitationes aperit, ac mercedem pro beneficio accepto, reſpuit. Dæmonem in Simiæ ſpecie Legiſperito inſeruientem detegit, atque expellit; ac Beatiſs. Virginis patrocinio munitum, incolumem dimittit. Ex eiuſdem mappa ſanguinem exprimit. Crucis Signo aquam Maris dulcem reddit. Pallium ſuum imbre madidum, cùm ignis beneficio caret, neque ei locus aptus ſuppetit, quo Soli exſiccandum exponat, ſuper ipſum ſolarem radium, qui per feneſtram in hoſpitium ingreditur, expandit, radiusque perinde ac ſi ſolidus murus ſit, pallium ſuſtentat. Baptiſtæ Morræ

domum à lue incolumem seruat. Iudæus quidã, cùm Matth. aliquandò prædicantem audijsset; compunctionem simulans, post sermonẽ illius precibus se commendat, quibus sibi à Deo fidei lucem impetraret. Annuit Matthæus, suamq; ergà Deum illi operam pollicetur. Ille autem post Matthæi terga ridens, id cæteris cõtribulibus renuntiat. Posthæc pluribus diebus elapsis, cùm Iudæus Matthæum in viâ obuiam habuisset, eidem post salutationem ait: Pater mi Matthæe, nunquã ex eo tempore persensi, quod Christus ille vester, luce aliquâ animum meum peruaserit: Cui Matthæus, ita est, inquit, at mox causam reddam. Interim quæso te, vt mecũ venias, operâ enim tuâ egeo. Cui cùm assentiret Iudæus, mox illum in Palatium quoddam, inde vnius milliaris spatio distans, sequentem ducit, vbi in ipso limine saccum frumentarium, baiulum, atq; in mari scapham paratam inueniunt. Matthæus verò ad Iudæum conuersus: En Iudæe, frater, ait, hunc quem vides frumẽtarium saccum in paratâ scapha componere opto; amabo mihi opem fer, vt eum baiuli huius humeris imponam. Promptum se exhibet Iudęus, dumq; Matthæus sacci os, ille alterum caput effert, vt baiuli humeris imponant, Matthæus suum sibi caput ex industria dilabi sinit, mox clamat Iudæus, quid agis Matthæe? sustine, nimium mihi oneris incumbit, neq; illud solus sustinere valeo. At Matthęus confestim: Saccum (inquit) depone. Tũ Iudęo ait, quid est, amice, quod te malè habet? num quod te saccũ extollente, me verò simul non efferẽte, is baiuli humeris imponi nõ possit? Ea planè causa est, ait Iudæus: Agnosce igitur (tunc subdit Matthęus) me solum tuæ salutis onus ferre nõ posse. Rogaueras pridem, vt pro te diuinæ Maiestati preces offerrem, quibus veram fidei lucem assequi posses; ego quidẽ quæ mei officij erant, sollicitè exhibui: tu verò quæ tuæ partis erant, tibi, ac mihi defuisti: rectum ad Deum animũ defer, sinceramq; cordis orationẽ, cum mea oratione coniunge, ac tum experimento disces quã suauis in te Dei misericordia sit futura. Vix his dictis, saccus frumẽtarius, baiulus & scapha in Iudęi oculis euanuerũt: factum obstupefactus Iudæus, domũ redit, Familiæ narrat, mox cũ Matthęo orãtes, Dei misericordiã consequuntur, ac Baptismo tincti, Christo nomina dedêre. Dum pauperculus Dei seruus, corpore languens, in angusto loco iaceret, Vir quidã nobilis, nonnulla ad eũ edulia saccaro condita per famulũ mittit: recusat illa Matthæus, Deoq; illi reuelãte, famulo ait: Ostendã tibi quid agere debeas. Hinc nõ procul est Familia quædam, ad summã rerum egestatem redacta: sume canistrũ atq; hos cibos ad eam festinato defer: At verò cũ se famulus

excu-

excusaret, quod domum, ac familiam ignoraret; Nec id te angat (inquit) erit, qui te, & viam, domum, ac familiam doceat. Hinc digressus, eam tibi elige viam, quam tibi spiritus dictauerit, ac per eam tam diu perge, quoad panniculus hic lineus, quo canistrum tegitur, sponte ante domus cuiusdam fores decidat: Tu ibi gradum siste. Pergit ille dicto parens, cúmq; vnum aut alterum viculum, quo tenderet, ignorans pertransisset; en repente panniculum, velut vento flante, vi à canistro auelli, & ante cuiusdã domus ostium euolare cernit. Obstupescit ille, domumq; ingressus, pauperculam quandam mulierem, quæ tunc fœtum enixa fuerat, in lecto iacentem, ac plurima filiorum turba septam reperit, quibus nihil ad victum in domo reliquum supererat, huic ille cibos elargitur, dominoque suo factum obstupefactus refert. Claudus aqua, qua Matthæi pedes loti fuerant, pedes lauans, sanatur. Virtutibus & miraculis clarus Venetijs in morbum incidit. S. Marci, & S. Moysis Campanæ in ipsius obitu ab Angelis pulsantur. Ipsius anima in columbæ specie in Cœlum euolare cernitur. Pueri Matthæi mortem Vrbi annunciant. Suauissimus odor ex ipsius ore diffunditur. Cœca mulier ad Matthæi contactum à cœcitate liberatur. Dum post secundum mensem feretro humeris imposito fratres beati Viri corpus in marmoreum tumulum transferunt, illud haud secùs, quam si apud nos vita adhuc frueretur, dextro brachio erecto, ac digitis in benedictionis formam compositis, quasi adstantibus benediceret Crucifixi in eos signum edit. Ipsius corpus molle, flexile, & odoriferum redditur. Senatusconsulto decernitur, vt B. Viri corpus bis, terque diligentissimè lauetur, vt indè non obscurè cognosci possit, nùm illa odoris suauitas, aliquâ arte composita, vel diuinâ tantum virtute, in corpus inuecta sit. Quod cum summâ diligentiâ fit, quò magis sacrum illud corpus aquâ abluitur, eò maiorem odoris suauitatem, ac fragrantiam diffundit: re igitur in Senatum delata, Senatusconsulto sancitur, vt publico ære magnificẽtius sancto Viro funus instituatur, cui Senatores veste purpurea intersint. Lite verò inter Plebanum S. Moysis, & Obseruantes, de sacro corpore ortâ, tandem in Ecclesia FF. Minorum de Obseruantia nuncupatorum, honorificè conditum, maximâ veneratione colitùr, ac Beati nomen marmoreo insculptum sepulchro assequitur. Post duos menses ipsius corpus incorruptum cernitur. Ad eius sepulchrum mulier à dæmone obsessa, Matthæi nomine inuocato à dæmone liberatur. Altera duodecim iam annis dæmonum fascino constricta, à vinculo soluitur. Puella 12. annos nata,

quæ

quæ à multis Dæmonum legionibus obſeſſa erat, ab iniquo illorum imperio liberatur. Stephani cuiuſdam Marangoni filius, cum altero oculo cæcus eſſet, ad ipſius reliquias viſum recipit. Bartholomæus Pileator, voto ad Matthæum emiſſo deperditum auditum recuperat. Vincentia Corona Murani incola, quæ membris omnibus ita attracta iacebat; vt ſolam linguam, ac lumina integra haberet; ad eius Sepulchrum reſtituto membrorum vſu perfectè incolumis euadit, ac ſuis pedibus domum redit. Palarina Mulier Vicentina, cùm plures annos formiculari morbo laboraſſet; ad S. Viri Sepulchrum accedens, ab eo incolumis recedit. Antonius Calceolarius Vicentinus, qui ſic crura, & manus ex toto perdiderat; vt vix ligneis fulcris innixus ferri, aut progredi valeret; tribus ferè hominum millibus præſentibus, appenſis ad B. Viri Sepulchrum fulcris, domum liberis greſſibus redit. Mulier Filium 7. annorum peſtifero morbo laborantem, ſuper Matthæi Sepulchrum collocans, ſaluum illum repentè atque incolumem recipit. Filia quædam Magdalenæ Meſtrenſis, quæ vtroque crure ita clauda erat; vt ſeipſam mouere non poſſet, ad B. Viri Sepulchrum delata, maximo omnium, qui aderant, ſtupore, integra crura ipſius interceſſione recipit. Claudus quidam de Plebania Sacci, qui omni pedum motu carebat, ad B. Viri Sepulchrum hominum manibus delatus, integram pedum ſanitatem conſecutus, rectus, ac ſuis pedibus domum reuertitur. Mulier quædam, Margarita nomine, quæ caſu ſibi brachium confregerat, eiuſque omninò vſu carebat, ſanitate donatur. Andræas filius Vincentij Gallinæ, è Vico S. Dominici, cùm iam multis annis ita curuus incederet; vt ambulans vultu genua contingeret, ad B. Viri Sepulchrum accedens, inde corpore rectus, atque animo exultans recedit. Thadæus filius Victoris à Burano, crure ita claudus, vt illius ope omninò deſtitutus eſſet, ad B. Viri Sepulchrum accedens crure ſe ſanatum percipit. Eòdem modo Gaſparina Clodienſis, cùm per plures annos neruis attracta, membrorum vſu caruiſſet, integram membrorum ſanitatem adipiſcitur. Sanctimonialis quædam, Paula nomine, quæ Patauij in Monaſterio S. Stephani, hydropiſi diu afflictata fuerat, ad B. Viri Sepulchrum delata, mox à diutino morbo liberatur. Vxor Dominici Balbi, Viri clariſſimi, quæ per complures annos neruis contractis in lecto iacuerat, ibidem repentè toto corpore ſanatur. Gandulphæ Clodienſis filius, qui ex altiori quodam loco caſu præcipiti ruerat, totumq; corpus protriuerat, priſtinæ incolumitati redditus, Fidei præmium obtinet. Ioanna Platera è Sanctiſs.

Trinitatis Oppido in ſiniſtro crure inſanabili vlcere laborans, ab eo morbo liberatur. Mulier quædam, quæ 7. annorum ſpatio in lecto iacuerat, varijs languoribus affecta, cùm ad Matthæi Sepulchrum ducta fuiſſet, turba hominum fere 4000. ſpectante, ab eo incolumis abſcedit. Puer quidam claudus B. Viro ante illius Sepulchrum à Patre oblatus, repentè cruribus inſtauratis ambulare incipit. Mulier quædam Venetijs habitans, pedum vſu capta, integræ incolumitati reſtituitur. Angelus Teutonicus, Margheriæ incola, hydropiſi laborans, ab eâ infirmitate liberatur. Mulier ex diutino morbo ita membris debilitata, vt abſque fulcris progredi non poſſet, confirmatis membris, priſtinam incolumitatem accipit. Pleraque quoque alia B. Serui ſui interceſſione Deus Omnipotens miracula edidit, quæ ex innumeris ferè tabellis, ac votis, quæ diu ante illius Sepulchrum appenſa fuerunt, atque etiamnùm appenſa conſpiciuntur, colligi valent. Horum olim libellus, Patre Daza, Hiſpano, Chronicorum S. Franciſci Auctore teſte, conſcriptus fuit, quem idem Auctor in Prouinciâ S. Antonij apud Obſeruantes aſſeruari affirmat. Sed cùm is ad Admod. Reuerend. Patrem Zachariam Bouerium non peruenerit, his tantùm miraculis contenti ſumus, quæ publico Venetæ Vrbis teſtimonio, ac velut toto Orbe ſpectante, probata, è noſtris Annalibus accepimus.

FRATER FRANCISCVS ÆSINVS FRATRVM
CAPVCINum VIC. GENERALIS.

F. FRANCISCI ÆSINI FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS ÆSINVS, nobili Repantorum ſtirpe progenitus: 20. annum agens, Philoſophicam diſciplinam aſſecutus, cùm ſacrorum Canonum ſtudijs ſeriùs operam nauat, Æſij Epiſcopus deſignatur. At cùm Doctoratus Lauream, & Epiſcopatus munus ſuſcepturus eſſet; DEO ſimul intus illuſtrante, & mouente, libros omnes, pecuniam, & ſupellectilem, & quæcunque hactenùs ipſius vſui deſeruierant, pauperibus erogat; vnaq; Epiſcopatui, ac ſæculo renuntians, ad ſacrum Minorum Ordinem ſe confert: in quo DEO ſtrenuè militans, tantam in Regularis obſeruantiæ, ac cæterarum virtutum ſtudio laudem, conſequitur; vt inter præcipuos illius Religionis Patres, prudentiâ, vitæ integritate, ac literarum peritiâ cenſeatur. Ad prædicationis officium aſſumptus, in eo tàm egregiè excellit; vt Apoſtolicus à Pontifice Prædicator inſtituatur. Tantus in eo viget Regularis obſeruantiæ ardor, vt ab ipſo ſuæ conuerſionis exordio, S. Franciſci Regulam ad literam obſeruare, fixè ſibi in animo proponat; quò fit, vt paupercula tantùm loca, ſolitaria, atque ab hominum oculis remota, ſibi inhabitanda quærat: veruntamen cùm Ordinem à Regulari obſeruantiâ magnoperè dilapſum cerneret, cum Bernardino Aſtenſi tunc Ordinis in Romanâ Curiâ Procuratore, apud Pontificem de Reformatione agit: Hanc Literis Apoſtolicis munitam, tandem aſſecutus, dum illius propagationi in Piceno ſtudet, cum Socio, Ioanne Baptiſta à Nurſiâ, Viro ſancto, in carcerem truditur, ac pro digno opere, indignam contumeliam refert; At, cùm breui è vinculis liber exiſſet, ad Capucinorum Religionem, Anno 1534. ſimul cum Bernardino Aſtenſi, Ioanne Faneſtri, atque alijs celeriùs conuolat. Romæ, 1543. ex tot illuſtribus Viris in Capitulo Generali congregatis, Franciſci Æſini virtus, ac prudentia, tantoperè enitet; vt is omnium ſuffragijs, Vicarius Generalis eligatur: tot enim in homine virtutum ornamenta florent, præſtans animus, alta naturæ vis, multarum rerum peritia, ſumma probitas, ac vitæ integritas, vehemens

ad diuina ardor, ardensq; omnium virtutum cupiditas; & quæ Rectorem maximè decent, prudentiæ, ac consilij magnitudo, odium improbitatis, Iudicij æquitas, fortitudo in periculis, industria in agendo, celeritas in conficiendo, quæ illum eo honore dignum præstant; in his tamen duo clariùs emicant, nempè Catholicæ Fidei, & Regularis obseruantiæ zelus. Neque id diuino testimonio caret; Cùm enim Francisco ad Generalis munus electo, iuxta consuetum Religionis morem; Religionis sigilla, à supremo Definitore, ante Altare Sacrosanctæ Eucharistiæ, totâ spectante Fratrum Coronâ traduntur; videt ille perspicuè B. P. Franciscum, cui & S. Antonius Vlysipponensis associatus erat, sibi in aëre apparere, qui baculum itinerarium eidem tradens, hæc simul verba depromit: *Accipe, Francisce, itineris tui baculum, vade, proficiscere, visita, & Fratres tuos confirma.* Cùm tamen Franciscus graue illud onus perpendit, & animo elanguescente, se tanto muneri obeundo, ineptum iudicat; Mulier quædam Romana deuotissima, dum in oratione defixa Deum attentiùs pro Religione orat, hæc à B. Antonio Vlysipponensi, sibi in visu apparente, verba audit: *Vade, Mulier, ac Francisco Æsino renuntia, ne in Religionis gubernatione animum despondeat, ego enim speciales apud Deum pro eo preces fundo.* In visitatione igitur, quàm plurima Religiosæ vitæ documenta, Fratrum animis insinuat, tantaque, cùm ad Fratres Sermonem habet, Spiritus S. luce perfunditur; vt, cùm Perusiæ quotidiè in vespere mentali oratione peractâ, Fratribus in Refectorio sermocinatur, Stella præfulgens per Monasterij tectum discurrere videatur; illius inquam verba, tanquã quædam scintillæ ex igne erumpentes, tanta in Fratrum animis ad diuinum amorem incendia excitant; vt Perusiæ Ciues, dum Fratribus Sermonem habet, ingentem flammam super Capucinorum Conuentum, quâ Monasterium conflagrare arbitrantur, passim sese extollentem cernant. Narniæ, cùm Vrbs illa ciuilibus odijs, ac dissensionibus ita dissecta, & dilacerata esset; vt factionibus ad arma concurrentibus, maxima Vrbi strages immineret; tanto spiritu Verbum DEI disseminat; vt animorum tempestatibus sedatis, factionibus sublatis, ac simultatibus omnibus extinctis, communis in Vrbe pax, & concordia publico campanarum sonitu, ac solemnibus lætitiæ signis, contestetur. Quanquàm verò Æsinus tam verbis potens, ac sermone efficax sit, minùs tamen illud est, quod verborum sono, quàm, quod vitæ exemplis, atq; operum luce præstat. Rudis illi habitus est, ex multis panni præsegminibus confectus, neq; huiusmodi Generalem aliquandò, vti indecorum

esse sentit; eo solo, ac breui palliolo, cordâ, fœmoralibus, Breuiario, atque ijs tantummodò, quæ à Regulâ, vel Constitutionibus conceduntur, contentus est: Paupertatem toto vitæ tempore colit: victu, parcus, semel in die cibum citra saturitatem sumit. Orationis cùm primùm amicus, ac Chori studiosissimus, ab illis (tametsi Generalis sit, quamplurimis officij curis implicitus) abesse piaculum existimat. Visitationem pedester, quemadmodum illi à B. P. Francisco priori visione indictum fuerat, instituit. Hoc pacto, faciens, & docens, integrasque Vrbes è Sathanæ potestate eripiens, diuinâ virtute Inferorum turmis tàm formidabilis euadit, vt solo oris imperio, Dæmones ab obsessis corporibus eijciat, aliaque quam plurima per eum DEVS mira operetur. Nonnulla Opuscula edit, quæ plurimùm à Marcello Pontifice commendata, inter Vaticanæ Bibliothecæ Codices relata sunt. Tandem, post multos pro Religione, ac sancta DEI Ecclesia, labores exantlatos, plurimos quoque annos priùs in Obseruantium, deindè in Capucinorum Familiâ, qui ad 58. excreuerant, in omni iustitiâ, & humilitate traductos; Religione magnâ cum virtutum laude administratâ, post illud munus exactum, triennij tempore elapso, nonnullis supra octogesimum, ætatis annis prægrauatus; Perusiæ, omnibus Ecclesiæ Sacramentis munitus, vitæ tot laudum præconijs celebri gloriosum finem imponit. Anno 1549. Vix tertius post ipsius obitum dies elabitur, quùm Fr. Iohannes Baptista à Nursiâ, qui ipsius quondam charissimus in labore Socius fuerat, extremum spiritum agens, Franciscum Æsinum cœlesti gloriâ effulgentem, ac sibi apparentem conspiciens, suauiter exclamare incipit: O quàm splendidam, ô quàm præclaram ego lucem cerno, ô Francisce, ô Francisce quàm pulcher es! Spoleti, mulier quædam à Dæmone obsessa, Francisci cordâ præcincta statim liberatur. Fr. Bernardinus Mutinensis grauissimo capitis morbo laborans, ac ferè ad insaniam redactus, Francisci opem implorans, ipsius capitis contactu, protinùs incolumitatem adipiscitur. Fr. Ioannes Pedemontanus Sacerdos Prouinciæ Romanæ, Vir Sanctitatis eximiæ, qui ergà eos qui aliquam in Ecclesiâ, vel Religione prælationem gesserant, præcipua charitate ferebatur; auditâ Francisci morte, pro eo preces, ac supplicationes ad Deum fundens, vehementioriq; spiritus impetu impulsus, à Virgine Deiparâ, cuius ille deuotissimus erat, instantissimè postulat; vt, quid de huius Viri salute in Iudicio DEI actum sit, sibi aperire dignetur. Adest oranti seruulo Beatiss. Virgo, fulgentissimis vndique radijs circumfusa, eamque sibi dicentem audit:

Cur,

Cur, Ioannes Baptista, de Francisci salute dubitas? An non tantus vir, qui tam præclara, voce, scripto, exemplo suæ virtutis, ac præcipuæ in me deuotionis testimonia edidit, Cœlesti Regno frui debuit? Certum igitur tibi sit, eum perpetuum in Cœlo præmium consecutum fuisse. Post decem verò, à Francisci obitu, annos, cùm illius corpus, simul cum Ioannis Baptistæ Nursini corpore, humo opertum iacuisset; vtrumque ita integrum reperitur, perinde ac si eo die conditum fuisset.

FRATER BERNARDINVS ASTENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM VIC. GENERALIS.

F. BERNARDINI ASTENSIS FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDINVS ASTENSIS ex illuſtri Palliorum ſtirpe progenitus, Adoleſcens optimâ indole præditus, Romam, vt ſtudijs, nobiliumq; exercitijs operam det, mittitur; at 15. annum agens, quàm fallax, fugaxq; ſit terrenæ nobilitatis ſplendor, luce cœlitus immiſsâ agnoſcens; vt mundanam altiùs gloriam proſternat, & ad excellentiorem ſpiritus nobilitatem conſcendat; cœleſtis generis gloriam, inter Minorum obſeruantium Religionem adſcriptus, proſequitur. In eâ mirâ abſtinentiâ, adoleſcentiæ incrementa torquet: perpetuò à carnium eſu abſtinet: perpetuam Virginitatem colit: inſignis in Ordine Theologus, præſertim in viâ Scoti, ac Lector præſtantiſſimus euadit. Literarum ſtudia cum oratione copulans, ſummas animi virtutes, cum ſummâ doctrinâ coniungit. Prudentiâ, grauitate, conſilio, atque exiſtimatione plurimùm in Ordine valens; ſæpè Romanæ Prouinciæ Prouincialis Miniſter, atque Ordinis tandem Procurator eligitur. Vnà cum Franciſco Æſino de Ordinis Reformatione apud Pontificem agit: quâ impetratâ, cùm eam nullo pacto in Ordine diffundi poſſe animaduertit; Æſino ad Capucinos tranſuolante, horribili cuiuſdam Guardiani iam vitâ defuncti, voce, & ſimulacro ad id potiſſimùm excitatus, Æſinum quoque paulò poſt ſequitur. Vix Bernardinus in Capucinorum numerum cooptatus eſt, cùm Peruſiam deſtinatur: quo tempore Bernardini, cæterorumq; Capucinorum in eam Vrbem aduentus ab Antonij cuiuſdam Pilearij filio moribundo prophetico ſpiritu, his verbis Patri prænuntiatur: Deſine Pater triſtari, neque obitum noſtrum plus æquo luge, meliores poſthac tibi Filios Dominus dabit, quos vtiliores experiare. Etenim in hanc Vrbem Religioſi quidam, hactenus Orbi ignoti, pauperes, ſquallentes, nudipedes, vilibus induti, atque è S. Franciſci gremio prodeuntes, breui aduentabunt, qui pœnitentiam vitâ, ac verbo prædicabunt: Hos tibi Filios elige, hos amplectere, his teipſum conſolare: hi namque à Deo miſſi, omnium ſaluti incumbent.

His dictis cùm ſe Sacramentis munijſſet, deuotiſſimè in Domino obdormiuit. Porrò hoc tempore Antonius, cùm fortuitò in Bernardinum incidiſſet, ab eoq; vitam, inſtitutum, finemq; quo eò miſſi erant didiciſſet filij vaticinium, cœlitus acceptum cognoſcit. Romam 1535. ad Generalia Comitia vocatus, altero poſt ipſius ingreſſum anno, nemine diſcrepante, omnium votis, bis Generalis Vicarius eligitur. Quo in munere planè incredibilia ſunt, quæ Vir hic admirabilis pro Religione geſſit, ſuſtulit, exantlauit. Ita vt poſt diuinam natiuitatem, eo parente, ad perfectum Religionis ſplendorem ipſa renata ſit. Cùm à publico munere liber exiſtit, 15. vel 16. horas interdùm diuinis obſecrationibus inſumit: Generalis verò ad 6. quotidiè horas orat. Chori religionem tanto ſtudio proſequitur; vt ſi aliquando viſitationis gratiâ ad Conuentum itinere feſſus, quo tempore in Choro Horæ diuinæ inchoantur, appellit; omnibus charitatis officijs, quæ aduenis Fratribus exhiberi ſolent, in aliud tempus reiectis, cum cæteris ad diuinas laudes perſonandas conueniat. Cùm Sacra agit, diuinus ſplendor ex ipſius vultu erumpit. Bernardino ſemel in Capitulo ad Fratres ſermocinante, à deuotiſſimo quodam Fratre, B. P. Franciſcus cum eo in menſa ſedens, ac vrba, quæ Fratribus proponat, miniſtrans, conſpicitur. Tandem peracto ſermone B.P. rectis oculis, ac vultu hilari circumfuſos Fratres intuens, ac ſuâ benedictione proſequens, cernitur. Exteriorem corporis compoſitionem, præſertim oculorum demiſſionem, tam ſeuerè obſeruat; vt nullius vnquam vultum fixis oculis conſpiciat. Sæpè illi diuinæ Sapientiæ occulta manifeſtantur, quibus non ſolum quæ futura ſunt, ſed intimas animorum cogitationes penetrans, eas, vbi opus eſt, declarat. Aſtenſi Archidiacono, conſilium antequam interrogetur, aperit; nec non Spoleti Ordinis benefactori, admodum de Fratris ſalute ſollicito, gloriam, quam à Deo poſt mortem conſecutus fuerat, Deo id illi reuelante, ſignificat. In eodem Conuentu dum nocte quadam diutiùs orat, Dei Angelum è Cœlo delapſum, ſtricto enſe Spolitanæ Vrbi minitantem, moxq; gladium reponentem, videt: quod cùm ter ab eo factum fuiſſet, Angelum tandem Cœlum repetentem cernit: huius rei myſterium cum ignoraret, ab Angelo edocetur. Quadam die iter agens; Superiorum cuiuſdam Ordinis equitantium turmam obuiam habet, quos à Conuerſo, qui eos ad infernum ſequebatur, damnatos eſſe intelligit. Armatas dæmonum Phalanges orans conſpicit, & quid hæc Caſtra portendãt, ab eis addiſcit. Ob Ochini caſum incredibili mœrore affectus, dum ſemel attentiùs

pro

pro illius salute Dominum rogat, Christi vocem è Cœlo dicentis, audit. *Bernardine, iam quiesce, Ochinus tandem me miserante salutem consequetur.* Cuius rei, Ochinus ipse in Fidei confessione constans interfectus, extremaq; ipsius conuersio, & mors pro fide perpessa, testimonium præbent. Damnatæ cuiusdam Mulieris, inter geminos apros, à quibus miserè dilacerabatur, simulacrum conspicit, aliasq; hominum turmas igneis catenis vinctas, à Dæmonibus ad Tartarum duci cernit. Sæpè inter orandum, non modo animo extra sensus rapi, sed etiam corpore ternis cubitis altiùs in aëra efferri videtur: dumque sæpiùs Socios in itinere orans præcedit, cùm primùm diuini spiritus visitationem præsentit, primùm gressum accelerat, deinde in cursum se dat, postremò tantâ vi spiritus rapitur; vt in aëra ferri, atque altiùs hastâ, celerrimè volare ab eis conspiciatur. Quo tempore tametsi ij cursum arripiant, ad ipsum tamen haudquaquam pertingere possunt, nec breuis ille volatus est, cùm sæpè ad bina milliaria se extendat. Vix tamen sibi redditus est, cùm diuinarum rerum colloquia tam familiariter cum Socijs miscet, perinde ac si vehementissimos illos spiritus excessus nunquam passus fuisset. A rerum prouisione in itinere abhorrens, Fr. Bernardino à Tuderto B. Viri Socio die quadam longo itinere defatigato, ac fame confecto, penè deficiente, ab Angelo illi cibi ministrantur. Cùm iterum in viâ vterq; inediâ afflictarentur, panes, & vini lagenam, ab Angelo accipit. Tertiò in itinere viribus, fame, & cordis deliquio dilabentibus, panis illi diuinitùs affertur. Fani Conuentus consuetæ paupertatis metas excedens, ob Bernardini maledictionem à fundamentis ruit. Assisij, Ludouico Viro deuoto, nec non Romæ cuidam Baptistæ familiari suo, vinum diuinitùs impetrat, ac in dolijs multiplicat. Fr. Iosepho Fernensi fluxu Epatico grauiter laboranti, Bernardinus per literas morbo in DEI nomine, ac virtute sanctæ obedientiæ, imperat, vt quàm primùm abeat, ipsumq; ad Dei opus præstandum liberum relinquat; vix Iosephus allatam epistolam legit cùm morbus, diuino præcepto à Viro Dei prolato, parens, ex templò aufugit, liberq; ille, ac incolumis statim Aretium versùs, populo concionaturus, iter arripit. Cum Fratre Matthæo à Leonissâ iter agens, vino deficiente, fons aquæ Bernardini oratione vinum fundit. Tertiò sui Generalatus anno, cùm iam senio grauis, Asino in visitatione vtens, Asinus soleam ferream amisisset, alteram à Fabro ferrario reponendam curat; soleæ verò pretium Fabro à Generali instanter deposcente, Bernardinus ad Asinum conuersus, ait, Frater Asine,

ferrarius hic Faber pretium tuæ ſoleæ poſtulat, quod nos ob paupertatem minimè exoluere valemus, tu ergo illi ſoleam ferream redde (factum planè admirabile.) Aſinus vix eo audito, miſſo calce, ſoleam exuit, atque ante Fabrum ferrarium proijcit. E Brixienſi agro in Thuſciā profectus, cùm quâdam die ſub Solis occaſum, in Cauponam campeſtrem cum Socio diuertiſſet, Cauponarius ab eis vberem hoſpitij mercedem exſpectans, eos ſplendidè tractat, at cœnâ abſolutâ, ac redditis Deo de more gratijs, Tabernarius cœnæ pretium ab eis expoſcit; cui Bernardinus: Nos, inquit, pauperes ſumus, quibus nec aurum, nec argentum in zonis eſt, at ne dubita, Dominus enim tibi pro nobis retribuet. Inſiſtit Tabernarius: tandem Bernardinus ad eum: Perperam, inquit, à nobis Frater pretium depoſcis, cùm illud tibi à nobis exolutum fuerit: Excandeſcens autem Tabernarius: Vnde, inquit, aut quandò mihi cœnæ pretium exolutum fuit? Dic obſecro, ait Bernardinus, quantum tibi pro hac cœnâ pretium debeatur? Tantum (ait ille:) Affer mihi trutinam, ait Bernardinus, quæ cùm allata fuiſſet, ſcribit Bernardinus in chartæ fruſtulo, Orationem, *Retribue dignare Domine, omnibus nobis bona facientibus, propter nomen ſanctum tuum vitam æternam*: Quam Deo in gratiarum actione poſt cœnam obtulerat. Tum ad Tabernarium: Hoc eſt, inquit, pretium, quod tibi pro cœnâ exoluimus, ego chartulam hanc dextrâ lance apponam, tu argenti pretium, quod tibi pro cœnâ deberi affirmas, in alterâ collocato: ſiquidem argenti lanx præponderauerit, nos debitores ſimus, ſin chartulæ grauior fuerit, tu à pretio poſtulando abſtineto: illud enim tibi perſolutum fuiſſe exploratum erit. Re itaque cum hac conditione acceptâ, Tabernarius trutinam ſumit, vtramque lancem componit, æquat, librat, debitam ſibi argenti ſummam, grauiori ære, in ſuâ lance collocat: Bernardinus verò chartulam, in alterâ ſtatuit. Eleuatur ſtatera: adeoq; lanx chartulæ præponderat, vt ne à plano quidem moueatur. Stupet Tabernarius, maiusq; pondus in ſuâ lance collocat, totamq; lancem argento onerat, nec tamen chartulæ lanx vnquàm loco dimoueri poteſt. Id cùm Tabernarius altiùs animo contemplatur, mox ad Bernardini pedes corruens, diuinam in eo virtutem agnoſcit, veniamq; turpis cupiditatis à Deo expoſcens, voto ſe obſtringit, nunquam ſe ab vllo hoſpitij mercedem accepturum, qui poſt ſumptum cibum, orationem: *Retribue dignare Domine &c.* ad Deum effunderet. Accidit autem; vt quidam S. R. E. Cardinalis, ad hanc Tabernam diuerteret; quem cùm Tabernarius regio planè apparatu excepiſſet, tandem Cardi-

nalis

nalis à cænâ ſurgens, Deoq; gratias referens, Orationem: *Retribuere dignare &c.* inter alia Deo perſoluit. Quam cùm Tabernarius audiuiſſet, ob graues ſumptus deterritus, penè animo deficit; At voti tandèm memor, cùm de hoſpitij mercede ſecum agitur, pretium omne reſpuit, atque omnia ſibi integrè perſoluta eſſe affirmat. Quod vbi Cardinali renuntiatum fuit; isq; à Tabernario tam prioris miraculi factum, quàm etiam poſterioris voti vinculum diſcit: primò Viri pietatem laudat; & munificentiſſimo dono, quod duplo hoſpitij ſumptus excedebat, Tabernarium afficit, ipſiusq; filium, qui iam Sacris initiatus erat, dignitate Eccleſiaſticâ augendum curat: vt ex eo diſcant Domino fœnerari, qui pauperibus tribuunt. Alteri Tabernario vinum Bernardino deneganti, dolia exſiccantur; at culpam agnoſcenti, Bernardini benedictione, vinum in dolia redit. Italiæ Prouinciam viſitans, maximos gemitus, ac clamores in quadam domo, ob vnicum tunc viduæ filium, morte ſublatum, erumpentes percipiens; viduæ caſum miſeratus, domum ingreditur, & ad defunctũ accedens, ac pauliſper genu flexus, orans, illũ ſigno Crucis conſignat: quo facto mortuus oſcitare incipit, ac rediuiuus à morte, & ab infirmitate conualeſcit. A Fr. Bernardino à Collepetratio Vmbriæ Vicario Prouinciali, quem ſibi Socium adiungere cupiebat, ſigno Crucis febrem fugat. Mira Religionis futura incrementa diuino ſpiritu præuidet. Generali Concilio in Tridentinâ Vrbe à Pontifice indicto, cùm Bernardinus Aſtenſis, Æſini Generalis nomine adeſſet: in eo tantâ vitæ ſanctimoniâ, morum grauitate, ſapientiâ, ac conſilio illuxit; vt magnam apud illius Concilij Patres auctoritatem, ac nomen adeptus fuerit: in eo verò Concilio, ſeſſione prima, die 13. Menſis Decembris, Anni 1542. inter duos Minorum Conuentualium & Obſeruantium Generales, pluribus diſceptatum fuit, cuinam eorum Religionis Sigillum deberetur. Minorum enim qui de Obſeruantia nuncupantur, Generalis Miniſter, Leonis X. Summi Pontif. bullâ, & auctoritate, ſe cum Ordinis primatu, ipſius quoq; Sigillum aſſecutum fuiſſe contendebat: At contrà, Conuẽtualium Generalis, in Concilio ſurgens, ait: Ampliſſimi Patres, ſi de Ordinis antiquitate agitur, res nemini dubia eſt, Ordinis Sigillum nobis deberi, qui antiquitate Obſeruantium Familiam precedimus, atque ijs in Ordine priores ſumus. Si verò ex Regulæ obſeruantiâ, res examinanda, ac determinanda ſit; profectò neq; nobis, neq; Obſeruantium Ordini Sigillum vllo iure tribuendum eſt; cùm neutri Regulam obſeruemus: ſed Capucinorum Religioni debetur, in qua Regulæ

obseruantia viget. Huius Magistri Generalis dictum cùm vniuersis Concilij Patribus placuisset, iam in Concilio de Ordinis sigillo Capucinorum Congregationi dando agebatur; quòd cùm Bernardino Astensi à Concilij Patribus significatum fuisset; maluit is, Capucinorum Religionem humilitate, ac Regulari obseruantiâ potiùs, quàm sigillorum pompâ præcedere. Quare constanter oblati sigilli honorem recusat, eâ duntaxat laude contentus, quod Capucinorum Congregationem, velut legitimum B.P. Francisci fœtum, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ filiam, à Patribus agnosci, ac sacris Canonibus inseri, ac confirmari conspexerit. Tandem postquam hanc nouam Reformationem Deo auctore satam, vix ortam, & inter obscuras adhuc partus sordes iacentem, velut nutritius Pater erexisset, sinu excepisset, sapientiâ suâ fouisset, consilio illustrasset, legibus, ac constitutionibus communijsset, patientiâ, simul ac prudentiâ suâ auxisset, illud à Paulo III. Pontifice elogium meruit: *Nihil Capucinorum Religioni prorsùs formidandum, quin etiam bonorum omnium cumulum sperandum esse, quamdiu Bernardinum Astensem superstitem haberet.* Generalatus tandem munere ter repetito, gloriosè perfunctus, cùm in Romano Conuentu per triennium Theologicam disciplinam explicasset; senio, ac corporis incommodis confectus, supremo morbo corripitur: ex quo, cùm se à Domino vocari intelligit, generalem peccatorum Confessionem, ab ipsa pueritia institutam, multis lachrymis coram Sacerdote perficit: tum cæteris Sacramentis se muniri curat, quibus deuotissimè susceptis, vniuersos Fratres ad Regularis disciplinæ obseruantiam, ad paupertatem, ad orationis studium, ad Crucis amplexum; deniq; ad diuinum amorem vehementer adhortatur. Post hæc animum colligens, ac totus amore flagrans, sæpè illa senis Simeonis verba ore, animoq; repetit: *Nunc dimittis seruum tuum Domine &c.* die verò obitus sui, cùm vespertinas Horas, & Completorium cum Socio, Domino persoluisset; vbi ad B.P. Francisci Antiphonam *Cœlorum candor splenduit &c.* ventum est, cœlesti visione potitur; postmodum manus sibi in mortui modum aptans, caput super puluillo inclinat, oransq; Deo spiritum propè septuagenarius reddit: cum 50. circiter annos in vtraq; Obseruantium, & Capucinorum Religione, maximâ cum integritatis, prudētiæ, ac sanctimonię laude consumpsisset. Romæ sepultus, non insculpta marmoreo tumulo præclarè gestorū trophæa profert, sed præstantissimarū virtutum stemmata, clarissimæq; sanctimoniæ memoriā, quæ nulla vnquā obliuione deleri poterunt, posterorū animis perpetuò cęlata relinquit. Obijt An. 1554.

FRATER EVSEBIVS ANCONITANVS F.F.m CAPVCINORVM
VICARIVS GENERALIS.

F. EVSEBII ANCONITANI FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

RATER EVSEBIVS ANCONITANVS, ex nobilissimâ Fardinorum stirpe, quæ multis à Friderico, & Ludouico Imperatoribus, tum etiam Calisto III. titulis, ac honoribus illustrata fuit, progenitus. Adolescens, cùm ad septimum supra decimum ætatis annum peruenisset; quo tempore variarum cupiditatum æstu ætas incalescens, vitijs obnoxia esse solet; temporali generis nobilitate neglectâ, ac mundi illecebris nobiliori animo calcatis, diuinam sibi in Minorum obseruantium Ordine seruitutem eligit: in eo pro ingenij excellentiâ, in Theologicâ facultate, ac concionandi munere, maximam laudem consecutus, illustris suæ tempestatis Concionator euadit. Cùm verò Regularem disciplinam in Ordine magnâ ex parte collapsam videt, neque vlla Reformationis, sæpè apud suos tentatæ, illi spes affulgeret; tandem cum Ioanne Fanestri, & alijs ad Capucinos conuolat. Magna in hoc Viro, ac mirifica ab exordio elucet vitæ probitas, morum disciplina, ac sensuum mortificatio, quibus, cùm Regularis disciplinæ zelus, Seraphicæ paupertatis cupiditas, honestatis cultus, humilitatis contentio, abstinentiæ rigor, voluptatum omnium fuga, corporis austeritas, quædam in rebus omnibus moderatio, assiduæ, ac nunquam intermissæ orationis studium accedit; hæc ipsius vitam velut cœlestem quandam imaginem, tot virtutum coloribus depictam, exornant; vt diuinum quoddam virtutis simulachrum, à Deo in Orbe depositum, videatur, ex quo quisque, quid sibi imitandum est, decerpere valeat. Nemo facilè illius studium explicare valeat, quo labentem, diuexatam, ac propè depositam Religionem in summis illis tempestatibus, iuuit, subleuauit, suffulsit. Tanta enim ipsius in rebus longè antè, tum præuidendis, tum præcauendis, lux, atque consilium aderat, tam ingens in deliberādo prudentia, tàm admirabilis in agendo celeritas, tàm singularis in aduersis ferendis animi constantia, & magnitudo, tàm cœlestis doctrina, tàm suauis eloquentia, tanta ad persuadendum vis, tàm facilis ad alliciendum natura, tanta denique

ac tàm cœlestis indita animo virtus, vt meritò eum exorienti Religioni Generalem, ac Pastorem dare diuina Sapientia decreuerit. Verùm tanta, ac tam mira elucet in Eusebio mentis humilitas, vt, cùm semel electorum penè omnium in Generalibus Comitijs animi in ipsius electionem ferrentur, vt Generalatum fugiat, & eos à proposito deterreat, statim baculo assumpto Monasterium circuire, & quasi lumbagine laboraret, gemitus passim edere incipit: At Fr. Euangelista à Canobio ad Generalatum assumpto, Eusebius baculo reiecto, rectus, ac sanus incedit, magisq; sibi fictam ægritudinem, quam sanorum vota profuisse affirmat. Generalis tandem postmodum electus, toto Generalatus sui tempore in seipsum rigidissimus existens; continuo contemplationis studio, austeritatem summam coniungit; aspero habitu vtitur; pedester, ac nudis ferè semper pedibus, absque sandalijs Religionem visitat; semel tantùm in die refectionem parcissimè sumit; prouisionē omnem, eamq; minimā detestatur: quod, quàm Deo gratum esset, miraculo testatum esse voluit. Dum enim aliquando in Montiscasalis Conuentu moras trahit, tam copiosa è Cœlo nix cadit, vt viam omnem, atq; aditum ad mendicationem intercludat, ita, vt panis, nec vlla alia rerū annona fratribus reliqua sit: pius igitur Generalis, sermone fratribus de Dei prouidentiâ instituto, in eâ omnes sperare, ac fidem collocare, monet: mox Monasterij tintinnabulum pulsatur, Ianitor ad fores accedit, Iuuenemq; in ostio pulcherrimum offendit, qui vbi manticam pane candido plenam, ac geminas vini lagenas ad Fratrū refectionem protulit, statim ex oculis euanescit, nullo sui vestigio in niue relicto. Dum Paulus IV. Pontifex cum nonnullis de Eusebio ad Cardinalatus dignitatem assumendo, sermonem fecisset; id cùm primùm Vir humilis rescit, ad Siculos fugiens, Cardinalatus honorem declinat. Plurimâ sanctus hic Vir ergà defunctorum animas deuotione commotus, dum Romanum Conuentum aliquandò administrans in Cellâ occlusus orationi vacat; bis, ter, ostium cellæ pulsatur, mox Fratris cuiusdam vmbra cellam ingreditur, seq; Fratris N. defuncti animam esse, (quæ à multis annis pœnas Purgatorij, ob inania verba sæpè effusa, luit) declarat, suffragijsque ab eo iuuari exposcit: quo facto, ea leues diffugit in vmbras. Confestim paret Eusebius, postq; oblata precum, & Missæ sacrificia, à Deo tandem pœnarum remissionem consequitur. Ne autem tàm prælucens sanctitatis gemma, altè humo sepulta lateret; D. O. M. eam Orbi perspicuam reddit, ac cœlestibus miraculorum fulgoribus, cunctis illustrem esse decernit: cum

enim Vir Dei ſemel Oropiti verbum Dei diſſeminat, Mulier quædam, quæ tametſi ſæpè liberos enixa eſſet, lacte tamen ſemper caruerat, quo fœtum aleret; hæc ſpe, ac fiduciâ freta, cùm ſemel Euſebius è ſuggeſtu deſcendit, retrò illum accedens, illius veſtis fimbriam contingit, filaq; nonnulla ex eâ pendentia, præſcindens, ea ſibi in ſinu inter vbera reponit; quid plura? Tanta mox lactis copia illi ex vberibus effluit; vt ad exteriorem vſque veſtis ſuperficiem humor exundet, ac deinceps lacte vbera abundent. In eâdem Vrbe cùm nobilis quædam fœmina, diu inter partus anguſtias, ac dolores concluſa, fœtum in lucem edere non poſſet; famulo ad Monaſterium miſſo, Fratrum apud Deum ſuffragia poſtulat: Ianitor verò, (cui plus honeſtatis, quam vrbanitatis inerat) nuncio reſpondet, nihil fratribus cum parturientibus commune eſſe: reuertitur nuncius eo reſponſo indignabundus, cùm Euſebius ex Vrbe rediens, eum ſibi obuiam habet, ab eoq; Ianitoris reſponſum diſcens, illi ſolutum, quo præcingebatur, funem è veſtigio tradens: Fer, inquit, hunc Dominæ tuæ funem, vt eo ſeipſam præcingat, quinquieſq; orationem Dominicam, cum Angelicâ ſalutatione, in Domini vulnerum memoriam, perſoluat, tum ſalua maſculum pariet. Pergit famulus, Heræ funem defert, Patriſq; mandatum exponit: paret illa, fune vterum præcingit, orationes recitat, vixq; vltimam complet, cùm maſculus fœtus abſque periculo in lucem erumpit. Eo prædicante, ingenti tempeſtate ortâ, populoq; horribili grandine perterrito, & ad ſua remeare cogitanti, Dæmonis opus eſſe oſtendit, nec non ſua oratione tempeſtate fugatâ, omne è cœlo nubilum abſcedit. Euſebio ægrotanti, maximaque omnium ciborum inappetentiâ laboranti, coturnix diuinâ prouidentiâ miniſtratur: quâ guſtatâ, Vir Sanctus tàm perfectè conualeſcit, vt auiculam non ad voluptatem, ſed ad ſerui ſui medicinam, ac incolumitatem, à Deo paratam fuiſſe, manifeſtum ſit. Spiritu quoq; Prophetico varia prænunciat: Ac tandem ſeneſcenti, (octuageſimum enim ferè annum agebat) cùm ſenilis & occidua ætas, laboribus iure parcendum perſuaderet; ætati tamen neque laboribus parcens, Scapetianum, vt ibi verbum Dei diſſeminet, proficiſcitur. At D. O. M. qui ipſius laboribus finem imponere, ac laborantem ſupremâ æternæ retributionis mercede proſequi decreuerat; Seruo ſuo in eo itinere apparens, reuelat, extremum iam illi imminere diem, in quo mortalis huius vitæ curſum abſoluat: hoc ipſo tempore acutâ febre corripitur, tantâque exultatione reliquum illud iter conficit, vt ſæpè Fratri Anſelmo Anconitano, (qui illi

Socius tunc erat) velut gaudio superfusus, dicat: O Anselme, Deo gratias, Deo gratias, iam ad laborum finem perueni, iam metam haud procul aspicio, breue mihi curriculum superest, citò conteretur laqueus, ac mortis legibus solutus, in aliud æuum vendicabor. Igitur, cùm Scapetianum peruenisset; primum in Conuentus limen pedem inferens: *Hic requies mea*, (inquit,) *in sæculum sæculi*: mox totus ijs, quæ ad animum spectant, incumbens, cætera omnia negligere videtur. Postmodùm Eucharistiæ Sacramento magnâ cum lachrymarum effusione suscepto, Fratres omnes ad perfectum Regulæ obseruantiam, paternis verbis adhortatur, & ab omnibus præsentibus, & absentibus veniam postulat, si quo modo (dum Generalis fuit,) aliquem verbo, aut facto contristauit. Tum verò pedes, manusq; in modum Crucis componens, in illis verbis: *Deus propitius esto mihi peccatori*: Deo spiritum reddit. In eximiæ illius sanctitatis testimonium, cella tàm cœlesti odore ex ipsius corpore emanante, perfunditur, vt non mortui domicilium, sed delitiarum locus omnibus videatur. Secundo post ipsius decessum anno, cum Sepulchrum, in quo conditus iacuerat, apertum fuisset; habitu iam putredine consumpto, illius corpus tàm integrum, & incorruptum reperitur; vt eo die tumulatum videatur; taleq; vsque ad nonum annum permanet; vt vel hoc cœlesti testimonio, felicem animam immarcessibili apud Deum gloriâ frui probetur.

Obijt Anno 1569.

FRATER THOMAS TIPHERNAS FRATRVM CAPVCINORVM VIC. GENERALIS.

F. THOMÆ TIPHERNATIS FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

RATER THOMAS TIPHERNAS, humanis literis mediocriter eruditus, & ad Sacerdotium promotus, cùm primùm ibi incruentum Deo Sacrificium offerre cuperet, vbi cruentâ Christi Saluatoris morte olim Deo immolatum fuerat, sacra Hierosolymorum loca, summâ pietate veneratur, diuinum opus quod mente pepererat, peragit; indeq; pietate, ac virtute locupletior in Italiam redit. Cum iam 42. annum ageret, Clericalem vitam cum Capucinorum Religione commutat; in eâ verò cœlestem planè vitam, ac summâ laude dignam, ducit. Angelicum illud præceptum breui oratione conprehensum, illisque verbis Arsenij præscriptum (*Fuge, tace, quiesce*) à primâ sui tyrocinij institutione, arctissimâ sibi lege obseruandum præstituit. Summa in hoc Viro paupertas, summa Regularis disciplinæ obseruantia, summa denique ad omnium virtutum studia cupiditas elucet. Quo fit, vt, cùm tot in homine virtutes floreant; celerrimè ad Guardianatus, ac Prouincialatus dignitates, euehatur. Vir tamen hic humilis cùm aliquando ad Prouincialis Vicarij munus eligeretur, illudq; constanter respuens, nullis precibus ad suæ electionis consensum flecti posset; in supremo Refectorij tecto ardens flamma conspicitur, quâ Electionem à Spiritu Sancto profectam agnoscens, Thomas electioni consentit, Prouincialisq; onus subire cogitur. Tandem ad Generalatum electus, in eo officio immortalem sibi laudis coronam, Religionis zelo, obseruantiæ studio, humilitate, æquitate, temperantiâ, industriâ, odio improbitatis, bonorum amore, incredibili in omnes humanitate, beneuolentiâ, fide comparat. At verò cùm Thomas Generalatus officio defunctus, ab eo se prioris officij onere, à quo se abdicare decreuerat, liberandum sperat; statim posthabitis Comitijs rursùs in Generalatus munere communi omnium suffragio confirmatur: quod is adeò molestè fert, vt tenaciùs proposito inhærens, electioni prorsùs assentiri recuset, cæterisq; de more Hymnum: *Te Deum laudamus &c.* concinentibus, & Ecclesiam adeuntibus, is in cellam secedit.

At cœlesti voce admonitus, quâ ad crediti sibi oneris labores compellitur, consilium mutat, &, ad Ecclesiam pergens; oneri humeros iterùm supponit. Tam singulari Sanctissimam Deiparam cultu, ac veneratione prosequitur; vt quolibet die, ante diuina Altaris mysteria, velut legitimo sempiterno, sacram illi coronam persoluat: cùm autem aliquando propter multiplicem negotiorum copiam, quæ ipsius animum distraxerant, eadem sacrarum precum oblatio è mente elaberetur, ac necdum eà persolutâ ad prandium cum cæteris accederet: vix Refectorium ingressus, protinùs se debitum Virgini pensum haud exoluisse reminiscitur; quamobrem mox dimisso prandio, in syluam secedit: vbi dum consuetæ orationi omni cum pietate vacat; Sacerdos quidam, qui eum prȩter morem, è Refectorio egressum, diuq; moras in syluâ trahentem obseruat; quid ageret, exploraturus, ad syluam se confert; indeq; eminùs prospectans, Thomam orantem, ac B. Virginem ante illum stantem cernit: quæ cùm plurima illi amoris signa ostenderet, magnoperè se illius oratione oblectari indicabat. Eiusdem Virginis suffragio Thomas (quo tempore Generalis munere Pedemontanos Conuentus visitans, fungitur) ab Hæreticorum furore, qui viam obsidebant, vniuersosq; per eam transeuntes trucidabant, mirabiliter ereptus, eam sibi sollicitè patrocinatam agnoscit. Mentem Vir hic præclarus ita cum Deo assiduâ oratione coniunctam gerit; vt neque multiplicia Religionis negotia, neque rerum agendarum turba, neque longa visitationis itinera, ab eo animum, aut mentis intuitum diuellant. Dum Religionis inspectioni Generalis insistit, præeuntibus aliquando Socijs, dum is ab ijs longiùs absens in viâ diuinæ contemplationi vacat; inter hos Frater quidam Patritius, cùm exploraturus, num Generalis longiùs abesset, faciem à tergo vertisset; Thomæ caput fulgentibus vndique radijs circumfusum cernit: silet quidem tunc Patritius, deinde verò, cùm ab eo familiariter, quid in via contemplaretur, interrogaret: Totus, inquit, Thomas in Beatiss. Virginis excellentiâ, tum admirandâ, tum laudandâ, animo versabar. Impositâ semel (Deo inspirante) Hortulano obedientiâ, Dæmonum artes mirabiliter detegit: Deoq; Ægroto Fratri Fratrum visitationem deneganti, per eiusdem obedientiæ meritum, deinceps Fratres ad ægrotum accedentes viam nullo cœlesti repagulo interclusam reperiunt. Mulierem à Dæmonis vinculo sua oratione liberat. Vinum à Deo per miraculum impetrat, ac in dolijs multiplicat. Quibus signis, sanè Deus serui sui merita, ac sanctimoniam contestari voluit. Pleraque etiam alia ab

eo mi-

eo miracula patrata narrantur, quæ Ordinis Manuſcripta ad nos fama integrâ tranſmittunt. Tandem cùm iam ætate grauis (ſeptuageſimum enim ſupra octauum annum agebat) vitæ finem ſibi imminere, intelligeret; aſſiduis in Eccleſiâ orationibus vacans, nihil in victu, aut veſtitu ſingulare, aut priori auſteritati diſſentanenm admittit. Cùm autem in Ciuitate Plebis, ſupremum ægrotare inciperet, animum ad cœleſtia intendens, nihil præter diuinas laudes ore præſeferre auditur. In his cùm ad extremam vſque vitæ periodum perſtitiſſet, vbi Fratres, qui aderant ad ſe vocatos ſaluberrimis documentis ad Seraphicæ Regulæ obſeruantiam, & ad diuinam charitatem adhortatus eſt; meritis, ac virtutibus in Religione clarus, ad Deum concedit. Anno 1576. poſt mortem, ægrotus ipſius baculi contactu, repentè ſanatur.

F. PETRI à CIVITATE DVCALI FRATRVM CAPVCINORVM PROCVRATORIS GENERALIS, AC ROMANÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS.

VITA, ET GESTA.

RATER PETRVS à Ciuitate Ducali, ex Canonico Cathedralis Eccleſiæ eiuſdem Vrbis, vel vt alijs magis placet, ex Minorum Obſeruantium Familiâ ad Capucinorum Congregationem à Deo vocatus, maximis in eâ virtutibus floret. Abſtinentiâ, vigilijs, ſolitudine, corporis maceratione, ac oratione planè illuſtris exiſtit; plurimâ quoque cùm prudentiâ, ac conſilio præcelleret; Ordinis aliquandò Procurator, ac Romanæ Prouinciæ ſæpè Vicarius Prouincialis electus; eam præclarè, ac magno cum Regularis obſeruantiæ incremento adminiſtrat. Nouitiorum curæ, ac Magiſterio per aliquot annos præfectus; plurimis, ad perfectam ſpiritualis vitæ Regulam (quam verbis, ac ſanctioris vitæ exemplis Tyronum animis inſtillabat) vberiori tum illius Prouinciæ, tum Religionis vtilitate, Ducis munere fungitur. Neque id immeritò: Nihil enim in ipſius moribus indecorum, nihil reprehenſibile erat: ſed ita grauia, ita compoſita, ita moderata omnia conſpiciebantur; vt ad omnem virtutis modum, ac rationem factus videretur.

Hunc tandem D. O. M. vt sibi acceptum esse ostenderet, per omnia tentatum probare, & quasi domestico Martyrio coronatum, ex hac luce euocare voluit. Tot enim corporis incõmodis post hæc afflictatus fuit; vt vndique illi tumores in membris exurgerent, putredinis fontes aperirentur, & corpus fistulis vndique erumpentibus scateret: quæ omnia cùm incredibili animi patientiâ, ac constantiâ toleraret; haud tamen ab his corporis austeritatibus, quas incolumis, ac beneualens exercere consueuerat, animum vnquàm auocare voluit. Quotidiana enim ieiunia, & B.P. Francisci Quadragesimas, easque vt plurimùm præterquàm panis, & aquæ, rerum omnium abstinentiâ pingues, perinde ac si incolumis esset, tàm seuerâ lege obseruabat; vt cùm Nosocomij Præfectus, serotinam refectionem, ad virium imbecillitatem restaurandam, illi necessariam esse persuaderet: nunquam adduci potuerit; vt ad qualemcumque virium restitutionem, consueta ieiunia infringeret. Hic denique, cùm triginta annorum curriculum, in Religione, magnâ cum vitæ austeritate, ac sanctimoniæ famâ, indefessâ virtute legitimè consummasset; Romæ defunctus est, multis in vitâ, & post mortem miraculis clarus: quorum cùm distincta, ac certa, apud nostra Manuscripta probatio non habeatur; hoc loco minimè commemoranda duxi.

Obijt Anno 1566.

FRATER BONAVENTVRA RHEGIENSIS FF.m CAPVCINORVM IN ROMANA CVRIA PROCVRATOR GENERALIS.

F. BONAVENTVRÆ RHEGIENSIS FF. CAPVCINORVM IN ROMANA CVRIA PROCVRATORIS GENERALIS, Nec non Picentis Provinciæ Vicarij Prouincialis.

VITA, ET GESTA.

FRATER BONAVENTVRA RHEGIENSIS, cùm in Minorum Conuentualium Ordine sacris initiatus, prima virtutum ſemina iecisset; ad Capucinos translatus, ea tàm ſollicitè excolit; vt ad perfectum cœleſtis vitæ, ac diſciplinæ fructum prouocet, tantamq; vitæ probitatem, atq; innocentiam adipiſcitur, quæ ad Angelicam propè accedat. Humilitatem ita colit; vt non quid actum, ſed quid agendum ſit; nec quid ſibi adſit, ſed quid deſit ſemper ſpectet. Eam in cibo, & potu temperantiam ſeruat; vt arctiori abſtinentiæ lege, omnem ab animo voluptatem, atque à corpore ſaturitatem excludat. Ab omni re, quæ ſub aſpectum cadit, cupiditate alienus, animum ab omni perturbatione ſemotum gerit. Seraphicam paupertatem, tàm arcto neceſſitudinis vinculo ſibi confœderatam habet; vt in rerum penuriâ, ac egeſtate, maximam ſibi gloriam, ac voluptatem quærat. Carnem verò, tàm ſeuerâ inediarum, vigiliarum, verberum, frigoris, nuditatisq; lege, ac diſciplinâ ſibi præſtitutâ, exercet; vt iuxtà Pauli conſilium, eam cum vitijs, ac inſanis cupiditatibus crucifigat. Hinc ſpiritus in oratione, quam vbique tam indiuiduam, ac familiarem adiunxerat; vt abſque eâ neque ſtare, neque ſe viuere poſſe exiſtimaret; velut è pondere emerſus, liberior ad Deum euolat. Ad Prædicationis officium vocatus, feruente quodam charitatis zelo æſtuans, cunctos lucrari, cunctos ſaluos facere, pro cunctis mundo, & hominibus anathema eſſe cupit, optatq;. Scientia illi potiùs diuinitùs infuſa, quàm humano ſtudio acquiſita, tantâ illum in dicendo vi replet; vt ſæpè præ audientium gemitu, ac lachrymoſis clamoribus, qui ex ingenti peccatorum luctu erumpunt; vix ipſius vox, inter prædicandum exaudiri poſſit. Maceratâ totâ odijs, ac factionibus diſcuſsâ, nec non Ciuium ſanguine, ac cladibus redundante; quùm Vir Dei quadrageſimalem ibi, in

Dei verbo disseminando, laborem impendit, post diuturnas preces, ac lachrymas, quas ante prædicationis exordium semper Deo offerre consueuerat, id diuinâ virtute assequitur; vt sublatis odijs, ante sacrum Dominicæ Resurrectionis diem; editis publicæ concordiæ legibus, totam Vrbem in pace componat: cuius pacis statuta in hodiernum vsque diem inter Vrbis Monumenta leguntur. Hoc modo in Oppido Sentini noui, in Firmanâ Vrbe, alijsque locis, cunctas inimicitias, quibus anteà vsque ad deuastationem diuexabantur, tollit. Firmi in Piceno, Virum nobilem, dignitate Sacerdotem, moribus tamen ab eâ dignitate tam longè discrepantem; vt publico totius Vrbis scandalo, nec Sacris incumberet, nec diuina mysteria celebraret; nec tandem consueto Ecclesiasticorum Virorum habitu incederet; neque vllà vi, aut ratione adduci poterat; vt mores corrigeret. Hunc sæpè frustrà admonitum, Vir Dei semel concione absolutâ, è suggestu vocat; atque in Dei nomine ad se venire imperat: cui cùm paratum Biretum (quod Ordinis Clericalis insigne est) imposuisset; Clericaliq; eum veste induisset: (mirabile dictu!) Vir quasi ex lupo agnus, ita diuinâ virtute mutatur; vt Viro Dei obtemperans, summâ omnium admiratione, honestissimam exinde in Clericali habitu vitam ducat. Plurimas Sodalitates instituit; Confraternitates erigit; Orationemque 40. Horarum, iam à Fratre Iosepho Fernensi institutam, plurimùm suâ prædicatione illustrat. Italiâ, Hæresum erroribus labefactatâ; cùm Vir Dei Bonauentura, totus zelo Dei exæstuans, Mondulphi acriùs in Hæreses inuehitur; veneno illi ab Hæretico clàm in vino propinato, diuinâ virtute seruatur. Dum iterùm Auximi Hæreticos exagitat; Legisperitus publicè Hæresi infectus; Viri Dei famam præscindere attentans, repentè diuinâ vindictâ præoccupatur: dumque adhuc in Virum Dei debacchatur; is absque vllius inimicitiâ telis confossus, vitam cum sanguine fundit. Nonnulla, dum prædicat Prophetico Spiritu futura prænunciat. Cùm in Oppido S. Agathæ verbum Dei disseminat, ingensque à Deo illis flagellum paratum præsignificat; paulò post tellus vasto hiatu aperta, plerasque Oppidi domos, ac prædia absorbet. Narniensi Agro annuâ grandine tam dirè vastato; vt Regio ferè ad solitudinem redigeretur; indictâ 40. Horarum Oratione, tanta Viri Dei sermonibus fit ad pœnitentiam commotio; vt cæteris Oppidis ad Orationem spontè confluentibus, cùm tria tantum Oppida eò conuenire recusassent; totus quidem eo anno Narniensis Ager à tempestate liber, suis copiosè bonis potiatur: sola verò

tria illa Oppida, quæ Orationi adesse contempserant, dirâ grandine, ac tempestate conuulsa, impietatis suæ pœnas luant. Veruntamen cùm posterioribus annis ad Orationem, quæ quotannis in Vrbe instituebatur, conuenissent; communem quoque ipsa cum alijs Dei miserationem, à tempestate immunia, commerentur. Tandem Vir Dei, cùm prudentiâ, ac consilio plurimùm præstaret; Procuratoris Generalis in Romanâ Curiâ officium exercet: sæpeq; Prouincialis Vicarij munus in Piceni Prouinciâ, magno cum Regularis obseruantiæ incremento obit: quo in munere, semel Vrbini à nobili Muliere, tametsi clam impudicâ, ad peccandum sollicitatus; cùm illa in turpes amplexus rueret, neque impudicam pellicem verbis à se remouere posset; ferreâ disciplinâ explicatâ, Mulierem aggreditur: quam tot multiplicatis verberibus adoritur: donec nouo hoc exorcismo, turpe hoc Dæmoniorum genus, à Muliere expellat. Sicq; honestatis trophæo de sordido Dæmone reuecto, victor à Muliere discedit. Denique Vir Dei cùm 38. annos summâ cum virtutum, ac sanctimoniæ laude in Religione exegisset; per Senogallium iter faciens, in morbum incidit: ex quo cùm se à Domino celeriùs vocari agnoscit: deuotissimâ Sacramentorum expiatione, mentem ad Domini occursum præparat; cœlestibus desiderijs inflammat; ac sanctimoniâ clarus, ex huius miseræ vitæ incolatu digreditur. Cùm autem Senogalliæ necdum eo tempore Monasterium Capucinis exstructum fuisset; Senogallienses Ciues notâ Viri sanctitate commoti, solemnis funeris pompam decernunt; Defunctumq; corpus toto Senogalliensi Clero, ac Regularium Ordinibus, ad funus confluentibus, Scapetianum (quod circiter trium milliarium spatio à Senogallia distat) magnâ totius populi veneratione, qui Viri Dei certatim corpus osculabantur, deferendum curant. Obijt Vir Sanctus Anno 1556. ferè sexagenarius: cuius corpus, sexto post ipsius obitum anno, integrum, ac incorruptum reperitur: vt cuncti animam perpetuò incorruptionis munere fruentem intelligant.

F.

FRATER IOANNES A FANO F F.m CAPVCINORVM DEFINITOR GENERALIS.

FRATRIS IOANNIS à FANO FF. CAPVCINORVM DEFINITORIS GENERALIS, MEDIOLANENSIS PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS, VENETÆ, & Picentis Prouinciæ Vicarij Prouincialis.

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES à FANO, ex nobili Piliorum ſtirpe progenitus, tàm egregiâ indole, præſtanti formâ, altâ naturæ vi, animiq; perſpicaciâ, ac magnitudine præditus exiſtit; vt diuinum aliquid in illo latêre (quâ Puer præter ætatem excellit) appareat. Adoleſcens breui tempore in humanioribus diſciplinis magnam ingenij laudem conſecutus; tandem animo ad altiora tendente, atque inſitâ quadam naturæ vi, ad præſtantiora raptus; Deo, qui eam Puero naturæ excellentiam indiderat, intùs in animo docente; in ipſo adoleſcentiæ flore, mundum contemnens, ad ſacrum Minorum Obſeruantium Ordinem conuolat. Vbi ad Philoſophica & Theologica ſtudia promotus, in his tantâ ingenij fęlicitate proficit; vt inſignis inter Obſeruantes Concionator habeatur: illuſtrioresque ad concionandum Cathedras obtineat. Inter hæc tam ſingulari prudentiâ, grauitate, ingenio, dexteritate in negotijs gerendis præditus exiſtit; vt ſæpè Guardiani, Definitoris, & Prouincialis Miniſtri dignitatibus potiatur. Picentis Prouinciæ Miniſter exiſtens, Reformationis acerrimus oppugnator, Capucinorum nomen extinguere conatur; ſed fruſtra: ſuperno tandem lumine illuſtratus, Saulo exuto, in Paulum mutatur, excuſſaq; humani pulueris caligine, clariusque Capucinorum vitam, ac Regularis diſciplinæ inſtitutum perpendens, ac cum lapſo Ordinis ſtatu comparans, ad Capucinos migrare parat: ex templò Ludouicum Vicarium Generalem accedit; & ad illius pedes prouolutus; vbi lachrymarum procella tantiſper ſedata, ei fandi aditum præbet; protinùs in voces erumpens, ſe ex lupo agnum, ex raptore captiuum, ex hoſte victum, & ex perſecutore diſcipulum proteſtatur; priusq; acta deplorans, à Ludouico tandem Religioni aſſociatur; vixq; Reformationis gremio recipitur, cùm mox vberiori à Deo luce, quâ ſuperiores vitæ tenebras clariùs perſpiciat, perfunditur;

prio-

priorisqúe æui delicta, tametsi ex ignorantiâ profecta, tàm ingenti animi luctu, ac mœrore prosequitur; vt quotidianas, ac ferè indesinentes pro ijs lachrymas fundat: atque vt his liberiùs vacare possit, simulqúe cum nouæ vitæ tyrocinio, nouum sibi vitæ genus præstituat; locum pauperrimum, atque ab omni hominum consortio remotum, obtinet: vbi exiguâ cellâ ex arborum ramis sibi in nemore constructâ; ibi in ieiunio, & lachrymis solitariam vitam agit. Ibi, vilissimo, ac hispido habitu indutus, sæpè in Oratione Dei pernoctat. Ibi, cùm necessarius somnus vrget, fessis membris, vel nuda humus, vel tabula stratum præbet. Ibi, quotidianis ferè ieiunijs epulatur, & B. P. Francisci quadragesimas (quæ per totum ferè annum se extendunt,) tametsi ætate grauis, opiparis panis,& aquæ ferculis celebrat. Ibi, nudis pedibus absque sandalijs incedens, tantâ carnis maceratione, nouæ huius vitæ tyrocinium instituit: vt planè incredibile videatur, hominem sexagenarium, parum alioqui huiusmodi vitæ austeritatibus assuetum, saluum nedum incolumem posse subsistere. Hac in solitudine Vir Dei, nonnulla opuscula edit: inter quæ præclarum illud est, quod de Arte Vnionis cum Deo assequendæ inscribitur. Aliud quoque hoc tempore Opusculum componit, quo priùs illud in Dialogi modum contextum, atque aduersùs Capucinos euulgatum, aperto calamo retractat: cuius eum tantoperè pœnitebat: vt sæpè dicere soleret: nisi libellum illum publicâ Palinodiâ recantasset; penitùs de salute desperasset: nec vnquàm, (his enim in Dialogo verbis vtitur) coram Deo se satisfecisse existimasset; nisi seipsum eidem Reformationi animo corporeqúe consecrasset; atque integrâ sui ipsius deditione tot impietatis fasciculos dissoluisset. Tertium quoque Tractatum planè aureum in Regulam edit: postremum denique opusculum in Hæreticos conscribit. A Ludouico tandem Commissarius Generalis ad Mediolanensem, ac Venetam Prouinciam destinatur: quanta autem hospido illo, rudiq; habitu, nouaq; illâ Capucij formâ contectus pertulerit, difficile esset enarrare: ita quod tàm verbo quàm facto, id sibi Apostoli vendicare poterat: *Maledicimur, & benedicimus, persecutionem patimur, & sustinemus, blasphemamur, & obsecramus.* An. 1535. Romæ Generalis Definitor eligitur: posthæc à Bernardino Astēsi Venetæ Prouinciæ sub Vicarij Prouincialis titulo præficitur. Tàm celebris verò inter illius temporis Concionatores existit; vt Bernardinus Astensis Generalis, sæpè de ipso solitus esset dicere, neminem se vnquam Ioanne vehementiorem agnouisse, qui tàm repentè audientium animos mutaret; atque in eam, quam voluisset, partem conuertisset.

tiſſet. Incredibile eſt quàm multas animas Deo ſuis concionibus & exemplis pepererit. Poſtmodùm Picentis Prouinciæ Prouincialis eligitur. Biturgiæ prædicans Prophetico Spiritu Vrbis calamitatem prænunciat. Fratri iuuentutem illi optanti, illum duriùs reprehendens, ait: Ne miſerearis quæſo, quod Senex ſim, ſed quod iuuenis fuerim: an hoc deflere debes, quod poma maturuerint? Neſcis quæ ſint iuuentutis pericula? Senex adhuc iuuentutis anfractus expaueſco: quid tu rursùs in diſcrimina vocas? Dum Brixiæ de Regulâ perfectè obſeruandâ Fratribus inter cœnandum ſermonem habet; Sacerdos oſtium Refectorij aperiens, B.P. Franciſcum iuxta Ioannem in aëra apparentem, intuetur: qui dextrâ in Fratres extensâ, cunctos abſoluto Sermone benedicit. Idipſum quoque Bergomi, qui illius Conuentus adminiſtrationi præeſt; Vir omni virtute præclarus, Ioanne ad Fratres ſermocinante, conſpicit. In Oppido Tipherni Metaurenſis prædicans, ſuæ vitæ exemplo Minorum Conuentualium Reformatorum integram familiam, Conuentu in Capucinos translato, ad eorum Religionem adducit. Quadrageſimalis ergò prædicationis munere expleto, dum viſitationis laboribus pedeſter (vti Capucinis mox eſt) ſedulò vacat; in quartanam febrim incidit, eaque Ioannes (iam ſeptuagenarius, ac viribus penè exhauſtus) magnoperè excruciatus, Durantium pertranſiens, Populi precibus victus, ad Quadrageſimale officium obeundum ſe confert. Dum igitur is quotidianum laboris penſum, ijs tantùm diebus exceptis, quibus à febris languore impeditur, impigrè perſoluit: ſtrenuum Vineæ ſuæ Operarium, Deus prœmiorum largitor, à labore ad mercedem vocare volens; cùm die quadam maiori ſpiritus vehementiâ, in Populi vitia inuectus fuiſſet; è ſuggeſtu deſcendens, laterum dolore corripitur: qui cùm in pleuritidem computruiſſet; breui illum ad extremum vitæ diſcrimen adducit. Deuotiſſimâ ergò Sacramentorum perceptione præmiſsâ, Crucifixi Imagine apprehensâ, luminibusque, non abſque lachrymis, in Dominum defixis, vniuerſa illius beneficia ſibi collata enarrans: Quas tibi, inquit, ô Bone Ieſu, pro tam ſingularibus donis, aut gratias agere, aut laudes referre queam? En iam ſupremum in hoc Sanctæ Reformationis ſinu diem lætus claudo: hîc tandem curſum conſummo, hîc hilaris obdormio, quid tibi pro tanto beneficio dignum, præter laudes, retribuam? *Te Deum* igitur *laudamus, Te Dominum confitemur*. Cumq; Hymnum totum vſque ad extremum illum Verſiculum: *In te Domine ſperaui non confundar in æternum*. Senſibus integris decantaſſet; adhuc poſtremus ille verſiculus ex ore fluebat:

cùm

cùm ſpiritus, inter diuinas laudes, ad Deum migrat. Præclaram huius Serui ſui Sanctitatem D.O.M. plurimis poſt eius obitum Miraculis illuſtraſſe, pleraqúe noſtra M.S. teſtantur: quorum tamen cùm præter communem illius tempeſtatis famam, ac pleraſque tabellas, quæ diu ad illius ſepulchrum appenſæ fuerunt, memoria nulla ſit ſuperſtes; hîc deſiderari potiùs, quàm referri poſſunt. Huius Viri meminit Rodulphus Toſſinianenſis in ſuâ Hiſtoriâ Seraphicâ, quem inter præclaros Ordinis Scriptores refert.

Obijt Vir Sanctus, Anno 1539.

***

FRATER IOSEPHUS FERNENSIS F.F.m CAPUCIN.m
DEFINITOR GENERALIS.

FRATRIS IOSEPHI FERNENSIS FF. CAPVCINORVM BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS, NEC NON DEFINITORIS GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

RATER IOSEPHVS FERNENSIS, decem & octo annos natus, prætereuntis Mundi vanitatem, cœlesti sibi lumine affulgente, contemnens; solida cœlestium virtutum bona, in Minorum Obseruantium Ordine, sibi quærenda præstituit: in quo cùm plures annos religiosè conuersatus esset, eamqúe in Theologicis studijs excellentiam adeptus fuisset; vt publicè in Conuentu Palentiæ, Theologicam disciplinam prælegeret: dum ibi credito sibi muneri omni cum laude vacat, à Fratre Francisco à Canobio, qui ex eâdem Obseruantium Familiâ paulò ante ad Capucinos migrauerat, eiq; arctissimo necessitudinis vinculo coniunctus erat, epistolam accipit, quâ ipsum ad perfectam Regulæ obseruantiam, in Capucinorum Religione quærendam, & amplectendam incitat. Hanc Iosephus in copioso Fratrum cœtu legens, plurimorum corda tangit, ac præsertim Fratris Hieronymi Nouariensis: qui, cùm indesinenti stimulo agitatus, nullo loco aut consistere, aut quiescere valeret; summo manè Iosephum, qui concionem ad populum eo die habiturus erat, accedens, animi sui fluctus, ac cogitationes, quibus ad Capucinorum Religionem vi quâdam impelli videbatur, aperit. Cui Iosephus: Certè, mi Hieronyme, (inquit) quî factum sit, ignoro. Eadem quoque mihi tempestas in animo orta est: & cùm hactenùs ne quidem Capucinos esse cogitarem, iam nunc animus nihil præter Capucinos obseruat: mens Capucinos cogitat: in concione Capucinos lego; omnia denique mihi Capucinos respondent. Diuinum hoc opus est, ac Dei vox, quæ nos ad Regulæ obseruantiam, ac meliorem Reformationem vocat: cui, (vt video) omninò parendum est. Rem igitur cùm Francisco Nouariensi Viro pio, ac graui, qui illi à Confessionibus erat, confert; eumq; eisdem cogitationum procellis iactatum offendit. Alij quoque duo, nempè F. Ægidius Aronensis, & Frater Angelus à Ferno germânus Iosephi

frater, qui eâdem ſpiritus tempeſtate commoti fuerant; his adiunguntur. Qui vnâ omnes Vicarium Prouincialem Brixiæ accedentes,,ab eodem,Religionis habitu donantur. Ioſephus itaque ab Obſeruantium Familiâ diſſutus, & Capucinis adiunctus, tanto ſtudio ad diuina ſe confert, abſtinentiamq;, paupertatem, humilitatem,ac cæteras virtutes, quæ ad Euangelicæ perfectionis columen viam parant,ſibi amplectendas præſtituit; vt inter perfectos Seraphicæ Regulæ cultores, haud vulgare nomen, ac locum ſibi adeptus ſit. Orationis cumprimis ſtudio ita animum addicit; vt inde ardentes, ad penetranda corda hominum, ac Dei Verbo inflammanda, ſagittas conflet. Illuſtris, ac feruentiſſimus ſuâ tempeſtate diuini Verbi Prædicator exiſtit, atque admirabiles in hominum animis, præſertim, cùm Orationi Quadraginta horarum incumbit;(cuius ipſe primus Auctor,ac Inſtitutor fuit,) impetus, ac mutationes efficit. Id vno vel altero exemplo lubet oſtendere. Quo tempore Mediolanenſis Vrbs, ob graſſantia Cæſarianorum, & Francorum bella, maximè conſternata iacebat: in eâ Ioſephus Verbum Dei diſſeminans,Ciuibus pollicetur, modo orationem Quadraginta horarum inſtituant, à tot miſerijs fore liberandos. Quare eâ publico, & communi Vrbis conſilio, primò in Cathedrali, tùm in alijs eiuſdem Vrbis Eccleſijs inſtitutâ, is Dei verbum per ſingulas miniſtrans, non defuit Serui ſui promiſſo clementiſſimus Pater. Vix enim eâ in Vrbe Oratio inſtituta fuit; cùm paulatim bellorum tumultus cœpit miteſcere, ſedatus armorum ſtrepitus, & pax inter Cæſarianos, compoſita fuit. Hæc igitur pia Mediolani inſtitutio relicta eſt; quæ ad hodiernum vſque diem perenni religione, per totum anni circulum colitur. Poſthæc Ticinum ſe confert, vbi Gallorum Exercitus famâ, Vrbem perterritam, Quadraginta horarum Oratione inſtitutâ, à metu liberat. Indè Senas profectus; ibiq; eandem Orationem celebrans, Ciuem quendam, qui ſimultatem cum alio tàm inteſtinam gerebat, vt nullâ Parentum,neque ipſius Ethruriæ Ducis prece, ad concordiam flecti vnquam potuiſſet; vnius tantùm ſermonis virtute, ita commouit; vt vltrò pacem inimico obtulerit,ſtabilesq; cum eo amicitias iunxerit. Senis digreſſus, Biturgiam veniens,ibi ſolâ Dei, (per Quadraginta horarum Orationem,ac Sermones,) operante virtute, tot odia extinguit, totq; inter Ciues graſſantes diſcordias componit; vt Prælato quodam illius Vrbis atteſtante, centum non minùs, vnâ Quadraginta horarum Oratione,inimicitias iugulauerit. Biturgiâ,poſt diuturni languoris curationem,(Bernardino Generali mor-

bum

bum præcepto effugante, quemadmodum in vita ipſius explicatum fuit) ſibi diuinitùs impertitam; Ioſephus Aretium proficiſcitur: vbi Vrbem mutuis odijs ita dilaceratam, ac diuulſam offendit; vt penè depopulata videretur: dum ergò pro ea lachrymas, ac preces cum Socio eximiæ pietatis Viro, ad Deum fundit: de celebranda Quadraginta horarum Oratione illi in animum cogitatio incidit. Adhuc hæc mente ſolus apud ſe volutat; cùm Socius, qui ab eo haud procul orabat, protinùs exclamat: Age Pater, age quod cogitas: Dei namque conſilium eſt. Ioſephus ergò de Dei beneplacito certior factus; Cœtum congregat, pium opus proponit; illisq; perſuadet: ac denique Orationem Quadraginta horarum publico Vrbis decreto inſtituit, Ioſephoq; ſermocinante, tanta in eo populo animorum commotio diuinitùs contigit; vt Ciuibus ad mutuos amplexus concurrentibus, breui tempore odia fugata, ac diſſidia omnia communi concordiâ extincta, ac penitùs deleta fuerint: tantaq; illius Vrbis exultatiò fuit; vt, cùm paulò poſt, Ioſephus Senis Aretium rediret; tota Vrbs ſimul cum Clero, fauſtâ acclamatione illi obuiam proceſſerit: eumque Primores cum Socio in humeros ſublatum in Eccleſiam aſportarint: tantùm enim ſe Dei Seruo debere fatebantur, perindè ac ſi ipſe Aretij Vrbem rursùm condidiſſet. Poſthæc Ioſephus Eugubium ſe confert: quo tempore Vrbs graue à Pauli III. Pontificis copijs, quæ ſe ad illius Vrbis expugnationem parabant; ſibi exitium timebat, Ciuesq; fugam meditabantur. At Ioſephus conſternatos eorum animos in meliorem ſpem erigit, Orationemq; Quadraginta horarum magno cum pœnitentiæ gemitu celebrat: cumq; frequentia nuncia appropinquantis exercitus quotidiè aduentarent, quæ ciues magis terrerent, & ad fugam compellerent: eos, Vir Sanctus, ne formidarent, obteſtatur: fore enim pollicetur, vt nec hoſtes Vrbem quidem viderent. Accidit autem, vt, cùm prædictæ Orationes magnâ populi deuotione celebrarentur, tàm copioſa è cœlo nix ceciderit; vt Pontificia Caſtra, quæ Aſſiſij conſederant, ac propediem Eugubium versùs proceſſura erãt, ſubſiſtere opus fuerit. Intereà rebus cum Vrbinatum Duce compoſitis; cùm, iuxta S. Viri promiſſa, hoſtes necdùm Vrbis mœnia conſpexiſſent; Vrbs ab eorum furore libera fuit. Quo beneficio diuinitùs accepto, publico Vrbis decreto ſancitum fuit; vt in tantæ rei memoriam, quotannis ſub ſacri Domini Natalis diem, quo tempore Vrbs ab hoſtibus libera fuit; Quadraginta horarum Oratio publicè in Eccleſia S. Franciſci celebraretur: ac præterea ſub meridiem, quotidie Campana Palatij pulſaretur: vt eo ſigno cuncti

admonerentur, quinquies Orationem Dominicam, ſimul cum Angelicâ Salutatione, ab omnibus, Deo, pro gratiarum actione, perſoluendam eſſe. Incredibiles planè ſunt animarum fructus; quos Sanctus hic Vir ex diuini Verbi prædicatione, & Quadraginta horarum Oratione Deo retulit. Cùm etiam conſilio, & prudentiâ plurimùm excelleret: Congregationem S. Pauli decollati; qui vulgò Barnabitæ appellantur; alteram quoq; Clericorum Regularium quæ Somaſcha nuncupatur; (quarum paulò antea, nimirùm circa annum 1533. inſtitutio, eruperat:) conſilio, atq; etiam viſitatione iuuit. Tàm enim ipſius apud omnes prudentiæ, & ſanctitatis opinio percrebuerat; vt prioris Congregationis Præfecti, cùm ad viſitationem pergerent, comitem ſibi Ioſephum adiungerent, neque abſque ipſius conſilio quicquam agerent. Ob præclaram quoque hanc Viri præſtantiam ſæpè apud Noſtros, Prouincialis Vicarij munere functus, Generalis Capituli, quod Romæ Anno 1552. celebratum fuit, Definitor eligitur. Nonnulla Deus ad Viri huius ſanctitatem declarandam miracula edidit: quorum aliqua quæ dubiæ fidei apud Nos ſunt, conſultò prætereo: paucis hîc tantummodò, quæ certo teſtimonio probata ſunt, compendioſè enarratis. Quo tempore Ioſephus Bononienſem Prouinciam moderabatur, cùm Foroſarſinium pertranſiret, ad pium quendam Virum Fr. Marij à Foroſarſinio (qui octauus apud nos Generalis fuit) Patrem, hoſpitij causâ diuertit; quem grauiter ægrotantem offendit. At Ioſephus eum chariſſimè amplexatus: Quid hic iaces, Amice, inquit, ignoras, quod hora prandij ſit? Surge, vt illud nobis parandum cures. His dictis, cùm illum Crucis Signo in fronte conſignaſſet, (mirabile dictu!) ſtatim Senex à morbo conualuit: atque è ſtrato ſurgens, prandium mox inſtruendum curauit: vnusq; is ex diſcumbentibus fuit. Poſthæc Somaſchæ Congregationis Patribus, profectionem ad Generalia Comitia parantibus: quidam illius Congregationis Præpoſitus, Ioſepho familiariſſimus, morbo detinebatur, ne ad Comitia pergeret: ab eo cùm Ioſephus cauſam percunctatur, ob quam ſe ad profectionem non accingat? Febre, (inquit ille) tam moleſtâ afficior, vt me vix domo egredi ſinat: Veruntamen ſi febri fugam imperaueris, planè confido, quòd ea liberum me ad Comitia abire permittat. Cùm autem Ioſepho recuſante, impenſiùs obſecraret, ne illi Crucis Signum denegaret; Vir Dei, Signo Crucis illi in vertice impreſſo: Deus (inquit) tibi benedicat, & quod petis, iuxtà fidem tuam tibi præſtet. Extemplò febris Crucis imperio cedens, aufugit: is verò priſtinæ incolumitati reſtitutus, poſtridiè ad comitia

pergit.

pergit. Cùm ſemel Ioſephus ad germanum fratrem diuertiſſet, Vir ille pius fratrem lautiori animo, quàm epulis excipit. Cumq; ad prandium ventum eſſet, dolium bis, ter, ille tentat, dolium erigit, perfodit, premit, vt vinum emulgeat: doliumq; ſonans, nihil aliud præter ſonitum eructat. Redit ille rubore perfuſus; fratriq; vini defectum aperire cogitur: ridet ille, & vt dolium iterùm exploret, monet. Renuit frater, qui illud fruſtrà ſæpiùs tentauerat. Sed tandem fratris prece potiùs, quàm ſpe compulſus, ad dolium redit; quid plurâ? Vltrò dolium copioſè vinum fundit, & quod homini paupertas abſtulerat, Dei magnificentia Serui ſui precibus exorta donat. Pleraque alia Deus, ad ſerui ſui commendationem Famâ loquente, Miracula præſtitit; quæ vel Scriptorum negligentiâ, vel humili Noſtrorum ſilentio, ac taciturnitate perierunt. Denique cùm fidelis Dei Seruus talenta à Domino accepta, ac ſapienter pluribus annis negotiata, copioſo cum fœnore Domino reddidiſſet: vbi ſe ad Domini aduentum, lumbis mentis ſuccinctus, atque accensâ ardentioris charitatis lucernâ, parauit, Mediolani è viuis excedens, Deum tandem laborum ſuorum remuneratorem promeretur, ac dicentem percipit.

Euge Serue bone & fidelis, quia in pauca fuiſti fidelis, ſupra multa te conſtituam, intra in gaudium Domini tui.

Anno 1556.

FRATER BERNARDINVS A MONTEVLMO F F^{m} CAPVCINORVM
DEFINITOR GENERALIS.

FRATRIS BERNARDINI à MONTE VLMI FRATRVM CAPVCINORVM DEFINITORIS GENERALIS,

Nec non

Diuersarum Prouinciarum Vicarij Prouincialis

VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDINVS à MONTE VLMI Vir sanctitate, ac Miraculis celebris, in Minorum Conuentualium Ordine, eam doctrinæ, & eruditionis laudem, præsertim in viâ Scoti adipiscitur; vt Scoti anima passim nuncupetur: ac propterea in summis Italiæ Academijs publici Professoris munere, magnâ cum nominis sui gloriâ perfungatur. Pisas tandem vocatus, publicè in eâ Vrbe Theologicas disciplinas profitetur: Quo tempore, cùm librum Conformitatum à Bartholomæo Pisano editum, volutaret, in eoque formidabile aliquod de damnatis Fratribus iudicium, legisset, tàm altè illi animo à Deo insculptum fuit; vt fixè in animo statuerit, perfectam Regulæ obseruantiam amplecti: Quapropter nouæ Reformationi, quæ à Francisco Politiano, ac septem alijs illustribus Viris, nuper in Minorum Conuentualium familiâ instituta fuerat, seipsum adiungit: ibique cum alijs eiusdem reformationis Fratribus, Regulari obseruantiæ studet. Cùm verò Tipherni Metaurensi, vbi is degebat, Ioannes à Fano, Dei Verbum toto Quadragesimali tempore disseminasset; ipsiusque exemplo, & sermone permotus, vnà cum Vbertino, ac totâ illius Familiâ, ipso quoque Conuentu, ad Capucinorum Religionem transmigrat. Bernardinus itaque in Capucinorum Religionem relatus: quanquàm tàm infirmâ corporis valetudine laboraret vt communes Religionis austeritates, vix ferre posse videretur: naturæ imbicillitatem virtute superans; Deo potissimùm opitulante, tantâ austeritate vitam instituit; vt cæteris prorsùs admirabilis videatur. Nudis enim pedibus, absque sandalijs toto anni tempore incedens, asperiori, atque interpolo semper habitu vtitur; eo solo, tunicâ reiectâ, contentus. Quadragesimalia ieiunia B. P. Francisco familiaria, (quæ quinque enumerantur) præter ea, quæ vel à Regulâ, vel ab Ecclesiâ præscribuntur; tam arctâ lege sibi custodienda præstituit; vt in ijs sæpè,

præter panem, & aquam, nihil ad victum addat. Paupertatem præterea, quæ Minorum gemma est, zelans, magnoperè in Fratres inuehitur, qui se rebus superfluis præter necessitatem onerant: quos publicis baiulis deteriores esse affirmat. Illi enim, aiebat, tametsi graui sarcinâ onusti, huc atque illuc onera ferant; vectationis tamen post hæc mercedem accipiunt. At qui rerum superuacanearum, in Religione, pondus sibi in humeros assumunt; haud aliud, præterquam grauius, ac districtius Dei iudicium in morte pro mercede assequuntur. Montem Vlmi aliquandò proficiscens, fluuium exundantem Angelico ministerio tàm leuiter per fluminis vndas permeat, vt nec vndas quidem attingere videatur. Sui ipsius abnegationem Fratribus semel inculcans: Quatuor, aiebat, mihi ab exordio hostes fuêre nempe Accidia, Concupiscentia carnis, Gula, & mei ipsius amor: quos mihi debellandos semper statui. Porrò id Dei gratiâ, consecutus sum: vt tres quidem priores iam mihi parùm, aut nihil negotij facessant; quin potiùs velut prostrati iaceant: quartus verò adhuc sæpè victus pugnat. Hinc Philautiæ mortificationi tanto studio incumbit; vt semel, cùm Iurisperitum cum Physico, de re literariâ disputantem audiret; occultâ vel Dæmonis tentatione, vel naturę impetu, qui peritioribus communis esse solet, impulsus, vt suam quoque sententiam inter disputantes interponeret; hunc ille intellectus pruritum tandem animaduertens: protinùs inde fugâ se subtrahit, Fratremque Ruffinum sibi obuium habet; à quo, cur indè aufugeret, interrogatus, respondit: Ruffine, Asinus hic meus inter Doctos computari gestiebat; ego verò cùm Asinum illum, non doctum, aut doctorem esse velim; ad stabulum compello. Cùm parco Bernardinus naturam somno assuefecisset noctu, post breuem quietem, ad orationem surgit: die verò, ferè semper vel in nemore, vel in horto solitarius cum Deo agit. Orationi verò lachrymas tam indiuiduas comites adhibere solitus est; vt vbique (cùm vix vnquam ab oratione cessaret) ab oculis semper lachrymas fundat. Cùm autem ante Concilium Tridentinum, Hæreses, corruptissimique mores passim in Orbe grassarentur; incredibile est, quomodò in ijs expurgandis, & fouendâ pietate laboret. A prædicatione verò abstinere cogitans in ecstasim raptus, diuinâ visione terretur iterumque animum ad prædicationem appellit, ac maiori quàm antea sollicitudine Apostolico muneri incumbit. At seueriùs peccatoribus diuinam iustitiam inculcans: Dominus nocte oranti apparet, illumque his verbis increpat: *Quid est, Bernardine, quod homines à meo sinu repellis, placet quidem, vt iudicium meum*

homines

homines timent, quò à culpâ abstineant: haud tamen mihi gratum est, vt de meâ misericordiâ desperent quæ impijs ad extremam vsque vitæ lineam obuia est: quare sic seueritatem meam prædica; vt clementiam non expellas: neque enim mihi minor clementia quàm seueritas est Hæc dum auditoribus annunciat; Blasium, Virum nequissimum, ad Deum conuertit: qui cùm geminos in lachrymis, ac pœnitentiæ, menses traduxisset; spe diuinæ misericordiæ plenus, ad Patrem misericordiarum, ex humanis migrat. Intereà Bernardinus creditum sibi, varijs in Religionis Prouincijs Vicarij Prouincialis munus, tantâ animi integritate, tamque ardenti Regularis obseruantiæ studio administrat; vt Fratres vbique ad virtutum incrementa mirabiliter prouocet: sicque quasi stella fulgens in Religionis Orbe emicans, cœlesti diuinarum reuelationum, ac miraculorum fulgore illustrior redditur. Antonio enim quodam Comite, Vrbinatum Duci charissimo, aquis præfocato; cùm Dux ob repentinum eius obitum, dubiam de illius salute opinionem haberet, maximumque inde mœrorem concepisset; Bernardinus ex Dei reuelatione, animam defuncti saluam esse, Duci affirmat. Traiani, à quodam Achille, hospitio exceptus; vinum in dolijs multiplicat: quæ cùm anteà vix fæculentum vinum redderent, id deinceps duorum mensium spatio, non modò toti Familiæ; verùm etiam plerisque pauperibus, qui ad Achillis pietatem confugiebant, abundè vinum ministrant. Similiter in Oppido Montis Herculis, cùm à quadam Muliere domo excipitur; oleum illi à Deo impetrat. Plurimos quoque ægrotos Signo Crucis sanat. Inter hos Nicolaus Gaddius Florentinus S.R.E. Cardinalis connumeratur: qui tàm graui in dexterâ tibiâ vlcere laborabat; vt cùm ad ipsius curationem frustrà Physici, ac Chirurgi vniuersa artis remedia contulissēt; spe incolumitatis abiectâ, Florentiâ Romam proficisceretur: quo in itinere Virum Dei Bernardinum cum Socio obuiam habens; ab eo fide plenâ, signo Crucis vlcus consignari postulat: recusat humilis Bernardinus, seque peccatorem affirmat: vrget ille: fasciolasque, quibus tibia circumligata erat, explicari, atque vlcus detegi iubet. Bernardinus igitur, positis genibus Deum aliquantisper orat: tùm Crucis Signum manu super vlcus formans: Deus, ait, Illustrissime, in cuius fide, te sanari postulas, secundùm fidem tuam tibi præstet. Vix hæc Vir Dei verba protulit, cùm putredinis fonte exsiccato, mox incolumis absque vlcere, perindè ac si nullo vnquam morbo affecta fuisset, tibia apparet. In Oppido quoque Montisbodij, Mulieris cuiusdam Viduæ moribundum Puerum Signo Crucis benedicit: ac ferè mortuum è mortis faucibus

eruit, ac incolumem Parenti reſtituit. Dùm Firmi in Piceno Generalia Comitia Anno 1555. ſub Euſebio Anconitano celebrantur. Bernardinus inter alios, illius Capituli Generalis Definitores annumeratur. Quo tempore Nobilis quidam ad Conuentum accedens; languidum Filium in ſinu geſtans, vt à Bernardino Signum Crucis puero præſtetur, poſtulat. Ianitor igitur ægrotantem puerum inter vlnas acceptum, ad Bernardinum in Definitorium defert: Patriſque illi deſiderium, ac propoſitum, exponit. Erubeſcit hoc nuncio Bernardinus, Ianitorem increpat, aperteque puero benedicere recuſat. At Euſebius Generalis qui probè Viri Dei ſanctitatem nouerat, vt ægrotum puerum benedictione proſequatur, mandat. Paret ille Generalis præcepto, vixque Signum Crucis puero impertitur; cùm diuinâ virtute puer in integram repentè incolumitatem vendicatur, ac ſanus Patri redditur. Cùm autem ob aſſiduum Orationis ſtudium, Vir Dei, pleraſque diei, ac noctis horas Orationi dare ſolitus eſſet: tàm frequentem ob id capitis dolorem contraxerat; vt lineâ vittâ, quâ frontem comprimeret, ſæpè vti compelleretur. At tot illius vittæ contactu Miracula patrata ſunt; vt quotquot capitis dolore cruciarentur, eâ ſibi adhibitâ ſanarentur. Bernardinus quoque Auximenſis, Nouitius, graui capitis dolore vexatus, Viri Dei aliquandò ſanctimoniâ permotus (cùm qualibet die ſub veſperum Fratribus Sermonem haberet) illius ſputa obſeruare incipit: cæteriſque abeuntibus, cùm is ſolus ex induſtria in Refectorio remanſiſſet; Bernardini ſputo, quod humi infixum obſeruauerat, ſibi caput inungens; omnem capitis languorem à ſe prorsùs effugatum ſentit. In Camerinenſi Oppido, cùm Vir Dei ad populum Sermonem habet: Anus quædam ſemel, atque iterum à Bernardino admonita, quatenùs à nimiâ, ac frequenti tuſſitatione (quò minùs Dei Verbum impediretur) abſtineret: Illâ verò pertinaciter in ſententiâ perſtante: En hoc ipſo tempore Deus flagitium vlciſcitur. Os illi enim vſque ad aures prodigiosè contortum redditur: Bernardinus verò Concione abſolutâ, vbi Anum pertinaciæ reprehendit; toto ſpectante Populo, Signo Crucis ſuper eam formato, os ſuo loco reſtituit. Diuinis aliquandò iudicijs plurimùm exterritus, cùm quotidiè lachrymas effunderet; Dominus, vt Seruum ſuum conſolaretur, ſemel inter Filatranum, ac Maceratam, Bernardino apparet, atque de ſalute certiorem reddit. Hac Chriſti conſolatione confortatus, Bernardinus, cùm Maceratam appuliſſet: haud multò poſt in morbum incidit, ex quo quandoquidem, ſe hinc emigraturum ex

diuina reuelatione intellexiſſet: generalem omnium peccatorum Confeſſionem, ab incunabulis exorſam, inſtituit: quâ multo cum lachrymarum imbre abſolutâ, cùm diuinæ Euchariſtiæ Sacramento refectus fuiſſet: pridie quàm ex hac luce migraret, in mentis exceſſum raptus; Chriſtum Iudicem in Throno ſedentem, multâque Angelorum, & Sanctorum turbâ circumſeptum intuetur; qui cùm eum ad iudicium compelleret: mox Vir quidam horribilis, coram Iudice ſtans, librum legere incipit, in quo vniuerſa illius peccata, iam olim ab adoleſcentiâ commiſſa, continebantur. His abſolutis, cùm Iudex ſeueros ad Bernardinum oculos contorquere videretur: protinùs adſtantium Angelorum, & Sanctorum multitudo acclamare incipit: Gratia. Gratia. Gratia. Quorum voce Iudex, turbato vultu in ſerenum commutato, benignum ſe protinùs Bernardino oſtendit, eumque inter cœleſtes incolas adnumerat. Bernardinus verò ad ſe poſt exceſſum rediens, iam de Cœleſti præmio certus, inter Dei laudes lætus, Maceratæ Anno 1565. Deo animam reddit. Poſt huius Sancti Viri obitum, cùm Nobilis quædam Mulier, quæ præſens illius funeri aderat, ſtrophiolo defuncti corpus attigiſſet: eo plurima deinceps Miracula, in eos præſertim qui capitis dolore, ac vertigine laborabant: Bernardini nomine inuocato, ad Dei gloriam patrantur.

FRATER HIERONYMVS PISTORIĒSIS FRATRVM CAPVCINORVM DEFINITOR GENERALIS

FRATRIS HIERONYMI PISTORIENSIS FRATRVM CAPVCINORVM ETHRVSCÆ, NEAPOLITANÆ, ALIARVMQVE PROVINCIARVM VICARII PROVINCIALIS,

Nec non

Definitoris Generalis

VITA, ET GESTA.

FRATER HIERONYMVS PISTORIENSIS, in ipso Iuuentutis flore Coniugi copulatus, cùm illa necdum ab eo domum ducta, suprema neci iura exoluisset; perfectiori se Deo Religionis vinculo religare parat: Minorumque Obseruantium Ordinem ingressus, multarum in eo virtutum fundamenta ponit. Philosophicis, ac Theologicis disciplinis operam nauans; tantam in ijs ingenij laudem assequitur; vt insignis suâ tempestate Theologiæ Professor, illustrisque diuini Verbi Prædicator euadat. His verò cùm & vitæ integritatem, & Orationis studium coniungeret; clarum apud omnes sibi nomen, existimationemque comparat. Inter hæc collabentem apud suos Regularis Obseruantiæ disciplinam perpendens; se ipsum tandèm è naufragio eripere, atque in tutam Capucinorum stationem recipere cogitat. Honorio igitur à Montegranario, Thusciæ Vicario Prouinciali cum Fratre Antonio à Monte Politiano Concionatore se præsentat: qui Viros in Obseruantium Ordine, doctrinâ, & austeritate insignes agnoscens; eos Capucinorum numero adiungit. Inter quos Hieronymus omnium humillimum se exhibet, infirmorumque maximè curâ delectatur; quibus, postpositis sæpè prædicationis studijs, incredibili sollicitudine seruit. Charitati, abstinentiam, & quotidiana ieiunia associans, vnicâ tantùm in die refectione (quoad inter Capucinos vixit) contentus est; quò faciliùs animum Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, cui pluribus diei, ac noctis horis incumbere consueuit, aptiorem reddat. Inter illustriores suæ tempestatis diuini Verbi Præcones connumeratus; tanto spiritus ardore, ac diuinæ charitatis æstu, Dei Verbum disseminat; vt admirabiles vbique Populorum conuersiones edat. Quo tempore prædicationi vacat, vsque ad quintam noctis horam vigilias obseruat: quas partim in sacrarum literarum studia, partim in Orationem, ac rerum diui-

narum contemplationem distribuit: quibus & quotidianam flagellationem addit. Generalis Prælectoris munere, diù Romæ, alijsque Italiæ vrbibus functus; plurimos Religioni Viros, eruditione claros parit. Seraphici Doctoris S. Bonauenturæ (quem semper summo studio prosequutus est) ita doctrinam suspicit; vt ipsius libros iam apud homines senescentes, ac ferè vetustate consumptos, iterùm in lucem reuocari, prælo mandari, atque ab interitu vendicari curet. A Thomâ Tiphernate Generali, ob singularem eruditionem, cum alijs delectus, ad Concilium Tridenti celebratum proficiscitur: in quo grauiter pro Religionis habitu decertat; nonnullosque ad Concilij Patres Sermones habet. Cæterùm cùm admirabili huius Viri doctrinæ, atque eruditioni, morum grauitas, ac singularis animi prudentia, summaque vitæ integritas coniuncta esset; hinc fit, vt inter Generales Ordinis Definitores sæpè adnumeratus, Ethruscam, Neapolitanam, aliasque Prouincias moderandas suscipiat. Denique, cùm tàm celebris esset huius Viri Fama; tanta apud homines auctoritas, & existimatio; tanta vitæ probitas; tanta rerum omnium cognitio, tamqúe insignis prudentia, omnium penè rerum vsu exercitatissima: Pius V. Pont. Max. Viri studio allectus, eum sibi Theologum deligit: illiusqúe in rebus Ecclesiæ grauissimis, operâ, & consilio sæpè vsus; cùm summam Viri prudentiam, ac grauitatem perspexisset, in Cardinalium numerum adscribere decernit: quod cùm Hieronymus ab eodem Pontifice didicisset; tot is Pontificem rationibus à proposito deterret: vt sapiens Pontifex ipsius constantiam, atque honoris contemptum admiratus, precibus quidem acquieuerit; veruntamen alterum, eo honore dignum, quem in eius locum subrogaret; illi proferendum iniungit. Is tandem Iulium Sanctorium, Sancti Seuerini Archiepiscopum, eidem eligendum proponit: qui ad Cardinalatum assumptus; Sacrarum literarum eruditione, innocentissimæ vitæ laude, insignisqúe Religionis ardore, Sacrum Purpuratorum Patrum Senatum plurimùm illustrauit. Post hæc Pontifex, cùm, fœdere inter Christianos Principes inito, militum copiam in Turcam pararet: Hieronymum, cuius ei Fidei, ac Religionis ardor perspectus erat; cum alijs qui trigesimum numerum implerent, in Cretam Insulam, vbi tota Christianorum Classis colligenda erat; præmittit: vt pro Fide certantibus, omni charitatis officio adessent; ijsqúe animos ad Fidei hostes debellandos adderent. Hieronymus ergò dum se ieiunio, Oratione, lachrymis, ad profectionem parat; Beatiss. Virgo, cuius ille plurimùm religione afficiebatur, oran-

ti adest:

ti adeſt; eumque breui hinc emigraturum præmonet: in eo verò itinere cùm ſemel cum Socio à rectâ viâ aberraſſet; noctuque ambo per nemorum deuia incedentes, quò pergerent; ignorarent: diuinæ ſe protectioni commendant, ac Deiparæ Virginis, Sanctique Ioſephi, ac Pueri Ieſu ſibi præſidium implorant. Vix ab Oratione ſurgunt, cùm procul lumen aſpiciunt; quò iter dirigentes, cùm eò perueniſſent, humile domicilium reperiunt; in eoque Senem hominem cum Muliere, ac Puero degentem conſpiciunt; qui cùm hoſpitio eos humaniſſimè excepiſſent; cibo refocillant, paratumqúe ad quietem locum ijs deſignant. Suauiſſimo ij totâ nocte ſomno potiti, cùm manè euigilant; amœno ſe in prato, cui recta via coniuncta erat, collocatos cernunt: totamqúe ſyluam perluſtrantes, cùm nullum domicilij veſtigium deprehenderent; Anſelmo Socio Hieronymus ait: Quid fruſtrà domicilium quærimus? Anſelme: Cœleſtes hoſpites, cœleſte domicilium ſecutum eſt. Hæc enim S. Ioſephi, hæc Virginis Deiparæ; hæc tandem Pueri Ieſu diuina planè in nos munificentia fuit. Venetâ tandem Claſſe graui peſte laborante; Hieronymus cum cæteris totum ſe ægrotantium obſequijs mancipat; exæſtuanteqúe Dei charitate, metum omnem longè ab animo propulſantes, vitæ omnes pericula contemnunt; maximumqúe ſibi lucrum fore arbitrantur: ſi pro ijs vitam profundant, pro quibus Chriſtus ipſe in Cruce proſcriptus, animam tradidit. Hæc dùm Hieronymus ardentiſſimo charitatis æſtu cum cæteris præſtat; eodem quoque ipſe morbo correptus, poſt breuem languorem, morte ſublatus, ſeptuagenario maior, præclarè pro charitate à Domino Martyrium, & Coronam conſequitur. Poſt eum & Ioſephus à S. Agathâ, & Ludouicus Belga, peſte abſumpti; plenam à Deo operis mercedem accipiunt. Poſt Hieronymi obitum, cùm Frater Baſilius Cremonenſis, qui illius quondam diſcipulus, & auditor fuerat; multis à Deo precibus, ac lachrymis poſtulaſſet; vt quid de Magiſtri ſalute actum eſſet, ſibi innoteſceret: dùm priuatim diuino Officio incumbit, adſtantem ſibi Hieronymum cernit: moxqúe illum de ſuo alterius vitæ ſtatu interrogat. Reſpondet Hieronymus: Se ex Dei miſericordiâ ſalutem adeptum, beatâ Sanctorum ſorte frui. Nonnullis, poſt huius Sancti Viri obitum, annis elapſis, cùm Iulius Sanctorius Cardinalis Sanctæ Seuerinæ, Ordinis Protector creatus eſſet; Fratre Anſelmo à Petramolaria in Cretam Inſulam miſſo; ipſius oſſa Caſertam transferenda curat: qui loco ſepulturæ effoſſo, cùm Hieronymi corpus integrum, ac incorruptum eouſque diuinâ

virtute conſeruatum, reperiſſet, Caſertam ſecum defert: Cardinalis, verò tumulo illi extructo, in Capucinoum Eccleſiá ſepeliendum curat. Obijt Vir Sanctus Anno 1570.

FRATER ALPHONSVS SVESSANVS
DEFINITOR GENERALIS, NEAPOLITANÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS.

FRATER ALPHONSVS SVESSANVS, Sacerdos, Eccleſiæ Sueſſanæ Canonicus: cuius operâ, & conſilio, Epiſcopus in Diœceſis ſuæ adminiſtratione plurimùm vtebatur; ætate prouectus ad Capucinorum Ordinem accedit. Vir prudentiâ, ac conſilio pręclarus exiſtit, pręclaraquè vitę integritate, ac virtute inſignis. Quapropter, etſi Officio Concionator non eſſet: Sępè tamen in Neapolitanâ Prouinciâ, Vicarij Prouincialis officio fungitur, nonnunquàm etiam in Generalibus Comitijs Definitoris munus obit. In generali Capitulo Neapoli coacto, Anno 1558. cùm Electores in illius electionem propendérent; tàm efficaci ſermone (erat enim primus Capituli Generalis Definitor) ſeipſum à Generalatus Officio excuſat; vt eorum animos à ſui ipſius electione reuocet. Vir auſteriſſimus, haud vulgari orationis ſpiritu pręditus, exiſtit. Nouitium ſemel Diabolicâ tentatione victum, Crucis Signo in fronte muniens, cùm Dęmonem effugâſſet; à tentatione liberum illum Religioni reſtituit. Alphonſus verò vbi plurimos in ſanctis Religioſę vitę operibus annos conſumpſit, ad Deum liberaliſſimum omnium retributorem Anno 1575. euolat.

FRATER VRBANVS A MANFREDONIA F.F. CAPVCIN.
DEFINITOR GENERALIS.

FRATRIS VRBANI à MANFREDONIA, FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ S. ANGELI, ET S. FRANCISCI, VICARII PROVINCIALIS, BONONIENSIS PROVINCIÆ GENERALIS COMMISSARII,

Nec non

Definitoris Generalis

VITA, ET GESTA.

RATER VRBANVS à MANFREDONIA, cùm Nobili genere natus, in sæculo Clericalem statum assumpsisset; ac Sacerdos inunctus esset; sacra B. P. Francisci loca, tùm in Monte Aluerniæ, tùm Assisij piè, ac præsens venerans; id pro labore præmij à B. P. Francisco consequitur; vt eum B. P. sæculo ereptum, perpetuum sibi in Capucinorum Ordine filium assumat. Hic itaque simul atque in Seraphici Patris sinu exceptus fuit; legitimi filij instar, B. Patris vestigijs insistere, ac summo studio perfectas sibi illius virtutes comparare contendit. Paupertatem S. P. Sponsam (quæ veros eidem filios generat) tàm arcto sibi fœdere copulat, vt nihil eum magis, quàm rerum necessitas, ac penuria in vtendis delectet. Humilitatem B. P. amicam tanto necessitudinis vinculo complectitur; vt non modò ab honoribus abhorreat: verùm & contemptibiliora domus officia semper sibi eligat. Verùm cùm ea honorum natura sit; vt insequentes fugiat, contrà, fugientes insequatur: perspectâ ipsius consilij magnitudine, primò quidem ad Guardianatus, deinde ad Prouincialatus Officia, in suâ S. Angeli Prouinciâ vocatur: hinc Generalis Commissarius in Bononiensem Prouinciam mittitur: Postremò à Capitulo generali, ad Definitorij muneris gradum assumitur. Porrò in his honoris gradibus maximè fulget in eo humilitas: mansuetudinemque cum seueritate coniungens; nunquam absque humilitate, & charitate (iuxtà B. P. Francisci placita) subditos corrigit. Verbi diuini prædicationem admirandis vitæ exemplis illustrans; in spiritu, & virtute Christum Crucifixum prædicat. Ignea illius verba adeò audientium corda inflammant; vt ea facilè ad pœnitentiam, ac Dei amorem accendant. At cùm confluentis Populi multitudinem Ecclesia non caperet, sæpenume-

penumerò in plateis Dei Verbum disseminare cogitur. Orationi diu, noctuque vacans cùm somnus vrget, solum illi lectum sternit. Cibo tàm parco, ac pauperum more vesci solitus est; vt vix legumina, & herbas solas ad victum admittat. Dùm aliquandò in Oppido Campibassi ob ingentis Populi turbam extrà Ecclesiam Verbum Dei proponit: En Satanæ operâ, & inuidiâ, tanta tonitruorum, fulgurum, imbrium tempestas è Cœlo oriri incipit; vt quisque ad sua redire pararet. At Vrbanus Diabolicum illud opus agnoscens, stare vnumquemque iubet; oculisque in Cœlum sublatis, cùm breui Deum oratione precatus esset; adstantem Populum admonet, ne imbrem timeat. De Passione igitur Domini Sermonem ad tertiam, & quartam vsque horam producens; imbre interim, toto eo tempore, è Cœlo cadente, diuino planè miraculo fit; vt Deo Serui sui preces exaudiente, nè gutta quidem audientes attingat. Mira sunt, quæ in varijs Oppidis, ac Vrbibus, Vir hic præclarus, suâ prædicatione, ac morum Sanctimoniâ exantlat. Crucis, ac Passionis Christi meditatione adeò delectatur; vt eam assiduis lachrymis prosequatur. Sacrum verò Missæ mysterium, quod viuum ipsius simulachrum est, tanto mentis ardore conficit; vt sæpè cœlestes Angeli, dùm is Sacrificium offert; sub Auium specie circà ipsum volitare, ac humeris insidere videantur. Prouincialis Vicarij aliquandò in S. Francisci Prouinciâ munere fungens; quo tempore Monasterium Collis-Pepi instaurandum curat; cùm plerique sæculares Operarij vltrò ædificationi ministrant, qui Fratrum eleëmosynis alebantur: accidit, vt horâ prandij, nec nisi quædam exigua panis frustula in domo superessent, quæ vix vni, vel alteri Operario sufficerent: id cùm Viro Dei renuntiatum fuit, iubet ille frustula illa panis Operarijs apponi, protinusque ad Orationem secedit: quo tempore, Operarijs discumbentibus, panes inuisibili cuiusdam manu, tam abundè administrantur; vt, cùm omnes à mensâ saturi recederent, copiosiora illis post refectionem, quàm quæ ante eam apposita fuerant, panis frusta superessent: atque ita Viro Dei orante factum est, vt panis, qui vix vni, aut alteri sufficere poterat, multis diuinâ virtute superflueret. Postremò in S. Angeli Prouinciâ Vicarius Prouincialis electus; tantâ austeritate Prouinciæ lustrationem instituit; vt præter panem, & allia, nihil ad vitæ alimoniam admittat. Hac in visitatione cùm ad Serræ Capreolæ Conuentum venisset; ibi Seruus Dei languore corripitur: ex quo vitæ finem sibi adesse cognoscens, totum se ad viam Domino, in extremo illo aduentu, parandam confert; consuetis se

Ecclesię Sacramentis munit; ardentioribusque diuinę charitatis flammis animum accendit. Intereà verò Satan, qui ab eo toties in vitâ profligatus fuerat, extremo illius calcaneo insidens, ac tentationes parans; iam morituro obijcit: eum neque vera, neque Catholica vnquam Populis prædicasse. Hac tentatione Vir Dei maximè commotus, iubet omnia Prædicationum suarum scripta ad se adferri, tædamque accendi: tùm lachrymis perfusus, Deum ita totâ præsente Familiâ precatur. Deus vniuersorum cognitor, ac cordium scrutator: quisnam mearum Prædicationum finis, ac scopus extiterit, quidúe populis prædicauerim; solus nosti: Nosti, inquam, me præter Nominis tui gloriam, Fidem, præcepta, consilia iuxta S. R. E. doctrinam, nihil vnquam mihi prædicandum præstituisse: Iam verò si in hisce meis Sermonibus, quicquam aduersùs S. R. E. Fidem, Conciliorum Decreta, ac Pontificum placita, me ignorante, irrepsit; ardeat, obsecro; comburatur, atque in fauillas euolet; illiusque cineres ventus rapiat, ac dispergat. Neque enim fas est, sospes, ac incolume superesse, quod à verâ, ac Catholicâ Fide dissentaneum est: cui me, meaque omnia semper subiecta esse volui. His dictis, facem scriptis admoueri, diuque illis suppositam permanere iubet: at illa cùm folia lamberet, haud tamen (vi comburendi sibi penitùs à Dei virtute sublatâ) ea inflammat. Bis, ter, Vir Dei idipsum repeti imperat: at integra semper scripta ab igne redeunt: quod cùm ille obortis lachrymis conspexisset, Deo gratias agens, extremum quoque hunc de Sathana triumphum refert, tùm paulò post lætus hinc ad Coronam euolat. Anno. 1578. cuius corpus post tertium sepulturæ annum integrum, & incorruptum cernitur.

FRATER HIERONYMVS PANORMITANVS, DEFINITOR GENERALIS, ET COMMISSARIVS ITIDEM GENERALIS PANORMITANÆ PROVINCIÆ.

CLara est in Panormitanâ Prouinciâ, Fratris Hieronymi Panormitani Sacerdotis memoria: qui ex Minorum Discalceatorum Ordine, ad Capucinos translatus, omni scientiarum genere, doctrinâ, ac eruditione fuit insignis: Lectoris in eâ Prouinciâ diu, ac præclarè munus exercuit: quem sæpè dicere solitum ferunt, se plus olei quàm vini consumpsisse. Definitoris

quo-

quoque Generalis, & Commiſſarij itidem Generalis munere functus; maiorem, quàm ab ijs acceperit, ſplendorem dignitatibus contulit. Vitæ enim integritate, morum ſanctimoniâ, ac Regularis diſciplinę luce, adeò illuſtris fuit; vt ipſius poſt obitum, gloria non vulgaris, cuidam Fratri reuelata fuerit. Obijt Vir Dei. Anno 1579.

FRATER HONORIVS A MONTE GRANARIO FF.^um^ CAPVC.^um^ CORSICÆ PROVINCIÆ COMM.^us^ GENERALIS.

FRATRIS HONORII à MONTE GRANARIO FRATRVM CAPVCINORVM VENETÆ, ETHRVSCÆ, AC BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS.

Nec non

Corsicæ Prouinciæ Commissarij Generalis,

VITA, ET GESTA.

FRATER HONORIVS à MONTE-GRANARIO, opulentis Parentibus ortus, iuuentutis florem in vanis hominum conuersationibus sectandis, ac præsertim odijs, ac simultatibus enutriendis; (quibus plus æquo feruet) ferè totum consumit: post quæ, cùm militiæ nomina dedisset, in Caroli V. Exercitu contrà Turcas in Hungariâ militat. Eo bello confecto cùm animæ, corporisque pericula, quæ eousque euaserat, secum prudens perpendit; sæcularis militiæ cingulo abiecto, tutius Deo militare cogitat: transactæque ætatis iacturam, durioribus pœnitentiæ operibus resarcire statuens, ad Capucinos conuolat. Ibi totum ferè Probationis annum, in fletibus, & præteritorum scelerum mœrore consumit: tantoque exindè incipit in seipsum odio exardescere; tamque seuerè carnem, ac sensus, tanquàm veterum vitiorum seminaria, castigare; vt inter niuis algores, vix membra vetusto, ac obsoleto habitu operiat: nudis pedibus communia quoque sandalia denegat; Corpus asperrimo cilicio tegit; atque vt domesticum hostem extremo bello atterat, ferreum cingulum, acutis clauorum acuminibus consertum, perpetuò circà lumbos gerit: tàm somni parcus existit, vt vltrà quartam non ampliùs horam producens, nudam sibi tabulam substernat. Vnicâ tantùm in die refectione, eâque parcâ, contentus est. Sabbatha omnia, ac B. Virginis (quam semper summo honore, ac deuotione prosequutus est) peruigilia, panis, & aquæ ieiunio consecrans, seuerioriquè disciplinâ corpus castigans, in seruitutem redigit. Oratio ipsi diù, noctuquè tàm indiuidua comes assistit; vt neque loca, neque tempora, ad orandum idonea expectet: Iugis enim mentis recollectio, ac sedulus in Deum mentis ascensus,

loca omnia, & tempora illi orationi apta, præſtat. Chori Religionem tantâ ſollicitudine proſequitur; vt ſi interdùm, dùm Prouincialis munere fungitur, ad Monaſterij alicuius viſitationem, eo tempore eum appellere contingit, quo diuina Officia in Choro decantantur: cæteris omnibus prætermiſſis, rectà in Chorũ contendit; diuinaſqúe cum cæteris laudes perſoluit. Cùm igitur Regularis obſeruantiæ zelo, morum grauitate, & conſilio, prudentiâqúe plurimùm præcelleret: Venetę Prouinc. Prouincialis eligitur: quo in munere, tàm eximiũ omnium pręclariſſimarum virtutum, quę perfectum Religioſi Gregis Paſtorem comitari debent, ſpecimen edit; vt cùm vbique eximia Viri virtus perſpecta eſſet; bis in Ethurię Prouinciâ, ac demùm in Bononienſi, Vicarij Prouincialis officio, maximâ cum laude, fungatur: Paupertatis cùm ſeueriſſimus cuſtos eſſet, ſemelqúe Regulę codicem, quem iam ferè vetuſtate conſumptum ſecum gerebat, laneo panno operiret: Frater quidam ad eum: Quid Pater (inquit) vix hęrentem ſibi Regulam conſuis? Non hęc Prouinciali Viro digna Regula eſt: iube vt noua tibi quęratur. Cui, Honorius: Fili, hæc mihi Regula, licèt exeſa ſatis eſt, ac paupertati ſufficit: qui meliorem optat, Regulam ipſam, ac conſcientiam conſulat. Tanto hic Vir humilitatis amore feruet; vt ſemel Nouanæ Verbum Dei diſſeminans; vbi pleriſque ob inimicitias (quas olim in illo Oppido geſſerat) ſcandali anſam præbuerat; eorum publicè pro ſuggeſtu veniam à Populo poſtulet: quæ adeò Populum commouit, vt vniuerſos ad pœnitentiæ lachrymas prouocauerit. Semel cùm Bononiæ de Cœleſti gloria Fratribus Sermonem proponit; tàm ingenti illius luce, ac voluptate à Deo perfunditur; vt in ipſo Orationis fluxu, in ecſtaſim raptus, diu verba cogatur intercipere. In Corſicæ Prouinciam, Generalis Viſitator, à Fratre Euangeliſtâ Generali miſſus, poſt viſitationem in Ethruriam redit. Cumque iàm ætas ingraueſceret (ſeptuageſimum enim iàm ætatis annum agebat) animi tamen virtute refloreſcente, conſuetas corporis macerationes, vigilias, ieiunia, orationum ſtudia, quæ ab initio inſtituerat, nequaquam minuit: illis verò dùm ſollicitè incumbit, iterùm Bononienſis Prouinciæ Vicarius Prouincialis eligitur. Eo in munere cùm annum expleſſet: quâ die è Bononienſi Conuentu Imolam proficiſcitur, pleuritide in itinere correptus, Bononiam redit. Hoc tempore cùm Phyſicus, extrema illi remedia applicaturus, ferreum cingulum, quod circa renes geſtabat, animaduertiſſet; protinùs exclamare cœpit: Heu, Pater, cur teipſum occidis? Sine, ſine, (inquit Honorius) non me,

ſed ad-

ſed aduerſarium occido: intereà morbo ingraueſcente, cùm Vir Dei, optimi Paſtoris inſtar, non tàm acuti morbi dolore, quàm Ouium, quas præſentiâ ſuâ fouere non poterat, mœrore afflictaretur: Dei vocem ita ſe alloquentem audit: *Honori, mihi Oues curandas relinque; tu te ad viam vniuerſæ carnis peragendam para: hæc enim te ægritudo tuo principio reddet.* Hac Dei voce admonitus; vbi plurimas cum lachrymis D. O. M. gratias egit SS. ſe Eccleſiæ Sacramentis communit. Tùm Fratres omnes ad memoriam mortis, quam ſibi ſemper præſentem in mente habuerat, adhortatur: illoſque Patris obitum lugentes, ac collachrymantes, in Dei nomine benedicit: mox animum ad Dei occurſum, ardentioribus charitatis ſtimulis prouocans, paulò poſt ſancto fine in Domino quieſcit. Eâdem porrò horâ, quâ S. Viri Anima è corpore ſoluta, ex hac luce deceſſit: Fater Ioachimus à Cianciano, Thuſciæ Prouinciæ Sacerdos (dùm in Eccleſia Montis Politiani orationi vacat) en Eccleſiæ fores patefieri, copioſamque Fratrum Minorum Capucinorum ſupplicationem, Eccleſiam ingredi animaduertit: qui cùm bini incederent, ante Altare Euchariſtiæ procumbentes, inde Chorum penetrant: horum in ordine poſtremo Honorium videt, qui inter B. P. Franciſcum, & Sanctum Antonium medius, ac ſplendidus incedebat. Rem ille plurimùm admiratus, ab eorum vno ſciſcitatur: vndenam tot Fratres ſimul conueniant? quidué illa ſupplicatio præſeferat? Cui ille: Nos, inquit, Capucini ſumus è Cœlo venientes, quibus à Deo id officij iniunctum eſt; vt Honorium, quem inter B. P. Franciſcum, & S. Antonium refulgentem conſpicis, ad Cœleſte Regnum comitemur: Quibus dictis: tota illa Beatorum Fratrum ſupplicatio Cœleſtes auras repetit: Porrò necdùm in Thuſciæ Prouinciâ, Honorij mors innotuerat: quapropter paucis elapſis diebus, cùm de illius obitu nuncium allatum fuiſſet; eâdem horâ Honorium Cœleſti illo agmine ſtipatum apparuiſſe, tunc Fratri proſpectũ fuit, in quâ Vir Sanctus, è terreno carcere ad æternam Patriam emigrauerat. Poſt S. Viri obitum illuſtrior illius gloria cunctis perſpicua apparet: Medici enim, qui eius curationi vacauerat, Vxor, Laura nomine, tàm graui paralyſi laborabat; vt totâ dextri lateris parte membrorum vſu deſtitutâ, dextri quoque oculi lumine careret, nullâque ratione ſeipſam mouere poſſet: Hæc, auditâ Honorij morte, ſpe plena à Marito poſtulat, vt ad S. Viri Sepulchrum adire liceat. Recuſat Phyſicus, eamque abſque vitæ periculo eò deferri, præſertim cùm fœtum in vtero geſtaret, affirmat: at illa preces multiplicat, ac tandem

maritus coniugis precibus acquiescit, quadrigamqúe parari iubet: at Satan, qui nunquam non Sanctorum gloriæ inuidet; ne ægrotans cœptum iter prosequi valeat, equos terret, ac præter modum adeò perturbat, vt quadrigam in diuersa rapientes, in altam foueam cum ægrotante, præcipitem agant: sed illa Deo protegente, illæsa seruatur. Quamobrem Physicus Sathanæ artem agnoscens diuinâ virtute delusam, vxorem famulorum brachijs ad Ecclesiam baiulari iubet. Ægra igitur ad Honorij Sepulchrum delata, sola ibi permanere poscit: tùm Sepulchri pulueres deosculari, & lachrymis rigare, Sanctique Viri opem implorare, donec leui somno sopita, Honorium sibi adstare conspicit, qui his eam verbis alloquitur: Surge, Mulier, Deoque gratias age: fides enim tua iam te incolumem reddidit: scabelloque, cui innitebatur, pede expulso, mox euanescit. Ægra verò sibi reddita, cùm se prorsùs ab ægritudine liberam, atque oculi lumine donatam cernit; per se, ad Sanctissimam Eucharistiam gradiens, lachrymarum imbre perfusa, Deo gratias agit: domumque rediens, totum itineris spatium, in diuini muneris testimonium, suis pedibus conficit. Fœtum verò, quem in vtero gestabat, cuius haud leuiter, ob quadrigæ lapsum, abortus timebatur, cùm suo tempore prosperè enixa esset; Honorium, in tanti beneficij memoriam appellat. Altera quoque eiusdem Vrbis Mulier, cardialgiâ laborans, ipsius meritis à morbo liberatur. Fratris Bonauenturæ Bononiensis Sacerdotis Mater dentium dolore, per sex mensium spatium, immaniter cruciata; prolato huius S. Viri dente, dùm eò languentem Matris dentem contingit, mox effugato dolore, tàm perfectè à morbo curatur; vt nunquam deinceps eo diuexata fuerit. Tertiaria quædam, Monica nomine, tàm graui capitis dolore cruciabatur; vt omni incolumitatis spe abiectâ, breui interitum exspectaret: at S. Viri capite sub ipsius puluillo collocato, breui à lethali morbo conualescit. Frater Benedictus Rhegiensis Capucinus Sacerdos, cùm alterum huius S. Viri pedem, è tumulo erutum, sibi ob S. Viri memoriam in Cella conditum posuisset; tanta repentè odoris fragantia per totum Monasterium effusa est; vt vniuersi obstupescentes, causamqúe diligentiùs inquirentes; Deum in S. suo glorificarent. Plurima quoque de fune, quo B. hic Vir præcingebatur; qui Arimini à nostris Fratribus religiosè custoditur; non obscura narrantur: quo Dæmones in obsessis corporibus torqueri, ac flagellari tradunt. Cardinalis Paleottus, qui Bononiensem Ecclesiam eo tempore moderabatur; & cum eo Hæreticæ quoque prauitatis Inquisitor, San-

ctihuius

cti huius Viri processum, pro ipsius Canonizatione instituere cogitabant: idqúe re ipsâ præstitissent, nisi Fratres rem pro consueta humilitate ægrè ferentes, ac reluctantes, eos à proposito reuocassent. Hoc modo Honorius honorabilis planè Vir, dùm in sanctitate, & iustitiâ Dominum honorificat; Is quoque honore, & gloriâ à Deo coronatur. Anno 1569.

FRATRIS IGNATII AB APIRO, CANDIÆ COMMISSARII GENERALIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER IGNATIVS APIRENSIS Prædicator, in Cretam, quæ hodie Candia nuncupatur à Mario Generali, sub Commissarij Generalis titulo missus; vt ibi Religionem propagaret: illustria ibi clarioris virtutis, ac Sanctimoniæ testimonia præbet. Vir ingenio admirabilis fuit, omniumqúe penè ingenuarum Artium peritiam assecutus est. Græcam etiam Linguam tantâ ingenij felicitate adipiscitur; vt non modò Græcorum Libros interpretetur; verùm etiam Grecè Verbum Dei disseminet: Hebręi quoque idiomatis haud ignarus fuit. At verò, quod caput est, ęqua ingenio respondet virtus, quâ adeò inter cęteros pręstabat; vt quotidiana, ac perpetua ieiunia seruaret; paupertatem summo studio coleret; humilitate se cunctis subijceret; nulla vnquam vilia officia subterfugeret; charitate mirum in modum excelleret; Orationi verò tàm assiduè, ac sollicitè vacaret; vt nullum illi tempus absque Oratione, aut Sacrarum Literarum studijs interflueret. In Cretam Insulam missus, in eâ tot pręclaris Euangelicę vitę exemplis eluxit; tantâqúe omnium vtilitate Verbum Dei disseminauit; vt totam ferè Insulam ad pietatem perduxerit; vnde & Cretensis Apostoli sibi apud eos nomen comparauerit. Caneę tandem mortale corpus deponit. Anno 1569. Post obitum verò, tot cœpit Miraculis coruscare vt ob eorum numerum, & magnitudinem maximamqúe populi venerationem, tres ante ipsius Sepulchrum diu lampades accensæ pependerint. Sed cùm horum memoriam temporum obliuio absorpserit: ab eorum hîc narratione abstinemus.

FRATER PACIFICVS A S.to GERVASIO FRATRVM CAPVC
APVLIÆ, CRETÆ INS.ae et GALLIÆ COMM.ius GEN.lis VENETÆ PROÆ VIC. PROV.

FRATRIS PACIFICI à S. GERVASIO FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ VENETÆ VICARII PROVINCIALIS.

Nec non

In Apuliâ, in Cretâ Insulâ, & in Galliâ Commissarij Generalis.

VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS à S. Geruasio, cùm in Cœnobio S. Georgij in Alga, apud Venetos, Ordinis illius professus, vsque ad vigesimum quartum annum, magnâ cum virtutum laude vitam duxisset: Patre luminum illustrante, ad Capucinorum Ordinem se confert, in quo, cùm Vir animo præstans, ac prudentiâ clarus esset: sæpè Vicarij Prouincialis, in Venetâ Prouinciâ munere functus; Generalis quoque Commissarij in Apuliâ, in Cretâ Insula, ac tandem in Gallia onus sustinet. Virtutibus quoque, ac præsertim abstinentiâ, adeò illustris existit. Vt cùm arctissima panis, & aquæ ieiunia ter in hebdomadâ, cunctasque B. P. Francisci Quadragesimales inedias inuiolabiliter seruaret, multis denique corpus castigationibus, atque austeritatibus affligeret; vultu tamen semper iucundo conspiceretur. Longas in Oratione ducere vigilias solitus; in ijs raptus sæpè, ac ecstases patitur. Diuini honoris zelo æstuans, cùm aliquando Vtini (quæ Vrbs Carnorum est, Venetæ Reipublicæ subiecta) sacra Mysteria celebrat; nobiles quosdam, qui cùm altiùs inter se in Ecclesiâ colloquentes, Sacrorum Mysteriorum attentionem impediebant, reprehendens, ea illis verba: *Domus mea, Domus orationis est*, non colloquentium, aut negotiorum obijcit. Hanc Patris increpationem, cùm alijs æquo animo accipientibus, ex his alter nimis ægrè tulisset, eidem verbis comminari cœpit. At D. O. M. qui iustum suis Sacerdotibus honorem, ac obedientiam vult impendi; contumeliam Sacerdoti illatam, haud inultam elabi sinit: vix enim ille domum reuersus, repentino morbo corripitur; ex quo post horam animam exhalat. Illud verò ipsius illustre factum narratur: Cùm in Galliam proficiscens, Aurelianum peruenisset; à Catholico Viro exceptus; dùm aliquas ibi moras trahit, eò Hæ-

reticus quidam accedit: qui veram Corporis, & Sanguinis Christi præsentiam, in Eucharistiæ Sacramento pertinaciter negat: Pacificus contrà, diuinis Scripturarum, & Patrum testimonijs id illi persuadere nititur. Ille verò in Hæresi pertinax: Tàm verum est (inquit) Christi Corpus, & Sanguinem verè in Sacramento adesse: quàm verum est, illius arboris fastigium (Quercum altam manu indicans) solum contingere. Cui Pacificus: Quid ais? Si illud arboris culmen sese ad imum demittat, nùm teipsum sub huius Mysterij Fide captiuum dedes? Id profectò (inquit Hæreticus) qui, id fieri haud posse existimabat. Pacificus verò mox in genua procidens; Deum breui oratione precatur: post surgens, Quercui in Dei nomine imperat; vt in diuinæ huius veritatis testimonium, summum fastigium ad imum vsque solum declinet. Res diuina prorsùs, atque admirabilis tunc visa fuit: nam vix verba Pacificus protulit, cùm protinùs Quercus procera, atque annosa, dicto obediens, supremum apicem, spectante Hæretico, ad ima deflectit, ac Catholicum dogma suâ obedientiâ confirmat: quo ille prodigio commotus, statim ad Catholicam Fidem accedit. Denique Vir hic multis virtutibus clarus, ac pijs pro Religione egregiè laboribus perfunctus; cùm magnam apud omnes sanctimoniæ existimationem sibi comparasset, Parisijs, ad laborum præmia euolat: Cuius corpus, cùm ob confluentis Populi multitudinem, quæ ad illud venerandum accesserat, biduo insepultum permansisset; tertio denique die, in Ecclesiâ S. Germani, magno totius Vrbis honore conditum fuit. Anno 1575.

FRA-

FRATER BERNARDINUS RHEGINUS PROVINCIÆ CALABRIÆ VIC. PROVINCIALIS:

FRATRIS BERNARDINI RHEGINI FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ CALABRIÆ, VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDINVS RHEGINVS, ex nobili illius Vrbis Familiâ ortum ducens, à teneris annis cœlesti quodam dono, pietatis studiosissimus, Ludouico Rhegino ab ineunte ætate arctissimo amicitiæ vinculo coniungitur: inter quos, cùm tanta animorum similitudo vigeret, vt eodem Spiritu ali, ac moueri viderentur; hinc factum est, vt eodē quoque Patre luminum inspirante, eodem non modò anno, mense, ac die; verùm etiam eâdem Vrbe, loco, ac Religionis sensu sæculum exuere; atque in Sacram Minorum de Obseruantiâ nuncupatorum militiam adscribi festinarent. Bernardinus verò, cùm primùm Brixiæ, Philosophiæ, ac Theologiæ operam dedisset; Lutetiam Parisiorum missus, eam diuinarum, atque Ecclesiasticarum literarum præstantiam assequitur; vt summâ cum ingenij laude, à Facultate Parisiensi, Doctoratus Lauream adipiscatur, atque in viâ Scoti admiratione dignus habeatur: Cumque incredibilis huic Viro ad summas quasque, ac difficillimas disciplinas capessendas facilitas inesset; Græcas literas tàm breui tempore, tamque perfectè didicit; vt Græcus ipse videri potuisset. In literarijs verò congressibus, ac disceptationibus, tantâ ingenij vi, & acumine, tantâque rerum facilitate, ac luculentiâ præstat; vt qui semel cum eo congressi essent; illius deinceps eruditionem pertimescerent. Messanæ aliquandò in publicis disputationibus, tantam apud omnes laudem consequitur; vt Georgij, ob summam ingenij excellentiam, ac strenuitatem, quâ in ijs defendendis præcellebat; cunctis acclamantibus, cognomen acceperit. Tantâ morum suauitate præditus extitit; vt se beatos censerent, qui illius consuetudine, ac familiaritate frui possent. Verùm illud in eo summâ laude, ac admiratione fuit dignum; quod cùm summâ doctrinâ, maximam quoque vitæ probitatem, singularem prudentiam, ac virtutem coniungeret. Quò fiebat, vt cùm Regularem obseruantiam apud suos penè dilapsam lugeret: Consilio cum Ludouico ini-

to, Reformationem ſimul vterq; omni ſtudio, ac ſollicitudine quærant. Eam verò cùm ab Ordinis Superioribus aſſequi non poſſent; Romam profecti, à Clemente VII. Pontifice, Eccleſiam SS. Apoſtolorum, ad Reformationem inſtituendam, impetrant. Verùm in eâ per aliquod temporis ſpatium commorati, cùm Reformationis propoſitum à Superioribus impediri cernerent, in Calabriam redeuntes, ſeſe Capucinorum Congregationi coniungunt. Bernardinus verò vbi ſe optatâ Reformatione potitum videt, tantâ vitæ auſteritate, paupertatis ſtudio, ac cæteris Religioſæ vitæ virtutibus coruſcare incipit; vt reliquos ſuo exemplo ad perfectam Regularis obſeruantiæ formam inſtruat. Vnico, ac ſæpè lacero habitu contentus, qui ſuâ aſperitate ſæcularium animos terrebat; manuque ligneâ Cruce armatâ, Dei Verbum, vbique ardentiſſimè diſſeminat. Cùm ſemel Siculas oras peragrat, ibique nulli adhuc Capucinorum Conuentus extructi eſſent, ad quoſdam Religioſos, velut familiares, hoſpitij causâ, diuertit: at Superior occaſionem nactus, illum compræhenſum in carcerem mittit. Inerat autem carceri, in quo Bernardinus detinebatur, feneſtra, quâ nemus, Monaſterio coniunctum, ſpectari poterat: ad eam Bernardinus accedens; cùm oculos in ſyluam intenderet; en Adoleſcentem rufum, aſpectu, formâque pulcherrimum, in nemore videt; quem Bernardinus ad ſe vocatum, interrogat: Num Epiſtolam ad Regni Proregem illi deferre lubeat: Extemplò (inquit ille) quin etiam chartam, ac cætera neceſſaria ſe adminiſtraturũ reſpondet. Bernardinus ergò Proregi de iniuſtis vniculis per literas ſignificat. Adoleſcens verò epiſtolâ acceptâ, actutùm ſe proripit, ac velut ex illius oculis euaneſcit. Eo tempore Prorex ſecretiori conclaui incluſus, literarum ſcriptioni ſolus vacabat: cùm epiſtolam ſibi ante oculos ex alto in menſa cadentem aſpectat: miratur Prorex, quo pacto, quoue auctore, ea tunc epiſtola delapſa eſſet; rẽque altiori diuino conſilio tribuens, epiſtolam legit, factum agnoſcit, rem perpendit; vixque epiſtolâ perlectâ, ne interuallo quidem facto, ad Conuentum gradum feſtinat, ac vbi Superiorem acriter increpauit, Bernardinum illicò è carcere liberari curat. Panormi prædicaturus, Vrbe totâ in factiones diſciſsâ, ſe priùs multis lachrymis Deo commendat, deinde breui diſſentionibus ſuâ prædicatione ſublatis, publicâ voce Vrbis Apoſtolus proclamatur. Catanæ dùm ad Populum verba facit, diuino ſpiritu correptus, futurum incendium eodem planè modo, quo poſtmodum euenit, prædicit: Rhegij quoque à Sarracenis deuaſtationem prænunciat. Ingenti animarum ſalutis cupi-

ditate flagrans, plerumque Cœlesti diuinarum reuelationum luce illustratur: quâ non modò futurarum rerum euentus verùm & cordis arcana, occultasq; hominum cogitationes penetrat: Nobili viro Rhegino, scelus, quod animo secum machinabatur, aperit; atque ad pœnitentiam perducit. Grauiter à Dæmone de Reformatione deserendâ tentatus, Ordinis Obseruantiæ, Sacerdoti, amico, tentationem aperit, ac consilium quærit. At ille cum lachrymis: Quid Bernardine, quod certum est, in dubium vocas? Quid animo hæsitas? Quasi tibi incertum sit, apud quos aut purior Regulæ Obseruantia vigeat, aut securior animi quies haberi possit? Quis magnum inter nos, & Capucinos discrimen esse non videat? In portu nauigas, quid procellas quæris? Vtinam me grauis ætas, ac canities non impediret: quàm celeres, mihi crede, ad vos mouerem pedes. His auditis Bernardinus, quasi qui è graui pondere respirat, ociùs ad Ecclesiam properat, vt à Deo gratiam postulet. Dum igitur ante diuinissimum Eucharistiæ Sacramentum prostratus Deum cum lachrymis orat, en visibilis IESV Christi Domini nostri illi Maiestas apparet, illum his verbis obiurgans: *Bernardine, quid est, quod me relicto ad alios confugis? An non ego præ omnibus tibi opitulari valeo? Benè stas, quid sedem mutare cogitas? Ignoras haud sine meo consilio hanc tibi tentationem accidisse? Vt ex eâ veram humilitatem addiscas, nihilque tibi præter diuinæ meæ gratiæ auxilium, arroges. Perge igitur quò cœpisti: ad hanc ego Reformationem te vocaui, consilium inspiraui, animum addidi, vires ministraui. Tu vocationem tuam ne deseras, sed pro eâ vsque ad mortem certa. Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.* Hisque dictis euanuit. Hac ergò voce Bernardinus confirmatus, pro tuendâ, ac propagandâ Reformatione fugas, carceres, inedias, persecutiones quàm plurimas, alacri deindè animo patitur. Cùm verò aliquandò Aduersarios, à quibus insectabatur, fugiens, celeri cursu ad syluas se proriperet: ab Angelo, qui sub formosi Iuuenis specie, post tergum illius Caputium apprehendit, his verbis sistitur: Quid Bernardine fugis? Ad quem Bernardinus conuersus, cùm hominem crederet: An non, inquit, Aduersarios insequentes vides, qui Capucinos omnes ad carceres quærunt? Ne metuas, ait Angelus, Christus enim Dominus pro Capucinis stat: ac pro eis contrà Aduersarios pugnat, atque his dictis euanuit. Agebat Bernardinus sexagesimum supra nonum suæ ætatis annum: quo tempore Calabriæ Prouincialis existens, ad Generale Capitulum secundò venire iussus; eo

ſus; eo itinere multa paſſus eſt, vixque ſeſquianno eo munere perfunctus, in Conuentu Rhegij in morbum incidit: quem cùm ſibi ſupremum fore ex ſupremâ Dei reuelatione accepiſſet; diemque quo ex hac luce migraturus erat, Fratribus præſignificaſſet: omnibus Sacramentis, multis cum lachrymis, munitus: vniuerſos Fratres tantâ ſpiritus vbertate, ac verborum vehementiâ ad perfectam Regulæ Obſeruantiam, cæteraſqúe virtutes adhortatur; vt cuncti ſingularem Viri ſanctimoniam, planè admirarentur. Tùm verò Deo gratias agere cœpit; quod ipſum è duplici, Sæculi, & Ordinis naufragio ereptum, ad huius Reformationis portum adduxiſſet, ac pro eâ laborare datum fuiſſet: quodqúe tandem in eâ extremum diem ſuum clauderet; ac ſub ipsâ B. P. Franciſci habitus formâ, in quâ is diem ſuum obierat, hinc & ipſe migraret. Poſtremò à Fratribus omnibus, qui adſtabant, & longè aberant; ſi quos eorum dicto, vel facto offendiſſet; ſupplex veniam petit: ac tandem Oleo Sacro inunctus, ſe ad extremum illud certamen parat. Dùm is ergò totus Cœleſtibus rebus intentus, obuiam Domino ire contendit, Fratreſque Sacras Litanias pro eo recitant: En Bernardinus Chriſtum Dominum, magno Angelorum, ac Sanctorum agmine ſtipatum, ad ſe venientem intuetur. Quapropter vocem extemplò attollens, ait: Vnde hoc? Vnde hoc mihi, Domine, vt tu Cœlorum Rex, ad me vile lutum, ac plaſma venias? Sat eſt, Domine, quod me placatus ſuſcipias, & dignum tuâ miſericordiâ præſtes. Vix hæc vultu hilari, ac manibus in Cœlum erectis, verba protulit; cùm ipſius anima è corporis ergaſtulo ſoluta, in Domini ſui ſinum euolat; atque in æternum coronanda, lætantibus Angelis illum in Cœlum redeuntem ſequitur. Quod ne cuipiam dubium eſſe poſſet: vix anima illa è corpore egreſſa fuit; cùm hoc ipſo tempore, Cœleſtis Angelorum concentus, ab ijs omnibus, qui præſentes aderant, auditus fuit; tantâ ſuauitate compactus; vt cunctorum animos, ac mentes in Cœlum attraheret. Caro verò illius mollis, ac tenera euaſit: manuumqúe, ac digitorum, atque aliæ membrorum iuncturæ adeò flexibiles, perindè ac ſi viuus eſſet viſæ fuerunt: facies deniqúe canitie reſperſa, ita vniuerſis venuſta, ac grata apparuit; vt dormientis potiùs, quàm mortui ſpeciem præ ſe ferret. Poſt multos verò annos, Bernardini corpus conquiſitum; ita ſanum, & incorreptum reperitur; quaſi pridiè illius diei tumulatum fuiſſet. Obijt vir Sanctus Anno 1536.

FRATER LVDOVICVS RHEGINVS PROVINCIÆ CALABRIÆ
VIC·PROVINCIALIS.

FRATRIS LVDOVICI RHEGINI FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ CALABRIÆ VICARII

PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER LVDOVICVS RHEGINVS, præclaris naturæ, & gratiæ donis auctus, ac illustratus; inter potissimas, atque illustriores Religionis columnas, iure merito adnumeratur. Adolescens, Christaldus nomine, ad studia procliuis, à Patre, Ludimagistro instituendus traditur. Patre verò mortuo, iterùm ad pascua reuocatur. At generosus Adolescens in boum curâ nihil grande, nihil præstans sibi sperandum fore animaduertens; Patris sui mortem irremediabilibus lachrymis deflet. Quapropter Matre iubente, Christaldus è boum pascuis, rursùs ad literarum studia redit, ac in ijs tàm fœlici Mineruâ proficit; vt breui ludum literarium aperire, ac Præceptoris Cathedram magnâ cum ingenij laude sibi comparare mereatur. Tandem Christaldus corpore castus, vultu verecundus, facie modestus, sermone comis; eam in moribus grauitatem, ac præstantiam præ se fert; vt in iuuenili corpore, senilem prorsus animum gestare videatur. Vir denique tantâ temperantiâ, tantâ mansuetudine, tantâ vitæ innocentiâ, tantâque integritate præditus elucet; vt(cùm nemo vllo laudis genere, eo præstantior videretur) suâ virtutum luce toti Rhegiensi Vrbi præfulgeat. Fidelissimum Achatem Bernardinum Rheginum hoc tempore habet: cuius sanctâ, honestâque conuersatione fit; vt velut Cœlesti vinculo attracti, simul Religionis Spiritum, ipsò Patre luminum inspirante, concipiant: eiusdemque Religionis habitum, vnâ die, eodemque tempore, Patrum Obseruantium militiæ adscripti, suscipiant: vbi Christaldi nomine, in Ludouicum commutato, mirum est, quantâ curâ, ac sollicitudine Nouus Tyro, totum ad interioris, & exterioris hominis renouationem se conferat. Humilitatem, tanquàm omnium virtutum columen, ac custodem, sibi amicam, & familiarem conciliare curat. Orationis quoque tàm cupidus existit; vt Philosophicis studijs addictus; maiorem tamen diei, ac noctis

partem in rerum diuinarum contemplatione insumat. In Conuentu quinque Frondium degens, & ad ægrotum moribundum accedens, seorsumqúe secedens, humi super Calepodia genuflexus, per sex, & ampliùs horas orans, cum Dæmone luctatur. Vincit tandem diuinâ virtute Ludouicus, pulsoque humani generis hoste, ægrotus fœlicitèr in Domino obdormit. Carnem suam quotidianis ferè ieiunijs castigans, Spiritus imperio subiugat. Cilicium ex pilis suillis contextum, sibi domesticum habet. Absolutis Theologiæ studijs, tanto spiritus ardore, ac verbi efficaciâ, quam diuinus illi Spiritus administrat, sacri Verbi semina diffundit; vt admirabiles planè in hominum animis, tùm ad pœnitentiam, tùm ad virtutes, motus agat. Adhuc inter Obseruantes degens, non modò sæpè mente excedit, ac in ectasim rapitur, sed etiam interdùm corpore sursùm in aëra effertur. Pleraqúe etiam quæ futura sunt, diuino Spiritu prædicit Patriæ à Gallis liberationem, Fratribus Sermonem habens, prænunciat: sexque alijs Prædicatoribus præsentibus; vt eam Populo annuncient, iniungit. Oculos in Puerum conijciens, Matrem admonet, graue illi Puero imminere periculum: qui paucis diebus elapsis, in ignem delapsus, in manifestum vitæ discrimen, manuum neruis contractis, adducitur. Cùm in Thurij noui Conuentu præest: Familiæ, pane ad refectionem deficiente, calidos, ac recentes, Miraculo à Deo suâ Oratione impetrat. Interim Ludouici spiritu ad perfectam Regulæ Obseruantiam, quam passim in Ordine collabentem cernit, summo studio flagrante; animum ad Reformationem confert. Romam cum Bernardino Rhegino proficiscitur, facultatemque à Sanctissimo obtinet, quâ in Conuentu S S. Apostolorum, cum alijs reformatè viuere valeant. Veruntamen cùm nemo ex Superioribus esset, qui pio eorum instituto faueret, post biennium in Calabriam reuertuntur: vbi nouâ apud suos Reformatione excitatâ, ac paulò pòst callida aliquorum arte oppresâ: tandem Deo Auctore, ac ductore, simul cum Bernardino Rhegino, ac alijs duodecim Religionis Capucinorum habitum summâ cum deuotione induit. Postmodùm Ludouicus, cùm tantâ prudentiæ, Consilij, virtutum omnium, ac sanctimoniæ laude floreret, Vicarius Prouincialis eligitur, ac Calabriæ Reformationis Apostolus asseritur. Reformationis Capucinorum verè columen, natalem Religionem summis in angustijs positam, suâ virtute sustentat: tantamque in tot calamitatibus fortitudinem animo seruat; vt ingruentes Aduersariorum persecutiones, & illatas iniurias nedum ægrè ferre, sed ne sentire quidem videatur:

deatur: ſicque fit, vt Deo illum præſeruante, diuino Miraculo aliquandò à perſequentibus liberetur; eoque Capucinorum nomen à Pueris, Deo inſpirante, in Calabriâ primam originem trahat. Semel autem Ludouicus, ſolus fugam capiens, annis grauis, verùm multò ieiunijs, ac vigilijs grauior, in foſſam ſpinis, ac lapidibus obſitam labitur. Cumque eo caſu ita ſibi crus læſiſſet, vt indè deinceps emergere non valeret: B. P. Franciſcum inuocat. En ergò B. P. Franciſcus è Cœlo præſens languenti Filio adeſt, illum è foueâ liberat, curat, verbis conſolatur, animum erigit; & ad cœptum Reformationis opus ſtrenuè proſequendum excitat: ſe eodem Capucinorum habitu indutum oſtendit, ſuamqúe illi è Cœlo opem, & tutelam vbique pollicetur. Sedatis verò aliquantiſper difficultatibus, noua bella aduersùs carnem inſtruit: ieiunia illi quotidiana ſunt, in quibus ab omnibus præterquàm à quadrageſimalibus cibis, idque parciſſimè, abſtinet. Flagellationes ad totos ſeptem Pſalmos pœnitentiales diſtinctè, ac morosè prolatos, protrahit: hiſpido, ac aſperrimo cilicio, ac ſæpiùs ferreâ loricâ, carnem defatigat: nudis ſemper pedibus, ſine ſandalijs incedens, laboribus, atque itineribus conficit, alijſque caſtigationibus domat: ſibi autem auſterus, erga cæteros charitate effuſus videtur: eoqúe fit, quòd tempore, quo ante ieiunia Fratribus animi remiſſiones permittuntur, in extaſim raptus; toto corpore in ſublime eleuetur. Paupertatis Euangelicæ ſeuerus ſectator ab omni prouiſione abhorrens, Socio ſemel præ fame, & itineris labore deficiente, panem ſuâ Oratione à Deo impetrat: Dumque Romam aliquandò pergit, Cubiculario Nuceriæ Ducis cum alijs Socio ſibi adiuncto, fame languenti; precibus ſuis panes è Cœlo recentes allatos diſtribuit: quibus refectus ſtatim conualeſcit. Cùm autem aliquandò Cubicularius præcederet, integrumqúe ferè diem Ludouicus: ac Socij ieiuni peragrando conſumpſiſſent: Socijs labore, & inediâ deficientibus, breui illis hoſpitium pollicetur, etiamſi nulla in latâ planitie, niue vndique opertâ, domus, aut hoſpitium appareret: Paululùm verò progreſſi, tugurium luto, ac viminibus textum, ac paleis coopertum, extemplò ſibi proximum vident. Quò cùm acceſſiſſent, Senem quendam in ianuâ grandæuum cernunt; qui illis feſtiuè occurrens, hilari vultu Ludouicum complexus, omnes humaniſſimè excipit, ac omnibus hoſpitalitatis officijs flagrantiſſimâ charitate proſequitur. Manè verò illuceſcente, Senex Ludouico ſeorsùm ducto, prolixum cum eo colloquium habet, illumque diſcedentem tàm charo amplexu proſequitur; vt vix ab eo diuelli poſ-

ſe videatur. Necdùm Ludouicus cum Socijs per iactum lapidis à tugurio abſunt, cùm illi charitatem Senis laudibus extollentes, & benedicentes, ad tugurium conuerſi, Crucis ſigno munire cupiunt: ſed tugurium, ac Senem euanuiſſe comperiunt; neque aliud præterquam latam planitiem, niue tectam, oculis conſpiciunt. Cumque rem ſtupidi admirantur, Senem Petrum Apoſtolum fuiſſe, qui eum ad Reformationis opus proſequendum adhortatus fuerat; à Ludouico intelligunt. Cùm aliquandò per Leucaniam cum Socijs graditur, à Topino Hoſpite meritorio exceptus, deficiente oleo, Ludouici orationibus, vas oleo vacuum, plenum reperitur, diuinâque virtute ob Ludouici merita multiplicatur. Neapoli, nobili Adoleſcenti ſpiritu Prophetico, liberationem ab anguſtijs, quibus premebatur, & ad Tertij Ordinis B. P. Franciſci habitum vocationem prædicit. Feruentiori ſpiritu præditus, Dei Verbum populis diſſeminans, opereqúe confirmans, vberrimos animarum fructus, ac lucra Domino refert. Dùm Palmæ prædicat, illius deuaſtationem à Dragut Pyratâ prænunciat. Thurij in ſuggeſtu ſubſiſtens, cladem multorum Ciuium in Reginâ Vrbe patrari, Deo reuelante, conſpicit: eamqúe Concione abſolutâ nobilioribus quibuſdam Viris ſignificat. Seminariæ apud Brutios, inter concionandum repentè toto ſpectante Populo(dùm in mentis exceſſum raptus, diù immobilis, atque oculis in Cœlum defixis perſtitiſſet) Populis obſtupeſcentibus, poſt aliquod tempus ad ſe rediens: Iam, inquit, ô Seminaria, ex Patriæ meæ funeribus redeo: iam Rhegium à Turcis captum, atque incendio deuaſtatum, Ciuium cædibus, ac ſanguine redundat. Rursùs quoque eiuſdem Vrbis excidium, ac deuaſtationem ſub Barbaroſsâ Pyratâ, longè anteà quam eueniret, præſignificat. Pro ſuggeſtu agris longâ ariditate ſitientibus, ſereno Cœlo, copioſum imbrem eo die Oppidanis prænunciat. Diabolum ſub Iuuenis ſpecie, illius prædicationem impedire volentem, Populo detegit, atque expellit. Nobili cuidam Viro nuper deſponſatam Vxorem domum ducenti, trium Natorum, Maſculam, ac totidem fœminarum prolem, ex eo coniugio prædicit. Mulieri cuidam Coniugis reditum, aliaqúe prænuntiat. Alteri nedum fœtæ, mortuam prolem parituram, præſignificat. Fratri Angelo à Calumniâ futuram tentationem, & poſt eam mortem annunciat. Nec mirum inter hominum enim frequentiam. Ludouicus, vbique ſuſpenſum in Deum animum gerens; tantam animo diuinam lucem haurit, & tantâ ſpiritus vi plerumq; ue ſursùm agitur; vt & corpore ipſo altiùs illum in aëra efferri contingat. Frater E-

ter Elisæus Messanensis, cùm Messanæ inter Carmelitanos Æditui officio fungeretur; sæpè intempestæ noctis horâ è strato surgens, & ad emungendas lampades, ad Ecclesiam pergens; Ludouicum quadragesimale prædicationis officium obeuntem; ante sacrosanctæ Eucharistiæ Sacramentum orantem, altiùs à terrâ eleuatum videt. Quod cùm oculis suis sæpiùs summâ cum admiratione vidisset: diuino illo testimonio permotus, ad Capucinos se transfert. Rursùm Ludouicus pro Puero ægrotante orans, sursùm corpore agitur, Puerque matri incolumis redditur. Dùm semel in Choro diuinas laudes persoluit; ac præsertim Psalmum: *Beati immaculati in viâ*, cum alijs decantat; sępè cubito altiùs paulatim è terrâ attolli conspicitur. Solus etiam aliquandò dùm in Ecclesiâ orat, Nouitius quidam eximiâ mentis puritate pręditus, globum igneum super ipsius caput efferri intuetur. Inter tot tantaque sanctimonię signa, profundissimâ sui semper abiectione ornatur: At verò quanta inde illius apud Deum merita exurgant, Deus plurimis, præter ea, quæ enarrata fuerunt, Miraculis testatum esse voluit: Nobilissimi enim Viri Locrensis Matri, Signo Crucis super oculos formato, lucem restituit. In Rhegij Conuentu, panem è Cœlo Operarijs impetrat. Ipsius baculus Tertiarium mirabilitèr à Canibus pecuarijs liberat. Infantem à Matre oppressum, ad vitam reuocat. Bernardino Rhegino prædicit, quòd, quanquàm illi in Officio posterior successerit; prior tamen sex mensium spatio, ex hac luce migraret; atque illum quidèm paulò ante Natale Domini, se verò non longè ab ipsius Resurrectione hinc concessurum prænunciat: quæ sanè vtrique ad amussim contigerunt. Fratre Angelo à Calumniâ, nec non Fratri Archangelo à Polistenâ, obitum prædicit. Forliti Nobili paralitico, qui vt pristinam illi à Deo incolumitatem impetret, postulat, diem mortis præsignificat. Inter concionandum, Populo obitum suum prædicit, ac post Concionem, Antonino Nobili, vltimum eum diem ad vitæ periodum vocare confirmat: sub vespertinæ ergò horæ tempus, laterum dolore corripitur: ingauescente porrò pleuritidis morbo, Pœnitentiæ inprimis Sacramento, tùm Sacro Domini corpore, velut Cœlesti alimoniâ se saginandum curat. Id verò cùm allatum fuisset, mox toto corpore illud prostratus adorans, totus in Deum præ amoris vehementiâ absorptus, haud secùs, quàm cera ad ignis conspectũ animo liquescere videtur. Fratres intereà obitum suum deflentes pijs verbis consolatur, ac Reformationis propagationem prænunciat: tandẽ eos efficacioribus, quoad poterat verbis, ad perfectam Regulæ obseruan-

tiam adhortatus; dato ſingulis pacis oſculo, viribus repentè incipit deſtitui, & inter Fratrum preces, ac lachrymas ſpiritum Deo reddit. Anno 1537. Quo tempore, Tertiarius optimæ conuerſationis Vir præfulgentem ſtellam è Ludouici cellâ prodeuntem, ac Cœlos velociſſimè penetrantem conſpicit. Paraliticus quoque Ferlitenſis Ludouicum Aſtra petentem intuens; exclamare incipit. Exſpecta Pater; exſpecta dùm venio: mox Animæ, ac Domus ſuæ rebus optimè diſpoſitis, triduo pòſt (quemadmodùm illi à Ludouico prædictum fuerat) excedit è vitâ. Tertij etiam Ordinis Frater, qui Minoribus Obſeruantibus miniſtrat, Vir eximiâ virtute, & integritate præditus: cùm in Conuentu Quinque frondium extremo conflictu cum morte colluctaretur, ac iàm iàm animam efflaret: eâdem hâc B. P. tranſitus horâ, velut è ſomno euigilans, adſtantes Fratres repentè his verbis compellare cœpit: O, ô, Fratres, quàm lætum, quàm glorioſum ſpectaculum! O, ô, qualis ſplendor! O qualis gloria! An non cernitis? Fratribus verò quidnam illud eſſet ſciſcitantibus: O Fratres (inquit ille) ſi cuiuſdam magnæ gloriæ, & vos ſpectatores eſſe vultis, citò egredimini, & Mottam Philocaſtri versùs intenta lumina conijcite: inde enim glorioſam illam Ludouici Rhegini Animam, flammei globi inſtàr, rectà in Cœlum conſcendentem conſpicietis. At illi confeſtim exeuntes cùm Mottam versùs inſpexiſſent, igneam columnam ex eâ parte ſeſe in Cœlum efferentem conſpiciunt; quæ emicantem Ludouici Animam referebat. Tertiarius verò paulò poſt hæc dicta, ex humanis migrat. Cùm autem Ludouici Corpus in Eccleſiam delatum eſſet, tàm ingens vtriuſque ſexus multitudo ad illud venerandum confluxit; vt diutiùs inſepultum iacere cogeretur, plurimæque tunicæ, quibus ſucceſſiuè tegebatur, Populorum affluentium deuotioni vix ſufficere viſæ fuerunt. Caro verò illius poſt mortem nullatenùs à colore priſtino immutata, nihil triſte, aut ſquallidum, aut funeſtum, ſed iucundam potiùs, ac gratam viuentis ſpeciem præſeferebat: tenera quoque, mollis, ac tractabilis ſuauiſſimum odorem efflabat. Mòx ſacrum illud Corpus Miraculis coruſcare incipit. Paraliticus imprimis illius Corporis contactu conualuit. Claudus, ac diſtortis tibijs, abſens, ſe Ludouico commendans, curatur. Illius Corpus poſt triennium incorruptum reperitur. Intereà Nicoterienſis Epiſcopus, excreſcente Miraculorum famâ, quæ ad S. Viri Corpus diuinâ virtute patrabantur: eò cum ſuo Vrbis Clero ſe confert, ac Pontificalibus indutus, Eccleſiaſtica Officia circà B. Viri Corpus; quod ſuauiſſimum ſem-

per odorem exhalabat, Fratribus Clero adiunctis, persoluit. Mulier quædam ex indiscretâ ergà Virum Sanctum deuotione, vi impulsa, digitum è dextrâ ipsius manu dentibus amputans, mirabiliter à Deo flagellatur: at digito à muliere restituto, flagellum cessat. Digiti eiusdem contactus à mortis periculo, & à graui morbo, bis, Fratrem Bernardinum Rheginum iuniorem liberat; & dentium dolorem à quamplurimis alijs fugat. Ludouici Capucium, suauissimum odorem efflans, Nouitium ab inconstantiæ spiritu seruat. Quamplurima alia hîc signa, ac Miracula commemoranda essent, per quæ D. O. M. serui sui Ludouici gloriam, merita, ac Sanctitatem illustrauit; quæ partim Nostrorum humilitate neglecta, ac obliuioni tradita, perierunt: partim minùs probata, sese nobis obtulêre. Hæc verò quæ certâ, ac iuratâ testium fide, probatissima sunt, huc colligenda duxi. Cùm igitur Fratres venerabile Corpus, honorificentiùs condendum transferunt: illud, quod per triennij spatium humi conditum iacuerat, tam integrum, tàm solidum, tàm molle; membraque adeò tractabilia apparuêre; vt soporantis potiùs, ac viuentis, quàm defuncti imaginem exhiberet. Tantus denique, tamque ingens Populi excreuit concursus; vt ad turbas, quæ fiebant sedandas, Fratribus necesse fuerit, Sacrum illud pignus rursùs in publicũ producere, ac turbis aspectandum proponere. Hinc apud superiores Calabros, non alia, quàm Beati appellatione cohonestatur. Pleriqúe etiam Scriptores eundem Beati titulo prosequi non verentur. Inter quos sunt Dauid Romæus, lib. de septem Vrbis Neapolitanæ Protectoribus: Angelus Hispanus, in Chronico, de rebus Rheginis: Prosper Parisius, Consentinus, in Descriptione Calabriæ; vbi de Viris illustribus Calabris agit: & alij.

FRATER FRANCISCVS TITELMANNVS Belga FF. CAP.
PROVINCIÆ ROMANÆ VICARIVS PROVINCIALIS

FRATRIS FRANCISCI TITELMANNI FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ ROMANÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS TITELMANNVS Belga, præclaræ indolis Adoleſcens, atque admirabili ingenio præditus: cùm ad decimum ſextum annum peruenit, omnium ingenuarum Artium cognitionem, ac diſciplinam aſſequitur. Iuuenis linguarum ferè omnium peritiam velut panopliam, tùm ad Scripturas vero ſenſu interpretandas, tùm ad Hæreticos profligandos, præſertim verò Hebraicæ, Chaldaicæ, ac Græcæ linguæ ſibi copiam comparat: Huius poſtremæ tàm perfectè ſcientiam adipiſcitur; vt(quamuis Latinæ linguæ nomenclator eſſe poſſet) faciliùs tamen Græco quàm Latino ſermone vtatur. Ineſt præterea iuuenis Franciſci animo diuinum quoddam ſemen, à Deo inditum: quo ad pietatem, ac res diuinas ſuapte naturâ impellitur: tandèm valido inſpirationis afflatu, à peſtifero mundanæ conuerſationis vbere diuulſus, ad Obſeruantium nuncupatorum Religionem ſuauiter compellitur. Vbi humilitati cumprimis, ſui ipſius abiectioni, obedientiæ, altiſſimæ paupertati, ſenſuum mortificationi, abſtinentiæ, ſilentio, ac reliquis virtutibus, denique tàm perfectè Regularis Obſeruantiæ diſciplinæ ſtudere incipit; vt ſcientiarum peritiam, cum ſummâ virtute coniungat, ac poſteriori pietatis gloriâ cumulet. Ad ſtudia Theologica promotus, ità excellit; vt Louanij Profeſſor electus, Academiam plurimùm ſuâ doctrinâ illuſtrauerit. Quo tempore plurima, tùm in Philoſophicos, tùm in Sacros Libros Commentaria, atque alia Opera edit. Eraſmum Roterodamum ſuis ſcriptis tàm acritèr exagitat; vt ipſe Eraſmus ſæpè dicere ſoleret, ſe nullius, præterquàm vnius Titelmanni eruditionem pertimeſcere. Strenuè quoque contrà Iacobum Fabrum ſcriptis decertat: quibus ſe acerrimum Catholicæ Fidei defenſorem non obſcurè præſtat. Collabeſcente verò Ordinis diſciplinâ, cum Fratre Leonardo, ſuo olim diſcipulo, & Fratre Martino Laico, è Belgio digreſſus, Lutetiam Pariſiorum proficiſcitur: ibique adiuncto ſibi Fra-

tre Francisco à Soletro, Viro doctrinâ, ac vitæ integritate insigni, Romam versùs iter arripit: Vbi à Bernardino Astensi, cum reliquis, Reformationis habitu donatur, ac Mediolani Lector instituitur. Ipse verò eo honore neglecto, ad Incurabilium domum, in quâ tunc Fratres ministrabant, destinari, atque ægrotis inseruire, à Generali, tametsi ægrè, impetrat: Ex antiquo enim Ordinis Chronico didicerat: id inter alia B. P. Francisco reuelatum fuisse: Minorum Ordinem, non ad multarum literarum studia sectanda, sed ad Christi potiùs disciplinam amplectendam, à Deo institutum fuisse. Hinc eni B. P Franciscus illa Christi verba Apostolis dicta, de Minoribus suis interpretabatur. *Vobis datum est nosse mysteriũ Regni Dei, cæteris autem in parabolis.* Luc. 8. Ægrotorum igitur curæ addictus, ea sibi munera libentiùs obeunda eligit; quæ carnis sensum magis oppugnant: eâque semper spiritus alacritate in hæc charitatis, ac humilitatis officia fertur, ac si non ægrotis hominibus, sed ipsi Domino obsequeretur. Denique tanto studio paupertatem amplectitur; vt in solâ rerum penuriâ gloriari videretur. Cùm semel nonnulli ex sæcularibus Viris, qui Louanij ipsius Auditores fuerant, illum his ægrotorùm obsequijs mancipatum vidissent, interrogassentque: Cur, aut Romę non legeret, aut librorum scriptioni operam daret, quibus plurimos iuuare posset: at digna Titelmanno respondet: extendens namque ille manum, atque ęgrotos indigitans: Hos, inquit, ęgrotos cernitis? En libros meos: En Codices, quos manibus meis compono: hi Ambrosij: hi Augustini: hi Chrysostomi mei sunt, quibus singulis diebus studeo. Haud tamen eo tempore illius mens ingenij fœtibus assueta, otio torpet. Librum enim in lucem edit, de Exercitijs Religiosorum, qui plurimùm ad pietatem confert. Ab ijs tandem charitatis, & pietatis officijs, à Bernardino Generali euocatus; ad grauiora Religionis negotia transfertur, ac Romanę Prouincię Vicarius Prouincialis, ferè omnium votis, tametsi inuitus, pręficitur. Eo porrò in munere, pręter ea virtutum genera, quę non omnibus communia, sed Pastoribus tantùm propria esse solent; tot alia pręclarissimarum virtutum ornamenta sibi comparat, quę singularem duntaxat personam consequuntur; vt nemo facilè alium reperiri posset, qui humilitate, modestiâ, benignitate, moderatione, animi lenitate, ipsum antecellat. Admirabilis in eo, ac penè incredibilis relucet vitæ austeritas: quâ fit, vt nudis ferè semper pedibus, in ipsâ quoque visitatione incedat, quotidiana ieiunia colat, semelque in die cibum sumat, tabulis pro strato vtatur, somni parcus maiorem inter-

dùm no-

dùm noctis partem in orationibus insumat. Quanquàm verò corpore delicatus existeret, seueriores tamen carnis castigationes tàm auidè amplectitur; vt ijs sæpè ad breuiorem vitæ cursum facilè viam strauisse cunctorum fuerit opinio. Paupertatis amator zelantissimus, cellulam quandam pauperrimam ex contextis viminibus, & luto exstructam, sibi seorsim parat. Tanta in viro Dei elucet faciei venustas, tanta vultus hilaritas, ac morum suauitas, vt nemo in eum oculos conijceret, aut loquentem audiret, qui Angelicum, ac cœlestem hominem esse non existimaret. Incredibili charitatis æstu feruens, Vir præclarus, Martyrijque desiderio flagrans, id facilè assecutus fuisset, nisi vitæ ipsius stamina Mors immatura abripuisset. Tandèm secundam visitationem auspicaturus, Anticolim peruenit, vixqúe Monasterium ingressus, cùm à Guardiano, & à Fratribus instàr Angeli omni honore excipitur; adhuc valens, & incolumis, ad eos conuersus, ait: Quid honoris paratis, parate Patri vestro sepulchrũ, ad vos enim moriturus accedo: Deo enim reuelante didicerat, se ibi vitæ colophonem impositurum; vix igitur biduo elapso, febri ægrotare incipit, succedente deinceps copioso sanguinis fluxu, Vir Dei vitæ finem sibi imminere præsentiens, protinùs omnia sibi Sacramenta administrari curat, ac Fratres omnes ad se vocatos cœlestibus verbis ad perfectam Regularis disciplinæ obseruantiam hortatur, paternaque cunctos benedictione prosequitur. Porrò in extremâ illâ ægritudine, quæ ad vigesimum circiter suprà octauum diem producta fuit, tot inuictæ patientiæ, insignis tolerantiæ, ac diuinæ charitatis testimonijs eluxit; vt, cùm eo tempore totus laudibus diuinis decantandis incumberet, summamque vultus hilaritatem præseferret, non ægrotus, aut moriturus, sed potiùs melioris vitæ trophæa ad quæ ociùs properabat, cœlestis cuiusdam signi instar suo cantu referre videretur. Necdùm igitur biennio sui Prouincialatus munere expleto, ex hominum consortio ad superûm Societatem euocatur Anno 1537. Nec Senex, nec longæuus Titelmannus obit, cùm vix 40. circiter annum attingeret. At Senectus venerabilis, non temporis diurnitate, neque annorum numero computatur: Cani enim, teste Salomone, sunt sensus hominis, & ætas Senectutis, vita immaculata. Inter Capucinos autem, vix ad tertium non ampliùs annum vitæ lineam extendit, at consumatus in breui expleuit tempora multa. Vix illius anima à corpore soluta fuit, Anno scilicet 1537. cùm ipsius Sanctitatis odor vbique passim diffundi cœpit. Ioannes enim Cardenus de Tapia, Vir venerabilis, leui sopore inuasus, mox in va-

ſtam quandam & admirabilem planè ciuitatem ſe delatum cernit, in quâ, cùm clariſſimus dies effulgeret, vniuerſas illius domos, vicos, plateas, Palatia chriſtallina intuetur, in hæc dùm admirabundus animum intendit, & copioſum, ac glorioſum Capucinorum cœtum, qui quingenteſimum numerum excedebat, binos, ac binos, velut in ſupplicatione diſpoſitos, Vrbem ingredientes conſpicit; cuncti biſſinas candidiſſimaſque tunicas (quæ apud nos albæ appellari ſolent) induti, Sacerdotales caſulas, quaſi Sacra facturi, gerebant: inter hos medium Franciſcum Titelmannum in feretro albo, ac gemmis pretioſis ornato, decumbentem, à quatuor iunioribus, qui inter eos pulchriores, ac ſplendidiores videbantur, humeris deferri cernit. Erat & ipſe Franciſcus Sacerdotalibus, ac pretioſiſſimis veſtibus indutus, qui tametſi in feretro, quaſi mortuus iaceret, haud tamen mortui, ſed viuentis vultum, ac formam ſibi præferre videbatur, tantaq; venuſtate præditus erat; vt cunctos ſuo aſpectu exhilararet. Porrò nouus ab omnibus per choros Hymnus (quem nunquam is aut audiſſet, aut legiſſet) tantâ ſuauitate decantabatur; vt illum in cœleſtem voluptatem raperet. Stupet Ioannes qui Titelmannum necdùm diem ſuum obijſſe intellexerat, quidúe ea viſio præſeferret, ignorabat: cùm altera quoque æquè illuſtris Bernardino Archidiacono, Ioannis Socio, de Titelmanni gloriâ eodem tempore viſio demonſtratur. Ipſe enim in mentis exceſſum raptus, Franciſcum Titelmannum, micanti loricâ, totâque pretioſiſſimis gemmis, artificioſiſſimè elaboratâ armatum, quæ ſplendorem radiorum inſtar circum circa diffunderet, altiùs ſuper lacum, qui per Cinthyani planitiem ſe diffundit, in aëra ſubuectum cernit: qui cùm Bernardinum hilari vultu, gratoque aſpectu per aliquod temporis ſpatium intuitus fuiſſet, quaſi qui amico iucundè ſubrideret, repentino poſt hæc turbine in Cœlum raptus, ex ipſius oculis euanuit. Hæc porrò cùm Bernardinus cum Ioanne contuliſſet, isque viciſſim, quæ in viſu, aut ſopore viderat, retuliſſet; en Nuncius Anticolo aduentat, qui Titelmannũ eo prorſus tempore, quo vtrique viſio demonſtrata fuerat, ex humanis emigraſſe narrat. Optauerat verò Ioannes Titelmanno ſuadente, rebus ſuis maturè conſulere, & quæ propiùs illius ſalutem attingebant, ardentiùs proſequi. Iam verò de Franciſci obitu certior factus, cùm ſe illius conſilij ſpe deiectum cernit, vehementer animo diſcruciatur: at paucis inde diebus, cùm triſtis aliquandò ſe ſopori dediſſet, illuſtri, horrendâ tamen viſione (quæ fuſiùs apud Admod. R. P. Zachariam Bouerium enarratur) potitur: ex quâ tàm animo,

corpo-

corporeque defatigatus, tamque graui morbo affectus, ad se ipsum redit; vt quindenorum dierum spatio, febre correptus in lecto iacere cogatur. Cùm autem posthęc, Ioannes, quę in eo visu perspexerat, flens secùm aliquandò animo volutaret: en Titelmannus meridiano tempore cubiculum ingreditur, Ioannemque in lecto decumbentem (quo tempore febris adhuc ardore laborabat) charissimè, vt solebat, salutat, blandeque Ioannis manum arripiens, velut amicum consòlatur, visionem explicat, confestimque se illius ex oculis subripit, metuque omni, ac mœrore; quem Ioannes ex preteritâ visione conceperat, ab illius mente expulso, febrem quoque, quâ eousque fatigatus fuerat, secum tollit. Pręclaram huius Viri Sanctimoniam D. O. M. plurimis post mortem signis, ac Miraculis cunctis testatam esse voluit. Post 4. ab ipsius obitu annum, cùm in ipsius Sepulchrum aliud defuncti Fratris cadauer infertur, Titelmanni Corpus non quâ parte parietem versus collocatum fuerat, sed facie ad Cœlum conuersâ conspicitur: cumqúe vberior aqua in Sepulchrum defluxisset, corpusqúe corrumpi, aut tabefieri oportuisset: habitu putredine consumpto, Corpus integrum, solidum, ac incorruptum, non sine Miraculo cernitur. Caro verò illius mollis, alba, ac tractabilis, qualis viuentium esse solet, deprehenditur. Talis denique ac tàm suauis ex illius Corpore odor diffunditur; vt eò vniuersi, quasi cœlesti quadam suauitate inebriati, stupentes consistant. Mox plurima ægrotorum multitudo ad illius Sepulchrum confluit, à quo quamplurimi Sancti Viri opem efflagitantes, optatâ à Deo incolumitate impetratâ, voti compotes ad propria redeunt. Lucas Burgesius Archipresbyter Anticolensis inter alios, rursus Sancti Viri aspectu frui desiderans, Guardiano precibus annuente Sepulchrum ingressus, Sanctum Corpus post tot sepulturæ annos, vt priùs, incoruptum, carnem mollem, ac palpabilem, suauissimo denique odore fragrantem offendit. Quamobrem diuino illo prodigio commotus, cùm vnius oculi luce omninò orbatus esset; altero ob graue senium quo prægrauabatur (erat enim septuagenarius) sine conspicilijs, clarè vti non posset, fide plenus, Viri Dei merita, ac suffragia implorat, manum defuncti oculis admouet, extemploque cæcum oculum luci restitutum, alterum verò tàm clarè illustratum sentit; vt absque conspicilijs ad extremam vsque centum annorum senectutem, Missas, & Horas Canonicas legat. Anno verò 1602. Nobilis fœmina Laura Fabricij Mancini Anticolensis Vxor, per duodecim annorum spatium dextri oculi lumine frui non valens, gossipio, quod sacrum illud Caput attigerat, oculum

tangit, mox diuino Miraculo, morbo expulso, clara lux oculo restituitur. Catharina quoque Anticolensis, Sfortiæ quondam Anticolensis filia, periculosè laborans, eodem gossipio gutturi applicato, à gutturis morbo curatur. Ipsius habitus segmen, plerisque ægrotis incolumitatem præstat: inter hos Fœmina quædam à sanguinis fluxu liberatur. Huius Sancti, atque Insignis Viri apud omnes ferè nostræ tempestatis Scriptores Illustris est memoria; atque inter alios apud Sixtum Senensem, in sua Bibliotheca, Lib. 4. Bellarminum de Scriptoribus Ecclesiasticis. Franciscum Gonzagum de Origine Seraph. Rel. lib. 3. Postremò plerisqúe alijs prætermissis, Marcus Vlisipponensis Chronicorum Minorum Scriptor, pluribus verbis F. Titelmanni vitam, præclarasque ipsius virtutes prosequitur, quæ apud eum habentur. Chron. p. 5. lib. 9. cap. 30. & 33.

Ingenij eius Monumenta edita sunt, &c.

ELucidatio Paraphrastica in Lib. Beati Iob, cum Annotationib. Elucidatio in omnes Psalmos Dauidicos; cui adiunctæ sunt prolixiores Annotationes, quæ vice Commentariorum haberi possunt. Adiuncta est etiam Elucidatio Canticorum, quæ Ecclesiasticus vsus appellare solet, Ferialia. Subsequuntur denique Annotationes ex Hebræo, atque Chaldæo, &c.

Elucidatio in Lib. Ecclesiastem, cum Annotationibus.

Commentarij doctissimi in Cantica Canticorum Salomonis.

Paraphrastica Elucidatio in Sacrosancta Iesu Christi Euangelia, secundum Matthæum, & Ioannem; additis annotationibus in loca difficiliora.

Elucidatio in omnes Epistolas Apostolicas, vnà cum Textu, suo loco ad marginem translato &c.

Summa Mysteriorum Christianæ Fidei, siue de Triginta tribus Mysterijs Fidei.

Tractatus de Expositione Mysteriorum Missæ.

Collationes in defensionem Vulgatæ editionis.

De Exercitijs Religiosorum.

Contra Iacobum Fabrum, & Desiderium Erasmum Rhoterodamũ.

De Consideratione Dialectica Lib. sex. &c.

Compendium Naturalis Philosophiæ, siue de Consideratione rerum naturalium; earumque ad suum Creatorem reductione, Lib. 12.

Plura alia, præter hæc scripta edidit, quæ temporum iniuria nobis subripuit.

FRATER HIERONYMVS A MONTEPOLITIANo FFm CA-
PVCINum ROMANÆ ET BONONIENSIS PROÆ VICus PROLIS.

FRATRIS HIERONYMI à MONTE POLITIANO FRATRVM CAPVCINORVM ROMANÆ, AC BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Hieronymus à Monte Politiano, Paganaciorum stirpe, quæ inter Nobiliores Montis Politiani familias adnumeratur, progenitus, at virtute nobilior, à tenerioribus annis præclarum Sanctitatis specimen exhibere incipit: tàm enim ad diuina ab ipsâ pueritiâ propensum à Deo animum accipit; vt frequens Ecclesias visitet, puras sępissimè ad Deum manus attollat; atque adeò rerum diuinarum adhuc Puer amore teneatur; vt cùm domo abest, haud alibi quàm in Ecclesiâ à Matre quęratur. Porrò in eâ ętate, quę primis humanarum sordium maculis labefactari solet, tàm suaui à Deo benedictione pręuenitur; vt cùm decimum duntaxat annum attingeret, in cubiculo orans, sępè à Sorore palmo, & ampliùs è solo in aëra sublatus videatur. Seipsum tandèm Domino consecrans, ad Cathedralis Ecclesię Canonicatum assumitur, sacrorumque Canonum scientiam adipiscitur. Cumque ad Archipresbiterale munus conscensurus esset, eam dignitatem fugiens, Deo præsertim vocante, qui eum ex vtero matris suæ segregauerat, in Fratrum Obseruantium Ordinem adscribi festinat, in eoque cùm plurimùm in virtutibus profecisset; Dei amore flagrans, Hierosolymorum iter aggreditur, ac sacra omnia loca summâ pietate perlustrat: In Patriam tandem reuersus, cùm eo tempore Capucinorum Religione exortâ, qui ex Fratribus Conuentualibus reformationem sub Francisco à Monte Politiano amplexati fuerant; omnes ad Capucinos migrassent: Hieronymus eorum exemplo permotus, ac perfectioris Obseruantiæ studio incensus, ad Ludouicum Forosempronianum accedit, à quo Religionis habitu donatur. Hâc verò in Religione nullus eò feruentior, nullus humilior, abiectior nullus: tanto ergà Regulæ Obseruantiam studio fertur; vt cùm semel ab eo quispiam quæreret, cur ex Obseruantium Familiâ ad Capucinorum Reformationem accessisset, respondit: se non modò ad Capucinorum Reformationem, sed si quæ alia perfectior Reformatio etiã-

num reperiri poſſet, in quâ puriùs, ac perfectiùs Regula obſeruetur, ad eam ſe protinùs euolaturum. In ſpirituali igitur ædificatione tàm alta fundamenta humilitatis ſternit; vt viliora ſemper Conuentus exercitia ſibi præſtanda eligat, & quanquàm in Sacris literis peritus prædicationum munus rectè obire poſſet (quandoquidem vt aiebat, nondùm ſibi ipſi hactenus perfectè prædicauerat) eo tamen nunquam fungi voluit. At verò cùm illius virtus, ac prudentia Patribus haud ignota eſſet; tùm in Romana, tùm in Bononienſi Prouinciâ, ſæpè Vicarius Prouincialis, licèt inuitus, eligitur. Vir aſpectu Venerabilis, decorus vultu, ac tantâ morum honeſtate fulgens; vt in oculis prudentiam, in vultu verecundiam, in ore candorem, in verbis humilitatem, præſeferat, tantaqúe modeſtiæ lege oculorum aſpectum moderatur; vt nullum vnquam niſi demiſſis oculis alloquatur. Hominum, ac præſertim mulierum conſortia, ac familiaritatem fugiens, linguam rigido, ac ferè perpetuo ſilentio frænat. Orationis ſtudium, cui ſe à puero addixerat, ſic in Religione proſequitur; vt nihil illi iucundius ſit, quam ſolitaria loca quærere, in quibus diuinæ contemplationi vacare poſſit. Præcipua verò Hieronymi deuotio in Deiparam Virginem fertur, quam tantâ religione venerari ſolet; vt Miſſam quotidiè, niſi feſto, aut Superioris obedientiâ impediatur, in B. V. honorem celebret. Sabbathos dies perpetuis ieiunijs colit, cuncta quoque Virginis Feſta arctiſſimo panis, & aquæ ieiunio, per octo dies ita diſperditos, vt 4. Feſta præcedant, totidemq́ue poſt Feſtum, ſuccedant, proſequitur. Deniq́ue tàm publica de illius ergà B. V. Religione fama apud Fratres excreuerat; vt ſi aliquandò alicuius ergà Virginem deuotio amplificanda foret, commune prouerbium eſſet: Alterum Hieronymum à Monte Politiano videri. Præter hæc quotidianis quoque ieiunijs, carnem ità extenuat; vt eâ exesâ, ſola cutis oſſa contegat, Cumq́ue ſtaturâ procerâ præditus eſſet, tàm gracilis & macilentus apparebat; vt Sancti alicuius Anachoretæ cæteris faciem, ac ſimulachrum referret. His admirabilis vitæ auſteritas coniuncta erat, quâ nudis ſemper pedibus, abſque ſandalijs gradiebatur. Soloq́ue habitu, eoq́ue ſimplici, & obſoleto contentus inter aſperioris hyemis frigora, diuinâ tantùm amoris flammâ calefiebat. Virginitatis lilium, vti fama eſt, illæſum ſemper à Tartareis belluis ſeruauit. Hinc Dæmonibus tàm formidabilis euadit; vt, cùm ſemel homo à Dæmonibus obſeſſus, ad Montis Politiani Conuentum ductus fuiſſet; Hieronymo ab Vrbe redeunte, Dæmon hominem grauiùs exagitans, à Fratribus inter-

rogatus, quisnam eum ita torqueret? (nondùm enim Hieronymus ad eum peruenerat) Senex ille (inquit) macer, proceri corporis, quem vtinam nunquam agnouissem: statimqúe Hieronymus in Ecclesiæ limine apparuit, cuius aspectum, cùm nefarius spiritus ferre non posset, protinùs erupit, atque hominem liberum reliquit. Cùm itaque in hac præclarâ vitæ normâ, tot virtutibus ornatâ, Hieronymus ætatem ad octogesimum annum traduxisset; postremò in Conuentu Ferrariæ extremo morbo corripitur, quo tempore, vbi sui obitus diem (quem ter sibi à Domino reuelatum acceperat) Bonifacio Anticolensi laico, eximiæ probitatis Viro, quem tunc Socium habebat, declarasset: Sacris se Ecclesiæ Mysterijs ad Domini aduentum parat: & cùm pleraque tùm ipsi Bonifacio, tùm cæteris Fratribus spiritualia in morte monita reliquisset; placidè in Domino obdormit. Cuius gloriam Dominus statim post mortem declarauit. Etenim necdùm ipsius Corpus humi conditum erat cùm is cuidam Mulieri, quæ languens, ac neruis attracta in lecto iacebat, gloriosus apparet. Quare statim in Ecclesiam, vbi tunc Hieronymi cadauer iacebat, se deferri curat: ibique illius merita magnis vocibus implorans, fide plenâ, se super illius corpus proijcit, confestimque à morbo incolumis, ac membrorum sanitate recuperatâ surgit. Hieronymi Corpus tunc quidem ante Ecclesiam in Cemiterio conditum fuit: At Bernardini Astensis Generalis, qui Hieronymi sanctitatem probè nouerat, iussu, quinto pòst anno, vt honestiori loco collocaretur, extractum; integrum & incorruptum, & quod magis est, suaueolens reperitur. Quo tempore Mulier, quæ sanguinis fluxu laborabat, cùm ipsius reliquias attigisset, à fluxu sanguinis libera euasit. Obijt Vir Sanctus Anno 1546.

FRATER PETRVS A MAZARA F.F. CAPVCINORVM
PANORMITANÆ PROVINCIÆ VIC·PROVINCIALIS

FRATRIS PETRI à MAZARA, FRATRVM CAPVCINORVM PANORMITANÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Petrus à Mazara, cùm nobili genere ortus esset, generis splendori maximas suis vitijs tenebras offundit, prauæque educationis vitio, eò scelerum peruenit, vt omni flagitiorum genere, primum iuuentutis florem contaminet. Homo naturâ ferox, audaciâ furens, promptus ad vim, nihil præter scelus, ac perniciem animo volutare videtur. Vir luxuriosus, atque ad omnem libidinem effusus, quem nec pudor ab infamiâ, nec generis, ac familiæ macula à turpitudine auocet, sic se prodigioso furore in omne crudelitatis genus præcipitem dat, vt neque sexui, neque ætati parcat. Mulierem enim quæ suæ libidini seruiebat, solâ suspicione ductus, fisso vsque ad sexum vtero, truculenter necat. Riualem quoque eodem modo crudeliter trucidat. Mazaræ Gubernatoris Filium, adhùc puerum præ furore arreptum, in frusta concidit. Hinc cùm seipsum Proscriptorum Ducem cõstituisset; tot scelera sceleribus addidit; vt ad necẽ vndiq; à Magistratibus quæreretur. Deus verò qui diues est in Misericordiâ; vt in eo bonitatis suæ diuitias ostenderet, illum ad meliorem vitæ frugem facto mirabili pertrahit: cùm enim bellicis bombardis, atque armis circumseptus, quadam die, ad aluum expurgandum, in secretam nemoris partem secessisset, armaque iuxta se deposita collocasset; vix aluo exonerato ea repetere vult, cùm neque tormenta, neque alia, quæ ibi deposuerat, arma adesse comperit. Rem Vir stupidus admiratur: cumque à nemine sibi ablata fuisse prorsus illi indubitatum esset; factum altiùs animo perpendens, Dei opus esse non obscurè percipit, protinusque quasi diuinum de non sæuiendo Edictum, è Cœlo sibi allatum accepisset; ab omnibus non modò sibi armis deinceps abstinendum statuit; verùm & cum ijs vitam quoque tot facinoribus turpem exuere, & in meliorem commutare parat. Quapropter mox Socijs valedicens, menteque cœlesti dono in melius mutatâ, anteactę vitę scelera deflere, & ad pœnitentiam ardentiùs animari incipit.

Nemo-

Nemora,quæ priùs innoxio ſanguine conſpergere ſolebat,tunc primùm lachrymis rigat,pectus tondit,mentemque præteritorum ſcelerum dolore dilacerat. Mox quaſi præſens Dei Iudicio adeſſet, in hæc triſtitiæ ſe lamenta effundit:Putaſne (aiebat) Virorum iniquiſſime, quòd Deum Iudicem effugies, cuius tu Maieſtatem tot annis contempſiſti? Putaſne Dominum tàm citò placari poſſe, quem tàm conſtanti animi malitiâ abieciſti? Heu,hominum ſceleratiſſime,quò fugies? Quò te à facie Domini abſcondes, cùm Cœli reuelabunt iniquitatem tuam, & ſcelera tua quaſi ex inſidijs aduersùm te conſurgent? His vbi acrioribus ſeipſum increpationibus inſectatus fuiſſet; lumina lachrymis obruta ad Deum conuertens, ipſius Clementiam, quò ſibi illuceſceret, vberius obteſtatur: Altiſſime (inquit) hominum Creator, cuius tàm inexhauſta bonitas eſt; vt nullis hominum ſceleribus obrui, aut deleri queat: mira de miſericordiâ tuâ narrantur, ne ergò,quæſo te, mea me crimina abſorbeant, Da veniam miſero petenti, qui non petentem ad tuam miſericordiam prouocas. Has pœnitens animus, & his quamplurimas ſimiles, ſcelerum dolore, ſuauius ad Deum voces, ac ſuſpiria iactat,neque vlla tot criminibus pœnitentia ſatis illi eſſe videbatur.Porrò cùm eo tempore Congregatione Capucinorum propagatâ, Eorum,Petrus,auſteram vitę rationem didiciſſet, eam ſibi à Deo paratam arbitratus, in qua prę teritę vitę maculas dignis pœnitentię operibus abſtergeret; confeſtim ad Capucinos aduolat: apud quos, tàm perfecta hęc hominis mutatio apparet, totque virtutibus exornata; vt in ipſo probationis anno, iam ſupremum perfectionis gradum aſſecutus videatur. Nullus eo humilior, abiectior nullus: perennes ab ipſius oculis lachrymæ ob præteritorum ſcelerum memoriam defluunt. Dùm communis, ſiue in Choro, ſiue in Capitulis,à Nouitijs flagellatio fit, mòx in amariſſimos fletus erumpens, haud vocem continere poteſt, quin flendo exclamet: Quid vos innocentes criminis commiſiſtis, quò hæc flagella ſubeatis? mihi ſceleſto, mihi impio,mihi nefario flagella debentur, qui tot delicta patraui, qui tantoperè Deum exhonoraui: Me, meipſum flagellate,qui id tot criminibus merui.Inter hæc totus lachymis exundans, palàm Dei miſericordiam pro admiſſis ſceleribus poſcit: Quò tandèm fit, vt ob eam humilitatis virtutem, id ſibi apud Deum gratiæ collatum ſit; vt,& in oratione, & inter pſallendum ſæpè ſenſibus excedens, in aëra efferri conſpiceretur. Mira profectò, atque alioqui inſueta res: vt qui paulò anteà, plurimo innocentium ſanguine, ac cædibus redundabat, animumque omni

flagitiorum genere fœdatum gerebat, iam inter cœlestes Choros adiectus; menteque, & corpore ab humanis solutus cum Deo versetur. Post exactum verò probationis annum, tàm singulari vitæ austeritate, omnique virtute floret; vt totius Regularis disciplinæ cunctis se formam præbeat, elapsisque aliquot annis Nouitiorum Magister eligatur. Dominicæ Passionis opprobria tàm profundè sibi in animo insculpserat; vt in quâlibet sextâ Feriâ fune sibi ad collum alligato, nudum, solis tantùm sibi lineis fœmoralibus retentis, eò se à Nouitijs, per Ecclesiam, & Refectorium raptari iuberet: quo tempore tàm ingentes gemitus, ac singultus edere solitus erat; vt omnes ad lachrymas compelleret: flebat ipse præterita crimina, ac Domini sui opprobria: flebant Nouitij amarissimas Patris sui lachrymas: quos interdùm quoq; præcepto cogebat; vt eum duris flagellis cæderent. E Nouitiorũ Magistro, ad totius Prouinciæ Panormitanæ gubernacula euocatus; præclara Posteris veri Pastoris exempla imitanda relinquit: tàm rara enim inter alias virtutes, in ipso mentis humilitas elucet; vt cùm semel in Panormitano Conuentu suo munere fungens, fastuosa aliqua honoris cogitatio in animum irrepsisset; protinùs è sede exiliens, se coràm omnibus humi prosternat, ac B. P. Francisci instàr, superbæ cogitationis motum aperiens, vniuersis imperet, vt pedibus sui ipsius ora premant, ac conculcent. Siciliæ Regno necdùm in tres Prouincias diuiso, Sanctus hic Vir, toto sui muneris triennio, nudis pedibus, absque soleis, Prouinciam visitat, quanquàm in eâ pleraque saxosa, atque aspera loca sese offerrent, meatu difficillima. Corpus intereà tot flagellis castigat; vt communia illi non sufficiant, sed ferreis catenis, ijsque crassioribus, corpus domet. Hinc, tàm vehemens Martyrij cupiditas ipsius animum percellit; vt præterita scelera haud sibi ignoscenda fore putet, nisi ea proprio sanguine eluat: enimuerò inter tot facinora, quæ se olim patrasse deplorat; nullum grauiori luctu, ac mœrore, quàm Pueri illius (quem in frusta dissecauerat) cædem prosequitur: quare interdùm familiaribus dicebat, se cæterorum quidem criminum, à Deo veniam accepisse, at Pueri illius internecionem adhuc inexpiatam manere. Quamobrem ab Astensi Generali summis precibus impetrat; vt in Aphricam cum Cæsareanâ Classe proficiscatur. Classi igitur adiunctus, cùm in Aphricam venisset, ligneam Christi Crucifixi Imaginem dexterâ gerens, Milites ad Vrbis Aphricæ expugnationem animat, primusque Christum mœnibus, atque in Arce collocat. Expugnatâ verò Vrbe, cùm Cæsaris Classis in Siciliam remearet,

mearet, obtinendi Martyrij spe frustratus quanquàm voluntati Martyrium defuit, eam tamen Martyrij coronam, quæ voluntati, ac tot duris ab eo in Religione pro Christo toleratis debebatur, Deus Clementissimus diutiùs illi prorogare nolens, graui morbo corripitur: ex quo cùm cœlesti Domini voce (quæ illum ex Crucifixi Imagine, quam secum gerebat, allocutus fuerat) se hinc breui discessurum intellexisset; reliquum vitæ spatium totum in Dei laudibus consumens, eâdem, quam prænunciauerat, horâ, ad puriorem vitæ lucem euolat. Illius verò Corpus ad Castri Veterani Conuentum delatum, honorificè à Fratribus sepelitur. Anno autē post ipsius obitum expleto, Corpus integrum ferè omni ex parte reperitur. Cùmque eo tempore, Dæmoniacus quidam ad Conuentum duceretur, qui cum omni vi, ne eò properaret, reluctaretur; ab Exorcistâ tandem interrogatus, quid causæ esset, quòd tantoperè eò ire recusaret? Respondet Dæmon: Quendam infensissimum sibi hostem ibi sepultum haberi, qui plurimos viuens de eo triumphos reuexerat, ac propterea se locum illum maximè exhorrescere. Obijt Vir Dei. Anno 1550.

FRATER LEO VERONENSIS, VENETÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER LEO VERONENSIS, Sacerdos, Anno 1555. in Venetâ Prouincia, inter Viros virtute illustres, ac de Regulari Obseruantia benè meritos floruit: in eâ Prouinciâ Guardiani, Magistri Nouitiorum, ac supremâ Vicarij Prouincialis dignitate functus, Regularem disciplinam, plurimùm suâ Virtute, ac vigilantiâ auxit. Corporis sui acerrimus hostis fuit, quod asperrimo cilicio, vigiliis, ieiunijs, victus, ac vestitus austeritate, assiduè affli-ctans, dignam tandem Euangelico, & Crucifixo homine vitam in meliorem commutat. Anno 1555.

FRATRIS ÆGIDII TVRIANI, VMBRIÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER Ægidius Turianus, Sacerdos, Vir multis, ac præclaris virtutibus ornatus, Regularis Obseruantiæ propugnator acerrimus, atque orationis cumprimis studiosissimus: illi post matutinas Horas vacare perpetuùm erat. Perusiæ Monalium S. Claræ, quæ Capucinæ nuncupantur, Monasterium exstruendum curat: quibus etiam administrationis modum, quo vti debeant, præscribit. Quodam Lanifico pauperculo Eleëmosynam his verbis suadens: Fili mi, si parùm habes, parùm da, si multùm, multùm pauperibus distribue: quàm id Deo gratum fuerit, illustri Miraculo comprobatur: Paret enim Lanificus, quotidieque pauperibus obolum erogat: eoque fit; vt Deo se liberaliùs ergà illum habente, breui ex famulo, Lanificij Caput, ac Mercator euadat. Quapropter cùm semel ob anni sterilitatem, magnâ pauperum turbâ ad domum eius confluente, indifferenter illis panem, & vitæ necessaria ministraret; Vxor ipsius, prudentiam illi in distribuendo persuadet: At ille: Tu, inquit, saccum pane refertum sume, & iuxtà prudentiæ tuæ regulas distribue, ego alterum æquæ magnitudinis egenis meo sensu distribuam: tùm quæ melior, meane, an tua sententia sit, rei exitus declarabit. Re igitur compositâ, ac executioni traditâ, Dei virtute factum est; vt Mulieris, distributionis sacco breui consumpto, Viri panis, nec post diuturnum tempus deficeret, quamuis omnibus indifferenter distribueret. Multis tandèm in Vmbriæ Prouinciâ instituendâ, propagandâ, illustrandâ, Ægidius, pijs laboribus perfunctus, Anno 1558. in Conuentu Aquæspartæ, sancto fine extremum diem claudit. Trigesimo secundo post ipsius obitum anno: ipsius Corpus ità integrum, ac incorruptum apparet, quasi eo die tumulatum esset.

* *
*

FRATRIS MATTHÆI à SCHIO, VENETÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER MATTHÆVS à SCHIO, ex Obseruantium familiâ, inter primos ad Capucinorum Reformationem accedit, circà Annum Domini 1537. ad Vicentinum Agrum missus, in Colle propè idem Schij Oppidum, tantâ paupertate Monasterium construit; vt præter contexta vimina, & lutum nihil ad structuram adhibeat. Guardianus eo in loco constitutus, tàm insigni vitæ austeritate, ac sanctimoniâ cum totâ Familiâ conuersari cæpit; vt omnes pane hordeaceo, herbis, ac leguminibus contenti, quotidiana ieiunia colerent, flagellationes vsque ad sanguinem exercerent, silentio, ac solitudini tantoperè incumberent; vt cùm diu, noctuque diuinis laudibus, ac orationi vacarent; nunquàm inter se, nisi diuina, vel ad Regulam, ac virtutes spectantia, pertractarent. Pendebat è vicinâ Quercu, ostij tintinabulum; cuius tàm raro sonus audiebatur; vt sonitum propemodùm ignorare videretur. Matthæus verò interdùm è Monasterio erumpens, tanto spiritus feruore Dei Verbum disseminabat, Regionemque fulguris instàr, Euangelicâ prædicatione percurrebat; vt cuncti illum non hominem, sed velut Angelum haberent, cœlesteque admirabilis istius vitæ institutum suspicerent. Dùm in hoc Monasterio, quod S. Nicolai appellabatur, paupercula illa Fratrum Familia, in diuinas tantùm laudes animum intenderet, vitamque propemodùm Angelicam duceret, accidit; vt tanta, tamqúe alta nix è Cœlo rueret; vt Conuentus ostio obturato, ac vijs omnibus ad mendicationem interclusis, summo in vitæ discrimine tota Familia versaretur: panis etiam consumptus erat, legumina defecerant, nec vlla, aut victus quærendi, aut euadendi spes relicta videbatur: cùm Matthæus, omnes in oratione clamare, cœlesteqúe à Deo subsidium quærere iubet, *Qui præparat Coruo escam suam, quando pulli eius clamant ad eum vagantes, eo quòd non habeant cibos.* Iob. 38. En cuncti ad orationem confluunt, vniuersi ante Altare procumbunt, vt quærant à Deo escam sibi. At Deus benignissimus, qui cùm Coruos non deserat, multò magis Filiorum curam gerit; suis annonam è Cœlo ministrat: adhuc enim Orationi instabant, cùm tintinabuli sonus auditur: stupent omnes eo tempore tintinabulum audiri, quo nemini ad Con-

uentum

uentum aditus eſſe poterat: ad oſtium pergunt, neminemq́ue præter ſaccum recenti, ac calido pane refertum, qui tunc è clibano hauſtus eſſe videbatur, ante flores offendunt. Cumq́ue nullius omninò veſtigia in niue deprehendunt, non hominum, ſed Dei miſerentis, cœleſtem liberalitatem agnoſcunt. Quapropter, mòx vniuerſi ad Deum voces extollere, diuinas laudes decantare, ac Dei benignitatem illis ſapientiæ verbis commendare contendunt: *Angelorum eſcâ nutriuiſti Populum tuum, & paratum de Cœlo panem præſtitiſti illis ſine labore, omne delectamentum in ſe habentem, & omnis ſaporis ſuauitatem.* Neque id fruſtrà: panis enim ille tàm ſapidus, ac miræ ſuauitatis viſus eſt; vt comedentes ſimul & reficeret, & recrearet. At verò, vt clarior Dei prouidentia eluceret; neque ſacco panis, neque cœleſtis eſurientibus annona vnquàm defuit; donec via ad mendicationem aperiretur. Tanto Matthæus diuinæ charitatis æſtu agitabatur; vt vbicunque vel in plateis, aut Vicis, collectos homines offenderet; Dei illis Verbum ſummo animi feruore proponeret: peccatores ad pœnitentiam compelleret: Inferorum illis ſupplicia proponens, Dei Iudicio terreret. Semel cùm in Vicentinâ Vrbe, publicam ſaltationem inſtitui cerneret, in eam pro Concione inuectus, id verbi tandem comminatus eſt, ac futurum prædixit: vt plurimus ibi hominum ſanguis effunderetur: quod paulò pòſt haud ſecùs quàm prænunciauerat, accidit: nam turbis inter choreas concitatis, nonnulli interfecti, ac plurimi inde vulnerati abſceſsêre. Ex quo illis exploratum fuit, Apoſtolicum Virum haud abſque certâ diuini Spiritus luce futuram cladem præmonſtraſſe. Neque tamen ob prædicationis labores, Vir Sanctus, conſuetam vitæ auſteritatem vllo modo ſibi minui patiebatur, nàm Sermone abſoluto, vel panem ſibi, ac Socio, quantum ſatis erat, oſtiatim mendicare conſueuerat, vel ſi ab aliquo ad refectionem inuitaretur, non alio præterquàm communi, ac ſecundario pane veſci ſolebat. Denique cùm multis, ac pijs laboribus pro Chriſto, ac Venetâ Prouinciâ, quam aliquamdiu ſanctiſſimè rexit, perfunctus eſſet; ſeptuagenarius in pace quieuit. Anno 1563.

* *
*

FRATER IOANNES FASSATIVS FF.m CAP.m PROVIN-
CIÆ MEDIOLANENSIS VIC. PROVINCIALIS

FRATRIS IOANNIS FASSATII FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ MEDIOLANENSIS, VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES Faſſatius Mediolanenſis, Sacerdos, & Concionator: ex Prædicatorum Ordine ad noſtros aſſumptus, in Mediolanenſi Prouinciâ, Prouincialis Vicarij dignitate ſæpè ornatus, dignam quoque eo munere morum, ac vitæ ſanctimoniam exhibet. Etenim, cùm ijs omnibus virtutibus præcellat, quem Minorem Fratrem omnibus numeris abſolutum præſtant, ac Regularis obſeruantiæ cumprimis æmulator exiſtat; eâ virtute, ac prudentiâ, Mediolanenſem Prouinciam moderatur; vt & bonis ſolatio, & negligentibus terrori ſit: ſicque ſeueritatem, lenitate temperat; vt & manna, & virgam in eâdem arcâ ſeruet: ex eodemque ore, & ſeueritas, & benignitas fluat. Quò planè fit; vt directionis virga, quæ alijs terrorem incutere ſolet, in manu eius manna propignat, ac ſubditos conſoletur. Dei Verbum tanto charitatis æſtu audientibus proponere ſolitus erat, tantaque Dei gratiâ in eo diſſeminando illuxit; vt Euangelicum illud Chriſti Oraculum, de eo verè pronunciare poſſet: *Non enim vos eſtis, qui loquimini, ſed Spiritus Patris veſtri, qui loquitur in vobis.* Quod manifeſto aliquandò ſymbolo compertum fuit; Nam cúm ſemel Brixiæ, Dei Verbum prędicaret, candida columba in ipſius capite requieſcere viſa fuit. Quantis verò apud Deum Vir hic meritis fulgeat, illuſtre Miraculum declarat. Cùm enim æſtiuo tempore Modetia, Mediolanum pergens, ſiti æſtuaret, à Tabernario vini poculum poſtulat; qui cùm ei illud denegare decreuiſſet, nihil apud ſe vini ſupereſſe reſpondet, tametſi plura dolia in domo vino plena ſeruaret; quo audito pertranſijt Ioannes: vix autem is inde vnico iactu lapidis dilapſus fuerat; cum Tabernarius ad cellam vinariam pergens, vt vinum hauriat, dolia omnia vino vacua inuenit: mòx vexatio, quæ dat intellectum auditui, denegatum Ioanni vini poculum illi in mentem reuocat: Quò factum eſſe agnoſcit; vt crudelis illa mentis auaritia, quæ

vinum pauperi negauerat; vinum ebiberit, & dolia exsiccauerit: Deoque culpam vlciscente, qui vinum ad pauperis necessitatem subleuandam mendosè sibi adesse negauerat, vinum reipsâ sibi abesse experiretur, dictumque veritas sequeretur. Quamobrem animo confusus, cùm nullum aliud tunc mens opportunum auxilium ministraret; festinus post Ioannem, qui haud procul aberat, currit: à quo denegatæ charitatis veniam postulans, rem, quæ acciderat, cum lachrymis narrat: is verò Viri casum miseratus: Iàm, inquit, domum redi, tecum enim, & vinum in dolia redibit: cui, cùm ille fidem adhibuisset; domum rediens, vinum quoque ad dolia reuersum comperit. Postremò cùm adhuc Prouincialis munere fungitur; Mediolani supremo morbo correptus; vbi se ad Domini aduentum deuotissimâ Sacramentorum susceptione parauit; cùm Spiritum Deo redditurus esset, cunctis Conuentus Fratribus ad se vocatis, illos his verbis alloquitur: Exiguum mihi, Fratres, vitæ tempus superest, sicut ostendit mihi Dominus: vnius duntaxat horæ spatio vobiscum sum, vt in eo vos vestræ salutis commonefaciam. Cumque omnes ardentioribus verbis ad Regulæ Obseruantiam, ad paupertatem, ad charitatem, ac cæteras virtutes per horam adhortatus esset; horâ elapsâ manibus in Cœlum erectis, Hymnum, *Te Deum laudamus*, inchoat: quem dum cæteri prosequuntur, ipse Corpus ad Mortis quietem componens, in extremo illo Hymni versu, *In te Domine speraui, non confundar in æternum*: beatam spem, ac requiem consequitur. Anno 1565.

FRATER AVGVSTINVS GALLVS, PROVINCIÆ MEDIOLANENSIS VICARIVS PROVINCIALIS.

FRATER Augustinus Gallus, Prædicator virtute præclarus, Vir præstantissimus, ac sanctimoniâ clarus, cùm admirabili prudentiâ, ac vitæ austeritate, plerosque annos Prouinciam Neapolitanam moderatus fuisset; Caietæ tandem præclarum vitæ cursum absoluit. Anno 1566.

* *
*

FRATER LAVRENTIVS A FVNIANO FRATRVM
CAPVC.um PROÆ. BONONIENSIS VIC· PROVINCIALIS

FRATRIS LAVRENTII à FVNIANO, FRATRVM CAPVCINORVM BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER Laurentius à Funiano, Concionator, prudentiâ, & vitæ ſanctimoniâ inſignis, cùm per aliquot annos, in Bononienſi Prouinciâ Prouincialis munus exercuiſſet; præclarum exemplum Superioribus(quâ prudentiâ languidas interdùm ſui gregis oues curare debeant) relinquit. At verò cùm non ſolùm prudentiâ, ſed & cæterarum in eo virtutum exempla eniterent; illud tamen inſigne præ cæteris caſtimoniæ teſtimonium effulſit: cùm enim Foroliuij, in illius Vrbis Cathedrali Eccleſiâ, Dei Verbum quadrageſimali tempore diſſeminat, acriuſque in effœminatos, ac Venereis addictos,(quibus ea Vrbs maximè eo tempore contaminabatur) pro ſuggeſtu inuehitur; nonnulli Iuuenes, quibus illud vitium commune,ac familiare erat, Virum experiri,& nùm quæ verbis inſectabatur, reuerà exhorreret, probare ſtatuunt. Quamobrem ſuadente luxuriæ Patre, inter ſe conducunt, vt impudicum ſcortum, clàm in ipſius cubiculum,in ſæculari domo, in quâ ipſe degebat, nocturno tempore immittant: ingenſque illi pretium, modò illum ad turpia alliciat, pollicentur; Studijs vacabat Laurentius: cùm nocte petulans, ac impudica Mulier clàm cubiculum ingreſſa, hominem varijs artibus ad turpia pellicit: At caſtitatis amator, vt & inhoneſtę Mulieris impudicitiam cohiberet, & carnis ſenſum in ſeipſo extingueret; nequicquàm loco motus, digito flammæ,quæ in lucernâ ardebat, admoto, tàm diu in eâ immotum tenuit, donec digiti carne defluente, Mulier aſpectu exhorreſceret, & factum admirata, compunctaque diſcederet. Quod cùm illa ijs qui rei exitum expectabant, retuliſſet; animo confuſi, Viri virtutem vel inuiti commendant. Res verò confeſtim per totam Vrbem diffuſa, ſolidam illi apud omnes laudem comparat: dùm non verboſam, ſed operoſam Viro virtutem, ac ſanctimoniam ineſſe conſpiciunt. Denique cùm vitam præclariſſimis virtutibus ornatam, magnâ cum ſanctimoniæ

famâ, vſque ad ſenectutem perduxiſſet; nonnullaque viuens Miracula diuinâ virtute edidiſſet; Bononiæ corruptibile corporis indumentum deponit, vt incorruptum accipiat. Ipſius verò obitus famâ per Vrbem diſpersâ, mox plurima Populorum turba ad eum venerandum confluit: tamque ingens apud omnes percrebeſcit illius ſanctitatis opinio; vt cùm tunicam, quâ tegebatur, quiſque præſcinderet, vt ex eâ ſibi particulam vendicaret; alterâ, bis, ter, eum indui opus fuerit. Eo itaque ſepulto, plurimi illius apud Deum merita implorantes, varias morborum curationes accipiunt: quarum illud non obſcurum teſtimonium fuit: quod plerique claudi, ac neruis attracti, ipſius ſuffragio curati, alares ferulas ad illius Sepulchrum attulêre: Inter alios verò, quidam ex Campanaticorum eiuſdem Vrbis Familiâ, qui inteſtinis defluentibus, herniâ laborabat; cùm Laurentij, iàm defuncti, opem ad incolumitatem deprecatus eſſet; mòx tuniculis conſolidatis, integram à Deo ſanitatem conſequitur. Denique cùm is poſt obitum Fratri Iuliano Puniacenſi Sacerdoti apparuiſſet; æternâ ſe à Deo Coronâ donatum affirmat. Obijt Anno 1566.

FRATER ANGELVS à CASTELLANETA, PROVINCIÆ S. NICOLAI VICARIVS PROVINCIALIS, VIR ILLVSTRIS.

FRATER ANGELVS à CASTELLANETA, Sacerdos, per aliquot annos, S. Nicolai Prouinciam, magnâ cum Regularis Obſeruantiæ, vtilitate adminiſtrat: Vir ſummâ prudentiâ, ac integritate illuſtris, cuius etiam virtus in diutinæ infirmitatis languore, admirabili cum patientiâ tolerato, ità enitet; vt præclara Poſteris exempla imitanda relinquat. Probatus denique, cùm obitus ſui horam, Deo reuelante, didiciſſet, ac Fratribus prædixiſſet; Meſſapiæ repromiſſam gloriæ Coronam accipit. Anno 1567.

FRATRIS AMADEI de ANTENIATO, MEDIOLANENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER AMADEVS de ANTENIATO, plurimis virtutibus clarus, ex Amadeorum Congregatione, ad Capucinorum Ordinem translatus, summam vitæ austeritatem colit: seuerus sensuum custos, abstinentia, paupertate, charitate, integerrimus extitit. Qui cùm ob cœlestis vitæ institutum, plurimis à Deo donis cumulatus fuisset; inter alia Prophetiæ dono ornatus, pleraqúe futura prædicit, quæ suo tempore contigêre. Nobili Viro illius petitionis effectum suâ oratione impetrat. Prudentiâ, & consilio præstans; Mediolanensem Prouinciam aliquot annis sapienter moderatur. Denique cùm obitus sui diem prædixisset; Bergomi iura suprema neci persoluit: Religionemque suaui virtutum odore respersam deserens; ad beatam Cœlestium Regionem conscendit. Anno 1568.

FRATER IOANNES VITERBIENSIS, ROMANÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS, VIRTVTE ILLVSTRIS.

GEmini ex Romanâ Prouinciâ Sacerdotes. Anno 1569. è corporeo carcere soluti, cœlestis Patriæ munera læti subeunt. Primus est Frater Ioannes Viterbiensis, qui (cùm sæpè aliàs, tùm etiam eo tempore, quo hinc migrat) Prouincialis Vicarij munere in Romanâ Prouinciâ fungitur: alter Frater Nicolaus ab Antio nouo, Guardianus Tiburtini Conuentus. Hi cùm virtute illustres, maximisque in rebus probatissimi, plurimùm in Regularis obseruantiæ cultu laborassent; magnamqúe apud Fratres sanctimoniæ laudem consecuti essent; Romæ vnâ die, pariqúe sanctimoniæ famâ, vitæ finem imponunt. Quo tempore ambo, Fratri Tholomæo, seni, annoso, qui Tiburti ægrotus iacebat; gloriosi, ac plurimâ luce circumfusi apparentes; has simul voces effundunt: Vale, Tholomæe, iàm vnà Cœlum conscendimus.

FRATER IOANNES IARRATANENSIS SICVLÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS, SANCTIMONIA INSIGNIS.

RATER Ioannes Iarrratanensis, totam Siculam Prouinciam (quo tempore nondùm in tres dissecta erat) prudentissimè, maximoque Regularis obseruantiæ zelo moderatur. Sui obitus diē his verbis Fratribus prædicit: Me olim dies S. Ioannis in lucem editum excepit: idem me sacro Baptismi lauacro ab Originali peccato lauit: lotumqúe, Ioannem appellauit: mihi congratulamini Fratres, si idem quoque dies B. Ioanni sacer, hinc ereptum, meo me principio reddat. Hâc porrò, quâ prædixerat die, post huius vitæ labores, Siracusis ad præmia euolat. A. 1571.

FRATRIS HIERONYMI RHEGINI, RHEGINÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER HIERONYMVS RHEGINVS, Sacerdos, in eâdem Prouinciâ Vicarij Prouincialis munere fungitur, plurimamque in Regulari obseruantiâ tuendâ operam nauat, ac Religionem miris virtutibus illustrat. Prophetiæ spiritu clarus, pleraque futura prædicit. Fratri Matthæo à S. Martino in Romanam Vrbem profectionem, ab eo necdum excogitatam, variaque quæ ibi passurus erat, prenunciat: quę illi ad amussim contigerunt. Cum Nicastrum ad Dei Verbum disseminandum cum Socio pergit, eidem eam extremam fore suę prędicationis metam diuinitùs reuelat; Idemque Populo, dùm prędicat, pro suggestu confirmat. Paulò post, cùm in supremum morbum incidisset, Ecclesię Sacramentis, summâ deuotione susceptis, Nicastri mortalis Corporis exuuias deponit. Huius Corpus in ipsius Sanctitatis testimonium, tàm candidum, molle ac tractabile post mortem euasit; vt tenera pueri caro esse videretur, quę nouam in Cœlo natiuitatem assequutum fuisse declararet.

Obijt Anno 1572.

FRATER ANSELMVS PANORMITANVS, SICVLÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS, SANCTIMONIÆ LAVDE ILLVSTRIS.

FRATER ANSELMVS Panormitanus, Concionator, huius facta, vel temporum iniuria, vel ſcriptorum incuria absũpſit, memoria tamen apud Ordinis Monumenta adhuc viuit ſuperſtes: quam ſilentio extinguere, rationi, ac pietati minùs conſentaneum duxi. Hic Siculam Prouinciam ſex annorum ſpatio tantâ prudentiâ, ac ſanctitate adminiſtrauit; vt in eâ Euangelici, ac perfecti Paſtoris nomen ſibi compararuerit; Cunctis virtutis norma fuit, Regularem obſeruantiam tàm integrè ſeruauit, ac ſuo exemplo auxit, vt in eo B. P. Franciſci ſpiritus reuixiſſe videretur. Demùm laboribus confectus, octogenarius Fatis cedit. Anno 1573.

FRATRIS LVDOVICI NETINI, PROVINCIÆ SIRACVSANÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER LVDOVICVS NETINVS, Siracuſanam Prouinciam (necdùm in plures diſpertitam) multis annis magnâ prudẽtiâ adminiſtrat. Vir maximâ humilitate, maximâ integritate, maximâ auſteritate, maximâ oratione, maximâ tandẽ virtute, maximus fuit. Omni ſæculorum memoriâ dignus: Deo, ac hominibus gratus, atq; omnium opinione inter illuſtres Religionis Viros recenſendus: cui, cũ virtus ſemper in actione eſſet, nihil in eo otioſum erat: ſemper ſolus, nunquam tamen ſolus: cùm enim illius mens circa diuina iugiter eſſet occupata, nunquàm minus ſolus erat, quàm cùm ſolus eſſet. Cùm per otia liceret, cilicia texebat, quibus & ſeipſum, ad corporis exercitationem excitaret, & alios ad ampliora virtutum ſtudia amplectẽda prouocaret. Carnis petulantiã vehementiori labore coërcebat. Hinc ſæpè cùm à Prouincialis munere

vacaret, membra ligone exercere, ac cætera domus obſequia, quæ laborioſiora erant, ingenti ſtudio præſtare conſueuerat. His dùm virtutum operibus impiger incumbit, Siracuſæ laboribus finem imponens, in beatum concedit. Anno 1574.

FRATRIS MARTINI à S. VICTORIA, PICENTIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER MARTINVS à S. Victoria, Concionator, ex Minorum Conuentual. Ord. ad Capucinos migrãs, velut hortulus Domini, tot Euangelicæ perfectionis floribus exornatus fuit; vt omnium in ſeipſo odoramenta Virtutũ collegiſſe videretur. Hinc ſæpè ad totius Picẽtis Prouinciæ gubernacula vocatus, tanta animi prudentiâ, paupertatis zelo, Regularis obſeruãtiæ diſciplinâ, vitæ auſteritate, orationis ſtudio, manſuetudine, charitate, beneuolentiâ, fide, Religioſũ Gregẽ adminiſtrauit, vt velut fœcunda Mater, plurimâ Prouinciam illam virtutũ prole fœcundauerit. Hunc Ordinis Monumenta Miraculis clarũ celebrant; Ex quibus illud tantùm memoriæ traditum eſt, quòd Ioannem Baptiſtam Anconitanum ex noſtris Sacerdotem, membris attractum, viuens, Signo Crucis priſtinæ ſanitati reſtituit. Obijt tandẽ in Opp. S. Gineſij ſeptuagenarius virtute, ac ſanctimoniâ apud omnes celebris. A. 1576.

FRATRIS ÆGIDII LVPPINENSIS, MESSANENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER ÆGIDIVS Luppinenſis, Concionator, Vir integerrimus, Regularis obſeruantiæ cultor, ac propagator acerrimus, rerumque Diuinarum contemplatione adeò inſignis; vt illud de eo referatur, quòd aliquandò in Oppido Caſtroboni, vbi is diuini Verbi prædicationi inſudabat, à Fratre Antonio à Caſtrobono Socio clariſſima in ipſius cubiculo lux coruſcare conſpecta fuerit, quâ ille obſtupeſcens diuinâ aliquâ viſione eo tempore Ægidium potitum fuiſſe, certâ ſibi opinione perſuaſit. Is tãdem, cùm pleroſque annos Meſſanenſem Prouinciam magnâ prudẽtiâ, ac integritate adminiſtraſſet, multiſq; in eâ laboribus perfunctus fuiſſet, magna poſt ſe ſanctimoniæ famâ relictâ, Meſſanæ ad Coronam peruenit; Anno 1578,

FRATRIS FRANCISCI LVPPIENSIS, LVCANIÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Franciscvs Luppienſis, cuius memoria in Lucaniæ Prouinciâ in compoſitione odoris omnis, apud cũctos ſuauiſſimè olet. Huius prudẽtia, ac Regularis diſciplinæ zelus cunctis manifeſtus fuit, at animi virtus apud Deum clarior, quæ illuſtriſſimis vitæ exemplis, Poſteris præluxit: quò fit, vt eam Prouinciam cum Regularis obſeruantiæ vtilitate, & incremento diu adminiſtrauerit. Vitæ auſteritate inter ſuſcepti muneris curas ità præcelluit, vt S. Franciſci Quadrageſimas, ac inedias obſeruans, cilicium ex bouinis pilis abraſis confectum, aſperrimum vſque ad mortem deferret, quod interdum cum ferreâ loricâ commutans, carnem varijs modis vexabat: nudis tabulis, quòad vixit, ad quietem pro ſtrato eſt vſus. Honeſtatis acerrimus propugnator, ad carnis tentationem ſuperandamd, quâ eum aliquandò tartareus Hoſtis inuaſerat, vſque ad duodecimum diem nunquam cubans, ſed abſque ſomno ſtans perſeuerauit. Huius Sanctitati aſſcriptum fuit, vt Puella quædam à Dæmone obſeſſa, liberata fuerit. Grauiſſimâ ęgritudine oppreſſus, per quatuor menſium ſpatia ob morbi ſæuitiem nunquàm in lecto recubuit, ſed ſcabello innixus, diu, noctuque in eo ſedens, quieſcebat. Quo tempore, nec minima quędam lamentationis, aut querimonię ex illius ore vox audita fuit. Diutino itaque huius morbi languore à Deo probatus, morte tandem ad fœliciora contendit: cuius poſt obitum in certum Sanctimonię ſignum, membra adeò mollia, ac tractabilia apparuêre, vt non defuncti, ſed viuentis eſſe viderentur. Obijt Anno 1579.

FRATRIS IACOBI ALETINI, HIDRVNTINÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Iacobvs Aletinvs, Concionator, ob pręclara virtutum ornamenta, quibus abundè cumulatus fuit, meritò inter Illuſtres illius tempeſtatis Viros recenſetur. Hic prudentiâ, & conſilio clarus, verùm vitę

probitate, morum integritate, ac Regularis obſeruantiæ zelo clarior, ſępè in Hidruntinâ Prouinciâ Vicarij Prouincialis munus egregiè adminiſtrauit: cuius tanta fuit vitæ ſanctimonia; vt etiam Prophetico à Deo Spiritu mirificè illuſtratus fuerit. Cùm verò ad extremum vſque ſenium vitam maximis virtutibus illuſtratam duxiſſet, magno tandem ſanctimoniæ nomine apud omnes relicto, diem nouiſſimum claudit. Anno 1580.

FRATRIS PETRI de QVARTERIIS, RHEGIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS de Quarterijs, in Rhegienſi Prouinciâ Prouincialis munere ſæpè functus, magnam ex eo laudem conſequitur. Omnia in hoc Viro eſſe videntur quæ aut natura, aut rerum experientia, aut virtus hominibus largiri ſolet. Vis ingenij, prudentia, conſilium, moderatio, æquitatis amor, improbitatis odium, Religionis ſtudium, Regularis diſciplinæ ardor, & quidquid virtuti affine, & conſanguineum eſt, ſua quæque præclara in eum dona contulerunt: quò fit, vt cùm omni pietate, ac virtute ornatiſſimus ſit, piâ, ac præclarâ, adminiſtratione huius Prouinciæ rebus lucem adferat. Regularis diſciplinæ acerrimus propugnator, vſque adeò eam ſartam tectam ſeruat; vt ſeuerioris in eâ tuenda nomen ſibi comparet. Orationem ſibi ad Prouinciæ adminiſtrationem aſſiduam adhibet, quam poſt matutinas Horas vigilijs, vſque ad primam protractis, perpetuò colit. Charitate eximius exiſtit: quò fit, vt cùm aliquandò Pauperes quoſdam in viâ obuios habuiſſet, qui ab eo vini potum efflagitabant, is cucurbitulam vino plenam obtulerit: qui cùm ad ſitis extinctionem bibiſſent, vinum tamen nequicquam in cucurbitulâ imminutum, charitatis in eo plenitudinem declarauit. Hinc tandem cùm multis piè laboribus perfunctus fuiſſet, obitus ſui tempore Fratribus prædicto, Caſſani, corruptibilis corporis ſarcinâ depoſitâ, immortali ſtolâ exornatur. Anno 1580.

* *
*

Loffler fecit
FRATER FRANCISCVS SACCIENSIS FF.um CAPVCIN.um
PANORMITANÆ PRO̅Æ DEFINITOR PROVINCIALIS.

FRATRIS FRANCISCI SACCIENSIS, DEFINITORIS PROVINCIALIS VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS SACCIENSIS, Prouinciæ Panormitanæ Concionator, Vir omnium Virtutum laude celebris, cùm in Minorum Obſeruantium Familiâ eruditiſſimi ſibi nomen comparaſſet, ad Capucinos migrat. Admirabilis huius Viri vita exiſtit. Etenim certâ teſtium fide, ac publicâ dein famâ probatum eſt, tantæ hominem abſtinentiæ extitiſſe; vt bis tantùm in hebdomadâ, nimirum quintâ Feriâ, ac Dominicâ die cibum ſumeret; reliquos verò dies abſque vllo alimento præteriret. Porrò dierũ illorum refectio, non alio, quàm panis, & aquæ cibo, ab illo peragebatur, quam viuendi rationem 30. annorum ſpatio coluit. Sacram verò hebdomadam abſque vllo cibo tranſigere conſueuerat, prætterquàm in die Iouis ſancto, in quo propter diei ſolemnitatem duabus, vel tribus non amplius panis buccellis veſcebatur. Interdùm etiam à Dominicâ Paſſionis, vſque ad Reſurrectionem Domini, inter quas 15. dierum ſpatium interfluit, ità à cibo abſtinebat; vt trinam tantùm toto eo tempore panis, & aquæ refectionem admitteret. Neque ab hoc abſtinentię genere eum Quadrageſimalis Prędicationis labores deterrebant. Pręter hęc aliquandò orationis (cuius is amantiſſimus erat) ſtudio allectus, decem integros dies abſque vllo cibo ducit: ſeptem quotidiè iuxtà Horarum Canonicarum numerum carnis flagellationes exercet, ac Feriâ ſextâ, quam Dominicæ flagellationis memoriæ conſecrare ſolebat, ſpinoſis malorum granatorum ramis durè ſeipſum cædit, quo tempore tàm copioſus ex eo ſanguis effluebat; vt ampla cruoris ſigna ab eo in Eccleſiæ pauimento relicta, abſtergi opus eſſet, ne homines in horrorem inducerẽtur: cùmque ab eo Fratres quærerent, quo pacto caro tot flagellis conciſa ſubſiſtere valeret, id reſpondere ſolitus erat: haud tantùm ſibi doloris flagellationes adferre, quantùm ex pœnarum Chriſti meditatione illi in animo dolor oriebatur. Tria ſibi cilicia aſperrima contexuit, ex quibus duo, terga vſque ad femora tegebant, alterum ante pectus vſque ad vmbilicum pendebat, quibus cùm diu noctuque vteretur, perpetuum Chriſto carnis ſuæ Martyrium offerebat. Breui, arcto, ac fe-

rè ſemper lacero habitu,quem multis præſegminibus reſarciebat, vtebatur. Humilitas,paupertas,patientia, manſuetudo, modeſtia, benignitas,honeſtas, moderatio, charitas, & ſi quæ aliæ Virtutes ſint, quæ perfectum hominem exornant,in hoc Viro emicabant. Beatiſſ. Virginis deuotiſſimus, ſæpè ipſius præſentiâ potitur. Quàm prolixas in oratione vigilias, quantis orationis locum lachrymis aſpergat,quamque ſollicitè mentis candori,ac perpetuæ cum Deo vnioni ſtudeat,haud facilè expendi poteſt. Solitaria ſemper loca quærens cum Deo habitat. Miro Spiritus feruore Verbum Dei diſſeminat. Cùm aliquandò Bocherij,quod eſt Siracuſanæ Prouinciæ Oppidũ, Dei Verbum prædicat,duo ſemel ſibi demonſtranda præſcripſerat: Primum,quanta illi Animæ lux,& pulchritudo ineſſet,quæ Deũ inhabitantem haberet. Alterum, quanta è conuerſo illius Animæ deformitas, ac turpitudo ſit,quùm primùm à Deo deſeritur: cumque id varijs rationibus explicaſſet, inter alias hâc ſimilitudine vtitur. Pendebat in medio Eccleſiæ magna quædam lampas ardens, quæ ante omnium oculos poſita à toto Populo conſpici poterat; in hanc cùm Franciſcus oculos defixiſſet, ait: Diſcite,Chariſſimi,quænam ſint Animæ tenebræ,quamque miſer hominis ſtatus,cùm Dei gratiâ deſtituitur; haud ſanè ab eo diſſimilis eſt, qui huius lampadis eſſe contingeret, ſi à lumine mòx deſereretur, in quâ præterquàm tenebræ, ac fœtens odor, nihil ſpectaretur. Vix hæc dixerat,cùm lampas in omnium oculis extincta, nihil præter fumum, ac tetrum odorem exhalare incipit, qui mòx per totam Eccleſiam, diuinâ virtute itâ diffuſus fuit; vt vix à Populo audiente tolerari poſſet. Tùm verò alteram Concionis partem exagitans: Diſcite iterum(inquit) quid homo per Contritionem,ac Pœnitentiæ Sacramentum acquirat, id planè quod hæc lampas ſibi vendicaret, ſi extinctum lumen reciperet. Statimque lampas Angelico miniſterio accenſa, ſolito lucentiùs ardere, ac radios per cuncta Eccleſiæ loca emittere, ac fulgurare conſpicitur:quod Populus,cùm prodigio perterritus aſpectaret,tàm ardenter ad pœnitentiam commoueri cœpit, vt cuncti ad Sacramenta properarent. Hoc ipſo in Oppido,cùm aliàs pro ſuggeſtu in peccatores inueheretur, ſtabat in totius Populi proſpectu quædam grandior Crucifixi ſtatua eminentiori loco collocata, ad quam cùm Vir Dei oculos erexiſſet, ait: Caue tibi, ò Peccator, à cœleſti Dei viuentis irâ; nam Chriſti manus, quas ibi in Cruce confixas cernis, niſi Deum pœnitentiâ placaueris, è Cruce ſolutæ clauos deſerent,ac pro clauis gladium apprehendent. Dictu horrendũ,

vix hæc

vix hæc Dei Seruus protulit; cùm illa Christi Crucifixi statua dexteram manum magno strepitu è Cruce diuulsam, quasi tunc ea vindictam de impijs sumptura esset, in altum effert. Quo tempore cùm Populus rei aspectu perterritus, misericordiam à Deo magnis gemitibus postularet, in clementiæ signum ad clauum redijt. Porrò diuino huiusmodi spectaculo, ità Vniuersos terruit; vt eo plerique commoti, ad Religiones aufugerint. His quoque quamplurima Miracula accessêre, quorum memoria ob conscribentium penuriam, maiori ex parte obliterata, Historiam effugit; in his quædam Fœmina, ex Saccæ Oppido, phrenesi sępissimè laborans, ab eo, Crucis Signo sanatur. Ibidem, cùm ex Oppido cum Socio abscedens, totâ die iter faceret, Regione vniuersâ circum circa cadẽtibus è Cœlo imbribus irrigatâ, suâ oratione obtinet, vt ne quidem pluuię gutta, ipsos inter imbres incedentes attingeret. Dùm etiam semel Missę Sacrificio incumberet, vitreę vini & aquę ampullę, de Fratris Viti Hyrminiensis manibus elabuntur, in solumque impingentes comminuuntur: at Franciscus confractos Vrceolos Signo Crucis instaurat. Plurima quoque prouidentiâ, ac consilio pręcellens, sępè in Siculâ Prouinciâ, dùm adhuc integra manet, Guardiani, ac Definitoris Officio magnâ cum laude perfungitur. Postremò iàm Septuagenarius, Panormi ægrotans, extremum sibi diem adesse intelligens, in ipsâ sui obitus horâ, nudum in terrâ se deponi poscit, tùm vt Christi & B. P. Francisci vestigia propiùs insequatur, tùm etiam, vt velocior in Cœlum abeat, dùm in mũdo nulla rerũ cupiditate teneri se declarat. Hoc modo corporis exuuijs liber, ac purus, ad cœlestes auras conscendit. Anno 1575.

FRATRIS PETRI à SEMINARIA, DEFINITORIS PROVINCIALIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER PETRVS à Seminaria, Vir virtutibus, ac sanctimoniâ illustris, cùm in Minorum Obseruantium Ordine Nouitius esset, quo tempore Ludouicus Rheginus, ac prisci alij Calabræ Reformationis Patres persecutiones patiebantur, asperâ illorum vitâ, & inuictâ patientiâ commotus, ad Capucinos migrat; grauesque illas illorum temporum procellas cũ ijs suffert. Multis, ac præclaris hic virtutibus in Religione enitet, quibus se ità omnibus admirabilem præbet, vt in eo quisque perfectum

Religiosæ disciplinæ,ac Regularis obseruantiæ exempla suspiciat. Oratione præsertim, ac cœlestium rerum contemplatione fuit illustris, quâ fiebat, vt magis inter Cœlites, quàm inter homines commorari, & ad diuinam potiùs contemplationem, quàm ad rerum humanarum vsum, ac commercium natus esse videretur. Nec tamen in humanis rebus consilio, ac prudentiâ caruit. Hinc sæpè Guardianus, Nouitiorum Magister,ac Prouinciæ Definitor creatus fuit. Huius Viri sanctitas plerisque Miraculis, à Deo probata fertur. Cùm enim ob conceptam de ipsius sanctimoniâ opinionem, multi ad eum ægroti confluerent; cunctos ferè,Signo Crucis adhibito, diuinâ Virtute curabat. Denique cùm in Conuentu Seminariæ,à Deo sui obitus commonefactus fuisset, Mottam Philocastri, vbi charissimi quondam illius Præceptoris Ludouici Rhegini ossa seruabantur, proficisci voluit,vt ibi simul cum Patre quiesceret,ab eoque corpore non disiungeretur, à quo primùm cœlestis vitæ Spiritum hauserat. Mottam ergò cùm peruenisset, in morbum incidit: pleraque etiam Prophetico Spiritu prædicens, obitus sui diem Fratribus prænuntiat: ac tandem cùm animum in eam diem omni pietate Domino præparasset, quam sibi tot laboribus, ac virtutibus construxerat,Coronam tandem in morte accipit,Anno 1576. Mors verò Viri Dei,neque vultus candorem, neque colorem,aut venustatem,quâ viuus,ac superstes fruebatur,abstulit;sed pulchriorem, ac venustiorem potiùs reddidit: ità vt non mortuus,sed dormiēs omnibus videretur: at nec mortuus, sed dormiens censendus est, qui ad cœlestem lucem euigilans,beatam corporis resurrectionem præstolatur.

FRATRIS PETRI TVDERTINI,
GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS TVDERTINVS, inter Obseruantes multo tempore Magistri Nouitiorum Officio functus, cùm Regularis obseruantiæ studio ad Capucinos euolasset, & Vir bonus, & consilij ab omnibus haberetur, ex suis non paucos compulit, vt ad eos eodem modo,transmigrarent.Inter Capucinos verò eam vitæ rationem instituit, quæ cæteris virtutum exemplar esse posset. Paupertatis, atque austeritatis adeò seuerus cultor fuit vt pauperrimo,atque obsoleto habitu contentus, semel tantùm in die refectionem sumeret,in quâ à carnibus, ac lautioribus epulis

abstinebat. Abstinentiâ verò sibi ad orationem viam parauerat, cuius tantoperè studio tenebatur; vt remota, ac solitaria semper loca quæreret, in quibus quidquid temporis illi ex communibus Obedientiæ Officijs supererat, totum orationi, ac præsertim Passionis Christi meditationi dabat: hâc tantoperè afficiebatur; vt non tantùm animo, sed etiam corpore Crucifixo Domino compatiendum sentiret: idcircò ad Dominicæ Passionis memoriam in seipso excitandam, aspero semper ad carnem cilicio vtebatur, idque dicere solitus erat, Seruum Dei nullo vnquàm tempore prætermittere debere, vt dies absque aliquâ corporis afflictione elabatur, quæ illi Domini, Passionem in animum reuocet. Quo verò magis in seipsum rigidus, ac seuerus erat, eo ampliori (quod veræ virtutis argumentum est) ac tenerâ quâdam in cæteros compassione ferebatur. Hâc animi pietate, cùm non solùm in viuos, verùm etiam ergà mortuos liquesceret, contingit aliquandò; vt Vrbis Gubernator, bis 7. facinorosos homines, ob atrocissima delicta in Crucem tolli, ac suspendio enecari iusserit, quorum corpora, cùm diu in aëre suspensa, ac inhumata penderent, is piâ ergà defunctos miseratione commotus, facultate à Superiore impetratâ, intempestâ nocte ad patibulum accedit, laqueos scala adhibitâ, præscindit, & condemnatorum corpora clàm cum Socio sublata, tàm occultè Sacro in loco sepelit; vt factum vniuersos latuerit. Tàm singulari Sanctus hic Vir in sedandis animis, ac simultatibus effugandis Dei gratia præstabat; vt nemo tàm ferus, tamque inhumanus esset, qui illius sermonibus non demulceretur, pacemq; cũ hoste componeret: plura huius argumenti exempla afferri possent: plurimæ enim Domus, ac Familiæ quas intestina odia ferè ad extinctionem vorauerant, velut è Sepulchro excitatæ, quãplurimæ quoq; Vrbium factiones, quæ in mutuas cædes exardescebant, diuinâ huius Viri eloquentiâ sedatę, quæ omnia consultò prætereo, ne immensum excedant. Guardianus Fulginum missus, peractâ Conuentus structurâ, cùm postremò Sepulchrum effoderetur, Petrus, Fratribus in id opus insudantibus, ait: Eia, Filij, iàm strenuè laborate, hunc enim vestro Guardiano laborem impenditis, hanc mihi nunc domum ædificatis, quam ego primus ingredior, atque hic mihi suprema breui requies futura est. Id planè haud absque Dei reuelatione ab eo dictum fuisse, res ipsa non obscurè declarauit; Quandoquidem post exiguum temporis spatium elapsum, cùm ad mortem ægrotare cœpisset, viâ sibi, deuotissimâ Sacramentorum susceptione, ad Cœlum stratâ, primus illius Sepulchri domicilium ingressus, glo-

riæ

riæ coronam, quam in fletu, & afflictionibus ſeminauerat, tandem in Sanctorum exultatione meſſuit. Quod ne quis in dubium reuocare poſſet, duobus id potiſſimum argumentis à Deo probatum fuit. Primum eſt, quod cùm non lõgè ab ipſius obitu, eius Nepos, Vir ſæcularis, hecticâ febre laboraret, Petrus illi per diem ſplendidus, ac totus gloriâ fulgens apparet, diem obitus prædicit, peccatorum confeſſionem, pœnitentiam, ac deuotam Sacramentorum perceptionem indicit, extremoque vitæ ſuæ tempore ſe iterum ad eum rediturum ſpondet. Dies adfuit ſupremus, Nepoti præſtitutus: cùm Petrus ad illum veniens, ipſius Animam ſordibus expiatam, atque corpore ſolutam, ſecum ad Superna ducit, Anno 1540. Alterum eſt, quod cùm quarto poſt ipſius obitum anno (quo tempore nemo, illo excepto, in eo Sepulchro eatenùs conditus fuerat) Frater Iacobus Heſpellenſis in eo Conuẽtu extremũ diẽ clauſiſſet, aperto ore Sepulchri, vt eo defuncti Iacobi Corpus inferretur, tanta odoris fragrantia ex Petri Corpore ſtatim effundi cepit, vt cuncti in mentis ſtuporem conuerterentur, ac inſignem Petri ſanctimoniã & certam illius apud Deum gloriam diuinitùs teſtatam haberent.

FRATER FRANCISCVS A PALEMONE FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS

FRATRIS FRANCISCI à PALEMONE, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS à PALEMONE, Prædicator, cùm per aliquot annos in Obſeruantium Familiâ magnâ cum virtutum laude militaſſet, quo tempore Frater Ludouicus Rheginus, & Bernardinus Georgius, alijque ad Capucinos migrant, eodem ipſe quoque Regularis obſeruantiæ Spiritu ductus, cum his ad Capucinorum Reformationem accedit: Hic propter ſingulares virtutes, quibus à Deo cohoneſtatur, ac potiſſimùm ob columbinam quandam mentis ſimplicitatem, quam vbique præfert, quę tamen haud abſque plurimâ animi prudentiâ elucet, Ludouico Rhegino chariſſimus exiſtit. Cùmque eum multâ virtute, ac fortitudine præditum agnoſceret, primum, Meſſanæ Guardianum illum inſtituit: Quo tempore Carolus V. Imperator ex Aphricâ rediens Meſſanam appellit, Supplicatione Fratrum inſtitutâ, qui oliuarum ramos in manu geſtabant, eidem obuiam procedit: quod pio Imperatori, qui animum ad res Italiæ pacificandas propenſum gerebat, gratiſſimum, ac velut cœleſte auſpicium fuit, quo magis ad rerum tranquillitatem curandam excitaretur. Plurimas cum Ludouico, & alijs in ipſis Reformationis primordijs calamitates, ac perſecutiones paſſus, inuictam ſemper conſtantiam, ac Religioni Fidem ſeruat. Graui tentatione concuſſus, nùm ea Capucinorum Reformatio à Deo profecta eſſet, quam tàm dirè & acerbè oppugnari conſpiciebat, cùm ad quendam Fratrum Obſeruantium Conuentum hoſpitij causâ diuertiſſet, amici conſilio aliquantúm confortatus, haud tamen ea tentationum tempeſtas, quæ in ipſius animo orta fuerat, ita ſedatur, quin rem ſibi orationibus, & lachrymis à Domino poſtulandam proponat. Quapropter cùm ſe aſſiduis ieiunijs macerans, ſedulò orationi incumbit, atque à Domino illuminari petit; oranti ſemel clementiſſimus Dominus, cœleſti ſplendore amictus, apparet, his eum verbis increpans: Quid eſt, Franciſce, quod in dubium reuocas, an Capucinorum Reformatio mihi grata exiſtat, vel à me profecta fuerit? An non ego te ad eam vocaui? conſtantiamque vt in eâ immobilis hactenùs perſtares indidi? Vir modicæ Fidei, quid du-

bitas? mea hæc Congregatio eſt, à me genita, ac mihi magnoperè dilecta: in eâ, ſi mihi gratus eſſe optas, permane: non te perſecutiones vllæ moueant, hæc illi accidere neceſſe eſt, vt in his clarior mea virtus, atque ergà illam prouidentia, ac ſollicitudo eniteat. His Domini verbis, adeò mens Franciſci confirmatur, atque ad perfectæ Regularis obſeruantiæ ſtudium incenditur; vt ſeipſum deinceps in eâ omnium virtutum ſpecimen exhibeat. Rigidus in ſeipſum, aſperrimo tàm victu, quàm veſtitu, paupertatis ſectator, ſemper vtitur. Omnes B. P. Franciſci inedias arcto ieiunio cuſtodit, reliquis anni diebus ſemel tantum in die, eumque tenuiſſimum cibum ſumit. Cuncta B. V. Feſtorum peruigilia, panis, & aquæ ieiunio celebrat. Verborum parcus, Fratrum colloquia, niſi de Regulâ, aut diuinis rebus inſtituantur, ſtudioſè deuitat: plura enim ſe ſilendo, quàm loquendo didiciſſe affirmat. Perpetuam mentis puritatem, in vtroque, tùm Religionis, quàm Sæculi ſtatu, ex ſingulari Dei munere ſartam tectam ſeruans, octoginta annorum ſpatio, nullum vnquam mortiferæ alicuius culpæ remorſum in animo ſentit. Cùm Prædicationis munere fungitur, non ſemel, ſed bis, ter, quaterque, & vbicunque homines collectos conſpicit, Dei Verbum tanto Spiritus æſtu proponit; vt in Francicæ Oppido, vnico Quadrageſimalium Sermonum ſpatio, quatuor & viginti Adoleſcentes, ſæculum deſerere, & ad Capucinos euolare compellat; ita, vt cùm Oppidani Franciſcum viderent, velut ex prouerbio dicerent: En qui Matres liberis orbat. Orationem denique tanto ſtudio proſequitur; vt à Matutinarum Horarum exordio, vſque ad Refectorij ſignum, quod pro prandio datur, nunquàm à Choro, atque Oratione recedat: reliquumque temporis, quod illi ex prædicationis Officio, vel ex domeſticis muneribus ſupereſt, totum in Orationibus inſumit: eoque fit, vt ferè ſemper animo in Deo ſuſpenſus, cæteris ecſtaticus appareat; ſæpè etiam vel orando, pſallendo extaſes patiatur: inter quas illa illuſtris fuit: dum in Conuentu Conſoleti Orationi, quæ meridiano tempore in Choro cum alijs incumbit, pàlàm Dei virtute in extaſim rapitur, ex quâ, cùm poſt longioris temporis moram ſibi tandem redditus eſt, tantam lachrymarum vim protinùs ex oculis fundere, ac tàm graues ſingultus edere incipit, vt præ mentis dolore velut inſanus, & capillos capitis; & barbæ ſibi pilos euellat; cùmque Fratres illius dolorē lenire cupientes, tanti mœroris ab eo cauſam quærunt; futuras in proximo Religionis calamitates Spiritu Prophetico his verbis prænunciat: Heû Fratres (inquit) heu venit lupus, qui Gregem diſpergat,

væ Gregi,

væ Gregi, quia nemo eſt, qui dentes eius valeat retundere. Ergà B. V. cultum tenerrimè afficitur, eâque in Dominicæ Paſſionis memoriam religione fertur, vt illam ſedulò in animo geſtet, quod, vt, quàm Deo gratum eſſet, cunctis innoteſceret; quam plurimis ægris, dum adhuc viuus, ac ſuperſtes eſſet ſolo Signo Crucis adhibito, incolumitatem reddidit. Poſtremò cùm octogeſimum annum, pari annorum, ac virtutum ſerie præclarè egiſſet, Mileti in morbum incidit: à Dominoque præmonitus, quo die ex hâc vitali luce migraturus eſſet; vbi extremis Eccleſiæ Sacramentis animum expiauit, circumfuſos Fratres ad perfectam Regularis obſeruantiæ diſciplinam vltimis verbis adhortatur: cumque adhuc verba profert, quaſi leui ſomno conſopitus, inter Fratrum manus ſuauiter expirat, in ipsâ ſolemniſſimâ B. V. Aſſumptionis die, quam ſibi ipſi dum viueret ſupremam à Domino, precibus poſtulauerat, vt cum ea Cœlum conſcenderet, quam eximiâ viuens ſemper religione coluerat. Obijt Vir Dei. Anno 1544.

FRATRIS IACOBI FLORENTINI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IACOBVS FLORENTINVS, cùm primùm Fratres ex hoſpitali S. Columbani domo, ad S. Barn. Ædem tranſmigrarunt, primus illius Conuentus Guardianus creatur. Vir Angelicus planè, manſuetiſſimus, humilitatiſque ita ſtudioſus; vt quanqàm Guardianus ſit, vilia quæque domus officia præſtare haud vereatur. Auſteritatis amicus, parciſſimo cibo vtitur. Cumque hiſpidi panni (quibus ad Triremes damnati indui conſueuêre, illius auſteritati haud ſufficiant, intextis funiculis totam interioris habitus partem contegit, vt eâ auſteritate velut cilicio carnem domet. Has, ac pleraſque Corporis afflictiones) quas ſeriò, ac ſecretò exercet; dum aſſiduâ oratione, & cœleſtium rerum contemplatione, cui plurimùm addictus eſt, ſuaues reddit, bonis operibus plenus in Conuentu Aſtenſi deuotiſſimo fine in Domino quieuit. Anno 1548.

* *
*

FRATER IOANNES BAPTISTA A NVRSIA F F.
CAPVCINORVM GVARDIANVS.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ à NVRSIA, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA à Nursiâ, optimis à teneris annis moribus imbutus, ad diuina propensus, atq; ab omni præsertim obscœnæ voluptatis impuritate alienus. Huic, cùm Pater iam adulto, Virginē coniugio copulare vellet contractisque sponsalibus Nuptiæ celebrandæ essent, castissimus Iuuenis qui Virginitatem suam eousque illibatam seruauerat (cùm sibi coniugio eripiendam fore acerbissimè ferret) Deum breui hac Oratione, non absque multis lachrymis effusâ, deprecatur. Deus integritatis, ac castitatis amator, qui me custodisti à iuuentute meâ, & à carnis voluptatibus hactenùs impollutum seruasti; En vndique in me castitatis hostes insurgunt, quid dicam, aut quid faciam ignoro, ad te confugio Domine Iesu, Virginum amator, Virgo, te Virginem sequi semper optaui, iàm tuam fer opem, consilium ministra, propositum serua, ne quandò dicat inimicus meus, præualui aduersus eum. Deus verò qui castas hominum cogitationes, & consilia fouet, mòx Ioanni inspirat; vt ad Minorum Obseruantium Religionem se conferat: acquiescit diuinis consilijs castus Iuuenis, spretisque huius sæculi nuptijs, ac carnali Sponsâ derelictâ, cùm necdum decimum septimum ætatis annum attingeret, ad cœleste Religionis coniugium, nullâ morâ interpositâ euolat. In Obseruantium igitur Familiam assumptus, nihil præter virtutum studia in animo versat: Orationem præsertim, ac rerum diuinarum contemplationem ita sibi amicam, ac familiarem conciliat; vt nullâ re magis delectari videatur. Sacerdotio tandem inunctus, Regularis obseruantiæ. quam passim in Ordine dilabi conspiciebat, studio incensus, cum Francisco Æsino, impigrè in Reformatione, inter Obseruantes statuendâ, laborat: at vincula, & carceres pro bono opere cum Æsino consecutus, de eâ desperans, cum eo pariter ad Capucinorum Reformationem se confert. Inter Capucinos verò, tantâ omnium virtutum laude floret; vt Regularis obseruantiæ cum primis studiosissimus, arctissimam tàm in victu, quàm in vestitu paupertatem, atque austeritatem colat. Cum Deo in Oratione tàm assiduè conuersatur; vt vix vnquàm

præterquàm in munerum functionibus, inter Fratres appareat. Honestatis custos integerrimus, Dæmonem in Conuentu, vbi is tunc Guardianus erat, sub puellæ specie castitati Fratrum insidiantem, detegit, atque expellit. Nonnulla Vir hic viuens Miracula edit, inter quę illud refertur, quod Perusię Antonium quendam, qui graui in crure vlcere laborabat, Crucis Signo tantùm adhibito, protinùs perfectę sanitati restituerit. Postremò, in eodem Perusię Conuentu, cùm suprema Francisco Æsino, suo inter viuos Achati, Funera persoluisset; iàm sui obitus diuino Spiritu pręscius, ligneum Sarcophagum, in quo Francisci Corpus condendum erat, ita amplum fieri pręcipit; vt duo simul iuncta corpora capere valeret: túm verò, vt se breui Francisco coniungendum indicaret, his verbis adstantes affatur: Ne, Fratres, factum admiremini, quomodò enim in vitâ suâ dilexerant se, ita & in morte non sunt separandi: Vix autem Francisci corpus tumulo condiderat, cùm & ipse febre ęgrotare incipit, ex quâ cùm velocissimè sibi hinc decedendum esse pręnosceret, ad Domini aduentum sollicitè se deuotissimâ Sacramentorum susceptione, ac lachrymarum copiâ parat. Porrò in ipsâ sui obitus hora, Franciscum Æsinum cœlesti gloriâ effulgentem, sibique apparentem conspiciens, suauiter exclamare incipit: O quàm splendidam, ô quàm præclaram ego lucem cerno! O Francisce, ô Francisce, quàm pulcher es! Tùm hymnum, O Gloriosa Domina, &c. ore personans, dum illum adstantes Fratres adhuc cantu prosequuntur, necdum eo expleto, inter deuotas Fratrum voces, & cœlestis lucis splendores Deo Animam reddit: atque hoc ipso tempore, Frater Albertus Neopolitanus, Vir sanctimoniâ illustris, dum inter cælestes raptus, diuinis delitijs fruitur, Ioannis Baptistæ Animam, Christi Domini iudicio oblatam intuetur, in quâ cùm Dominus præter leues quasdam negligentias, quas in diuino Officio persoluendo, admiserat, nihil expiandum reperijsset ijs proprio Sanguine abstersis, cœlesti benedictione donatam, ad Æthera transmittit. Post Ioannis Baptistæ obitum, olim fama fuit, illum cuidam Ordinis Deuoto, qui in Aquæ Spartę Oppido extremum Spiritum agebat, gloriosum apparuisse, eique cœleste præmium annunciasse. Denique cùm ipsius Corpus simul cum Francisci Æsini corpore, in eâdem arcâ conditum fuisset, decimo post vtriusque obitum anno, dùm Fratres eorum corpora, vt in nouum Sepulchrum transferant, omni diligentiâ exquirunt, accidit; vt ligneâ arcâ iàm ob loci humiditatem putrefactâ, cùm humum ligone effodiunt, casu, ac imprudenter, alterius eorum pedi vulnus in-

fligunt,

fligunt, ex quo cùm statim sanguis tanquam ex viuo corpore efflueret, eo signo corpora reperiunt, eruunt, efferunt, atque vtraque tàm integra, atque incorrupta conspiciunt, perinde ac si eo die sepulta essent: nouoque Sarcophago inclusa, honorificentiùs in Sepulchro recondunt. Obijt Anno 1549.

FRATRIS IGNATII de VALLE DVPLICI, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

FRATER IGNATIVS de Valle duplici, qui ex Nobilissima Comitum eiusdem Oppidi stirpe progenitus, inculpatam ac virtutibus plenam in sæculo vitam duxerat, ferreâque catenâ, quam perpetuò circa lumbos gestabat, carnis petulantiam in sæculo domans, integros quandoque dies in Oratione transegerat: cùm à sæculo ad Religionem migrasset, vitam priori pietate auspicatam, tot virtutibus illustrauit; vt totius humilitatis, honestatis, mansuetudinis, obediētiæ, Regularis disciplinæ, omniumque virtutum exemplar sese præbuerit. Orationis cum primis studiosissimus fuit, cuius adeò cupiditate tenebatur; vt hominum familiaritatem fugiens, semper solitudines orationi aptas quæreret. Hic dum Bononiense Monasterium Guardianus administrat, ob singularem vitæ sanctimoniam, ad Pontificiam Classem, cum Constantino Mutilensi, ac cæteris sub Anselmo mittitur, vbi cùm præclara omnibus pietatis, ac charitatis testimonia reliquisset, rediens partâ Victoriâ, varijsque in eo itinere ærumnis, & incommodis affectus, in Apuliæ Prouinciâ in morbum incidit, vbi charitatis, ac obedientiæ Martyrio feliciter consummato, ærumnis finem imponit. Anno 1571.

FRATRIS IVLIANI SALODIENSIS, GVARDIANI, *VITA, ET GESTA.*

FRATER IVLIANVS Salodiensis, in ipso Reformationis exordio, è Minorum Conuentualium Familia, ad Capucinos migrat: hic inter ipsâ Religionis initia, in Calabriam, deinde in Siciliam, demum in Liguriam missus, plurimos pro Religione piè labores perfert. Secundus S. Barnabæ, apud Genuenses, Guardianus constituitur. Vir hic, cùm ob præclara virtu-

tum ornamenta, quibus in Religione inter cæteros elucet, familiariter cum Domino conuersatur, multis quoque visionibus à Deo illustratur; quò fit, vt sæpè Dæmonum infestationes, ipso præsertim Orationis tempore patiatur, frequenter quoque ab ijs verbera sustineat; quæ dùm is inuicto planè animo fert, ampliorem sibi apud Deum gratiam comparat, à quo sæpè posthæc diuinis reuelationibus cohonestatur. Cùm in die Ascensionis Domini plurimis à Dæmone flagellis cæsus fuisset, posthæc Domino apparente, tàm altè illi Ascensionis Dominicæ Sacramentum declaratum fuit, vt illud verbis haud referre posse, affirmaret. Virginitatem eum perpetuò coluisse communis omnium fama fuit. Postremò cùm iàm senio confectus, Romam missus esset pridiè quàm in morbum incideret quâ die ex humanis excessurus esset, diuinitùs admonitus: sequenti die Sacrum Missæ Mysterium facturus, ad Ministrum inquit: Iàm lubenter mihi à Sacris assiste, postrema enim hæc mea Missa erit, nec me amplius hæc sacra Altaria Ministrum habebunt. Postridiè cùm in morbum incideret, breui ex humanis sublatus, omni cum pietate, plenus virtutibus, in Domino obdormit.

Anno 1551.

FRA-

FRATER MATTHÆVS A LEONISSA FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS

FRATRIS MATTHÆI à LEONISSA, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER MATTHÆVS à Leonissâ, ab ipsâ ineunte ætate tot à Deo cœlestibus donis præuenitur; vt religiosa pietas, atque ergà res Sacras deuotio secum nata videatur. Virginitatis honestas, tàm perfectè in ipsius vultu, verbis, atque actibus elucet, vt cæteri Literariæ Palestræ Commilitones, alterius Bernardini instàr, leue aliquid, aut scurrile, ante illum proferre, aut moliri vereantur. Post Philosophiæ, ac Medicæ artis studia, Doctoris tandèm in eâ scientiâ Lauream assequitur: at animus illius iàm à Deo ad meliora, ac præstantiora vocatus, haud quiescit: quare cùm mundana omnia deserere ad solitudinem euolare, Deoque soli vacare, sibi in animo proposuisset; Parentum lachrymis, id ægrè ferentibus, aliquamdiu sibi supersedendum ducit. Tertij tamen Ordinis B. P. Francisci habitum, velut melioris præcursorem, assumit. Medicorum igitur togâ, in Tertij Ordinis habitum commutatâ, à Medici tamen Officio non abstinet, sed ab eo tempore frequentiùs, ac diutiùs orationi insistit, carnem ieiunijs, ac vigilijs domat, corpus flagellis cædit, ac solitaria, ad lachrymas, & ad cœlestium rerum meditationem, loca quærere incipit. Quotidianas curationes tantâ in Pauperes charitate exercet; vt cùm ij pharmaca, ac medicamenta sibi præ inopiâ comparare minimè possunt, panem illis benedicit, qui ab ijs sumptus, medicinæ in his operationem, ac morbi curationem sortiuntur. Stephani quoque Ettorij à Leonissâ, Filium (cui frōs saxi ictu grauiter sauciata fuerat) Signo Crucis adhibito sanat. Post quotidianas curationes, ægrotis impensas, in campestrem quandam Ecclesiam secedere solet, vbi binas, vel ternas in oratione horas insumit, corpus verberibus castigat, ac intempestâ nocte impositam sibi in humeros trabem, quæ Crucem Domini suo pondere referat, per omnes Oppidi Ecclesias raptat. Feruet igitur in Matthæi animo ęternorum amor: quapropter mundo, & Parentibus valedicens, Romam proficiscitur, vbi vitam sibi inter Capucinos eligens, à Bernardino Astensi ad Religionis sinum recipitur. Post Religionis ingressum, nihil graue existimat, quod diuinus amor, ac charitatis in-

cendium illi leue non efficiat: Cumque nullus eo ad omnium virtutum ſtudia ardentior conſpiciatur, duo tamen ſunt, quæ in nouo Tyrone, admiratione potiſſimùm digna ſunt: primum, quod, cùm ætate prouectior, Virque omnibus liberalibus diſciplinis eruditus, ad Religionem acceſſiſſet; eâ tamen animum ſimplicitate imbuit; vt omnem prorſus humanæ ſcientiæ ſenſum exuiſſe videatur. Alterum eſt, quod eam animi ſimplicitatem, humilitatem, modeſtiam, obedientiam, verecundiam, ac cęteras Nouitiatus virtutes,ac inſtituta, tàm auidè deinceps amplectatur, ac mordicus retineat; vt toto vitę ſuo curriculo, nunquàm ab animo deponat: quò fit, vt in morum compoſitione, in ſilentio, in oculorum mortificatione, in loquendo, in agendo, etiam Guardianus exiſtens, eam diſciplinæ formam ſeruet, quam Nouitius ſibi comparauerat. Exacto probationis anno aduerſus carnem bellum adoritur, quam frigore,& nuditate, vnico tantum habitu inter ipſos gelidiſſimos hyemis rigores contentus, proſequitur. Verùm cùm rudioris habitus aſperitas, haud ſibi ad auſteritatem ſufficeret, aſperum ſub eo cilicium, ad genua vſque defluens, gerit, ac prætereà ſub cilicio, catenâ, quæ corpus in ſeruitutem redigat, lumbos præcingit. Nunquàm ſandalijs vſus, nudis pedibus, quacunque anni tempeſtate,niuem,glaciemque premit. Tantâ intereà carnem abſtinentiâ extenuat; vt quotidiana non modò ieiunia colat, quibus ſæpiſſimè nihil præterquàm panis, & aquæ cibum miniſtrat, ſed & ipſam quoque refectionem aliquandò ita contrahit, vt bis tantùm,vel ter,in hebdomadâ, ad victum neceſſaria ſumat. Semel verò, cùm Epiphaniæ Quadrageſimam celebraret, auſterioris ieiunij cupiditate incenſus, S. P. Franciſci exemplo, diu ab omni cibo abſtinet: cùm autem vſque ad decimum ſeptimum diem abſque vllâ corporis(præterquàm Sanctiſſimæ Euchariſtiæ, quam quotidiè deuotiſſimè offerebat) refectione perueniſſet; hic ſubſtitit Vir humilis, nè cum B. P. Franciſco,de ieiunio velle contendere videretur, ſed conſuetâ panis, & aquæ refectione vtitur. His prolixæ noctis vigilię accedunt,quas poſt matutinas Horas potiſſimùm obſeruat, cùm autem in Oratione,aut rerum diuinarum contemplatione eas inſumpſit, breuem tantùm,humi aut ſuper tabulas iacens,corpori ſomnum indulget. Hæc in Matthæo eo maiori admiratione digna erant, quod cùm corpore gracilis, ac naturâ delicatus eſſet; minus tot auſteritatibus aptus eſſe videretur. Spirituale illud exercitium, quod in Dominicæ Crucis memoriam, adhuc ſæcularis inchoauerat, etiam poſt ſuſceptam Religionem pari ſtudio proſequitur; ſæ-

tur; sępe enim cùm id loci ac temporis opportunitas ferret, in profundo ipso noctis silentio surgens, post longam corporis flagellationem, trabem sibi humeris imponebat nudisque pedibus ad Ecclesiam pergens, Christum Dominum, Crucem ad Caluarium deferentem, meditabatur atque interdùm lachrymosis gemitibus Sacram Domini Passionem iuxtà Matthæi Euangelium recitans, deplorabat: quo tempore, haud raro accidit, vt cœlestia quædam lumina à nonnullis conspicerentur, quæ ipsum euntem ac redeuntem comitabantur: Hæc lumina, primùm Leonissæ, à quâdam piâ fœminâ visa fuêre, dum Matthæus, adhuc Tertiarius, pium hoc opus, intempestâ aliquandò nocte præstaret: Cùm autem inter Capucinos hoc ipsum nocte quâdam prosequitur, Sacerdos quidam Manfredus nomine, ex Augustinianorum Familia, Vir pietate eximius, qui Matthæum nonnunquàm pio operi insudantem obseruauerat, se illi comitem adiungit: quo tempore contingit, vt Vir quidam, cui iumenta è stabulo aufugerant, in eos incideret, cui Matthæus, antequàm ab eo de iumentis interrogaretur: Amice, inquit, ne iumenta hâc viâ quæras, illàc perge & reperies. Stupet ille, cùm Matthæum sui itineris causam necdum illi manifestatam, sibi aperire audit: at eò magis deindè obstupuit, cùm ab eo diuulsus, post terga spectaret, pleraque lumina vnà cum Matthæo incedere conspicit. Denique vix ille aliâ, quæ sibi à Matthæo demonstrata fuerat, viâ progredi cœpit, cùm iumenta, quæ amissa lugebat, statim obuia habet. In Nertij quoque Oppido dum huic pio operi Matthæus insudat, trabem ferentem, iterum cœlestia lumina illum sequentia conspiciuntur. Interdùm etiam Dei Seruus graui illo pondere onustus, quò acerbiùs diuinę Passionis dolores in seipso experiatur & maiori pietate opus illud exantlet, seipsum ad sanguinem vsque flagellis cędere consueuit, quò fiebat vt sępè nix, quâ humus in eo itinere tegebatur, sanguineis stillis circumquaque ruberet. Quàm verò hoc religionis opus Deo gratissimum esset, non obscurè testatur, quod è Cœlo Angelos in eo vię curriculo comites adiungat. Cùm autem Matthęus rem Sacram facit, eam tàm ardenter peragit; vt nonnunquàm ex ardentissimo diuinæ charitatis incendio, extra sensus agatur: quod illi aliquandò Narniæ accidit, dùm in Cathedrali Ecclesiâ semel Sacrificium offerret, vbi toto spectante Populo, in extasim raptus, per dimidium horæ spatium sensibus excedit. Virgilium quendam blasphemantem, aliquandò à Dæmone, absens suis precibus liberans eidemque postmodum occurrens, Spiritu Prophetico illius

crimen

crimen aperit, vnde Virgilius diuinâ gratiâ adiutus, vitam, vitia, moresque corrigit. Porrò inter alia Spiritus dona, quæ Altissimus Seruo suo contulit, illud potissimùm erat, quod ad animos conciliandos, & odia extinguenda, è Cœlo datus videretur. Signis etiam, ac Miraculis clarus, cùm ab omnibus velut homo cœlestis haberetur, Leonissæ, quædam Mulier laterum dolore, siue pleuritide correpta grauiter ægrotans, Matthæum intempestâ nocte, graui illo trabis pondere onustum, consuetisque luminibus circumseptum, redeuntem, per familiares accersit: atque vt pro eâ ad Deum preces fundat, obnixè rogat; Is verò cùm ægrotam verbis consolatus esset, Signo Crucis lateri adhibito, statim morbum fugat, laborantemque pristinæ incolumitati restituit. Ibidem cùm tàm multa nix è Cœlo aliquandò cecidisset; vt nulla via à Conuentu ad Oppidum, ad ea, quæ vitæ necessaria sunt, quærenda, pateret: Matthæus diuino Miraculo, Orationibus suis panem, & pulmentum Fratribus impetrat. Germanum fratrem, qui in Minorum Conuentualium Ordine, Concionator erat, in Spiritus feruore, de nimiâ supellectilis pompâ increpans, mirabiliter ad meliorem vitæ frugem prouocat: ita quòd animo in melius mutato, post vnius vel alterius mensis spatium, ad Capucinos transuolauerit. Prophetiæ dono clarus, ac signis illustris, cùm Leonissæ inter potentiores Familias, odia, & simultates grassarentur, accidit; vt cùm mutuis factionibus ad arma concurrentibus, tumultu exorto, teneræ cuidam puellæ, quæ Curtia vocabatur, ob armorum terrorem, qui illius animum inuaserat, os repentè ita distortum fuerit; vt magis ad occiput, quam ad frontem vergeret. Matthæus igitur casum miseratus, os puellæ distortum tangit, manusque contactu in proprium locum restituit; at peius ori puellæ infortunium prænunciat, quod post aliquot tempus reuerà accidit: cùm enim rixa iterum inter partes excitatâ qui hostem bombardæ ictu impetere cupiebat, Iuuenculam antè fores domus sedentem, pro hoste transfixit, osque illius glande perforauit: quo ex vulnere interempta, verum Matthæi de eâ Vaticinium esse comprobauit. Patibulum etiam Puero recenter nato, Spiritu Prophetico præuisum, suâ oratione auertit. Pharmacopola in eâdem Vrbe Mulieri graui morbo laboranti, pharmaca recusāti; Matthæus, panis crustulâ in B.V. lāpade intinctâ, ægrotantem sanat. Aprutij, Cœlestinorum Prouincialem, tàm graui paralysi laborantem, vt os illi monstruosè contortum esset, nullaque remedia (quamuis in vanum) prætermissa fuissent, Signo Crucis os signans, in pristinum locum restituit, atque homi-

nem integrâ salute donat. Antredochi iter faciens, Mulieri vinum suâ oratione impetrat, ac in dolijs multiplicat, rusticoque ægrotanti in agro Leonissensi, aquam in vinum conuertit: quo gustato, mox æger ab infirmitate conualescit. Huius generis quinque alia, tùm Aquilæ, tùm Antredochi Miracula ab eo patrata narrantur, quibus admirabilis huius Viri sanctimonia magis indies apud homines illustrabatur. Veruntamen alia quæ subsequuntur illustriorem procul dubio reddidêre. Nam, vti publicâ Tabellionis fide constat: dùm is in Aquilanâ Vrbe, Conuentus ædificationi præsidet, contigit; vt Rinaldi cuiusdam, Iuris vtriusque Doctoris Filius, qui illi vnicus erat, diem tandem nouissimum clauderet: cuius obitu cùm Pater velut prę dolore insaniens, ferè in desperationem rueret; Matthęus, dùm mortuus adhuc in lecto iaceret, vt Patris dolorem leniret, à Propinquis vocatur; qui illius casum miseratus, vbi cunctos è cubiculo egredi compulit, positis genibus diutiùs pro defuncto orat: tandèm ab Oratione surgens, cùm defunctum Crucis Signo consignasset, eundem ad vitam reuocat: factumque ita euulgatur; vt non modò Patrem, sed & Vrbem totam testem habuerit. Huic quoque simile accidit, quod in eâdem Vrbe contigit. Cùm enim Mulieris cuiusdam viduæ Filius, qui Matris canitiem suis laboribus subleuabat, morte sublatus fuisset; flebat irremediabilibus lachrymis Mater, ad quam cùm Matthæus cõsolator accessisset, illa S. Viri pedibus prouoluta summis eũ precibus, ac lachrymis rogat, vt mortuo Filio vitam reddat: recusat ille, seque peccatorem affirmat: insistit illa, viduamque etiam lachrymantem Dominum repulisse asserit, cuius Filium è sepulchro reuocauit; Stetit Matthæus, & Viduæ vices miseratus, ad defunctum pergit, genua flectit, orat, mortuum Signo Crucis benedicit, rursumque ad lucem reuocat, atque indè festinatò discedit: defunctus verò rediuiuus surgens, cùm supplices manus ad Cœlum tetendisset, Matri inquit: Deo gratias agamus, qui per huius S. Serui sui merita, mihi vitam reddidit: resqúe vbique per Vrbem diffamata fuit. Tertium quoque in eâdem Vrbe mortuum Anno 1541. ad viuos reuocat. Paulus enim quidam Aquilæ erat, Vir pius, ac Capucinorum cumprimis deuotus, qui cùm vnicum Filium charissimum haberet, is aliquandò in morbum incidit, ac tandem inter Parentum manus expirat. Tantus igitur ob Filij obitum, vtrumque Parentem dolor inuadit; vt nec cibum sumere, nec mœroris solatia vlla capere vellent. Interim Propinqui, dùm funus defuncto parant, Matthæum accersendum curant, vt mœstissimis Paren-

tibus

tibus aliquid consolationis impertiretur; conuolat ad pium opus Matthæus, ac domum ingressus, cùm plurimam lugentium turbam videret cunctis silentium indicens, mox in secretum se cubiculum confert: vbi diutiùs orans, postremò ab oratione surgit, cumque ad defunctum Adolescentem reuersus, vniuersos hilari vultu salutasset: Quid ploratis, inquit, non est mortuus Adolescens, sed dormit: tũ ad mortuum accedens, vbi illum tenerrimè amplexatus est, Signo Crucis benedicit. Adolescens verò, cùm rursùs huius vitæ vsurâ, diuinâ virtute frui cœpisset; oculos aperit, ac rediuiuus, Parentes, ac circumstantem turbam ad Dei laudes, quas ille prior exorsus est, celebrandas prouocat. Didacum quoque Hieronymi Cerquæ, Aquilanæ Arcis Præfecti Filium, extremo conflictu, cum morte colluctantem, post Orationem, Patri incolumem reddit. Alterum quoque, vndarum vi raptum, ipsius opem in summo vitæ discrimine efflagitantem, absens à periculo liberat: isque se repentè in alterã Fluminis ripam delatum conspicit. Aliquandò etiam cum Socio Leonissam iter faciens, imbre vndique è Cœlo cadente, ne pluuiæ quidem stilla ipsum contingit, quamuis aquæ propter imbrium copiam, vndique exundarent. Cùm igitur Deus, Seruum suum, quem ad gratiæ dona vocauerat, quem Fide, & præclaris operibus iustificauerat, tantâ quoque Miraculorum dignitate, ac splendore magnificasset; vt eum Vniuersi, velut cœlestem hominem prædicarent, & venerarentur. Postremò eum glorificare, & Coronâ donare statuit. Quapropter cùm semel in oratione defixus, ad cœlestes diuinæ charitatis amplexus anhelat, breui, Dominus, Corporis dissolutionem illi futuram ostendit. Paulò igitur post in languorem incidit, cumque eo morbo diutiùs ægrotaret, ab Aquilanæ Arcis Præfecto, cuius Filium à funeribus reuocauerat, in quoddam Castrum Medicorum consilio transmigrare cogitur: eâ porrò loci mutatione, cùm necdùm morbi vis remitteretur, sed potiùs aucta in peius proficeret, iterùm Aquilam redire compellitur. Intereà, qui ab Aquilanæ Arcis Præfecto missi fuerant, vt Matthæum, equo impositum, Aquilam reducerent, Dei Virum rogabant, vt equi beneficio frueretur: reluctabatur Matthæus: Neque enim decet, aiebat, eum, qui toto suo Religionis curriculo, viuens pedester incessit, nunc moribundum equitare. Cùm verò illi cogerent, inuitumque ad ephippium raperent: Agite, inquit, quod vultis, nàm frustrà in id adnitimini, Deo enim id minimè gratum est, quod ipso rerum experimento percipietis. Itaque cùm Virum Dei, equo imposuissent, en extemplò frænum ex ore

equi dilabitur, habenæ dissoluuntur, perfringitur cingulum, antilena dissoluuntur, vniuersaque humi prolabuntur. Quamobrem, qui aderant facto perterriti, Dei Seruum ex equo deponunt: cumque pedester progredi non valeret, sellâ gestatoriâ collocatum, Aquilam perducunt. Hic igitur Vir Dei, cùm se ad vitæ occasum properantem cerneret, omnibus se Sacramentis muniri curat: tandemque horâ obitus sui prænuntiatâ, fœlix ad Dominũ migrat. Porrò vix Anima mortale corpus deposuerat, cùm eâdem horâ pleraque circà pinnaculum Templi S. Bernardini lumina è Cœlo apparent, quæ gloriosum illius transitum declarãt. Igitur cùm alterâ die Corpus in Sepulchro conditum esset, plurima statim in eos, qui ad ipsius opem confugientes, illius Sepulchrum visitabant, Dei Miracula coruscare cœperunt: Quorum tanta copia fuit, vt & votiuas Tabellas pendere, diuquè lampadem ante ipsius Sepulchrum ardere permissum fuerit. Quò factum est, vt neque alio, præterquàm B. Matthæi nomine in Vrbe, & Aquilano agro appellaretur. Post huius S. Viri obitum, atque eâdem, vt putatur, horâ, quâ is ex humanis excesserat, pia quædam Mulier, Leonissæ, dum orat, in mentis excessum rapta, Matthæum ornatissimo Palatio donatum, atque in magnifico quodam Throno gloriosè sedentem conspicit, qui statim ex illius oculis euanuit. Alteri quoque deuotæ Fœminæ, quæ ipsius merita ad masculinam prolem consequendam, inuocauerat, post mortem visus est, masculum illi pollicens: quo deinceps post breue tempus potita est. Post aliquod verò tempus, percrescentibus Miraculis, quæ ad S. huius Viri Sepulchrum patrabantur, cùm Arcis Aquilanę Pręfectus, qui Viro deuotissimus erat, tumulum aperiri impetrasset, candidum in ipsius ore Lilium procreatum, ab omnibus conspicitur, ex quo suauissimus planè cœlestis odor emanabat. Obijt Vir Sanctus Anno 1553.

FRA-

FRATER LVCAS NARINVS FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS.

FRATRIS LVCÆ NARINI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER LVCAS Narinus Sacerdos, multarum virtutum gloriâ illustris, humilitate sublimis, charitate præstans, ac cæteris corporis castigationibus præcellens, præsertim verò rerum diuinarum contēplatione insignis, in eâ plerasque à Deo reuelationes accipit: inter quas ea numeratur, cùm diuinitus illi reuelatum fuit, Cacodæmones aduersus Religionis propagationem conuentum collegisse, in quo ab ijs decretum fuerat, vt Nouitios omnes Siculæ Prouinciæ à Religione expellerent: quod cùm ipse didicisset, protinùs ad cunctos Nouitiorum Magistros epistolas dedit, quibus illos huius Tartarei consilij certiores reddebat: quod sanè haud parum illis contulit, quò maiori diligentiâ Nouitios à Diabolicis technis liberos seruarent. Cùm semel etiam in Conuentu Ennæ, seu Castri Ioannis, Guardiani munere fungens, noctu in Ecclesiâ orat; Dæmonem nigrâ, ac talari veste Ecclesiam introeuntem videt, qui Fratris cuiusdam humero inniti incipiebat, quem cùm is baculo, quo fulciebatur percussisset, Dæmon aufugit. Hoc quippè Deus, ob innumera quæ de Tartareo hoste trophæa reuexerat, illum dono cohonestauerat, vt Dæmonum consilia sepissimè cerneret, quò faciliùs alijs doctrinâ, & oratione opitulari posset. Tanta igitur erat huius Viri sanctitas; vt cùm eam Dæmones ferre non possent, sæpè è gradibus eum deijcerent. Cumque semel Gibelmannæ aliquandò Conuentum moderaretur, Dæmonis operâ ex alto Ecclesiæ culmine in terram collapsus, vtraque crura confringit: quo casu cùm grauissimo dolore cruciaretur, tametsi illud patienter ferret, vis tamen doloris eum ad aliquos gemitus edendos compellebat. Cui Christus Cruce onustus apparens, his eum aliquandò verbis affatur: Luca, quisnam acrior dolor fuit, tuusne, quem in cruribus sustines, an meus, quem sub hoc Crucis onere pertuli? Cui Lucas, tuus certè, bone Iesu, cui nec meus quidem vllo modo comparandus est, vtinam tuo quoque dolore fruar! Christus autem discedens, suâ benedictione, omnem illi doloris sensum abstulit. Colico aliàs quoque dolore, in Conuentu Tirancensi grauiter cruciatus, cùm in eo B. P.

Francisci opem humiliter implorasset, B. Pater illi visibiliter apparens, dolorisque locum manu contingens, ab eo illum languore liberum reddit. Alio quoque tempore, cùm iter faciens, flumen traijceret, à rapido illius cursu manifesto naufragio deorsum trahebatur: quo in discrimine, cùm ad B. P. Franciscum animum, verbaque dirigens, dixisset: Nosti B. P. quoniam non spontè, sed ex obedientiâ hoc iter suscepi, & ecce nunc aquis submergor: vix hæc prolocutus fuerat, cùm statim se ad alteram fluminis ripam delatum conspicit. Atque hæc quidem in Dei Seruum beneuolentiæ signa fuêre, quibus illum variè afflictum consolabatur. At sanè mirabiliora sunt, quæ ad Serui sui Sanctitatem demonstrandam, diuina per eum virtus operabatur. Contigit enim aliquandò, vt vrceoli vitrei qui Missæ ministerio inseruiebant, Æditui incuriâ, humi decidentes, confringerentur: Æditus verò, eo magis lapsu cruciabatur, quòd alij eorum loco subrogandi haud sibi eo tempore superessent: quod cùm Viro Dei, qui etiamnum eo mane Missam celebraturus erat, renunciatum fuisset; Æditus inquit: Quid turbaris modicæ fidei? Vrceolorum ad me fragmenta adfer: quæ cùm suis locis aptè copulasset, Signo Crucis adhibito, integros illos Æditus restituit. Post hæc cùm Leontium profectus fuisset, Mulier quædam, quæ iam diu paralysi laborauerat, cumprimùm S. Viri aduentum in Vrbem percœpit, à Guardiano postulat, vt Lucæ tantùm semel præsentiâ frui liceat: re à Guardiano impetrata, cùm Lucas ad ægrotantem peruenisset multamque cum eo propinquorum turbam, quæ ad eam visitandam confluxerat, offenderet; ab eâ percunctatur: quàm benè se habeat, quisúe illam morbus affligat: respondet languida, diutinâ se paralysi laborare: cui Lucas: Nequaquam ita erit, benè valebis, si Deo placuerit: quam Vir Dei Signo Crucis obsignans, protinùs incolumis è strato surgit, atque à paralysi se prorsùs liberam sentit. In Oppido Ennæ extremo agone conflictabatur, Adolescens Nobilis cuiusdam Fœminæ Filius, quæ cùm Capucinorum Ordinē haud vulgari beneuolentiâ complecteretur, moribundum Filium Fratrum precibus impensiùs commendauerat, iamque eò lethalis morbus Adolescentem adegerat, vt desperatâ valetudine, supremus duntaxat illius vitæ exitus exspectaretur. Noctu igitur dum Mater Filio morienti mœsta assistit, moribundus ad Matrem conuersus, ait: Mater, an non animaduertis, Patres istos Capucinos, iàm dudum genu flexos orare, roga vt surgant, ac paululùm quiescant. Cui Mater: Nulli, inquit, Fili mi, hìc Capucini orantes sunt. Rem tamen altiùs a-

nimo

nimo considerans, nouâ de Filij salute spe conceptâ, statim ad Capucinos nuntium mittit, qui Guardianum rogaret, vt Fratrem Lucam, qui tunc in eo Conuentu degebat, quamprimùm ad ęgrotum mitteret: venit Lucas, & cùm iuxtà ęgrotum sedisset, placidis illum verbis consolatur, aquam sibi iubet afferri, quam Signo Crucis benedicit, ęgrotantemque Adolescentem monet, vt Salutationem Angelicam deuotè recitet: quâ ab eo persolutâ, aquam illi potandam prębet, ac eâ vix haustâ, repentè adolescens, à lethali morbo conualescit, è strato surgit, ac postridiè per Vrbem incolumis incedit. His tàm illustribus Sanctitatis testimonijs à Deo probatus, tandèm Vir Dei mortalis vitę stadio decurso, agoneque fœliciter consummato, sempiternę, vti piè credimus, fœlicitatis brauium assequitur. Anno 1555.

FRATRIS LVDOVICI FVLGINATIS, PRÆDICATORIS, ET GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER LVDOVICVS Fulginas, Concionator, decem, & octo annos natus, vt mundi pericula declinet, sęculo post terga relicto, ad Minorum Obseruantium Ordinem confugit, in eoque per aliquot annos sanctè conuersatus, Regularis obseruantię studio ductus, sub Ludouico Forosemproniano ad Capucinos transuolat, à quo, ad Reformationis gremium receptus, & in Picentem Prouinciam transmissus, magna ibi, tùm in Regulę obseruantiâ, tùm in omni virtutum genere incrementa dat; Vir mediocris doctrinæ, verùm tàm ingenti animi pietate, ac charitate præditus existit; vt ob id maximè à Ludouico concionandi Munus accipiat, in quo adeò suâ simplicitate præcellit, vt Oppida & copiosæ Populorum turbæ ad 4. & 5. hominum millia interdum excrescentes, ad eum audiendum confluant. Post Concionem, vt summam paupertatem, quam animo insculptam gerit, factis ostendat; communem mensam, quæ illi offertur, à nullo accipiens, stipe ostiatim emendicatâ, cum Socio ad syluam secedere solet, vbi pane, & aquâ, vt plurimùm victitans, admirabilem inter homines vitam ducit. Tàm in seipsum rigidus existit; vt hispido habitu nedũ contẽtus, sub eo quoque asperum cilicium gerat: nudis semper pedibus quocũque tempore, absque sandalijs ambulet; quotidiana ieiunia colat,

pulmento & carnibus nunquàm vescatur, herbas verò tantùm, & legumina interdùm sibi ad victum adhibeat. Cùm autem Anachoretarum vitam, atque austeritatem summo studio sibi prosequendam præstituisset, quo tempore in Conuentu Collis Pepi, Guardiani officio fungitur, sæpè cum Fratre Ioanne Ancinianensi, in quædam veteris cuiusdam Cœnobij (quod S. Apollinaris appellabatur) antra solitaria secedens, ibi, bis tantùm, vel ter in hebdomadâ, panis, & aquæ cibo reficitur: reliquam temporis partem, vel in diuinis colloquijs, vel in rerum cœlestium contemplatione conferens, in eâ sensibus nonnunquàm ita abstrahitur; vt nec quid circà ipsum agatur, aduertat, sed fixos ferè semper in Cœlum oculos, absque palpitatione teneat. Sæpè etiam in Anno, Christi Domini flagellationem, quinque horarum spatio productam, vt Dominicæ Passionis mortificationem in se ipso referat, exercet. Denique cùm Dei Seruus, tot, ac tantis virtutibus floreret, sibi tamen semper inutilis esse videbatur, neque vnquàm se Dei opus incepisse, conquerebatur. In Vmbriæ Prouinciam profectus, cùm aliquot ibi annos in summâ vitæ austeritate, orationis assiduitate, ac perfectâ Regulæ obseruantiâ transegisset, ad laborum præmia à Domino vocatur: Fulginijqúe colico dolore correptus, Deo spiritum reddit. Post huius S. Viri obitum, iam vigesimus annus effluxerat, cùm Fratres ipsius ossa quærentes, vt ea in nouum Monasterium transferrent, Ludouici corpus, tàm vndique integrum, ac recens apparuit; vt eo die vitâ functus videretur: quò sanè cunctis haud obscurè innotuit, quàm illustrem gloriæ coronam eximius hic Dei Seruus, in Cœlo, à Deo consecutus fuerit. Obijt Anno 1557.

FRATER IOSEPHVS A COLLEAMATO FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

FRATRIS IOSEPHI à COLLEAMATO GVARDIANI, ET MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

RATER IOSEPHVS à Colleamato, pijs Parentibus ortus, quædam Religionis ſemina in ipsâ pueritia, intus in animo à Deo inſita accipit: quæ cùm illum à puerilibus iocis abſtrahunt, ad res diuinas, & orationem ſuauiter compellunt. Puerulus adhuc indicta ab Eccleſiâ ieiunia obſeruat, iurantes abhorret, pauperibus mirum in modum commiſeretur; tantam tandem, talemqúe in moribus grauitatem præfert; vt immaturâ grauitate, ætas ſeipſam ſuperare, ac præcoci ſenio aſpergi videatur. Adoleſcente verò ætate, ne pretioſus tum puritatis, tum Virginitatis theſaurus, quem hactenus ſollicitè cuſtodierat, in certum diſcrimen raperetur, in Minorum Obſeruantium Ordine, ſeipſum Deo conſecrare feſtinat. At cùm altero pede venenatâ ſpinâ transfixo, ab eo vulnere conualeſcere non poſſet, ad ſæculum remeare cogitur. Porrò ad ſuos reuerſus, vt liberiùs Deo vacet, in quandam agreſtem domum, Sacræ cuidam S. Annæ Ædi propinquam, ſecedit: in quâ ab hominum conſortio ſemotus, cœleſtem in rerum diuinarum contemplatione vitam agit. At erumpente tunc noua Capucinorum Reformatione, mundo, ac mundanis omnibus valedicturus, ad Ludouicum Foroſempronianum accedit: qui cùm feruidum ipſius animum agnouiſſet, eidem ſignificat, ſi Ordinem ingredi velit, vniuerſa (ne induſio quidem ſibi relicto) illi deſerenda eſſe. His auditis, Adoleſcens, protinùs domum rediens, diuinoque Spiritu accenſus, quaſi verbotenus Ludouico parendum eſſet, erutis veſtibus, detractis calceis, ipſoque induſio abiecto, cùm vix linteolum ſibi ad verenda obtegenda reliquiſſet, nudus coram Patre, & Matre apparens, ab ijs genuflexus, benedictionem petit, eodemque modo ſe coram Ludouico ſiſtens, ab eo Religionis habitu donatur, ſextumque inter primœuos illos Capucinorum Patres, ac Religionis ſatores locum ſibi vendicat. Probationis annum, Ioſephus, inter montes & nemora, perſecutione vndique in Reformationem graſſante, peragit: vbi, cùm interdùm vix pane ad ſuſtentationem neceſſario fruitur, corpori quidem aſperri-

mum, at animo ſuauiſſimum inter cœleſtes diuinæ contemplationis delicias, vitæ genus ducit. Dum autem ſemel in itinere rerum diuinarum contemplationi incumbit Socioſque præcedit nullaque ijs annona eſſet, quâ victus neceſſitati ſubuenire poſſent, ab Angelo geminos panes accipit. Solo habitu atque tunica, toto vitæ curriculo contentus, vix vllo vnquàm tempore, ne gelidiſſimâ quidem hyeme, ad ignem accedit: meliores ſibi prunas, quibus animo calefieret; ex oratione & diuini amoris incendio, quàm ex conflagrantibus faſciculis, quærens. Quotidianis quoque ieiunijs corpus extenuans, B. P. Franciſci inedias, velut legitimo ſempiterno, ieiunat. Dæmonibus illum ab oratione auocare conantibus, inuictus Chriſti pugil fortius aduerſus ſtygium hoſtem dimicans, glorioſa indies de eo trophæa, diuinâ virtute, reportat. Defunctorum, officium ad animarum, quę purgationis pœnas luunt, ſuffragium quotidiè perſoluit. Fratrum, atque Sęcularium hominum conſortia fugiens ad ſolitaria loca lubens ſecedit: vbi brachijs in Crucis modum protenſis, vt plurimùm Dominum orat. Humilitate, obſequio, animi ſubmiſſione, ac morum facilitate, eam apud omnes ſibi beneuolentiam conciliat; vt ab omnibus Orbis Fidelitas nuncupetur. E Generalibus Comitijs, quę Neapoli Anno 1549. celebrata fuerant, cum alijs octo Fratribus rediens, cunctis ferè prę inediâ deficientibus, geminos iterùm ab Angelo panes accipit: quos cùm in fruſta conſcidiſſet, cuncti ex eis abundè ad voluptatem ſumentes, ad ſaturitatem vſque reficiuntur. Cùm verò Conuentum, qui inter Sentini Noui Montes iacet, aliquandò moderatur, vberrimâ è Cœlo niue delapsâ, ita vt viæ omnes ad mendicationem Fratribus interciperentur, neque vlla humani ſubſidij ſpes illis relicta eſſet; Vir Dei ad diuinæ prouidentiæ theſaurum confugiens, Fratres ad diuinam opem efflagitandam prouocat: & ecce confeſtim ingens fragor è propinquo monte, velut rupis exciſæ auditur, ſtatimque Fratres ad Conuentus ianuam conuolant, vt periculum, ſi quod eſt, deuitent. Porrò oſtio aperto, nihil præter prægrandem ſaccum pane refertum, è Cœlo miniſtratum, inueniunt. Huius Viri ſanctitatem, Deus plurimis Miraculis teſtatam eſſe voluit; ex quibus multis præteritis, nonnulla placet referre. Atque inprimis Operarium quendam febricitantem, vt ligna Conuentus vſui præſcindere valeat, à febre liberat. Cumque in Conuentu Foroſempronij, Guardiani munus adminiſtrat, Mulieri iam quatriduo grauiſſimis partus doloribus vexatæ, ſummoque in vitæ diſcrimine verſanti, incolumitatem impetrat, Maritoque ipſius

Spiritu Prophetico, Vxorem masculum peperisse nunciat. Telã Sorori, suâ oratione multiplicat. Alteri Mulieri quæ cùm nihil apud se telæ reliquum, præter lini fasciculum haberet, Viro Dei tamen telam ab eo postulanti, cùm partem tradidisset, posteà diuinâ virtute, eidem instauratam reddit. Iosepho ægrotante, in illius subsidium vini dolium, vino vacuum, diuinâ virtute, plenum reperitur. Camerini, leprosum Signo Crucis sanat. Illud quoque memoriâ dignum est, quod Fabriani, toto spectante Populo, Dei virtus ad Serui sui commendationem ostendit. Cùm enim is eleëmosynam Patriæ more, Capucinis consueto, in Vrbis plateâ petit, Puer, qui Iosephi vocem persenserat. Cùm è domus fenestrâ longius corpus protendit; ab eâ dilapsus, caput in stratum lapidem ita collidit; vt eo in duas partes desciso, cerebrum flueret: mox vniuersi ad Puerum accurrunt, frustraqúe remedia parant, collisionis enim vulnus & sanguis vndique fluens, cùm omne medicamentum respuerent, proximum Puero interitum minabantur. Inter hæc, Iosephus aduentans, miserandum Pueri casum percipit statimque ad eum accedens, caput vtrâque manu constringit disiunctasque partes copulans, Signum Crucis, bis terque, super eas multiplicat. Prôh, mirabilis Dei Virtus! defluens protinùs sanguis sistitur, capitis partes intimè, vti prius, connectuntur, Puer velut è somno excitatur atque in omnium oculis surgit incolumis. Neque illud postremò prætereundum, quod, cùm Fratris sui Filia, adhuc paruula, clauda, gibbosa ac tot corporis incommodis affecta esset, vt Mater aliquandò, cum Iosepho conquereretur, eam neque mundo neque Deo aut vllius cultui ob deformitatem aptam esse: eam verò, vbi Vir Dei consolatus esset, paruulam in sinum accipit, quasi ei ablandiri vellet, latera contrectat, humeros componit, tibias æquat ac Signo Crucis consignat: quod, cùm bis vel ter præstitisset, paruula è sinu demissa, protinùs rectà progredi ac integrâ valetudine frui cœpit. Illis, & plerisqúe alijs diuinæ virtutis testimonijs, cùm Iosephi sanctimonia omnibus probata esset, in Conuentu Forosempronij, Guardiani & Magistri Nouitiorum munus gerens, cùm supremæ retributionis diem sibi imminere Deo reuelante, percepisset; cuidam Nouitio alijsque haud obscurè significat. Posthæc verò cùm consuetâ noctis horâ, Orationi incumbit, en ingens pituitæ cumulus è cerebro fluens; illius repentè fauces occupat: huic cùm febris successisset, Medicus morbum paruipendens, breui illi incolumitatem pollicetur. Cui Iosephus, Falleris, ait, nec quod in morbo diuinum est, agno-

ſcis, quid pharmaca ad incolumitatem paras? para Morituro ſepulchrum, hæc enim ægritudo, ſupremum mihi ex Dei decreto, diem indicit. Quamobrem, Sacramentis ſummâ religione ſuſceptis, ad Domini occurſum ſummis ſuſpirijs anhelans, vbi circumfuſos Fratres ſalutaribus monitis inſtruxit, tandem obdormiens, in Dei ſinum, vt creditur, coronandus concedit. Poſt huius S. Viri obitum, cùm Fratres ob communem ſanctitatis opinionem, de eo apud omnes conceptam; vererentur, ne euulgato ipſius tranſitu, nimia Populi frequentia in eos exundaret, perſolutis illi ante lucem funeribus, Corpus in commune ſepulchrum condendum, curant: At minimùm ea diligentia profuit; nam manè Populis vndique ex Vrbe erumpentibus, ac tumultuantibus, Corpus extumulare atque exoſculandum, in publicum proferre compelluntur. Porrò Ioſephi facies poſt obitum pulchrior, quàm cùm viueret, apparet: genæ enim non ſquallidæ, aut pallentes, ſed rubore perfuſæ conſpiciuntur. Tumulato itaque iterũ Corpore poſt 4. ſepulturæ dies, domus Superior, Ioſephi corpus, in alterum tumulum, in quo duo alij Fratres Ioſephi Socij, ſimul in eodem Sarcophago occluſi iacebant, inferre cogitat: reluctantur Fratres, ſarcophagumqúe tam anguſtum eſſe affirmant, vt tres haudquaquam capere poſſet: vincit tamen Deo volente, Superioris ſententia, quapropter aperto Sarcophago, duo illa mortuorum Fratrum corpora ad arcæ latera ſeceſſiſſe, mediumqúe Ioſephi Corpori locum reliquiſſe animaduertunt. Cùm igitur inter ea medium, Ioſephi corpus, collocatum eſſet, protinus tam ſuauis ex Ioſephi, & aliorum corporibus odor diffundi cœpit; vt ſæculares homines ad Eccleſiam conuenientes, eum abſque dubio è tumulo emanare perciperent. Obijt Vir Sanctus.

Anno 1557.

FRA-

FRATER BERNARDINVS A BALBANO FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS.

FRATRIS BERNARDINI, à BALBANO, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDINVS à Balbano, doctrinâ, & prędicatione clarus, velut nouus Apostolus, multas Apulię, Calabrię, ac Salentinorum Vrbes, Euangelio percurrit. Hic autem, dum vitę austeritatem, abstinentiam, ac morum sanctimoniam, cum Dei Verbo coniungit, plurimam, ad hominum animos ad pœnitentiam prouocandos, à Deo vim assequitur. In Catholicâ Fide tuendâ, ac propagandâ acerrimus, Hęreticos tàm strenuè insequitur; vt, cùm Aletij apud Salentinos, Dei Verbum disseminat, exortam ibi Hęreticorum sectam, non sine vitę periculo, vi prędicationis extinguat. Cumqúe semel peractâ Concione, ad Conuentum rediret, en Stannearius ex insidijs erumpens Bernardinum ferro aggreditur, atque interficere conatur. At Bernardinus, nihil periculum veritus, inermis, aggredientem, diuinitùs stupore perculsum, apprehendit, ferrumque de manu eripit: qui facto obstupescens, animo, ad sua confusus, ac perterritus redit. Quàm verò illius prædicatio Deo grata, ac Spiritu S. plena esset, illud profectò indicat, quod eo prædicante, sæpè candidissima Columba, circa eum volitans, conspicitur, quæ tandem in ipsius capite quiescere videtur. Vnde Verba illius non ab humano, sed à diuino Spiritu profecta creduntur. Tam præclarâ quoque Bernardinus Dei luce perfunditur; vt eâ interdùm quæ longius absunt, conspectet, & quæ cæteris occulta sunt, diuinâ illi virtute pandantur. Dùm semel Cosentiæ Dei Verbum disseminat, Matris obitus illi inter prædicandum à Deo reuelatur, quem cùm is eodem tempore auditoribus indicasset, Populum excitat, vt pro eâ Dominicam Orationem, cũ Salutatione Angelicâ, Deo persoluat. Dũ Anno 1554. Potentiæ Conuentum, Guardianus administrat, quo tempore ob ingentem niuis copiam (quæ vias omnes intercluserat, quò minus ad Oppidum pro eleëmosyna accedere valeret) Familia omni victus prouisione destituta, in summo vitæ discrimine versabatur: Bernardinus verò cunctos ad Dei misericordiam confugere, neque vllâ ratione de ipsius ope illis desperandum esse monet. Nocte igitur cùm de more ad matutinas Horas

surrexis-

ſurrexiſſent Dominoqúe Pſalmos decantarẽt; En Frater Vitus, Laicus, qui in Eccleſiam oraturus receſſerat, ingentem calathum, pane recenti plenum, in Altari collocatũ cernit. Quo ille admiratus, cùm rem ad Guardianum detuliſſet, ei ipſe ſilentium indicens, matutinas Horas vſque ad finem perſoluit: tùm ad Altare cum reliquis accedẽs, cœleſtem annonam à Deo miſſam videt, ac Hymnum Te Deum laudamus, omnes vno ore perſonantes, Dei benignitatem diuinis laudibus efferunt. Coſentiæ tandem cùm grauiſſimè ægrotans, iam extremo agone cum morte colluctaretur, ab humani generis hoſte, de Sanctiſſimæ Trinitatis Myſterio tentari incipit, quo tempore cùm lingua effari non poſſet, nunc tres, nunc vnum tantummodò digitum altiùs extollens; Perſonarum Trinitatem, cum eſſentiæ vnitate coniunctam, eo ſigno palam profitetur. In ipsâ verò ſui tranſitus horâ, Frater quidam, virtute præclarus, qui in Romano Conuentu moribundus iacebat, cùm Bernardini Animam Cœlum ſcandentẽ conſpiceret, protinùs exclamare cœpit: Exſpecta Bernardine, expecta, donec & ego tecum veniam. His verbis præſens aderat, quidam Romanæ Curiæ Prælatus, qui, cùm morientem interrogaſſet, quemnam ille his verbis innueret, reſpondit: En modò Bernardini à Balbano Anima Cœlum conſcendit quam & ego, Deo iubente, ſequor. Quo dicto, is quoque Deo Animam reddit. Sũmâ porrò diligentiâ tunc ab eo Prælato agitur, vt certo nuncio, Bernardini à Balbano obitus hora, ac momentum ſibi perſpectum fiat: quod illud planè eſſe comperit, in quo alter Romæ diem ſuum obierat. Nõnulla hic Seruus Dei deuotiſſima, ac omni pietate refertiſſima, opuſcula edit: in his ſunt Methodus orandi. Libellus de prædeſtinatione. Meditationes de Vitâ Chriſti. De 9. effuſionibus Sanguinis Chriſti. De 7. Regulis benè viuendi: atque alia quæ etiamnùm inter hominum manus verſantur. Obijt Anno 1558.

FRATER PAVLVS de ARENARIO, GVARDIANVS, ABSTINENTIA ILLVSTRIS.

RATER PAVLVS de Arenario, Scandriliæ Conuentus Guardianus, Vir omnium virtutum ornatiſſimus, ac tàm ſingularis abſtinentiæ, vt per aliquot annos, quotidiano victui, vnum tantùm, vel duo ad ſummum leguminum pugilla, & aquam adhibeat, cunctaque temporum ſpatia ſibi ad o-

randum data existimet. In eodem Conuentu maximam coruorum, miræ magnitudinis, ac horribilis aspectus, multitudinem; hortum, tecta, arboresqúe implentem, horridoqúe strepitu crocitantem conspicit, Dæmones: Fratribus insidiantes, esse, diuinâ reuelatione, dū orat, accipit: quos suo consilio, prudentiâ, & oratione fugat, ita quod maximo cum strepitu abeuntes, rostra, vnguesqúe in mutuam cædem conuertentes, se ipsas discerperent, volatuqúe celerrimo in propinquam vallem præcipites secederent. Obijt Anno 1558.

FRATER PETRVS A MARTINA FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS

FRATRIS PETRI à MARTINA GVARDIANI, & MAGISTRI NOVITIORVM *VITA, ET GESTA.*

FRATER PETRVS à Martinâ, honestis Parentibus progenitus, cùm ad iuuentam peruenisset, fortè accidit, vt rixâ cum Riuali excitatâ, ab eo haud leue vulnus acciperet. Interea verò dum Physicorum opera vulneris curationi vacatur, is varia animæ, corporisque pericula, mente obuersans, animi vulnus curare cogitat. Quare Hoste accersito, vltrò illi iniuriam, atque illata damna condonat, veniamque vicissim ab eo quærens, priorem cum eo amicitiam instaurat. Tùm secum de cauendis mundanæ conuersationis periculis, consilium init, illudque integrè, dum à vulnere conualescit, exequitur. Tum in Minorum Obseruantium Familiam asscribi festinat. Paucos in eâ Religione annos exigit, cùm ad perfectiorem Regulæ obseruantiam anhelans, iam Sacerdotio inunctus, ad Capucinos se confert: vbi tàm præclarum, in sui abiectione, humilitate, abstinentiâ, austerioris vitæ cultu, perpetuâ oratione, charitate, *ac cæteris Virtutibus omnibus, vitæ Tyrocinium instituit*, atque ad *eum perfectionis apicem conscendit; vt apud omnes ipsius sanctitatis* opinione percrebescente, frequentissimè illi Nouitiorum cura, & institutio à Patribus credatur. Mira huius S. Viri in educandis, ac instruendis Nouitijs diligentia, ac sollicitudo elucet: quam cùm molestissimè Sathanas ferret, ipsum sæpissimè sub visibili formâ molestat, Sacra celebrantem perturbare conatur, frequenterque Dei Seruum (Deo idipsum ad maiorem ipsius perfectionem, & coronam permittente) verberibus & flagellis oppetit. Verùm nec minus Petrus in Dæmonem agit, cùm eum duriùs suis orationibus flagellat, atque ex hominum tùm animis, tùm corporibus pellit, quod pluribus exemplis comprobatum fuit. Nihil Seruo Dei iucundius, nihil frequentius, quàm orationis studium est, in quâ rerum diuinarum sibi arcana ex Dei benignitate panduntur, præstantissimisqúe Dei donis potitur. Dum semel in Conuentu Budiorum, Guardiani, & Magistri Nouitiorum munus obit, quâdam die sub vesperum, Eleëmosynarij è mendicatione redeuntes, ab eo benedictionem quæ-

runt; Petrum in Ecclesiâ orantem, & candidissimâ nube septum conspiciunt, quo illis planè indicaretur, ipsius tunc mentem totam in diuinæ lucis caliginem transfusam esse. Hinc sæpè fit, vt Deo reuelante, pleraque occulta agnoscat, ac nonnunquàm futura prænuntiet. In Conuentu Potentiæ, Guardianus existens, quodam mane cum Fratribus in Choro primam Horam persoluens, ex diuinâ reuelatione accipit, nonnullos homines qui mutuas inter se simultates gerebant, haud longè à Conuentu, strictis ensibus, ad necem vsque digladiari; Quamobrem mox intermissâ Horâ, Fratres compellit, vt eò omnes confestim accedant, mutuamque illam cladem auertant: Eamus, inquit, Filij, ne vereamur, cœptum Dei opus, vt tantum scelus impediamus, deserere. Etenim, Deo gratius est, tot animas Orco eripere, quàm ipsi laudes, ijs neglectis, persoluere. Ad locum igitur festinant, digladiantes homines offendunt, quos Vir Sanctus, non modò à mutuâ internecione auocat, verùm & ad reconciliationem, reciprocamque beneuolentiam compellit. In eodem Conuentu, cùm semel aditus omnis ad mendicationem magnâ niuis copiâ obstructus esset, Fratresque extremâ victus inopiâ laborarent, Petrus Guardianus, omnes ad Deum iubet confugere, & ab illius prouidentiâ pendere: adhuc orationi instant, cùm ianua pulsatur, mulusque pane, & vino, & alijs onustus in ipso ostij limine cernitur, cuius cùm nec vestigia in niue conspiciuntur, neque vnde eò appulerit, cuiquam exploratum esset; manifestum diuinæ liberalitatis Miraculum *supremis laudibus efferentes, dapes è Cœlo missas recipiunt. Præter hæc, alijs quoque Deus Seruum suum Miraculis illustrat, in quibus* præclarum illud est. Quo tempore Vir Dei Potentiæ Monasterio præest, Anno scilicet. 1558. accidit, vt non longè à Potentiæ Vrbe, quidam vastæ magnitudinis Serpens iuxtà Comitis Potentiæ prædium, in quodam montis antro delitesceret, ex quo sæpè emergens, quamplurima pecoribus, atque armentis, interdùm etiam hominibus damna inferebat. Eâ re, cùm & Comes, & Incolæ grauiter afflictarentur, atque eò maximè, quod omnibus iam machinis ingentis illius belluæ internecione tentatâ, in ijs frustrà operam insumpsissent, omnemque tanti mali euadendi spem animo abiecissent: Comiti autem cùm haud ignota esset Petri sanctitas, quam fama vbique prouulgauerat, illi haud difficile fore arbitrabatur, tanto huic malo mederi. Quapropter ad Virum Dei confugiens, ab eo summis precibus poscit, vt desolatis rebus aliquod à Deo solatium postulet; tam commune ergo malum pia Petri viscera ita commouetvt; suam

apud Deum, Comiti operam polliceatur; Mox diuinam clementiam pijs clamoribus excitat, orationibus pulſat, lachrymis ad miſericordiam compellit: tùm verò diem decernit, quò ipſe ad Serpentē pergere & cū eo ſolâ Dei virtute pugnare ſtatuit. Adfuit ſtatuta dies, cùm Petrus, poſt Sacra Myſteria Deo oblata, diuinâ virtute armatus ad locum pergit, rupem, quæ è regione antri imminebat, conſcendit: ibique orans, Serpentem egredientem exſpectat. Eò quoque Comes conuenit, armatâ hominum caterua ſtipatus, innumeraque præterea plebs ad ſpectaculum confluit. Dum igitur in rupe Vir Dei ardentiùs orat, D. O. M. (cui & præclara Serui ſui apud ſe merita cunctis declarare & afflictæ plebis animos in meliorem ſpē inducere propoſitum erat) Virum Dei, toto ſpectante Populo, in aëra efferri, ac pleriſque cubitis altius è rupe, diuinâ Virtute, extolli voluit. Intereà è ſpecu Serpens, erecto collo, tumidâ ceruice, ardentibus oculis, multoque ſtrepitu, ac ſibilo horribilis erumpit. Mox horrere omnes, trepidare animo, fugam parare: at ſimulatque eum Vir Dei animaduertit, protinùs è rupe deſcendens, ad eum intrepidus pergit, Crucis Signo aggreditur, vocis imperio domat, funeque, quo præcinctus erat, ad illius collum alligato, domeſticum, ac manſuetum reddit; Deinde alligatum Serpentem, Petrus, ad Comitem ducit, qui illius magnitudine, & aſpectu exterritus, cùm ab eo fugam meditaretur, à Dei Seruo confirmatus, propius ad Serpentem accedit, mitem accipit, Dei potentiam, & Petri Sanctitatem commendat, ac tandem bombardarum ictibus interficiendum curat. Hoc pacto, cùm Deus inſignem Petri ſanctimoniam, tam celebri Miraculo illuſtrare voluiſſet, breui etiam illum poſthæc è mortalium numero, ad immortalium cœtum euocandum præmonet. Quintâ decimâ etiam ante ſuum obitum die, cùm iam ægrotus in lecto iaceret, à B. V. ſibi apparente, diſcit, vnum ex illius Conuentus Familià, intrà quindecim dierum tempus, ex humanis exceſſurum. Nouitijs poſtmodùm ad ſolatium ipſorum, ſibi diuinitùs ſignificatum fuiſſe affirmat, tres in illo Conuentu electiſſimas Dei animas eſſe, quæ intrà quindecim dierum ſpatium, Cœlum conſcenſuræ eſſent; quod rei euentus probauit. Nam poſtridiè illius diei, Laicus quidam, qui Ianitor erat, Vir eximiæ virtutis, in morbum incidit, quem paulò poſt, Fr. Bernardinus Tarentinus, Clericus, ſubſequitur, qui eam perfectionis metam attigerat; vt orans frequenter in mentis exceſſum raperetur, quo tempore tàm inſenſibilis fiebat; vt quamuis colaphis cæderetur, ac toto corpore diſcerperetur, vel in alia loca transferre-

tur, nihil

tur, nihil eorum penitùs aduerteret. His igitur(cùm ante præstitutos dies, ambo,ſancto fine,vitæ periodum terminaſſent) Petrus tertius acceſſit, qui, vbi Fratribus,ſui obitus horam, quæ ſequenti Dominicâ die, poſt Conuentualem Miſſam,à Deo præſtituta erat prædixit; ipsâ quintâ decimâ luce,poſt Sacramenta deuotiſſimè ſuſcepta, Fratreſqúe,ac Nouitios ſanctis monitis,ac ſupremis hortationibus inſtructos, omnium poſtremus ad Superos migrat. Anno 1559.

FRATER ANGELVS ASTENSIS GVARDIANVS, VIRTVTE INSIGNIS.

FRATER ANGELVS Aſtenſis,diuini Verbi Concionator eximius. Hic cùm inter Minores, qui de Obſeruantiâ nuncupantur, pleroſqúe annos magnâ cum eruditionis laude traduxiſſet, atque etiam inter Sorbonicos Doctores cooptatus,Doctoralem Lauream,in Facultate Pariſiẽſi adeptus fuiſſet,horrendo ſpectaculo,ac formidabili caſu cùm grauiter commoueretur; protinùs ſibi à periculo cauendum cenſuit. Quapropter morâ nullâ interpoſitâ, ad Capucinorum Ordinem migrans, in eo doctrinâ, prædicatione, Regulari obſeruantiâ, ac plurimis alijs virtutibus floruit: ac tandem Genuæ, dum in Conuentu S. Barnabæ Guardiani officio fungitur, vitam magnâ cum ſanctimoniâ actam, beato fine concludit. Anno. 1560.

FRATRIS IACOBI à MELPHICTO, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

FRATER IACOBVS à Melphicto,Vir doctrinâ,conſilio, prudentiâ, Regularis obſeruantiæ zelo, patientiâ, ac multis alijs virtutibus clarus. Hic inter Obſeruantes, ſuâ tempeſtate,doctrinâ, ac eruditione celeberrimus fuit, atque inde ſæpè Prouincialis munus in ſuâ Prouinciâ, magnâ cum prudentiæ laude adminiſtrauit. Cùm autem Melphicti ſemel Guardianus eſſet, geminique Fratres Capucini à Ludouico Rhegino, qui tunc Calabris præerat, ad Religionem ijs in locis propagandam miſſi, ad Monaſterium illud ſub ſolis occaſum acceſſiſſent,eoſque tàm appoſitè, ac ſapienter de præſcriptâ Regulæ obligatione, atque illius obſer-

uantiâ differentes audiuisset, is qui in Theologicâ scientiâ doctissimus erat, Regulæ disciplinam necdum se assecutum agnouit: quarè cum ab eo tempore animum magis ad Regularis disciplinæ studia intendisset; tunc primùm, & pericula in quibus versabatur, cœpit animaduertere, ac rebus suis prudentius consulere, sibi in animum induxit. Hoc itaque maturè secum deliberato, Ministri Prouincialis aduentum captat, & cum eo pluribus verbis de Reformandâ Prouinciâ agit, eamque tandem impetrat. At Reformatione, necessitate quâdam extortâ, cùm virtutis humore careret, breui aruit, vixque ad sextum vsque mensem peruenit. Id cùm Iacobus ægrè ferret, Apuliæ Prouinciâ relictâ, ad Neopolitanam se confert, vbi aliquamdiu Theologicis disciplinis tradendis vacat: sed cùm Reformationem bis, terque in hâc quoqe Prouinciâ tentatam assequi minimè posset; absoluto Neapoli quadragesimalium prædicationum cursu, is cum Socio, ac nonnullis alijs S. Theologiæ candidatis, ad Capucinorum Religionem conuolat. Erat Iacobus multis corporis incommodis affectus, quod sanè haud leuiter ipsius animum affligebat, ac metu exagitabat, ne austerioris vitæ asperitates, quas sibi apud Capucinos obeundas non ignorabat, ferre valeret. At(qui debiles confirmat, & ijs quos vocat, nouam è Cœlo fortitudinem præstat) D. O. M. eam Iacobo post Religionis ingressum, corporis incolumitatem contulit; vt vniuersas Religionis austeritates, non tam æquo, quam alacri animo sustineret. In nouâ hâc apud Capucinos vocatione, Iacobus tàm præclarum Regularis obseruantiæ, ac prudentiæ specimen edidit; vt in Neapolitanâ Prouinciâ, nihil sine ipsius consilio fieret. Euangelicum prædicationis munus, quo iam antea egregiè præcellebat, post suum ad Capucinos accessum, tam ardenter, atque Apostolico spiritu prosecutus est; vt Foroliuium, à Francisco Æsino Generali missus, cùm Vrbem quorundam operâ nonnihil Hæretico errore imbutam offendisset; tùm publicis Sermonibus, tùm priuatis disceptationibus, ita in errores inuehitur; vt, cùm nihil studij, aut operis prætermisisset, eam Vrbem tandem ab eâ tabe expurgauerit. Ferariam deinde profectus, ibi cùm in Concionibus suam, tùm in fidei rebus pertractandis, tum in doctrinâ explicandâ præstantiam perspectam præbuisset; indè Epidaurum profectus, tantam sibi apud eam Rempublicam, & Populum suâ prædicatione gratiam conciliauit, vt eum sibi Episcopum à Pontifice postulauerint; at eo constanter Episcopatum recusante; Pontifex, tametsi ad Reipublicæ petitionem propenderet, inuitum tamen ad id munus compellere noluit. Epidauro

igitur digressus, Iacobus Venetias proficiscitur, vbi dum Euangelici Agricolæ instar diuini Verbi semina spargit, Generalis Minorum Obseruantium minister, cùm ad suos Iacobum reuocare cuperet, is, Clementem à Moneliâ, ex Socijs præcipuum, ad eum mittit, qui suo nomine multis eum pollicitationibus ad prioris Ordinis reditum alliciat. At Vir grauissimus, cùm hanc tentationem deuicisset, exutum omni ambitione animum, constantissimumque in assumptâ Religione mentis propositum, nunquàm satis laudandum declarauit. Post hæc, Aletium venit, vbi fœneratores, quos ibi copiosos reperit, ita insectatus est; vt, Deo præsertim opitulante, omnia inde fœneratitia pacta, & contractus abstulerit. Cùm verò acriùs quâdam die pro suggestu vsuras exagitaret, Vir quidam Fœnerator in Vrbe potens, ea velut sibi dicta accipiens, de ipso apud Proregem conqueritur. Iacobus verò eò vocatus, vbi se nullius singularis personę vitium publicè attigisse, sed in genere tantummodò fœneratorum scelus prosecutum fuisse ostendit, ad Fœneratorem conuersus ait: Ego quidem nè publicum scelus tuum palam arguerem, tuo honori, ac existimationi dedi: At quid? an non tu Vir ille es, qui in alis, ac vestibus tuis pauperum sanguinem geris? Iam tuum mihi pallium cede, ita me Deus adiuuet, ni ex eo viuum pauperum sanguinem exprimam. Cumque manum ad Fœneratoris pallium extendisset, sanctitatem Iacobi agnoscens, exterritus ille, mox aufugit, ne Dei iudicium scelus ipsius aperiret. Mirum planè erat, quàm liberè, quàm grauiter, quàm seuerè, Vir hic Euangelicus, ipsa quoque Potentium vitia increparet. Marchio Vritanus, qui & eo tempore Frentani dominabatur, cùm varios errores hausisset, eos clam per Hæreticum Ministrum disseminabat, quem cùm Iacobus multis argumentis conuictum, ab Hæresi reuocare non posset, grauius increpat: rem verò Marchio tam ægrè tulit, vt etiam in mortem ipsius conspirauerit. At Deus, qui pro Iacobo sollicitè inuigilabat, euntem, redeuntemque ijs inuisibilem præstat, qui in ipsius cædem conspirauerant. Intrepidum igitur Iacobi animum nullæ minæ, nullaque vitæ pericula terrebant. Hinc D. O. M. qui ardentiori hoc illius zelo, ac charitate delectabatur, ipsius mentem, tanta sapientię luce illustrabat; vt futuros quoque, diuino Spiritu rerum euentus pręnosceret, ac prędsignificaret: Dum enim Melphicti, Dei Verbum disseminaret, maximèque in fœneratores inueheretur, publicus quidam in Vrbe Fœnerator erat, qui quò acriùs ab eo increpabatur, eò magis in risum, & cachinnum effundebatur. Cui Ia-

cobus: Caue tibi, inquit, ne Latrunculis ludentem te Diabolus aliquandò insano ictu intercipiat. Nec frustrà prolatum verbũ. Paucis enim vix elapsis diebus, cùm Latrunculis luderet, eo ipso temporis momento, quo à colludente, supremus, Regi, fugiendi aditus intercluditur, repentinâ morte correptus, vitę illi cursus abrumpitur. Plurimos iam suę ętatis annos Iacobus exegerat, cùm vltimâ lineâ appropinquante, Deus Seruum suum, quem fidelem in multis agnouerat, supremâ tentatione probare voluit, vt ampliori coronâ donaret. Hidruntinæ Prouinciæ Proregem Iacobus grauiter læserat, eò quod ipsius in iustitiâ administrandâ oscitantiam publicè arguisset. Quamobrem Prorex aliâ occasione captatâ, Iacobum, iniustam exilij damnationem, quæ postremam illi gloriam adferret, insontem subire cogit. Exul itaque ob prædicatæ Veritatis testimonium, Messapium proficiscitur: vbi post biennium annosus, probatus, meritis, ac virtutibus clarus, Deo spiritum reddit. Tantaque fuit illius sanctimoniæ fama, vt Messapiæ publicè illi Statua erecta fuerit. At neque ea diuino testimonio vacauit. Nam quatuor post ipsius obitum annis, cùm ipsius Corpus exhumatum fuisset, integrum, ac incorruptum apparuit, suauissimo semper odore fragrans. Nonnulla is Opuscula edidit, quibus præclaræ eruditionis cunctis monumenta reliquit. In his sunt: Commentarius in Decalogum. Alter in psalm. Domine quis habitabit, &c. Opus in symbolum Fidei. Aliud, De mortificatione carnis. Postremum, de Concept. Virginis. Hoc pacto, cùm vtroque, vita, & doctrina clarus ad Deum conscenderit, illud quoque Euangelicum Elogium iure sibi vendicat: *Qui autem fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in Regno Cœlorum*. Obijt. Vir Dei. Anno 1561.

FRATRIS BARTHOLOMÆI HISPELLENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER BARTHOLOMÆVS Hispellensis, ab adolescentiâ iugum Domini in Minorum Obseruantium Ordine ferre discit: at prioris, ac purioris obseruantiæ studio ductus, ad Capucinos se confert. Fulgini, secundus Guardianus instituitur. Seraphicæ paupertatis zelantissimus: inter asperrima hyemis tempora, vilissimus illi tantùm habitus, absque tunicâ, sufficit. Plurimâ in victu temperantiâ elucet: quâ non solum à geminâ in

die comeſtione, verùm etiam à ſaturitate ſibi perpetuò cauet: atque vt omnem guſtus ſenſum, à ſe longiùs expellat, pulmenta, ſi quandò ijs veſcitur, aquâ ſuperinfusâ, inſipida reddit. Perpetuam linguæ, cuſtodiam Virum Dei ad arctiſſima ſilentia compellentem, perpetuo ſolitudinis cultu, atque hominum fugâ, fouet. Plurima quoque illi inſidet humilitas, quæ aſſiduum, ac nunquàm intermiſſum orationis ſtudium illi in animo generat, ita quod meritò inter Illuſtriores Regulæ cultores, qui eo potiſſimum æuo florebant, locum ſibi vendicet. Inter furibundas illas Religionis tempeſtates, plurimos ſuis exemplis ac exhortationibus ad conſtantiam prouocat. Diuinâ charitate æſtuans, Martyrijque pro Chriſto ſubeundi ſummâ cupiditate flagrans, ſæpiùs petitâ facultate, ac denegatâ; ingens ſaxum, ſemel ex alto ruens, Dei Seruum ferè ſuo pondere opprimit, totque corporis ipſius oſſa confringit, vt cùm pleroſque in maximis doloribus dies duxiſſet, in quibus mira ipſius patientia enituit, ab ijs tandem conſumptus, velut domeſtico Martyrio ſublatus, in Domino obdormit. Anno 1562.

FRATER IOANNES à CORLEONE, GVARDIANVS, SANCTITATE CONSPICVVS.

FRATER IOANNES à Corleone, Sacerdos, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, charitate erga infirmos, ſilentio, ſolitudine, atque oratione imprimis inſignis apud Ordinis monumenta celebratur. Huius Viri ſanctimoniæ præclarum teſtimonium fuit, quod cùm in Gibelmannæ Conuentu (vbi is Guardiani munere fungebatur, ante quadrageſimale ieiunium ex antiquo Patrum vſu, animi remiſſiones celebrabantur) Ioannes in Eccleſiam ad orandum ſeceſſiſſet, ei Dominus in oratione apparens, quænam honeſtæ, atque à Deo probatæ animi recreationes cenſendæ ſint, reuelauit. Obijt Anno 1562.

FRATRIS ALEXANDRI à FANO, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

FRATER ALEXANDER à Fano, cum inter Minores Conuentuales conſcriptus vitam duxiſſet, Regularis obſeruantiæ ſtudio incenſus, ad Capucinos ſe confert, atque adeò in omni virtutum genere proficit; vt perfectam Regularis diſciplinæ normam, in ſe ipſo præferat, à carnis enim mortifi-

catione exorſus, eâ corpus inediâ domat; vt vniuerſa Regulæ ieiunia, atque alia quamplurima, ſolius panis, & aquæ refectione celebret, carnem quotidianis ferè flagellis atterat, humilitate, atque ſui abiectione ſummoperè delectetur. Nihil denique hoc Viro modeſtius, nihil honeſtius eſt: Mulierum adeò conſortia deuitat; vt etiam ad eas propiùs accedere vereatur. Studium verò, quo orationem, ac rerum diuinarum contemplationem proſequitur, tàm illi aſſiduum, & familiare eſt, vt cœleſtium rerum potiùs, quàm humanarum ſpectator videatur. Diu, noctuq; cum Angelis verſatur, Deoq; dicatæ ſolitudini, vt plurimum vacans, Dei colloquijs familiariter fruitur. Quãobrem tantæ illius, tũ apud Fratres tum ſeculares Sãctitatis fama diffundebatur, vt cuncti illum, velut totius Sanctitatis exẽplar, ſuſpicerent. Atque indè quàmplurimi, qui varijs languoribus afflictabãtur, ipſius Sanctitatis odore attracti, ad eum confluebant, quos Vir Dei, Crucis ſignaculo muniens, ab ægritudine liberos reddebat. Accidit autem, vt ad Caſtellum quoddam accederet, vbi geminos cuiuſdam Mulieris viduæ filios, grauiſſimâ ægritudine laborantes offendit: quãobrem cùm Mater acerbiſſimè diſcruciaretur, Alexãder ei ex animo compatiens, vt animum cum Dei beneplacito componeret, hortari cœpit. Neque enim id fieri poſſe affirmabat, vt à Deo opem exſpectaret, niſi priùs cum Dei voluntate conueniret. Id cùm à Muliere Vir Dei tandem aſſecutus fuiſſet, mox ad Liberos extremâ valetudine laborantes accedit, Signo Crucis benedicit, ac protinùs Matri incolumes, Dei virtute, reſtituit. Hic tandem meritis diues, ac ſanctis operibus plenus, cùm vſque ad canos, vitam cum magnâ ſanctimoniæ laude tranſegiſſet, Maceratæ diem extremum claudit. Anno 1564.

FRATER PACIFICVS FANESTRIS FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

FRATRIS PACIFICI FANESTRIS GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER PACIFICVS Faneſtris; Sacerdos, cùm aliquandò ſub Tertij Ordinis S. Franciſci habitu, aliquamdiu Franciſco à Cartoceto, Ordinis Obſeruantium Viro ſanctimoniâ claro, qui Eremum S. Iacobi incolebat, ſuam operam exhibuiſſet: eo ex humanis ſublato, ad Minorum Obſeruantium Familiam,præclaris illius vitæ exemplis permotus,ſe confert:vbi primis illis virtutum rudimentis, quæ ex Franciſci diſciplinâ hauſerat, perfecta religioſæ vitæ ornamenta ſuperaddens, in eâ tam dignè verſatur; vt cùm ſemel in Cathedrali Fani Eccleſiâ, ſacris Myſterijs incumbens, in extaſin raptus, humi prolaberetur, ijque qui præſentes aderant, cùm ſincope, ac animi deliquio correptum credentes, eum efferendum curarent; tàm grauis diuinâ virtute euaſerat; vt nullâ vi ex eo loco dimoueri poſſet: at paulò poſt ex exceſſu rediens, cùm eorum, quæ tunc ei à Deo demonſtrata fuerant, terrore perculſus fuiſſet, ſtatim ad Capucinos tranſuolat. Viderat quippè Deo oſtendente, vt idem poſt,haud abſque lachrymis,affirmabat, maximam hominum,mulierumque turbam,velut pluuiæ guttas,ad Inferna deſcendere, pauciſſimoſque in æthera ſuſtolli, plurimos etiam ex Minoribus, ac cæterorum Religioſorũ Ordinibus, qui Regulari obſeruantiæ non ſtuduerant, in Tartara mergi. Quamobrem cùm id velut cœleſte Oraculum accepiſſet, quò ad perfectam Regulæ obſeruantiam ſe ipſum transferret, protinùs ad Capucinos confugit, inter quos eam vitæ rationem inſtituit, quæ vniuerſos ad ſui imitationem compellebat. Crebra enim panis,& aquæ ieiunia, parciſſimus ſomnus, prolixiores vigiliæ, carnis macerationes,auſteriſſimus denique corporis cultus, quæ tum ad vitia edomanda, tum etiam ad cœleſtium contemplationem aptandam, ſibi conſciuerat; adeò ipſius carnem exedunt, vt extremam ferè illi maciem concilient. Verùm quò magis caro ieiunijs, atque aſperitatibus conficiebatur, eò lautiùs mens in oratione,ac rerum diuinarum meditatione epulabatur, & pingueſcebat: quarum ita ſtudio accendebatur,vt omne,& ſtans, & ſedens,& ambulans, ac negotia gerens, tempus orationi daret. Hinc perinde ac ſi tota illius conuerſatio in Cœlo eſſet, eò ſem-

per o-

per oculis ſpectabat, quò mens fixa cogitatione ferebatur. Quamobrem pius Dominus qui ardentiori ſuorum charitate maximè delectatur, feruentiora hæc Pacifici ſtudia cœleſtium reuelationum dono proſequebatur. Etenim cùm Eugubij aliquandò Guardiani munere fungebatur, in ipsâ immaculatæ Conceptionis Deiparæ Virginis ſolemnitate, dum poſt Matutinas Horas in Eccleſiâ attentiùs orat, Immaculatam Virginem maximam ex ſe cœleſtium odorum fragrantiam effundentem, è Cœlo dilabi conſpicit: quo tempore Sacriſta, qui (vt Altaria ob diei ſolemnitatem decentiùs exornaret) ante alios conſurrexerat; cùm Eccleſiam ingreſſus, eam inſolito, ac ſuauiſſimo odore fragantem perciperet, eò maximè admirabatur, atque vnde tanta illa odoris ſuauitas emanaret, ignorans, Pacificum orantem adit: ab eoque tantæ ſuaueolentiæ cauſam ſciſcitatur. Cui Pacificus: Ne mirêre (inquit) non eſt hic aromatum, aut thymiamatis, quæ apud nos oriuntur, mortalis odor, è Cœlo hæc aromata prodiêre, veruntamen audita contine: Nuper hîc Cœlorum Regina deſcendit, cumque pleraque ad ſuam ipſius dignitatem ſpectantia, quæ anteà ignorau eram, indignum Myſteria docuiſſet, illud inter alia explicauit: Se in primo Conceptionis ſuæ articulo, ab omni prorſùs peccati Originalis labe, Dei gratiâ immunem fuiſſe: cuius rei teſtimonium eſt, hæc ſuauiſſima odoris fragrantia. Vitam denique cùm ſanctus hic Vir, ad extremos vſque canos magnâ cum ſanctimoniæ laude perduxiſſet, eam quoque Sanctorum fine concludit. Anno 1566.

FRATER NICOLAVS ab ANTIO NOVO GVARDIANVS SANCTIMONIÆ LAVDE CLARVS.

FRATER NICOLAVS ab Antio nouo, Tiburtini Conuentus Guardianus, nec non F. Ioannes Viterbienſis Romanæ Prouinciæ Prouincialis, è corporeo carcere ſoluti, cœleſtis patriæ munera, eodem die, Anni 1569. ſubeunt. Hi cùm virtute illuſtres, maximiſque in rebus probatiſſimi, plurimùm in Regularis obſeruantiæ cultu laboraſſent, magnamque apud Fratres ſanctimoniæ laudem conſecuti eſſent: poſt mortem F. Tholomæo ſeni, annoſo, qui Tiburi ægrotus iacebat ambo glorioſi, ac plurimâ luce circumfuſi apparentes, has ſimul voces effundunt: Vale Tholomæe, iam vnà Cœlum conſcendimus.

FRA-

FRATER SEBASTIANVS A GRATTERIO FRATRV
CAPVCINORVM GVARDIANVS.

FRATRIS SEBASTIANI à GRATTERIO, GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

RATER SEBASTIANVS à Gratterio, Vir ſanctimoniâ, ac Miraculis illuſtris, ex Minorum Ordine qui de Obſeruanriâ nuncupantur, inter ipſa Religionis primordia ad Capucinos accedit. Admirabilis in eo relucet vitæ rigor, incredibiliſque in ſeipſum auſteritas: quò fit, vt non modò quæ honeſtæ voluptatis ſunt, corpori deneget; verùm & quæ neceſſaria videntur, naturę ſubtrahat: à carnibus enim pręterquàm in Paſchatis, Pentecoſtes, ac Natalis Domini diebus, ob ſacrorum illorum dierum lętitiam, tametſi perpetuò abſtineret, ac quotidianis inedijs ijſque vt plurimùm ad ſolum panem, & aquam contractis vacaret; hęc ſibi tamen ad carnis macerationem haud ſufficere putabat, niſi integros quoque tres hebdomadæ dies, nullo cibi eſu tranſigeret: Cumque hâc corpus inediâ affligit, carnem tàm dirâ, ſingulis noctibus, flagellatione cædit; vt totum circumcirca flagellationis locum ſanguine conſpergat: Sacro tamen Veneris die, ob Dominicæ Paſſionis memoriam, familiari flagello, alterum ſingulare addere ſolitus eſt, ex ſpinoſi malogranati virgis confectum, quo tàm ſeuerè ſeipſum excarnificabat; vt dorſi cute diſruptâ, perpetuam ferè in ſcapulis plagam gereret. Nihil hâc flagellatione Satanæ moleſtius erat, quâ cùm ipſe acriùs flagellaretur, odium in eam conceptum aliquandò hoc facto declarauit. Semel enim peractâ flagellatione, cùm Sebaſtianus habitum, quē exuerat, nullibi reperiret; Satanæ artem eſſe ſuſpicatus, face accenſâ omnes Eccleſiæ angulos, ac ſecreta fruſtrà rimat: tùm fortè oculos altiùs attollens, eum à Dæmone in excelſam Eccleſiæ trabem delatum eſſe cernit. Inuidus ſiquidem Satan, cùm Virum Dei aliâ ratione à flagellatione prohibere non poſſet; hâc ſaltem arte deludere, atque ab eâ abſterrere nititur. At neque his carnis afflictationibus, ardens Sebaſtiani Spiritus contentus eſt: vt enim omnem in dormiendo, corpori, quam honeſtè illi indulgere poterat, voluptatem ſubtrahat, non ſtramen, neque fœnum, ſed nudas tantùm tabulas ſibi ſubſternens, lignumque capiti ſupponens, ita ſedens quieſcit; vt ad meditationem potiùs, quàm ad quietem compoſitus videatur. Hoc modo cùm parciſſimo ſomno vtitur, longiùs in oratione, quæ vbique il-

li familiaris erat, vigilias ducit, in quâ tanto in Deum charitatis æstu fertur; vt plerumque in mentis excessum rapiatur. Gloriosissimam Cœlorum Reginam, præcipuâ religione, ab initio ita colere instituit; vt quoties illi per Ecclesiasticas leges liceret, Sacra semper ad ipsius honorem faceret. Sextâ verò Feriâ, Missā de Passione Domini, tanto pietatis sensu, celebrare solitus erat, vt copiosos semper in eâ lachrymarum imbres effunderet. Hinc contigit aliquandò, vt illius celebrationi incumbens, cùm ad eam missæ partem peruenisset, in quâ, ter Agnus Dei inuocatur; Christus Dominus purpurâ indutus, spinis coronatus, ferreâ catenâ à collo pendente, manibusque post terga reuinctis, totus sanguine conspersus illi in hostiâ apparet: eo planè modo, quo eum Pilatus ad Populi conspectum perduxerat, cùm diceret(*Ecce Homo*) Quo aspectu tàm ingenti dolore mens ipsius protinùs liquefacta fuit; vt immensos singultus, ac lachrymas complens, verba vlteriùs proferre non potuerit, donec Hostiâ ad propriam accidentium formam redeunte, flebile illud Domini spectaculum ab eo recessit: atque indè factum est; vt nunquàm deinceps Sacra celebraret, quin ab ipsius oculis copiosa lachrymarum flumina erumperent. Plerumque etiam Beatissimæ Virginis, ac B. P. Francisci aspectu, ac colloquio potitur, quo feruens ipsius Spiritus magis indies ad Dei charitatem accenditur. Gibilmannæ; cùm aliquandò grauissimè ægrotans, ardentissimo febris calore æstuaret; fontis, qui propè B. V. Ædem defluebat, aquam peroptabat. Hyemis tunc tempus erat, Regioque circumquaque niue obsessa, viam Fratribus intercluserat, quâ ad fontem pergere, ex eoque aquam haurire possent: Veruntamen haud Viro Dei, quæ afflictorum consolatio est, Deipara defuit, quæ ægrotanti seruulo suo apparens, vas illi cœlestis aquæ propinat, quam dum sitibundus ebibit, mox incolumis è lecto surgit, suæque liberatricis benignitatem pijs laudibus, ac gratiarum actionibus prosequitur. Post hæc accidit, vt per Fretum Siculum nauigans, in quâ vehebatur, nauis in Piratas incideret, qui cùm vndique nauigantes sagittis inuaderent, Vir Dei se ex opposito in hostium conspectu collocans, iacula quò minùs cæteros ferirent, prohibebat: cumque tot sagittæ in eum eiaculatæ essent, vt nulla ampliùs hostibus superesset, cunctæ ad ipsius pedes cadentes, nullum, neque ipsi, neque alijs vulnus intulêre: quo factum est, vt Piratæ, preda tandem desperatâ, abirent. Porrò qui in naui erant, B. P. Franciscum, ante Virum Dei stantem, ac hostium sagittas pallio excipientem conspiciebant, ex quo maximas Deo, ac eorum liberatori

gratias

gratias reddidêre. Prophetico etiam Spiritu clarus, quæ in Dei consilio latent, sæpè prædicit. In his fuit maxima quædam hominum strages, quæ pestifero morbo grassante, Castroboni posteà secuta est. Cùm etiam Gibilmannæ Guardianus, Nouitiorum educationi incumbit, Nouitium quendam incolumem, ac beneualentem intuitus ad Nosocomium mittit, statimque illi peccatorum Confessionē indicit, sacro Viatico refici iubet, atque etiamnùm incolumi, tertium diem supremum fore nunciat. Ridebant Fratres Senis imperium, cùm Nouitium optimè valentem, ac robustum cernerent: at dictorum veritatem paulò post rei exitus confirmauit: tertia enim dies Nouitium è medio tollit. Pleraque alia Spiritu Prophetico prænunciat: multaque tùm viuens, tùm mortuus Vir Sanctus Miracula edit: inter quæ illud enumeratur. Dum Castroboni Capucinorum Conuentus ædificaretur, insanus quidam, mentis furore correptus, muro conscenso tegulas comminuebat: cùm Vir Dei cum alijs Familiæ Fratribus eò accurrens, mente captum nomine proprio vocans, ad se accedere iubet: is Patris vocem audiens, confestim è tecto descendit, atque ad illius se pedes prosternit. Cui Sebastianus: Cur sic Fili mi, pauperum domum destruis, nùm ad hæc te amentia compellit? Verùm iam mentem accipe, vt à cœpto desinas, dextrâque illius capiti impositâ, integra, ac sana mens illi restituitur. Aliud quoque illustre Miraculum ab eo patratum narratur. Cùm enim Vir quidam, qui tàm graui oculorum morbo laborabat; vt eorum penè vsu careret, ad Virum Dei venisset, ab eoqúe vt Signum illi Crucis impertiret, multis precibus postularet: Vir sanctus frontem illius quasi festiuus vnâ manu comprimens, alterâ Signum Crucis oculis impendit: quo facto cæcitas repentè ab eo fugata fuit. Magna quoque in hoc S. Viro ergà Deum fiducia, ac mira in eo orationis virtus elucebat; quâ vniuersa à Deo impetrare se posse confideret. Id exemplo manifestum fuit: Nam in Gibilmannæ Conuentu, cùm in sacro Dominicæ Resurrectionis die nihil Fratribus obsonij suppeteret, quo Familia in tam solemni die recreari posset, Vir Dei oculis in Deum sublatis, ad diuinæ benignitatis penum confugit, moxque magna palumborum multitudo altiùs in aëra euolare conspicitur, qui vbi supra Conuentus claustra volatu peruenêre: En repentè ferox quidem Accipiter à tergo erumpens eos insequitur, totque ab eo interfecti inter monasterij claustra cadunt, quod in eâ Familiâ Fratres eo tempore numerabantur. Quo pacto Fratres velut Dei conuiuæ, corpus, animumque cœlesti dono recrearunt. Hoc ipso in Conuentu,

eodem Guardiano accidit, vt ob niuis copiam, quæ viam ad mẽdicationem obstruxerat, Familia omnibus vitæ tuendæ necessarijs careret. At Sebastiano ad Deum precibus clamante, sportâ, pane candido, ac recenti plena, in ipso Ecclesiæ limine reperitur, nullo penitùs hominis vestigio, cuius opere ea delata fuisset, in niue deprehenso. His itaque Vir Dei tot diuinis testimonijs confirmatus, tandem in Conuentu Castroboni, aduersâ valetudine afflictatus; eâ ingrauescente, cùm languor supremum illi diem indiceret, eo tempore tam verbis, ac vultu iucundus apparere, totque Dei laudes occinere cœpit, vt mortem, tanquàm vltimum terribilium non horrere, sed tanquàm ad immortalem vitam viam expetere videretur. Hinc ea sæpè Apostoli verba in ore repetebat: *Cupio dissolui, & esse cum Christo.* Denique Fratribus omnibus valedicto, ex huius corporis domicilio migrat, sempiternam in Cœlo vitam acturus. Cuius rei testis fuit Frater quidam, qui in Corsicæ Prouinciâ, quo tempore Castroboni è viuis excessit, Sebastiani Animam inter Beatorum Choros in Cœlum ferri conspexit. Porrò vix Sebastianus humana deseruit, cùm lues, quæ eousque Castrobonum occupauerat, abscessit ac velut huius S. morte defuncta est. Caro verò ipsius post mortem tàm mollis, ac tractabilis euasit; vt infantilem teneritudinem præseferret. Cùm autem maximâ apud omnes de Sebastiani Sanctitate opinio percrebuisset; vix illius ad Deum transitus fama in Vrbe audita est; cùm turbæ ad Defuncti Corpus confluentes, illius habitũ, capillos barbam, vngues, summâ deuotione præscinderent, tantoqúe impetu in Corpus ruerent, vt vix illud Fratres è turbarum manibus eripere, neúe in frusta discerperent, prohibere possent. Neque id frustrà: Plurimi enim ægrotantes, qui has S. Viri Reliquias contigerunt, illius apud Deum merita implorantes, sanitatem consecuti sunt, Deo signis, ac virtutibus Serui sui sanctitatem ad ampliorem sui gloriam contestante. Obijt Vir Dei. Anno 1572.

FRATRIS PAVLI FERRARIENSIS, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

RATER PAVLVS Ferrariensis, Sacerdos, prudentiâ, ac virtute clarus, cùm primùm ad Religionem accedit, id à Domino multis precibus petit, atque assequitur: vt totidem annis in pœnitentiâ, & lachrymis Deo in Religione famularetur, quot Dei Filius in hâc mortali vitâ, pro hominum salute consumpse-

consumpserat. Guardiani sæpè officio functus, Regularis obseruantiæ acerrimus propugnator existit. Vir maximâ integritate, ac vitæ innocentiâ præditus, cuius illud summum, ac iucundissimum studium esse videtur, Orationi, ac diuinarum rerum contemplationi vacare. Hic, cùm F. Basilius Sacerdos, tertianâ febre laboraret, in virtute S. Obedientiæ illi præcipit, vt cùm primùm febris accesserit, nullum ei locum præbeat, antequàm ad ipsum pro benedictione accesserit. Mirabile dictu! Febris, quasi Pauli conspectum metueret, ad Basilium accedere verita fuit, atque eũ pariter deseruit. Bononiæ tandẽ Guardianus, magnâ cum virtutum laude, ac sanctimoniæ famâ vitâ excedit: cuius Corpus, multos, post sepulturæ menses, incorruptum reperitur, pedesque abscissi, & in capsulâ à Fratribus repositi, suauissimum odorem efflant. Obijt Anno. 1574.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ SAONENSIS, GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Saonensis, Sacerdos, Vir dignitatibus clarus, ac regularis obseruantiæ, atque omnium virtutum laude celebris, maximâ verò patientiâ insignis, quam in diuturna annorum paralysi inuictam exhibet. Huius sanctitati tribuitur, dum in Genuensi Conuentu Guardianus existit, viâ ad mendicationẽ gelidissimâ hyeme penitus occlusâ, cum Familia in ipso Natalis die, omni victus annonâ carere cogeretur, vox præ Monasterij foribus auditur, clamantis: Patres, ô Patres: quam cùm Ianitor percepisset, egeni alicuius esse suspicatus, qui ob Cœli inclementiam, frigore enecaretur, ad fores accurrit: vbi hominem aspectu decorum, pane, vino, carnibus, alijsque ad vitæ vsum necessarijs onustum offendit, quem cùm ijs omnibus exonerasset; in aduenarum hospitium introduxisset; debitaque illi charitatis officia persoluisset; manè, vbique diligentissimè conquisitum, nullibi reperit, neque vlla Viri fama, aut notitia haberi potuit: ex quo Angelum illum à Deo missum fuisse, omnibus persuasum fuit, ne tàm solemnem diem, quæ ex cœlesti Dominicæ Natalis dono cunctis lætitiæ causa suggeritur, quæque omnibus lætus esse solet; Fratres absque victu, cum tristitiâ transigerent. Anno igitur 1575. Vir hic Sanctus præclaram iustitiæ coronam assequitur.

FRATER HIERONYMVS A PEDONA FRATRV CAPVCINORVM GVARDIANVS

FRATRIS HIERONYMI à PEDONA, GVARDIANI, ac MAGISTRI NOVITIORVM,

VITA, ET GESTA.

RATER HIERONYMVS à Pedona, ſignis, & Miraculis à Deo probatus, illuſtre ſibi ſanctitatis teſtimonium vendicat. Hic cùm in Minorum Obſeruantium Familiâ prima virtutum fundamenta ieciſſet; ad Capucinorum Religionem, ætate prouectus, ſe confert: in quâ tantâ ſenſuum mortificatione, oris cuſtodiâ, ſui ipſius contemptu, honoris fugâ, humilitate, paupertate, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, orationis ſtudio, charitate demùm vitam inſtituit; vt nihil illi ad cœleſtem quandam perfecti hominis formam deeſſe videatur. Honeſtatis, ac pudicitiæ, tàm ſeuerus cultor exiſtit; vt per quatuordecim annorum curricula, nullius vnquam, aut Viri, aut Mulieris vultum conſpexerit. Orationem verò tàm ardenti ſtudio proſequitur; vt cùm in eâ maiorem diei, ac noctis partem conſumeret, cum oculis fœdus pepegiſſe videatur, vt ij plus lachrymarum funderent, quàm ſomni caperent. Eam verò in dormiendo compoſitionem ſeruat; vt nunquàm iacens, ne totus obdormiat, ſed ſedens, capite parieti, vel manui innixo, ſomnum conciliet; ita vt orans potiùs quàm dormiens videatur. Cùm Vir prudens, ac ſapientiâ plenus eſſet, ſæpè Nouitiorum curam agit. Patientiâ, ac rerum aduerſarum tolerantiâ, quâ electi ſæpenumerò à Deo probantur, præclarus hic Dei Famulus tàm inſigniter præfulſit; vt non ſolum non ſeipſum defendere, non obiecta refellere, non accuſatorem coarguere, ſed rei potiùs pœnâ plecti voluerit, donec Sole clarior ipſius vitæ candor, ac innocentia erumperet: quo tempore, nulla non modo in accuſatorem irâ, aut odio commotus fuit, verùm pro eo trium menſium ſpatio, preces, ac lachrymas ad Deum fuderit. Dum è Conuentu Montisfilatrani aliquandò cum Fratre Vincentio Portiano, ac alijs, Maceratum, æſtiuo tempore proficiſcitur; Socij, pallium quo Hieronymus iam ſenex grauabatur, ſublatum, ſecum ferunt. Dum igitur Hieronymus abſque pallio in via Socios antecedit, En repente aër nubibus obtenebrari, ac multus è Cœlo imber effluere cœpit: ijs verò magnoperè ob Senis, quem totum imbre per-

bre perfuſum arbitrabantur, incommodum afflictatis, is diuinâ virtute, melius quàm pallio contectus, ſine imbre præcedit. Verùm id mirabilius accedit, quod cùm ad Fluuium, qui viam intercidebat, ita aquis tumidum, vt non niſi difficilè tranſuadari poſſet, perueniſſet; Crucis Signo ſibi adhibito, liberè ſuper vndas incedit, totumque Fluuium ſicco pede traijcit. Socij itaque vbi Maceratam multo imbre madefacti peruenêre, Hieronymum reperiunt, cuius habitum ne gutta quidem contigerat, nec ſandalia lutum vel minimùm ſordidauerat. Idipſum illi iterùm cùm Montem Granarium, quo loco Capitulum celebrandum erat, cum alijs pergit, contigit: pluuiâ namque in itinere exortâ, cùm cæteri imbre perfuſi immadeſcerent, ſolus, inter medios imbres ab ijs immunis incedit. Dũ in Montis Caſalis Conuẽtu, Guardiani munere fungitur, Dominicũ quendã anginâ, quæ ob epiphoram, ac copioſiorem humoris fluxum, illi fauces occupauerat, periculosè laborantem; Signo Crucis illi adhibito, incolumem reddit. Nobili Æſino ex Saluinorum proſopiâ, qui ſe Viri Dei precibus commendauerat, petitionis effectum ſuâ oratione impetrat. Prophetiæ Spiritu quo futura prænoſceret, tàm abundè illuſtratur; vt nihil illius notitiam ſubterfugere videatur. Diuinâ, præter hæc, Vir Dei ſapientiâ præditus, internas hominum cogitationes, & cordis abſtruſa penetrat, ac peccata detegit. Denique cùm quadrageſimum in Religione annum maximâ cum vitæ Sanctimoniâ exegiſſet, in Faneſtri Conuentu, ſeptuagenario maior, temporalis vitæ ſpatium peragit, æuo aqud Deum immortali fruiturus. Cuius rei, præter vitam omni cum virtutum laude tranſactam, ac Miraculis probatam, illud teſtimonium fuit: quod pulchrior poſt obitum, quàm cùm viueret, appareret: gibbuſque quem à tergo ſedendo dormiens contraxerat, poſt mortem euaneſcens; rectam corporis formam intuendam reliquit, ac poſt ſecundum menſem illius Corpus, cùm in ſepulchro iacuiſſet, cæteris putredine conſumptis, illud tàm incorruptum viſum fuit, ac ſi eodem die tumulatum fuiſſet. Obijt Vir Dei Anno 1576.

FRA-

FRATRIS ARCHANGELI PANORMITANI GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

FRATER ARCHANGELVS Panormitanus, Concionator, ex illustri Vrbis familiâ, quæ Caprona nuncupatur, progenitus, cùm se Deo in Capucinorum Ordine perpetuò deuouisset, tàm constanter in proposito perstitit; vt cùm Pater id ægrè ferens, complures Theologos collegisset, qui ob ætatis defectum eo illum voto non adstringi, pluribus illi persuaderent, ille ijs præsentibus oculis in Cœlum sublatis: ego (inquit) Deo Omnipotenti voueo, me in Capucinorum Ordine ad mortem vsque famulaturum. Iam verò ad eos conuersus: si primum votum infirmum fuit, hoc firmum, & validum esto: quo sanè omnem priorem dubitationem sustulit, stabileque animi sui propositum declarauit. Hoc pacto, Capucinorum numero adscriptus, tàm admirabiles in omni virtutum genere profectus edidit; vt quos alij non nisi difficilè, ac diuturno tempore, improboque sibi labore comparare valent, is in ipso sui Tyrocinij exordio, virtutes assecutus videretur. Ad Sacrarum Literarum studia promotus, ac dein ad Concionatoris officium vocatus, planè incredibilè est, quàm ardenter Dei Verbum disseminaret, qualesque in hominum animis ad pœnitentiã, & pietatem, motus excitaret. Verba quæ in suggestu proferebat, ignea quædam iacula, ac fulmina videbantur, quæ audientium corda ita inflammabant, vt ijs omninò obediendum ducerent, quæ ab eo vel ad publicam, vel ad priuatam cuiusque correptionem, ac commodum amplectenda proponebantur. Cùm Drepani Dei Verbum prædicaret, tres ibi Sodalitates instituit: Primam, quæ ægrotantibus in domo Hospitali, Spiritualia in morte suffragia persolueret: Secundam quæ Mons pietatis nuncupata, pauperum inopiam subleuaret: Tertiam tandem, quæ carcere detentis necessaria ministraret. Porrò his, quâlibet die octauâ indictum erat, vt ad pœnitentiæ, & Eucharistiæ Sacramenta accederent, quater in hebdomadâ carnis flagellationi incumberent, quadraginta horarum sæpè Orationem celebrarent, atque alia huiusmodi pietatis opera præstarent. Fœminis quoque Nobilioribus persuasit, vt Hospitalem domum ad ægrotorum conualescentium solatium construerent. Mira sunt quæ Vir hic Dei cœlesti prorsùs eloquentiâ in eâ Vrbe persuasit, egit, confecit: quæ eousque ipsius prædicatione commota fuit; vt plerique Adolescentes ad Religiones conuolarent, Virgines non paucæ Deo Virginita-

tem in Monasterijs consecrarent, tantaqúe per aliquot annorum spatia, Virorum, ac Mulierum ad Sacramenta frequentia esset; vt Vrbs, Religiosæ potius, quàm Secularis Reipublicæ formam præseferret: Tanto is animarum zelo feruebat, vt quâ die Verbum Dei non disseminasset, eam prorsùs sibi perijsse putaret: in Prædicatione verò nullius, nec Magnatis, nec Potentis vultum reformidans, vitia, ac scelera intrepidus reprehendebat. Neque ob assiduum Prædicationis laborem, communis vnquam Orationis, aut Chori studium, diu, noctuqúe prætermittebat. Tanto humilitatis desiderio æstuabat, vt cùm semel cum Eleëmosynario ad mendicationem pergens, panem proprijs humeris ad Conuentum deferret, aliquis mulum ei ad onus vectandum offerret, cui lepidè Archangelus: Tuus(inquit) tibi mulus esto, ego non mulo, sed mihi huius laboris meritum volo. Nobilem Mulierem quę eum semel ad turpia sollicitare ausa est, acri reprehensione ad pœnitentiam compulit. Tantę in Pauperes charitatis fuit; vt nihil vnquã vlli denegaret, quod pro Dei amore ab eo quæreretur. Contigit aliquandò, vt cũ Alcamo, Drepanum, ieiuniorum tempore profecturus esset, Socius sex sibi panes pro vtriusque refectione in viâ peragenda reponeret(ingens enim tũc fames Regionem inuaserat quâ fiebat, vt panis difficilè inueniri posset) vix viæ aliquantulum confecerant, cùm geminos pauperes sibi obuiam habent, qui ab ijs eleëmosynam quærunt, quibus Archangelus duos panes erogari iubet: paululùm cùm in viâ processissent, duos quoque alios pauperes offendunt, fame extenuatos, quorum Archãgelus miseratus, duobus itidem panibus donat: lõgiùs verò cùm progressi fuissent, en duo alij, propè fame enecati se offerunt, panem ab ipsis mendicantes: tunc Archangelus ad Socium cõuersus: Quid cũctamur, inquit, en hi fame pereunt, si eos nõ pascimus, occidimus, reliquos ijs panes tribue, nos Dei prouidentiâ nutriet. Reluctabatur nonnihil Socius, eò quod nulla ijs, in eâ viâ, panis mendicãdi spes esset: cui Archangelus: Ne diffidas, ait, Frater, in Deum tantummodò cogitatum iacta, ipse nos enutriet. Panibus itaq; exonerati, cũ leuiores iter prosequerentur, incalescente iã die, & ipsi fame afflictari cœperũt: At D. O. M. qui priores pauperes, pauperum eleëmosynis subleuauerat, voluntarios Christi Pauperes suæ prouidentiæ commissos, haud deserit: dum enim fame, atque itinere languentes, lentiùs procedunt; en repentè à pijs quibusdam Viris vocantur, qui tunc primùm mensæ accumbere parabant. Eò vocati, Fratres accedunt, mensam splendidè paratam cernunt, ac tunc diuinę prouiden-

tię conuiuium admirantur. Fame igitur cibo expulsâ, ac refocillatis viribus, cùm iter prosequi vellent, ex ijs alter sex grandiores panes ijs offerens, ait: Patres, hos panes accipite, neque enim in hâc viâ alij vobis ministrari poterunt. Tunc Archangelus ad Socium conuersus: Quid, inquit, Frater iam de diuinâ prouidentiâ sentis? Etiãnùm de eâ diffides? Vides, quàm liberalis ergà nos Deus fuerit, cui haud satis fuit, quod conuiuium nobis absque sollicitudine parauerit, verùm meliores, ac crassiores, quàm, quos dedimus, panes reddit. Fraternę quoque charitatis ardore tàm incensus erat, vt si quandò Frater quispiam habitu indigeret, quem ex vestiario ob inopiam sibi vendicare non posset, is sæpè proprium habitum exueret, ac in vestiario reponeret, vt eo Frater absque vllo pudore vti posset, ipseq́ue sibi lacerum aliundè parabat. Nullos pro aliorum salute, aut vtilitate, labores subire vnquam renuit, melioremq́ue aliorum vitam, quàm suam existimans, omnia se illis debere putabat, pro quibus Dei Filius vitam cum sanguine fudit; atque hinc totum in aliorum commodũ se effundere optabat. Postremò, cùm tàm ingenti Dei amore flagraret, vt vultu semper atque animo in Cœlum sublato, præsentem vbique Deum contemplari videretur; hoc virtutum cursu ad vltimam vitæ lineam peruenit, ac cœleste tandem à Domino præmium consequitur. Anno 1577.

FRATRIS ANTONII MONOPOLITANI, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

FRATER ANTONIVS Monopolitanus, Sacerdos, abstinentiâ, paupertate, patientiâ, ac rerum aduersarum tolerantiâ celebris, Guardiani officio sæpè fungitur, in quo tanta Regularis obseruantiæ disciplinâ Familiam administrat, totq́ue præclaris vitæ exemplis cæteros antecedit; vt plurimam apud omnes sanctimoniæ existimationem sibi comparet. Prophetiæ dono præclarus (inter alia) in Oppido Castaneæ, Nobili Viro Antonio familiari suo, Vxoris grauiter laborantis incolumitatẽ, Filij verò incolumis, mortẽ prænunciat: Cumq; semel per idem Oppidũ incederet, Mulieris cuiusdã, quæ iam diu partus doloribus cruciabatur, nec vllo modò ab ijs liberari poterat, clamoribus perceptis, illius, Antonius, obsecratione permotus, funem, quo præcinctus erat, ad eã protinùs mittit, quo cùm Mulier cincta fuisset, confestim salua Filium peperit. Tandẽ Vir Dei in Cõuẽtu Tutici carnis vinculis absoluitur, meliori, ac fœlicioris æui libertatem, omnium opinione consecutus an. 1579.

FRATRIS PAVLI BERCELLENSIS GVARDIANI, & MAGISTRI NOVITIORVM VITA, ET GESTA.

FRATER PAVLVS Bercellensis, Sacerdos, vitiorum hostis acerrimus, quæ priùs in seipso durâ carnis, ac sensuum castigatione (cui vsque ad veteris hominis interitum, incumbit) interimere contendit. Duplicem vitæ normam Nouitijs amplectendam proponit: vnam, quam ex illius verbis, ac spirituali disciplinâ addiscerent; alteram verò quam ex præclaris ipsius virtutum exemplis haurirent. Vir singularis prudentiæ, & diuino spiritu illustratus, plurimas in oratione cum Deo vigilias ducit. Quapropter cùm ab omnibus Vir Sanctus haberetur, haud sanctitati ipsius testimonium defuit: cùm enim Fr. Euangelista à Maraddo Nouitius, tertianâ febre laboraret, aliquãdò in magistrũ incidit, à quo de corporis statu interrogatus, respondet ille: Eatenùs se cum febre disceptasse: Cui Paulus: Ecquisnam, ait, victoriam tulit? vicit illa (inquit) Nouitius, iacentemque, ac prostratum me hactenùs oppressit: Itane tam ignauus Athleta es (subdit Magister) vt imbelli febri succumbas? Vis vt tibi suppetias feram? Cui Nouitius: Vt lubet Pater. Iam ergò febris inquit, Dei imperio cedat, atque ab eâ deinceps liber esto, Crucisque Signo munitum dimittit. Paruit febris, Magistrique imperio victa discedens, Nouitium deinceps liberum reliquit. Denique cùm multos B. P. Francisco Filios, ac veros Regulæ cultores peperisset, dùm Bononiensem Conuentum Guardianus moderatur, ad cœlestium, terrestriumque moderatorem, sanctimoniâ clarus conscendit. Anno 1579.

FRATER ANTONIVS A MONTE-SICARDO FF^{um}.
CAPVC^{um} NOVITORVM MAGISTER

FRATRIS ANTONII à MONTE SICARDO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS à Monte Sicardo, ab adoleſcentiâ iugum Domini ferre diſcens, annos vix decem & octo natos, graui ſæcularis iugo excuſſo, leui Domini oneri in Minorum Obſeruantium Ordine humeros ſupponit. In quo tàm alta in ſui ipſius contemptu, ac profundâ animi humilitate, perfectioris vitæ fundamenta ponit quod eò nunquam adduci potuerit, vt vllũ Prælationis genus, ei licet oblatum, acceptaret: dicere enim familiaribus ſolebat, vbi integra Regulæ obſeruantia non viget, in tuto Prælationem adminiſtrari non poſſe. Denique cùm tàm perfectâ Regularis diſciplinæ obſeruantiâ, atque virtutum omnium ſtudio alios antecelleret, id ſibi, apud Obſeruantes, nomen comparauerat, vt in Piceni Prouinciâ, nemo illo ſanctior, aut perfectior haberetur. Per id tempus, Capucinorum famâ ad Antonium perlatâ, ad eius amplexum vehementer illius animum ſollicitabat; at cùm Dæmonis inſidias pertimeſceret, Deum aſſiduè ſuis lachrymis deprecabatur, vt conſilium ſuum dirigeret, & quid ſibi ſequendum eſſet, demonſtraret: inter hæc accidit, vt cùm Antonius cùm pleriſque ſui Conuentus Fratribus, de Capucinorum reformatione colloqueretur, alij eam præ Obſeruantium reformatione commendabant, alij contrà, illi propriam reformationem præferebant. Quo tempore, quidam Puer pauperculus, graui capitis ſcabie laborans, quotidie ad Conuentum curationis gratiâ accedebat: hunc cùm Antonius vidiſſet, B. P. Franciſci exemplo edoctus, qui ab huiuſmodi puero Dei voluntatem ad Socios ſibi eligendos exquiſierat, Puerulum ad ſe vocat, alijſque adſtantibus Fratribus, illum his verbis compellat: En Puer, duæ ſunt Fratrum reformationes, altera noſtrorum Fratrum reformandorum, aliorum altera, qui Capucini nuncupantur; iam tibi in nomine Domini præcipio, vt dicas nobis, quænam harum vera B. P. reformatio ſit, ac Deo magis placeat: Mirabile dictu! vix ea Antonius & fatus eſt, cùm Puer totus vultu inſtar flammæ incẽſus, ac velut Dei Spiritu agitatus, elatâ manu, atque extento digito, clauſtra per-

currere

currere cœpit, quâ maiori poterat, voce exclamans: Capucini, Capucini, Capucini: cùm tamen ne Capucinorum quidem nomen antea audijsset, Id protinus, cùm ab omnibus diuino operi, ac miraculo asscriptum esset: En, inquit, ex ore infantium, & lactentium, Deus veritatem nobis ostendere voluit: ac tunc de diuinâ voluntate certior factus, cùm pluribus eiusdem Conuentus Fratribus ad Ludouicum Forosempronianum accedens, Capucinorum Congregationi adiungitur. Inter Capucinos autem adnumeratus, summam vitæ austeritatem, cum summis virtutibus coniungit: nam vnicâ in die, ac parcâ refectione contentus, vniuersas B. P. Francisci Quadragesimas(quæ 5. enumerantur) peruigiliaque festorum Domini, & B. Mariæ Virginis panis, & aquæ ieiunio consecrat. Animum intereà rerum diuinarum contemplatione impinguans, nudis etiam pedibus, absque sandalijs gradiens, expeditior vniuersam Domini mandatorum, ac consiliorum viam, Dei Spiritu plenus, percurrit. Paupertatis obseruantissimus, toto vitæ suæ tempore, vnico tantùm habitu, eoque maiori ex parte præsegminibus compacto, vtitur. Mentem præclaris patientiæ, mansuetudinis, charitatis, ac reliquarum virtutum indumentis exornat. Postremò, dum carnis petulantiam diris flagellis, vigilijs, aspero cilicio, alijsque seuerioris disciplinæ rigoribus domare satagit; Spiritum ad Cœlestia liberiorem, & ad Dei dona capescenda aptiorem, parat. Abstinentiâ tàm admirabili excellit, vt in vtrâque & Reformatorum, & Capucinorũ Religione, triginta circiter annos, in panis, & aquæ ieiunio expleat: cuius ita obseruans existit, vt neque ægrotans, neque iter faciens, ab eo declinare velit. Semel longum iter faciens, cùm neque panem in viâ deferri permisisset, viribus illi ad iter prosequendum deficientibus, oratione factâ, panis illi à Deo ministratur. Ob præclaras eas animi virtutes, cùm Nouitiorum aliquandò illi cura, & educatio commissa esset, quò melius suo munere fungi possit, Dæmonem, sub visibili specie, Nouitium tentantem videt. Quâdam etiam die cùm in communi mensâ cum cæteris Familiæ Fratribus assisteret, tâm ardenter sursum agi cœpit; vt corpore altiùs è solo exurgente, Vir Dei totâ spectante Familiâ, in aëre subsisteret, tàm diuque in eo corporis statu persisteret, quoad absolutâ refectione, Familia consuetas Deo gratias persoluisset. Guardianus verò, qui Antonij Spiritum, nùm ex Deo esset, obedientiâ, atque humilitate probare decreuerat, simulatque ex extasi reuocatus fuit, his eum verbis compellat: Iam Antoni nunc operâ tuâ indigeo, vt opus, quod manè in horti culturâ imper-

fectum

fectum deserui, mecum perficias: Cui Antonius: En pręstò sum Pater, arreptoque ligone, tametsi prę senio viribus imbecillis esset; Guardianum sequitur. At Guardianus necdùm eo contentus, vt fraternam in eo charitatem experiretur, seorsùm eum assumens, ait: Antoni, est mihi in hoc Monasterio Frater quidam moribus dissolutus, atque indisciplinatus: Antonius verò cùm à murmuratione, angue peius abhorreret, simulatque prima hęc Guardiani verba percepit, protinùs adgeniculans, ait: Memini, Pater me necdùm Asino lectum strauisse(curam enim cuiusdam Asini gerebat) si placeat meo muneri satisfaciam. Hoc pacto à Guardiano declinat, qui cùm illum ad stabulum vsque eminùs prosecutus fuisset, genuflexum tandem in stabulo, atque in oratione defixum, paulatim se in aëra extollentem cernit: quò obstupescens, cùm veram illam sanctimoniam esse certo testimonio comprobasset, maximâ deinceps Virum in veneratione habuit. Antonij igitur Sanctitate longè, lateque per Piceni agrum peruulgatâ, omnes ferè illius Regionis ægri, præsertim ex Petræ rubeæ Oppido, ad eum confluebant, qui exiguam chartulam, in quâ Sancta nomina, Iesu, Mariæ, & Iosephi manu suâ conscripta erant, ab eo accipientes, protinùs corporis incolumitatem consequebantur. Rusticus quidam ex Foroliuiensi agro, qui hydropisi, & crurum dolore grauiter laborabat, celebri eius nomine audito, cùm iter ad eum auspicatus fuisset, vix duo, aut tria millia passuum confecerat, cùm repente ab vtroque morbo liberatus, ita se toto corpore incolumem sensit; vt plurimos deinde annos absque vllâ morbi afflictatione transegerit. In Asculanâ Vrbe, mortuum puerum suâ oratione ad vitam reuocasse, constans omnium fama fuit. Narniæ, cùm à quodam Pastore, casu, sylua quæ Conuentui nostro proxima erat, horribili incendio succensa esset, propiusque Conuentum flamma accederet, Fratribus omnibus è Monasterio fugientibus, vltimus tandem Frater Antonius, qui cùm senio grauaretur, lentiùs cæteris gradiebatur) vbi is flammas conspexit, subridens, ac manu capitisque motu, lætitiæ signa edens, mox ad Monasterium redit. Antonium sequitur F. Angelus à Collescipulo, vt, quid ab eo fieret, curiosiùs exploret: vix Antonius ad cellam peruenit, cùm eum flexis genibus Deum cum lachrymis orantem cernit, moxque eo orante incendium mitescit. Porrò necdùm ab oratione surrexerat, cùm(vt clarior Dei virtus, atque Antonij orationis vis elucesceret) incendij flammæ inter quædam sicca folia, atque aridos arborum ramos, penitus extinguuntur. Iam verò Sanctus hic Dei Seruus, multos sene-

ctutis annos, pari vitæ austeritate traduxerat, cùm paucis ante obitum annis, certæ suæ electionis, ac prædestinationis à Domino signa accepit. Quæ is, sub incertæ personæ nomine, aliquandò nonnullis familiaribus, his verbis declarauit: Noui hominem, inquit, qui cùm per annos quatuordecim post matutinas Horas, insomnis totum illud noctis spatium in oratione insumpsisset, nocte quâdam orans, sub aurore crepusculum, vtrasque Ecclesiæ fores patefieri, formosissimorumque hominum supplicationem Ecclesiam ingredi conspicit, Postremus verò Vir omnium nobilissimus, ac speciosissimus, tantâ cum maiestate gradiebatur; vt facilè omnium qui in supplicatione erant, caput agnosceretur. Hi cùm ad Sacrosanctæ Eucharistiæ Altare peruenissent, cuncti adgeniculantes, Sacram Eucharistiam adorant, eo vno Illustrissimo Viro excepto, cui ab Adolescentibus quibusdam, qui Sole fulgidiores erant, aurea sedes in ipso scabello Altaris paratur: in eâ cùm Vir ille sedisset, protinùs iubet Fratrem, qui in extremo Ecclesiæ angulo orabat, ad se accersiri qui cùm claro intus mentis lumine illustratus, Virum illum in throno sedentem Dei Filium esse intelligeret, capite vsque ad terram demisso, ad eum accedens, pronus ante illum iacebat. Cui Dominus: Plurimùm Fili mi (inquit) in amplificandâ ac propagandâ Maiestatis meæ gloriâ laborasti, dura multa pro nomine meo tolerasti, quale ergò nunc præmium accipies, iam pete, quod vis, vt illud ex benignitate meâ assequaris. Cui ille: id tantùm Domine supplex peto, vt culparum mearum fasciculos, quos impiè collegi, dissoluere, ac tuo sanguine ita placeat delere; vt ne quidem vna maneat superstes: Post hæc verò ita me tuâ gratiâ, ac beneuolentiâ dones, vt ab eâ nullo vnquam tempore excidere valeam. Dominus autem illum placido vultu intuens, ait: Gratum est mihi, quod petis, moxque ad Angelos conuersus, afferte, ait, ad me Librum vitæ: quo statim oblato, alteroque Angelo, Domino calamum administrante, cùm ipse atramentarium gestaret, Dominum, proprium ipsius nomen in Libro vitæ scribentem, suis oculis conspicit: quo facto, Dominus eidem benedictionem impendens, repentè cum illâ cœlestium hominum, & Angelorum coronâ ad superna se confert. Ineffabili ergò hoc dono à Domino accepto, Antonius, ne superbia immutaret intellectum eius, grauissimâ carnis tentatione à Deo probatur. Pugnat Senex contrà adolescentiæ vitium, iam illum nec panis, nec aquæ ieiunia, neque vsque ad sanguinem flagellationes, neque aspera cilicia, neque ardentissima ad Deum suspiria, aut profusæ in Oratione la-

chrymæ, quibus hostem edomare consueuerat, quicquam eum illo tempore iuuant. donec tandem terribili hâc tentatione aliquo tempore probatus, Fidelis Deus, qui non permittit nos tentari supra id quod possumus, non modò tantummodò tentationem abstulit, sed & cum tentatione prouentum dedit, vt Iacobi Apostoli vox obtineret dicentis: *Beatus Vir qui suffert tentationem, quoniam cùm probatus fuerit accipiet coronam vitæ*: Paucis enim post hæc diebus elapsis, Maceratæ in morbum incidit, ac singulari animi præparatione, & Sacramentorum perceptione, ad superna dispositus, hinc purus migrat, vitamq́ue magnâ cum sanctimoniæ famâ transactam, beato fine concludit. Anno 1550. denique pro breuissimo tentationis labore, perpetuam vitæ coronam accipit.

FRATER FRANCISCVS NOVARIENSIS FF.um
CAPVCIN.um MAGISTER NOVITIORVM

FRATRIS FRANCISCI NOVARIENSIS, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS Nouarienſis, Torniellorum Familiâ ortus, diuinis benedictionibus præuentus, præclara, ab ineunte ætate, futuræ virtutis præludia edit. Puer enim à Parentibus, optimis moribus imbutus, inditam quandam à Deo ad diuina propenſionem ſortitur, quâ à puerilibus abſtinens, ſenilia tantum animo verſat. Hinc ſacris delectari, puerorum vitia fugere, & cùm adoleuit, deuotos libros reuoluere, ſæpè ad Sacramenta accedere, honeſtatem, ac modeſtiam in omnibus præſeferre videtur. Vix ſextum decimum annum attigit, quùm Sæculo, cum ſuis delitijs calcato, Mundo maior, Deo, ſe in Ordine Minorum Obſeruantium maturiùs conſecrat, atque adeò ſe in ſummis religioſæ vitę virtutibus exercet, vt grauiſſimus inter Obſeruantes Vir habeatur. Cùm verò Regularis obſeruantię ſtudio teneretur, cum alijs plurimis ad Capucinorum Religionem euolat. Vir ad omnem virtutem compoſitus exiſtit, nihil in ipſius moribus, aut actibus, niſi graue, niſi honeſtum, niſi virtute dignum elucet. Humilitate, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, corporis maceratione, ſilentio, linguæ cuſtodiâ, oratione, ac prætereà grauitate, & prudentiâ, tantoperè inter Capucinos enitet, vt cùm totius regularis diſciplinæ norma eſſet, Nouitiorum vt plurimùm ei cura, ac educatio committatur: quo in munere, plurimis, ac præclaris religioſę vitę pręceptis, Tyrones ad perfectam ſpiritualis vitę formam efformat. Oratio illi tàm familiaris, ac lachrymoſa erat, vt cùm pręter ſtatuta Orationis tempora ſursùm animum vbique in Deum ageret, lumina ſemper fletibus madida circumferret, quibus adeò in diuiniſſimâ pręſertim Sacrificij Incruenti oblatione affluebat, vt ab eâ nonnunquàm ad effugiendum ſpectantium oculos abſtineret. Nouariam miſſus vt Capucinorum Familiæ in eâ Vrbe locum pararet, quò ſe mortuis mortuum oſtenderet, Vir humilis nunquàm apud Propinquos, in eâ Vrbe potentes, hoſpitari voluit, ſed in veteri quâdam æde, hoſpitio ſibi delecto, in eâ velut in Monaſterio, ac pauperum domicilio, diuerſatur. Itaque cùm per aliquod

tempus

tempus ibi tàm religiosè conuersatus esset, vt bono virtutum odore, ac præclarioribus vitæ exemplis, patriam Vrbem illustrasset; tandem in morbum incidit, quo cùm diutiùs detineretur, tot in eo languore, qui illi supremus fuit, Vir Sanctus, sui ipsius contemptus, patientiæ, ac cæterarum virtutum exempla exhibet; vt facilè omnibus exploratum esset, solida illum, & abundantiora mentis bona possidere, infirmitatemque non tàm ad mortis occasum, quàm ad virtutum exercitationem, ei datam esse. Porrò ingrauescente morbo, cùm se ad vltimam rerum lineam properantem cerneret; vbi se diuinorum Sacramentorum armis aduersus hostem communiuit, in nudâ humo se collocari curat, vt se fortem Christi Athletam esse ostenderet, qui in arenam aduersus humani generis hostem descenderet, verumque se B. P. Francisci imitatorem demonstraret, qui extremum cum morte conflictum in puluere, ac summâ rerum paupertate confecit: ac demùm vt nihil se cum mundo, & humanis rebus commune habere, declararet. Hoc pacto, ab omnibus liber, ac solutus, Franciscus ad Dominum celeriùs migrat. At, qui vitam tot virtutum sanctimoniâ insignem duxerat, ac diuini nominis gloriam inter viuos omni studio prosecutus fuerat, haud debitâ sibi in morte gloriâ carere debuit. Quapropter vix Franciscus ex hominum consortio sublatus erat, quùm D. O. M. Serui sui Sanctitatem, præclaraque ipsius apud eum merita, Miraculis illustrare cœpit. Quidam enim Cathedralis eiusdem Vrbis Canonicus, Carolus nomine, qui tàm graui dolore diu laborauerat, vt à Sacro Mysterio celebrando, ob languoris grauitatem abstineret; quam primùm eâ, quâ defuncti Frãcisci Corpus ablutũ erat, aquâ, caput sibi lauisset, protinùs ab omni capitis dolore tàm liber euadit, vt eo deinceps nunquàm prægrauatus fuerit. Id cùm quidam Calceolarius, qui crura tuberibus, ac pustulis plena gestauerat, factum resciuisset eandem sibi aquam adhibet, crura lauat, confestimque ea velut pueri sana recipit. Necdùm B. Viri Corpus tumulatum fuerat, cùm Miraculorum famâ per Vrbem diffusâ, lis inter Cathedralis Ecclesiæ Canonicos, Minores Conuentuales, & Obseruantes, de illius sepulturâ exoritur. Cùm enim necdùm ibi Capucinorum Conuentus exstructus esset, Canonici velut peregrinum in priuatis sæcularium ædibus defunctum, sibi deberi asserebant. Contrà Obseruantes, cùm eum olim ex eorum Familiâ extitisse contenderent, indè vt suum repetebãt. Tertiò quoque Minores Conuentuales, meliori (vt videbatur) ratione, Capucinorum Religionem (tunc temporis) quodã iure subiectionis, ac de-

pendentiæ ordine, ſibi connexam affirmabant ex quo Franciſci ſibi Corpus vendicarent. Lis hæc ſuborta, funus ad tertium vſque diem diſtulit, quo tempore tota Vrbs ad B. Viri Corpus venerandum confluit, & quàm plurimi, qui, vel ipſius Reliquias contingebant, vel ipſius merita inuocabant, à varijs corporis morbis conualeſcunt. Lite tandem à Nouarienſi Epiſcopo dirempta, Tumulus quidem in Minorum Conuentualium Eccleſia, Corpori adiudicatur, feretrum verò Sacrâ illâ Corporis ſarcinâ onuſtum, Capucinis qui aderant, Obſeruantibus & Conuentualibus deferendũ traditur: Clero, Regularibus, ac totâ Vrbe ad funus confluentibus. Dùm verò B. Viro funera perſoluuntur, Damianus quidam Calceolarius, qui, cùm vnius oculi luce prorsùs careret, alterius vix vſu fruebatur, ac inſuper graui capitis morbo afflictabatur; Franciſci merita apud Deum ſibi propitia inuocat ac repentè capitis dolore effugato, clarum vtriuſque oculi viſum recipit, quo deinceps ad vltimum ætatis ſenium, abſque vllâ ipſius diminutione integrè potitur. Obijt Vir Sanctus. Anno 1562.

FRATER BARTHOLOMÆVS GALLVS, MAGISTER NOVITIORVM, SANCTIMONIA CLARVS.

FRATER BARTHOLOMÆVS Gallus Sacerdos, in Neapolitanâ Prouinciâ aliquamdiu Magiſtri Nouitiorum munere functus, quã plurimos Religioni perfectos Regulæ cultores, ſuâ virtute, conſilio, ac exemplo parit: Vir profundiſſimæ humilitatis, ac perpetuæ orationis exiſtit: cuius ſingularem apud Deum ſanctimoniam, perfectiſſima Regulæ obſeruantia, vitaque præclaris virtutibus exornata teſtantur: quam etiam Deus præclaro poſt mortem teſtimonio declarare voluit. Cùm enim in Conuentu Beneuenti, in quo is inter viuos agere deſijt, Sepulchrum necdum effoſſum fuiſſet, defuncti Corpus ſub aquæ benedictæ pilâ cõditum fuit, ſed poſt annum extructo Sepulchro, dum illius oſſa in illud inferenda quæruntur, integrum illius Corpus, ac tàm incorruptum à Fratribus reperitur, ac ſi eâ die ab humanis deceſſiſſet. Tàm ſuauis prætereà ex eo odor effundi cœpit, vt facilè perſpici poſſet, diuina hæc illius Sanctitatis, ac regnantis apud Deum Spiritus, argumenta eſſe. Obijt Anno 1566.

FRA-

FRATER RVFFINVS a Sto VRSO FRATRVM
CAPVC.um MAGISTER NOVITIORVM.

FRATRIS RVFFINI à SANCTO VRSO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

RATER RVFFINVS à Sancto Vrſo, Vir multarum virtutum, velut gemmarum varietate emicans, quaſi arcus inter nebulas gloriæ effulget, & quaſi virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, & thuris & vniuerſi pulueris pigmentarij compacta, Religionem ſuauiſſimo omnium virtutum, ac ſanctimoniæ odore complet. Ac primùm B. P. Franciſci veſtigia ſectans, carnem tanto abſtinentiæ frœno edomandam aggreditur; vt quotidianis ferè ieiunijs(quibus vix aliud vnquam præterquàm panis, quantum ad neceſſitatem, non ad ſaturitatem ſatis eſſet, adhibeat) carnem caſtiget. Somni tàm auarus exiſtebat; vt cùm eum vix vnquam ad tertiam horam perduceret, ſæpè etiam ſe obdormijſſe ſuſpicaretur, potiùs quàm ſentiret. Rerum diuinarum tanto ſtudio afficiebatur; vt maiorem ſemper noctis partem, interdùm etiam integras noctes in eâ conſumeret. Hinc ei profunda humilitas, hinc altiſſimæ paupertatis ſtudium, hinc perfecta ſui abnegatio, hinc pudicitiæ præſidium, hinc Dei, ac proximi charitas, hinc iræ moderatio, hinc inuidiæ profligatio, hinc cunctorum malorum ſubuerſio, & Virtutum omnium progreſſus, & incrementum ſibi adminiſtrantur: eoque fit, vt qui ātea in Religionis palæſtra Tyro, ac diſcipulus fuerat, dein perfectus Magiſter euadat, Nouitiorumque illi educandorum cura concreditur. Is verò, perfecti Magiſtri muneribus tàm copioſè inſtructus erat; vt admirabili Dei beneficio, ad huiuſmodi Nouitiorum Magiſterium, perfectè formatus, ac ſculptus videretur. Occultiſſima cōſilia, atq; integras cogitationes, quæ Nouitiorū animos agitant, diuinâ virtute rimatur, illiſque aperit. Nouitium per octo dies graui tentatione percitum, Crucis Signo in fronte impreſſo, à tentatione liberat. Alteri, ab Ordine diſcedenti, prophetico Spiritu infauſtum exitum prædicit: qui poſtridiè ad Sæculum rediens, ac facinoroſis hominibus iunctus, cum ijs poſt aliquod tempus extremo iudicio plectitur. A Nobili Muliere quæ filium ſibi ab eo ſubreptum eſſe, magnis vocibus querebatur, compreſsâ palmâ pugno percuſſus, Mulie-

rem admirabili suâ patientiâ, facti pœnitentẽ, à se dimittit. Multas, Sanctus hic Vir, dies, noctesque in oratione insomnes ducens, in eâ quoque cœlestes raptus, ac extases frequentissimè patitur. Eum aliquandò, Sacrista, in Conuentu Veronensi, cùm sæpiùs extrà se raptum cerneret, nùm adhuc sensibus inhæreret periculum facturus, illum manibus trahit, concutit, atque in diuersa rapit: at is haud secus, quàm si lapidea quædam statua esset, omni prorsùs sensu carere videtur. Haud rarò etiam in aëra toto corpore suspensus, conspicitur. Fr. Camillus Venetus, eiusdem Patris Nouitius, curiosiùs Magistri facta exploraturus, post matutinas Horas, se intrà Chori sedilia abscondens, in orantis actus inuigilat: paululùm cùm temporis effluxisset, Ruffinum in extasim raptum, atque altiùs è solo diuinâ virtute sublatum cernit: Ruffinus verò, Vir humillimus, rem diuinitùs agnoscens, Camillo, ac cæteris prohibet, nè ipsius facta de cætero curiosiùs inquirant. Alter quoque Nouitius, Leander nomine, elabente Sacrorum tempore, cùm eum ab extasi reuocaret, ad seipsum rediens: Heu (inquit) quàm citò tempus elabitur, cùm tamen totum illud matutinum tempus, ei sub illo raptu effluxisset. His, & Fr. Daniel Venetus, eiusdem Patris Nouitius accedat, qui eum frequenter in extasim raptum, atque ante Sacrosanctæ Eucharistiæ Altare, in aëra sublatum cernit: quod eidem etiam pluries iter facienti contigit. Hæc Dei dona, cùm Augustino Valerio, Veronensi Episcopo, Viro præclarissimo, qui pijs Ruffini sermonibus plurimùm oblectabatur, manifesta essent; si quandò aperto ostio, vti sæpè contingebat, eum mente excedentem, inter Superos versari animaduerteret; clauso ostio recedens, hæc eximius Antistes dicere solitus erat: Haud fas est, cum Deo agentem, ad homines reuocare. Tantâ denique, Sanctus hic Vir, diuina Mysteria veneratione prosequebatur; vt ad ea nunquàm, nisi post integram orationis horam accederet, in quâ rerum altissimarum, quæ in ijs latent, contemplatione ita afficiebatur; vt absque lachrymarum copiâ, ijs celebrandis non incumberet. Plerumque etiam cùm Sacrum Domini Corpus spectandum attollebat, vultum, Solis instar emicantem, præseferebat. Porrò Sacris Mysterijs peractis, tanto illius mens amoris impetu in Deum ferebatur, vt humana excedens, per aliquot horarum spatia, solo Spiritu in rerum diuinarum contemplatione versaretur. Miserorum ærumnis tantâ pietate commouebatur; vt verum Miserorum se Patrem ostenderet. Cœlesti suâ facũdiâ geminas Adolescẽtulas, vanas, quę Veronæ, auro onustæ, ac crine retorto, magno vestium luxu incede-

bant, eò compulit, vt nullâ interpositâ morâ, auri, vestiumque vanitatem abijcientes, Deo, Virginitatem consecrarent. Plurimos quoque grauiter ægrotãtes, Signo Crucis incolumes reddidit. Postremò cùm vitæ finem sibi instare intelligeret, quatuor à Deo summis precibus postulat. Primum, vt ad annum Iubilęi consequendum, Romam sibi per obedientiam proficisci liceret. Secundum, vt S. Marię Angelorum indulgentijs pręsens Assisij frueretur. Tertium, vt in Assumptione B. M. V. extremum diem suum clauderet: Ac vltimo, vt in Prouinciâ S. Francisci, grauem corporis sui sarcinam deponeret: quę omnia à Deo benignissimè eodem anno impetrat, ac tandem Perusium (qui Prouincię S. Francisci Conuentus est) profectus, quâ die Virginis Deiparę Spiritus, corpore in societatis collegium assumpto, Cœlos conscendit; eodem, Ruffinus, corruptibili corporis indumento deposito, piè, post eam in Cœlum, Animâ assumptus, creditur. Anno 1575.

FRATRIS IOANNIS ANDREÆ à RODIGIO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES ANDRÆAS à Rodigio, Sacerdos, Vir integerrimus, grauis, prudens, moderatus: tamque Angelicâ morum honestate, & venustate pręditus; vt cœlestem potiùs, quàm communem hominum, inter Fratres, vitam referat. Tanta denique, ac tàm pręclara omnium virtutum lux, à primis Religionis annis, ex hoc Viro cœpit erumpere; vt vix nonum in Religione annum attingeret, cùm à Prouincię Patribus, ad Nouitiorum educationem vocatur: quo in munere, non modò summam apud omnes laudem consequitur, verùm etiam plurimam optimorum Virorum prolem Religioni efformat. Nouitium, qui inter diuinos complexus, in falsâ extasi, se quiescere arbitrabatur, à Dæmone illusum, diuinâ reuelatione agnoscit. Eiusdem, qui ob corporis infirmitatem ad suos remeare compellebatur, à Religionis tamen sinu diuelli non ferebat, Magister lachrymas miseratus, cùm pro illo Deum rogasset: Vade, inquit, Fili, bono animo esto, dabit Deus, vt mors te, neque extrà Religionis sinum, neque extrà ipsius habitum intercipiat: quod ita planè posteà contigit. Cùm enim Patauium, necdùm Nouitiorum exutus habitum ad suos missus fuisset, quâ die

ad Con-

ad Conuentum appulit, tàm morbo grauari cœpit; vt tertio post illius aduentum die, in eo Conuentu, professione emissâ vitâ excesserit. Neque ex Nouitio duntaxat sed ex alijs quoque, quorum occultas cogitationes, atque animi consilia peruadebat, familiares illi Dei reuelationes fuisse perspectum fuit. Vir erat altissimâ contemplatione præditus, in quâ sæpè extases & raptus patiebatur. Cœlestibus itaque hisce Dei donis, & virtutibus exornatus, cùm Ioannes ad quadragesimum vsque annum vitam perduxisset, in Vicentino Conuentu, Sanctimoniâ clarus, Anno 1576. vitæ curriculum absoluit.

FRATER ANGELVS FERRARIENSIS FRATRVM CAPVC.um MAGISTER NOVITIORVM.

FRATRIS ANGELI FERRARIENSIS, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

RATER ANGELVS Ferrarienſis, Sacerdos, ob præclaram vitæ ſanctimoniam, illuſtre ſibi apud omnes nomen comparat. Hic abſtinentiâ, ſui ipſius odio, vitæ auſteritate, ac ſeueriſſimâ Regularis obſeruantiæ diſciplinâ inſignis, diu Magiſtri Nouitiorum munus exercet, in quo maximè illius prudentia, feruentiſſima charitas, aſſiduum orationis ſtudium, præclariſſimaque omnium virtutum exempla elucent. Quanti apud Deum huius S. Viri merita extiterint, pleriſque argumentis declaratum fuit: ac primò quidem Fr. Ioannem à Cintiano Nouitium, plerumque à grauiſſimis Dæmonum tentationibus, Signo duntaxat Crucis in fronte impreſſo, liberat. Cumque grauis oculi Epiphora eidem Nouitio cœcitatem minaretur, indicto illi tantummodò aquæ benedictæ lauacro, humorem fluentem cohibet, Nouitiumque incolumem præſtat. Fabianus quoque puer, cùm Montepolitiani ex alto dilapſus, caput in arcam collidiſſet, quo ex vulnere perfracto Capite mortuus crederetur, eò Angelus à Matre accerſitus, pro puero orat, eique abſque vllâ vulneris curatione à Deo ſanitatem ſuis precibus impetrat. Eâdem quoque in Vrbe, Cinthia Ceruina, Nobilis fœmina, grauiter ægrotans, cùm Angeli ſuffragia implorat, eo orante incolumitatem recipit. Hoc pacto etiam Piſtorij, Agricolam, qui morbo acerbè diſcruciabatur, ſuâ oratione ad perfectam corporis valetudinem reuocat: ac tandem cùm in antiquo Piſtorij Conuentu, is, Nouitiorum curam ſuſtinet, Catharina quædam, duorum Capucinorum Fratrum Mater, acutâ febre ad mortem vſque laborabat, quæ, cùm Angelo accito, ſe illius precibus obnixè commendaſſet, pollicetur ille, ſe cum Nouitijs ſuis Deum rogaturum. Porrò eâ nocte, in quâ Angelus, cum Nouitijs, pro ægrâ Deo preces fundit, S. Pater Franciſcus, Catharinæ apparet, ac precantium merito, ægrotanti ſanitatem reſtituit. Prophetico etiam Spiritu nonnulla prædicit: in his, trium Adoleſcentium conuerſio recenſetur, quos cùm ad Capucinorum Religionem acceſſuros præſignificaſſet, haud multò poſt rem exitus (ijs ad Religionem conuolantibus) comprobauit. Senex

tandem immortali ſuâ memoriâ relictâ, obijt annis, virtutibus, & Miraculis clarus. Anno 1576.

FRATRIS VALERIANI à CASTRO-BONO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER VALERIANVS à Caſtrobono, Sacerdos, in Prouinciâ Meſſanenſi diu Magiſtri Nouitiorum curam gerit, multiſque virtutibus clarus, cœleſtem propè inter homines vitam ducit. Dum Meſſanæ, peſte laborantium curæ, ac miniſterio, omni ſtudio incumbit; morbo affectus, tàm ardenti animo pro Chriſto mortem appetit; vt in extremo vitæ ſpiritu è ſtrato exiliens, atque humi genuflectens, inter lignei Crucifixi amplexus, Deo gratias agens, animam exhalet. Quo tempore, cùm B. P. Franciſcum ſibi apparentem, viamque ad Cœlum carpentem conſpiceret, exclamare cœpit: Me Pater exſpecta, en venio. Quibus in verbis, ſoluta è corpore anima, B. P. viæ ducem ſequitur. Anno 1576.

FRATRIS IOANNIS à FOROLIVIO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES à Foroliuio, Sacerdos, diu in Bononienſi Prouinciâ Nouitiorum inſtitutioni vacat. Hic perfectiſſimus fuit Regulæ cultor, non legis auditor tantùm, ſed factor operis: neque alios tantummodò verbis erudiens, ſed illuſtriſſimis vitæ exemplis confirmans. Verè Nouitiorum Pater, ac Magiſter fuit: qui Religionis plantulas è ſæculo erumpentes, non modò ſuâ doctrinâ, ac eruditione excoleret; verùm etiam cœleſti ſuarum virtutum rore irrigaret, & ad incrementum compelleret. Plurima de huius Viri Sanctimoniâ, apud omnes fuit exiſtimatio, de quâ tamen pauca, propter Scriptorum inopiam, narrantur. Inter alia verò pleraſque à Deo reuelationes accepiſſe, velut certum aſſeritur, cuius illud argumentum fuit: quod eo ad mortem, in Fauentiæ hoſpitio, ægrotante: cùm iam Spiritum redditurus eſſet, adſtantibus Fratribus ait: Citò Fratres mei, ad Conuentum feſtinate: nam N. Nouitius (illum ex nomine indicans)

cans) iterùm ad Sæculum redire cogitat: satagite, vt illi opem adferatis: quod cùm res ipsa probasset, his dictis, magnâ cum sui nominis famâ apud Fratres relictâ, hanc lucis vsuram reddidit. Anno 1580.

FRATRIS MATTHÆI LEOPOLYTANI, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

RATER MATTHÆVS Leopolitanus, nobili genere ortus, cùm 17. annum attigisset, maturè Sæculo valedicens, ac spretâ Paternæ Nobilitatis origine, maluit inter Minores de Obseruantiâ pauperem, & abiectam vitam agere, quàm in Paternis laribus, mundanis opibus affluere. Ibi verò cùm solemne Professionis votum emisit, humanarum, ac diuinarum Literarũ studijs addictus, in ijs non minùs pietatis, ac Regularis obseruantiæ, quàm literarum studiosus, eam breui eruditionis excellentiam, & in prædicando gratiam assecutus est; vt in Concionatorum numerum coaptatus, magnâ cum audientium oblectatione, atque vtilitate Verbum Dei disseminaret. At cùm Regularem obseruantiam in Ordine dilabi, ac pessundari, nemine opem ferente, intueretur, variaque Reformationum corpora in Ordine vix orta interire, nec vllum diu consistere, conspiceret; consilio cum alijs quatuor Fratribus, nimirùm Petro Appinianense, Bernardo Offidano, Antonio à Pennâ Biliorum, & Paulo à Colleamato communicato, cùm eâdem eos prorsùs mente, ac studio præditos offendisset; in eam deliberationem venêre, vt commune Diploma ab Apostolicâ sede peterent, quo illis sub Fratrum Min. Conuentualium obedientiâ, & Eremitico titulo, Regulam in Eremis obseruare liceret. Optato igitur Diplomate potiti, cùm ad Eremum profectionem pararent, Ludouicum Forosempronianum, ab Apostolicâ sede, institutæ Reformationis, confirmationem, ac propagationis facultatem, bullâ tulisse intelligunt. Quapropter consilium mutantes, maturè ad eum accedunt, ab eoque in Capucinorum albo describuntur. Matthæus igitur vbi optatâ diu Reformatione se potitum videt, tantâ protinùs vitæ austeritate, corporis maceratione, sensuum custodiâ, orationis studio, ac præsertim ardentissimâ quæcunque aduersa pro Christo tolerandi cupiditate efferuere cœpit; vt cunctis admirabilis videretur. Oratio in primis, ac Dei colloquium, tàm illi suaue, ac familiare erat,

vt cùm ab eo ægrè diuelli poſſet, idcircò vi quâdam ad naturæ neceſſitates traheretur. Quapropter, à ſomno, cibo, atque alijs naturæ ponderibus liber eſſe optabat, vt cœleſtium duntaxat contemplationi vacaret. Hinc ſolitaria loca, tanquam orationis amica, plurimùm amabat, hominumque conſortia adeò fugiebat; vt præterquàm Prædicationis tempore, aut alio charitatis officio, vix vnquàm inter homines verſaretur. In Dei Verbo diſſeminando tàm efficax, tàm ardens, tamqúe ſuauis Populo erat, vt velut funiculis aureis, charitatis vinculis audientes ad conuerſionem, morumqúe correctionem attraheret. Hoc porrò tempore, cùm vſque adeò Ordinis perſecutores in Capucinos deſæuirent; vt quandoqúe ſoli, interdùm cum Socio, per nemora, ac ſolitaria loca fugientes, deſerta incolere cogerentur. Hinc Matthæus Vrbes fugiens, plerumqúe ſolus nunc Fabrianenſem, nunc Camerinenſem agrum prædicando peragrabat. Inter hæc, tantâ corpus inediâ extenuabat; vt præter panis communis fruſtula, quæ aliorum Pauperum more oſtiatim mendicabat, & aquam, vix aliud ſibi ad vitæ alimentum adhiberet. Cùm neceſſarius ſomnus oculos inuaderet, vel quercus in agro tectum dabat, vel in Oppidis ſtabulum paleis ſtratum, lectum miniſtrabat: nec tametſi corpore delicatus eſſet, laboribus vllis terrebatur, quibus nunc prædicando, nunc fugiendo, nunc carnem varijs modis vexando, defatigaret. Illud verò inter hos perſecutionum labores, illi ſingulare fuit; vt quantò acriùs in eum perſecutio ferueret, tantò ardentiùs pro ipſis Perſecutoribus, ad Deum preces funderet: ita vt Matthæi animus, in hâc oratione, præ charitate penè colliquefieri videretur. Dum igitur inter has vitæ, ac victus auſteritates, nec non aſſiduos perſecutionis labores, Dei Seruus in Oppidulo, quod Camerini proximum erat, Dei Verbum diſſeminaret, in ſupremum morbum incidit. At vt in ſupremo hoc vitæ diſcrimine extremam mendicitatem, ac paupertatem, quam ſibi altè animo infixerat, quamque eouſque ſummo ſtudio coluerat, ad vltimum vſque Spiritum proſequeretur; in veterem quandam domunculam, quæ cùm ſemi diruta eſſet, tunc à nemine habitabatur, in vltimo ſuburbio ſitam, deferri ſe poſtulat: vbi cùm piorum aliquot eleëmoſynis, quibus Viri Sanctitas haud ignota erat, neceſſaria illi quotidiè adminiſtrarentur, ijs tamen tàm parcè, ac tanto paupertatis ſtudio vtebatur; vt cùm puluinariâ, aut laneæ culcitræ, ac meliores lodices, ad corporis ægrotantis ſolatium illi offerrentur, vniuerſa recuſaret, nihilque præter lectum paleis ſtratum, ſtragulumque obſoletum, quo operiretur, ab ijs acci-

pere vellet; ſatis ſuperque ſibi ſufficere exiſtimans, ſi præter hæc, pallium, quo is vti conſueuerat, puluinaris loco ſibi capiti ſubſterneret. Ingraueſcente porrò morbo, cùm ſibi vitæ finem inſtare animaduerteret; ſacro imprimis Pœnitentiæ Sacramento purgari, diuiniſſimoque Chriſti corpore refici, ac tandem extremâ Vnctione muniri voluit. Poſt hæc, adeò rerum diuinarum contemplationi, atque intimæ cum Deo vnioni, Dei Seruus vacare cœpit; vt alterius S. Martini inſtar, oculis, ac manibus ſemper in Cœlum erectis, ſupinus aſſiduè oraret, neque ob morbi vim, Spiritum iam ad ſuperna feſtinantem, ab oratione vnquàm reuocaret. Atque indè factum eſt, vt dum per vnius, aut alterius diei ſpatium, hac Spiritus quiete frueretur, ſolus, pauperrimi inſtar, ac ſine comite, ex rerum humanarum tumultu, ad immortalis quietis poſſeſſionem emigrauerit. At S. Viri mortem, quæ velut ignobilior, nullo teſte, nulliuſque præſentiâ digna habita fuerat; publico, ac illuſtriſſimo præcone, Deus teſtatam eſſe voluit: nam in ipsâ ſui obitus horâ, omnes Eccleſiæ S. Franciſci Camerinenſis Vrbis campanæ, nullo, præterquàm Angelorum miniſterio pulſatæ, totam Vrbem commouerunt. Cumqúe omnes animo ſuſpenſi, quò prodigium illud ſpectaret, perquirerent, quique Viro Dei neceſſaria ſubminiſtrabant, vnâ conuenientes, inuicem percunctarentur, num Vir ille Sanctus; qui in ſuburbij domo iacebat, fortè obijſſet, celeriterque eò properarent; vix domum ingreſſi, Virum Dei in lecto iacentem, ac manibus ſuo more in Cœlum erectis, exanimem vident. Quæ res cùm ad Epiſcopum, & ad Catharinam Duciſſam delata eſſet: Epiſcopus, cum Clero ad domicilium conuenit, totaque Vrbe, cum Duciſsâ confluente, venerandum illud Corpus cum luminaribus efferunt, & in S. Franciſci Eccleſiâ, quæ Minorum Conuentualium eſt, & in quâ campanarũ ſonitus, Angelorum miniſterio editus fuerat, honorificè conditur. Hoc pacto, Matthæus, cùm plurimo, nouæ Reformationis incunabula, virtutum, ac Sanctimoniæ odore reperſiſſet, cœleſti teſtimonio clarus, ad Superos abijt. Anno 1531.

FRATRIS MARIANI CYRNÆI, PRÆDICATORIS
VITA, ET GESTA.

FRATER MARIANVS Cyrnæus, è Corsicâ oriundus, eximius diuini Verbi Prædicator, in eâ Insulâ ferocem Populum, non vi, aut ferro, sed Spiritu, ac diuini Verbi virtute, præclarisque sanctioris vitæ exemplis, aggrediens; ab odijs, vindictis, mutuisque cædibus reuocat. Atque eò factum est, vt Deo, Religionis tunc primordia fouente, & ad propagationis profectum prouocante, tota penè Insula, sedatis omni ex parte discordijs, summâ pace, ac concordiâ frueretur. Iactis ergò Cyrnææ Prouinciæ fundamentis, Marianus, post multos pro Christo ibi exantlatos labores post plurimos Orco ereptos, atque à perditionis viâ, ad salutem reuocatos; denique post vitam in perfectâ Regulæ obseruantiâ, ac summis virtutibus transactam; meritis clarus, haud longè posthæc tempora, Anno scilicet. 1540. è terrenâ, ad cœlestem Patriam concedit. Cuius Corpus, cùm humi conditum fuisset, ex eo noui generis Flos, fragrantissimi odoris, ad Lilij formam erupisse fertur, quo varijs morbis ægroti sanati fuêre.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ FLORENTINI, PRÆDICATORIS
VITA, & GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Florentinus, ardentissimus diuini Verbi Prædicator, & eximiæ virtutis Vir: cùm semel Vici Arcem, Carolus quidam Drosius, Gallorum nomine occupans, maximam in Oppidanos, Tyrannidem exerceret; contigit, vt eò ad prædicandum accederet: qui cùm deplorandas Populi voces ob durum Viri illius iugum, immaniaqúe oppressionum genera (quibus omnium hominum sæuitiam, improbitatemqúe supergredi videbatur) perciperet; his animo commotus, Carolum intrepidè adit, diuinamqúe illi breui vltionem comminatur, nisi à tantâ Populi Tyrannide animum coërceat. At perditus Vir, cùm nec Deum timeret, nec Religiosum hominem vereretur, Patris increpationem contemnens, in peius semper proficiebat. Quamobrem, Ioannes Baptista, pro Concione in eum inuehi

cœpit quod cùm ille à necessarijs didicisset, iracundiâ feruens, nuncios ad eum mittit, qui ei suo nomine comminentur, nisi quæ in eum pro suggestu dixerat, publicè recantaret; barbam illi è mento euellendam fore, intelligeret. At ille, Viri minas contemnens: Renuntiate, inquit, Domino vestro, nihil minus me quàm barbæ pilos, vitamque ipsam curare, præsertim cùm de diuini Nominis gloriâ, atque officij mei munere agitur: veruntamen si crastinâ die, futuræ Concioni meæ interesse voluerit, me illi eo planè modo satisfacturum sciat, quo Deo Opt. Max. gratum fore intellexero. Carolus igitur crastinâ die, armatis (vti solebat) militibus stipatus, ad Ecclesiam concedit: quibus ille imperat, vt si Concionatorem in eum dicere perciperent, statim è suggestu deijcerent, cunctosque barbæ illi pilos è mento euellerent. Sedet in Ecclesiâ Vir ferus, altum premens sub pectore virus: Prædicator verò vt suggestum conscēdit, detecto capite, & facie ad lignei Crucifixi imaginē, quæ in eo suggestu defixa erat, conuersâ, sic in ipso sermonis exordio Christū alloqui cœpit: Altissime hominum Redemptor, haud ignoro, quamprimùm me ad hoc Prædicationis munus vocasti, te mihi, vt veritatem vbique ita liberè, ac constanter annunciarem, iussisse; vt neque tribulatio, neque angustia, nec periculum, nec gladius ab eâ prædicandâ deterrerent. Tu enim ipse Veritas es, quem qui palā cōfiteri erubuerit, hoc profectò nomine, ac munere indignus est. Certè Domine, qui omnium cognitor es, nosti quàm purè, quàm candidè, quàm sincerè, & ex charitate veritatem annunciauerim, publica duntaxat scelera arguerim, hominem vt resipisceret, increpauerim: iam verò, vt quæ vera, te auctore, prolocutus sum, apud homines retractem; ferus homo, curationis impatiens, minis, ac terroribus suadere nititur. Age tu, Altissime Deus, quid facto opus sit, indicâ, nùm à cœptis desistere, nùm vera reuocare, nùm impij hominis dicto parere debeam? Tu ipse iube impera: neque enim vllis, aut minis, aut periculis moueor, sed tuis tantùm, non hominis placitis obtempero. Horrenda prorsùs, ac pauoris plena tunc res visa fuit. Vix enim Prædicator hæc ardentissimo Spiritu protulerat, cùm illa Christi Crucifixi Imago, quæ priùs conuersâ facie, Concionatorem spectare videbatur, quasi id facinus horreret, ac veritatem ab eo recantari detestaretur, vultum in alteram partem, horribili stridore inflectit. Quæ res hominem tanto terrore affecit, vt eum à concepto scelere, atque ab omni vi inferendâ abstinere coëgerit. At Concionator ob id magis diuinâ virtute confirmatus, ac vberiori Dei lumine perfusus Tyran-

 no com-

no comminatur, eum, nisi illata Pauperibus damna resarciret, ac deinceps ab oppressionibus abstineret, à Dei irâ consumptum iri: breuique futurum esse, vt cœlesti fulmine icta arx illa rueret, quę Viro, tot Pauperum sanguine madenti, domicilium pręberet. Quod nè frustrà, aut leuiter dictum ab eo fuisse quisquam existimaret, non multo post tempore id rei euentus comprobauit: Etenim posthęc, homine in scelere computrescente, sereno Cœlo, cùm sub vnius diei vesperum nubes densa, atque atra, spectante Populo, Arci insedisset; tàm dirum, ac horrendum fulmen euomuit; vt cunctis qui in Arce erant interfectis (paruulo duntaxat infante, ac nutrice exceptis, qui, ab ingenti trabe tutati, incolumes euaserunt) Arx ipsa ad solum vsque diruta fuerit. Carolus verò, cum eo tempore è Castro abesset, paulò post in Ceresoliæ conflictu miserè interemptus, asini sepulturâ, in agro tumulatus fuit. Anno 1540.

FRATRIS HVMILIS OFFIDANI, PRÆDICATORIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER HVMILIS Offidanus, virtutum splendore, ac sanctimoniâ clarus, cùm Sacris initiatus, ac Sacerdos inunctus esset; vt res ipsa nomini responderet, tantâ præ cæteris humilitate, ac sui ipsius contemptu affulgere cœpit; vt nihilo magis, quàm sui ipsius despectu, ac contemptu delectari videretur, cunctosque honore dignos, se solum ignominiâ afficiendum existimaret. Orationis studio se tantâ assiduitate muniendum censuit; vt omnem temporis partem, quam in Obedientiæ, aut charitatis officijs non impendebat, in oratione, ac præsertim in Dominicæ Passionis contemplatione expenderet: hanc, diu, noctuque sibi amicam, ac familiarem conciliabat, hanc vberrimis semper lachrymis prosequebatur: nemo vacantem, nemo confabulantem, otiosum nemo vnquàm vidit. Quapropter, Fratrum consortia fugiens, orationis, quam pretiosissimum animi thesaurum habebat, cum primis studio vacabat. Ad Prædicationis officium vocatus, cùm totus Dei charitate flagraret, tàm feruenter Dei Verbum disseminabat; vt & audientium animos ardentiùs ad virtutem accenderet, & sũma sæpè odia, & inimicitias extingueret. Prædicationem verò, non Rhetorũ eloquentia, sed singularis vitæ austeritas commendabat, cũ perpetuâ pedum nuditate, ac frigoris tolerantiâ, brumali potissimùm tempore

(in quo, absque sandalijs incedens, solo habitu absque tunicâ vtebatur) carnem premeret; quotidiana quoque ieiunia, quæ sæpenumerò, ac præsertim cùm B. P. Francisci quadragesimas ieiunaret, ad solius panis, & aquæ victum contraheret: prolixas itidem in oratione vigilias, ac plerasqúe alias corporis macerationes coniungeret, quibus, prædicationem suam, vberrimo semper animarum lucro, ditabat. Plerasqúe hunc Virum Dei, à Deo reuelationes, atque alia diuinæ amicitię signa accepisse, communis fama fuit. Quamobrem, haud vulgaris de illius Sanctimoniâ, vbique opinio disseminabatur. His, & alijs pręstantioris vitę virtutibus, cùm Humilis animum exornasset; in Monasterio S. Benedicti Montis Cassini in morbum incidit: cùm autē morbo ingrauescēte, vitę finē sibi imminere intelligeret, Sacramentis omnibus munitus, illustrioribusqúe patientię, & charitatis exemplis, Monachorum animis impressis, depositis mortalitatis exuuijs, ad Superos euolat. Cuius rei signum fuit: quod illius Corpus, quod in communi Monachorum Sepulchro conditum erat, cęteris corruptione exesis, integrum post multos annos, ac in nullo à priori statu immutatum, perindè, ac si eo die tumulatum fuisset, à Monachis conspicitur: vt eo testimonio, animam apud Deum in Cœlo gloriosam agere, ac regnare cunctis exploratum esset. Obijt Anno 1541.

FRATER IOANNES A METYMNIA FRATRVM
CAPVCINORVM PRÆDICATOR

FRATRIS IOANNIS à METYMNIA CAMPESTRI, PRÆDICATORIS

VITA, & MARTYRIVM.

FRATER IOANNES à Metymniâ Campeſtri, Hiſpaniæ Oppido, Nobili ſtirpe progenitus, à pueritiâ in benedictionibus dulcedinis tàm ſuauiter à Deo præuenitur; vt ergà res diuinas, ac præſertim Sacroſanctæ Miſſę Myſteria, ſuprà ętatem, animo afficeretur. Adoleſcens, vana aliorum conſortia, ac iuuenilis ętatis illecebras fugiens, frequens in Eccleſijs, oratione tantummodò, rerumque diuinarum contemplatione delectari videbatur. Quamobrem, cùm mentem iam ab humanis rebus penitùs alienam, ad Deum transferre cogitaſſet; ad Obſeruantium Familiam ſe confert. Hìc, nouellus Tyro, vt ſolidiora virtutum fundamenta iaceret, in ipſo Nouitiatus anno, obedientiam, humilitatem, paupertatem, abſtinentiam, Regularem diſciplinam, ac reliquas perfectioris vitæ virtutes ſtudet acquirere. Tranſacto verò probationis anno, cùm ad ſeueriorem huius Tyrocynij diſciplinam anhelaret; facultate obtentâ, indè ad Reformatos migrat, inter quos eam vitę rationē inſtituit, quæ omnibus admirabilis videtur. Nam à vino, & carnibus abſtinens, pane tantùm, & iuſculo ſemel in die veſcitur. Oratio, quæ Puero familiaris eſſe cœperat, iam Religioſo tàm aſſidua eſt; vt niſi ab eâ, illum vel obedientiæ opus, vel naturalis neceſſitas auocet, ipſi perpetuò inhæreat. Pauperiora loca eligens, magnâ in paupertate vitam ducit. Ob ſingularem Viri Sanctitatem, Sanctimonialium curæ Præfectus. Monialem, cuius probè virtutem, & apud Deum merita nouerat, aliquandò compellit; vt à Deo obnixè petat, quo in ſtatu, aut loco is perfectius Regulam obſeruare poſſet, diuinumq;, quoad licet, reſponſum impetret. Paret Monialis, cumque pluribus ob id diebus orationi vacaſſet, Deo tandem reuelante diſcit, Regulam illū perfectiùs obſeruaturum, ſi Italiam peteret, & Capucinorum Congregationi ſe adiungeret. Haud longiùs Ioannes rem differt, aut vllâ expectatâ morâ diem procraſtinat: Dei enim beneplacito perſpecto, mox in Italiam proficiſcitur, Capucinorumque inſtitutum amplectitur. In Thuſciæ Prouinciam miſſus, in Conuentu Montis politiani cœ-

ni cœlestem propemodùm vitæ rationem instituit: vt enim perfectam rerum diuinarum contemplationem ad quam à Deo se vocari præsenserat, melius assequatur, solus semper ad solitaria loca, orationis amica secedens, raro cum Fratribus colloquitur. Quapropter, cùm nihil Ioanni iucundius esset, quàm in solitudine diuinis colloquijs vacare, hinc ex consortio sermonis Dei, tantùm ipsius verba apud alios diuinæ lucis, ac virtutis sibi hauriunt; vt Angeli potiùs, quã hominis voces cunctis videantur. Res planè omnibus admiratione digna, delicatum hominem, non fortem, non robustum, tàm strenuè, ac viriliter aduersùs omnes carnis cupiditates decertantem conspicere; vt nè vni quidem vel minimæ locum relinquat. Corpus inter asperrimi Cilicij puncturas, velut inter spinas, diu, noctuque voluntans, neque sub cilicio, vel aliundè sibi solatia, nedum delitias quærat. Inter ipsas niues, & glaciales boreæ flatus, cùm hyemali tempore cuncta penè frigore rigent, vix habitu, eoque obsoleto, ac plurimis præsegminibus variegato, obtegit: nudis pedibus, soleas, aut sandalia nullo vnquàm tempore admittit. Denique, vt corporis petulantiam edomet, crebris illud flagellis cædit, vigilijsque, fame, sitiquée propè enecandum curat. Abstinentiam hoc tempore tàm rigidam colere incipit; vt nunquàm nisi semel in die panem, & aquam ad cibum admittat. Cùm trium, vel quatuor horarum spatio, ante Matutinas Horas necessariò somno indulget, reliquum noctis tempus, ad auram vsque, in diuinis contemplationibus insumit. In aurorâ verò, diuinissimum Missæ Sacrificium, quotidie, tantâ mentis deuotione atque exterioris hominis compositione offert; vt audientium animos, vi quâdam, ad tanti cœlestis Mysterij contemplationem sursùm efferat. Hoc pacto, etiam cùm Horas Canonicas persoluit, tantâ animi attentione res diuinas contemplatur; vt ferè semper sensibus excedere videatur. Reliquo verò diei tempore, quod vel obedientiæ, vel charitatis operibus, vel ipsis naturæ necessitatibus superest, ad solitaria loca secedens, diuinis meditationibus dare solitus; interdùm ad decimam, ac vndecimam vsque horam, vultu in Cœlum defixo, immobilis perseuerare videtur. Hinc Patres, cùm eximium illud contemplationis donum, in eum tàm copiosè collatum cernunt, quò liberiùs seorsim Deo vacare possit, eundem à Chori obligatione absoluunt, tantamqúe, tàm apud Fratres, quàm Sæculares homines, sibi Sanctitatis existimationem comparat; vt non alio quàm Sancti Hispani nomine, ab omnibus appelletur. Quò fit, vt Æsinus Generalis, cui, Viri Dei Sanctimonia perspecta erat, cùm Religionem tot,

tantiſqúe calamitatibus perturbatam videret, vt de illius ſtabilitate propemodùm dubitaret: Dei mentem, ac conſilium, tanti Viri operâ ſibi explorare decreuerit. Ioannes igitur, dum in ſolitariâ Cellâ, quam ſibi ex luto, & arborum ramis ſeorsùm extruxerat, in arcto, & quotidiano panis, & aquæ ieiunio, & lachrymis Dominum obſecrat; Clementiſſimus Dominus, diuinâ vndique luce circumfuſus, oranti adeſt, illique affirmat, inter alia omnia Religioſorum inſtituta, hanc illi gratiſſimam, acceptatiſſimamque Congregationem eſſe, quam tanto amore proſequebatur; vt haud ſecùs quam Mater amantiſſima, ſollicitam ſemper illius curam gereret: neque vllã inter homines propaginem, quantumlibet ſanctam eſſe, ipſi perſuaſum vellet; quæ (vt olim B. Franciſco ſuo aperuerat) veris huius Regulæ obſeruatoribus, ipſi gratior, aut charior exiſtat. Eadem quoque alias, dum oraret, iterum humanioribus verbis refricans, ſæpè Dominus Ioanni apparet, illiuſque animum diuino lucis fulgore (cui falſum ſubeſſe non poteſt) illuſtrans reuelat: quo tempore, lumina, ac faces in ipſo Conuentus tecto ardere conſpiciuntur. A Fratribus, Ioannes, aliquandò interrogatus, quàm diu Capucinorum Religio in ſuaui illâ Chriſti dilectione, ac beneuolentia ſtabilis permanſura eſſet, his verbis reſpondit: Quamdiu non erit qui deſtruat, & ædificet: qui doceat, & nunquàm diſcat: qui currat, & non vocetur: qui comedat & non ſatietur, & qui igni proximus ſit, & non calefiat. Præter reuelationes ſuperiùs enarratas, pleraque alia S. huic Viro reuelata fuiſſe, omnibus certum eſt: præſertim in Conuentu Cacerellarum Aſſiſij, in quo is vitam planè Angelicam aliquandò duxit: quas tamen is ex Chriſti præcepto, alto ſemper ſilentio obtexit. Ardebat prætereà in Ioannis animo, maxima Martyrij, pro Chriſto ſubeundi, cupiditas: florebat quoque, hoc ipſo tempore, inter Laicos, virtute plurimùm, ac vitæ ſanctimoniâ Fr. Ioannes Appulus, qui cùm eodem ſanguinis pro Chriſto profundendi ſtudio duceretur; Generalem ambo adeunt, humiliterqúe mentis propoſitum aperiunt. Cumqúe Sanctiſſimi facultatem, ac Generalis literas accepêre; vix credibile eſt, quàm ingenti voluptate perfuſi, Conſtantinopolim adnauigent. Ibi verò cùm antiquam Vrbem, olim fidelem, tàm altâ in infidelitate ſepultam cernunt, neminẽqúe eſſe, qui Fidei lucem illis annunciet, sũmâ in eam commiſeratione commoti, in Vrbis medium prodeũt, ac vbicunque Sarracenos collectos vident, illis Chriſtum maximâ libertate annunciant. Principio quidem, Infedelium plebs, cùm illos nudipedes, habitu cilicino indutos, ac Capucio illo acuminato conſpicit,

quasi stultos deridere, ac cachinnis prosequi incipit, at cùm primùm constantes eos Christi fidem, ad salutem necessariam prædicare, Mahometem verò Pseudoprophetam, ac delusorem proclamare audiunt; protinùs in furorem versi, pugnis illos, ac fustibus oppetitos, ac varijs contumelijs affectos, ad Iudicem ducunt: qui cùm eos Christum constanter prædicantes audisset, multis verberibus affectos, in carcerem detrudi iubet. Intereà Christiani Mercatores, Iudici quâdam pecuniarum summâ oblatâ, Sanctos Confessores è carcere extractos, ad discessum compellunt: Illi verò eò maximè exultantes, quòd iam digni haberi cœpissent, pro Nomine Iesu contumeliam pati, nauigium nacti, in Palestinam vehuntur: Sancta illa Hierosolymorum loca venerantur, Beatissimique P. Francisci potissimùm exemplo ducti, qui Babiloniæ, Sultano, Christi Fidem prædicauerat, Memphim, seu Babilonem proficiscuntur. Huc igitur cùm appulissent, ac aliquot dies in obsecrationibus exegissent, cùm Babilonicum idioma ignorarent, Populisque Italica Lingua ignota esset; Deo illis consilium ministrante, velut opportunum sibi in animum inducunt, Bassam, Vrbis Gubernatorem, qui Italicæ Linguæ haud ignarus erat, adire, eumque à falsâ Mahometarũ Sectâ euocare, & ad Christi Fidem trahere, quo reliqua plebs, quæ ad Regis exemplum componitur, Christo faciliùs nomina daret. Iudæi ergò hospitis operâ, coram Bassa sistuntur: At Ioannes cùm se Bassæ conspectu, quem tantoperè optauerat, tandem frui videt, Christum constantissimè prædicans, Mahometem deceptorem, ac delusorem affirmat: quod Ioannes tàm feruido effectu effatur, tantisque rationibus comprobat, vt Bassa, Viri audaciam, ac libertatem in dicendo admiratus, irâ primùm efferueret: at eorum vultus macilentos, ac extenuatos contemplans, cùm eos præ inediâ, ac longâ rerum tolerantiâ, delirare existimaret; iram comprimens, ipsos detineri, ac melioribus cibis refocillari iubet. Cùm autem aliquot dies effluxissent, ante Iudicem vterque sistitur, quos cùm Iudex placidis primùm verbis interpellans, quinam, & vnde essent, quorsumúe Memphim venissent, denique an non magni Prophetæ Mahometi serui, ac cultores esse vellent, singillatim interrogasset; intrepidi respondent: Se Christianos esse, ac Christum colere, Mahometem verò, non Prophetam, sed Pseudoprophetam agnoscere, atque ob eam tantùm causam, se tàm longam peregrinationem suscepisse, vt qui ab eo decepti, inter densas infidelitatis tenebras versantur, eorum prædicatione diuinam tandem Christianæ Fidei lucem assequantur. His

tur. His igitur,quamplurimisque alijs contrà Mahometem,atque illius Legem dictis,adeò irâ Iudex exarsit;vt protinùs vtrumque dirissimis flagellis cædi imperarit, quo in supplicio, Sancti Martyres,laudes ex animo Christo decantantes, impiæ turbæ inter flagella Christum prædicant. Post hæc,in arctum, & tenebrosum carcerem detrusi, quotidianâ, impij Iudicis iussu, inediâ afflictantur: ij verò se inuicem in Domino confortantes, lætissimi, quasi ad delitias inuitati essent, inedias, flagella, carceres, squallores, pro Domino sustinent, duriora,atque arctiora pro Christo subire parati. Intereà,post aliquot dies, manibus post terga reuinctis, ad Iudicem ducuntur, quos cùm is interrogasset,num ad saniorem mentem reuersi, quæ aduersùs eorum Prophetam, atque illius Legem protulerāt,irrita esse, atque inter illius cultores adnumerari,vellent? His, illi vno ore respondentes,dicunt:Se Christum,ac Christianam Fidem colere, quæ sola cultores suos ad immortales gloriæ coronas ducit: pestiferam verò Mahometi Legem, abhorrere, quæ cultores suos æternis supplicijs parat. His iratus Iudex,rursùs illos durioribus flagris verberari, atque alijs cruciatibus examinari iubet: rursumque in carcerem retrusis, noua suppliciorum genera parat, quibus eos impia turba, totius humanitatis expers, prosequitur. Iudex,verò cùm sæpiùs ad Tribunal vocatos, ac repetitis pœnis affectos, ad Mahometicæ Legis cultum se illos pertrahere posse desperaret, perpetuo carceri, absque cibo, & potu, latâ Sententiâ adiudicat,vt tandē fame,& siti enecati intereant. Porrò auditâ hâc Iudicis Sententiâ, Martyres in carcere pariter genuflectentes, Deo ex intimis visceribus gratias agunt, ibique in oratione, atque diuinis laudibus vsque ad obitum perseuerantes, cœptum agonem fœliciter consummant. Anno 1551. nonnulli manuscripti Auctores, hos Sanctos Martyres Constantinopoli publicâ capitis obtruncatione, Martyrium obijsse tradunt: quibus etiam alij addunt, Ioannis Sacerdotis caput, post abscissionem,per horam Christi Fidem Sarracenis prædicasse. Nos suam cuique fidem integram seruantes, quæ plurium testimonijs probata,accepimus satiùs hic inserenda duximus. Horum Martyrij meminit Chronicon Ordinis. p. 3. lib. 9. art. 34.

* *
*

FRATER ANGELVS SAONENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM PRÆDICATOR

FRATRIS ANGELI SAONENSIS,

PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

FRATER ANGELVS Saonensis, nobili genere progenitus, ab adoleſcentiâ Domini iugo aſſueſcens, vix ſeptemdecim annos natus, in Minorum Obſeruantium Familiam aſſcribi feſtinat. Ex quâ poſt expleta Theologiæ ſtudia, ad Capucinos migrans, plurimùm Regulæ obſeruantiâ, ac cæteris virtutibus præcellit. Tantâ vultus venuſtate, morum ſuauitate, atque affabilitate præditus erat; vt nemo tàm triſtis, & afflictus cum eo loqueretur, qui ab eo non recederet conſolatus, & lætus. Erat ſtaturâ altus, colore albus, facie hilaris, ac ſemper iucundus. Multis Vrbibus gratus, ac Venetijs, & Romæ præſertim: Bononiæ etiam per integrum annum Verbum Dei annunciat, in Eccleſiâ magnâ S. Petronij, & S. Petri. Demum Neapolim, Maceratam, Aſculum, ac pleraſque alias Ciuitates prædicando peragrat: quas non ſolum diuini Verbi prædicatione, ſed præclariſſimis quoque vitæ exemplis, ac notâ vitæ Sanctimoniâ, ad vberes virtutum fructus prouocat. Hinc illum quoque D. O. M. ſignis haud vulgaribus illuſtrare, illiuſque apud homines Sanctitatem commendare voluit. In quibus illud aperto, & communi omnium teſtimonio probatum fertur. Quod cùm Bononiæ apud Populum ageret, ac diuini Verbi ſemina diffunderet, ſemel ex hoſpitio (quod illi in Vrbis vico, qui Lama dicitur, conſtitutum fuerat) digreſſus, ad Monaſterium pergeret; in hominem incidit, tàm grauiter ab hoſtibus ſauciatum, vt cranio capitis diſſecto, in duas ſe partes diſiungeret: miſeri igitur hominis caſum Angelus commiſeratus, ad eum accedit, vtramqúe capitis partem leuâ manu conſtringit, dextrâ verò, vulnus Signo Crucis benedicit: quo edito, mox ſimul diſſectæ capitis partes diuinâ virtute coaleſcunt, vulnuſqúe repentè inſtauratur, vulneris tantùm cicatrice in capite relictâ, quo illuſtrior diuini Miraculi maieſtas ſeſe efferret. Euulgato per Vrbem Miraculo, cùm Angelus poſt prædicationem ad hoſpitium rediret, Puer, qui in eâ viâ ad mendicationem iacebat, tàm neruis attractus, vt ne quidem ſeipſum loco mouere poſſet, eo viſo, ſtatim exclamare cœpit: Vir Dei, me quoque ab infirmitate cura,

ſicut alterum curaſti. Cui Angelus: Numquid medicus ſum, Fili? Ad Phyſicum perge. Non, Pater mi (ait Puer) ſed tu Crucis Signum mihi adhibito, vt ex morbo conualeſcam. Cumqúe fortiùs Puer prò Signo Crucis obtinendo inclamaret, illi tandem Angelus ait: Puer mi, ſi te Deus, pro ſuâ benignitate, Signo Crucis ſanare voluerit, en Signum Crucis, ſecundum fidem tuam fiat tibi. Cumqúe illum Signo Crucis conſignaſſet, ſtatim Puer exiliens, integræ incolumitati reſtitutus, ad Matrem currit, exclamans: Miraculum Mater, Miraculum Mater, en ego incolumis ſum, ille Dei Seruus, me Signo Crucis ſanauit. His, alijſque Miraculis, Deus, & Serui ſui merita, & animarum incolumitatem, quam pleriſque ſuâ prædicatione præſtabat, commendare voluit: quibus etiam permoti Bononienſes Ciues, qui priùs animum minùs erga Capucinos propenſum gerebant, ad Religionis cultum, ac deuotionem acceſſere, diuulgatiſque per Vrbem Miraculis, Religioniſqúe Sanctitate cœleſti teſtimonio perſpectâ, tanta in Fratres, Vrbis deuotio efferbuit, vt cùm quotidiano Populi ad Conuentum confluxu, ac frequentiâ, Officia, ac Orationes interturbarentur; Guardianus, ſcripto ad ianuæ frontem affixo, quo Populo haud defutura illi Fratrum ſuffragia pollicebatur, confluentis Populi multitudinem ab eâ frequentiâ reuocare coactus fuerit. Poſtremò, cùm Sanctus hic Vir, in Piceno per aliquot annos Dei Verbum, maximâ cum audientium vtilitate, diſſeminaſſet; in Conuentu Æſij, multiplicato talentorum fœnore, meritis diues ad Dominum migrat. Anno 1556.

FRATER LVDOVICVS VRBINAS, PRÆDICATOR, SANCTIMONIA CELEBRIS.

FRATER LVDOVICVS Vrbinas, Vir virtute illuſtris, Sanctimoniâ clarus, humilitate, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, altiſſimæ paupertatis cultu, animi conſtantiâ, prædicationis verò zelo potiſſimùm floret. Paupertatis tàm ſtudioſus fuit, vt vno, ſoloqúe habitu, eoqúe obſoleto contentus, alterum per viginti quinque annorum ſpatium, quo inter Capucinos vixit, nunquàm admiſerit. Solius panis, & aquæ victus, poſt quotidiana ieiunia (quæ ſomni parcitate, & prolixioris orationis ſtudio ſuauia reddebat) ſæpè illi familiaris erat. Regularis obſeruantiæ zelator, cùm vilibus Domus exercitijs ſedulò ſeipſum exercet; Dæmon ipſius humilitati, ac paupertati inuidens, vt eum aliquandò ad auri cupiditatem allice-

rat, dum ſemel in horto, ligone tellurem fodit, ingentem illi auri, & argenti theſaurum aperit: quo ille viſo, tantoperè exhorruit; vt illum confeſtim terrâ opperuerit: eas verò Dæmonis artes fuiſſe, vt eum ad auri deſiderium impelleret, planè indicauit; quod Fratribus in eodem loco altè fodientibus, idque pluries, nullus tamen deinceps ibi theſaurus repertus fuit. Tandem Firmi in Piceno, magnâ cum ſanctimoniæ famâ diem vltimum claudit. Anno 1560.

FRATRIS NICOLAI ANCONITANI, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

FRATER NICOLAVS Anconitanus, Verbi diuini Concionator, cum Euſebio Anconitano, & alijs ex Obſeruantium Familiâ, ad Capucinos migrat. Vir hic, Regulæ cùm primis obſeruantiſſimus fuit: adeoqúe paupertatis amicus; vt detritis tantummodò ac vetuſtate exoletis veſtibus vteretur. Carnem aſperrimis flagellationibus, vigilijs, ac præſertim ieiunijs, vt Spiritum ad diuina contemplanda, puriorem, ac liberiorem ſibi vendicaret, affligebat. Familiare id ſibi adſciuerat; vt tres cuiuſlibet hebdomadæ dies, panis, & aquæ abſtinentiâ, conſecraret. Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, plurimùm deditus, ſolitudini inhærebat, ac linguæ cuſtodiæ diligentiſſimè inuigilabat: nec minor erat in Nicolao, in Verbo Dei diſſeminando, charitatis æſtus. Dominus quoque, qui ſimplici ſuorum prædicatione, & meliori Prædicantium vitâ delectatur; ſignis, ac virtutibus Serui ſui dicta confirmabat. Etenim plerique qui morbo aliquo affligebantur, vt ipſius benedictione fruerentur, ad eum poſt prædicàtionem accedentes; cùm eos pius Pater Signo Crucis muniret, ab ægritudine liberi dimittebantur. Horum ſanè tanta copia fuit; vt numeroſæ ægrotantium turbæ, ipſius benedictionem expetentes, interdùm ad Monaſterium confluerent. Cùm verò noſtris, eo tempore, nulla non modò cura, aut ſollicitudo eſſet, ob nimiam multitudinem, ſingularia ſanitatum munera conſcribere: eorum duntaxat in genere, memoria ab antiquis monumentis nobis conſignata fuit. Obijt pretioſâ morte Sanctorum hic S. Vir, poſt. 55. ſuæ ætatis annum, in Conuentu Montis Veteris. Anno 1563. Triginta in Religione annis, maximâ cum Sanctitatis, ac Religionis gloriâ tranſactis.

FRA-

FRATER IOANNES A LEONISSA FRATRV
CAPVCINORVM PRÆDICATOR.

FRATRIS IOANNIS à LEONISSA, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER IOANNES à Leonisſà, Concionator, ex Minorum Conuentualium Familiâ, Matthæi fratris potiſſimùm precibus ad Capucinos vocatus, inter eos inculpatam, ac virtutibus præclaram vitam ducit. Feruentiſſimus diuini Verbi Præco exiſtit, atque adeò ſermone potens; vt ipſos quoque improbos, ac corruptos animos ad virtutem prouocet. Inter alia verò illud tàm ſingulare, ad diſſidia componenda, donum accipit; vt innumerabiles propè, ac inueteratiſſimas Ciuium, ac Vrbium ſimultates, ſuâ tempeſtate graſſantes, extinguat, atque ad mutuam amicitiam compellat. Dum Tipherni, ſemel Sacrum Miſſæ Sacrificium offerret: nonnulliq́ue Sacro audiendo intereſſent, qui antiqua, & inueterata odia inter ſe fouebant; hos Ioannes, vt ad mutuam concordiam, & beneuolentiam adducere poſſet; vbi ad ea Dominicalis Orationis verba peruenerat: *Et dimitte nobis debita noſtra, ſicut & nos dimittimus debitoribus noſtris*: diuino velut œſtro percitus, faciem, & verba ad circumſtantes conuertens, tàm efficaciter de inimicorum dilectione diſſerere cœpit; vt necdum ſermone peracto, qui inteſtinis inter ſe odijs ardebant, mutuis ſe oſculis exciperent, ac ſtabili deinceps vinculo inter ſe colligarentur. Poſt hæc Ruſticus quidam Viſini Comitatus, cuius germanus Frater nuper à quodam Ciue interfectus fuerat, adeò ad pacem ineundam durus, & inexorabilis erat; vt nullis vnquàm, aut amicorum, aut Nobilium, aut Potentûm precibus adduci potuerat; vt animum ad concordiam componeret. Cùm igitur Ioannes ſemel ad Sacra celebranda ſe contuliſſet, atque etiam inter alios, Ruſticus conueniſſet, eaque ſimultas cunctis manifeſta eſſet; res ad Ioannem defertur: qui Sacras adhuc veſtes indutus, de iniuriarum remiſſione, & fraternæ charitatis bono tàm efficaciter agere cœpit; vt Ruſtici animo commoueri incipiente, Ioannes eum nomine proprio vocans, ad ſe accedere iubeat, & ab eo quærat: An non cum Fratris ſui interfectore, qui & præſens in Eccleſiâ aderat, pacem inire velit? cui cùm Ruſticus, præter omnium expectationem, promptum ſe exhiberet; ipſo tempore pax, & amicitia nullo labore inita, ac ſtabilita fuit. Hoc planè modò alias quoque, Virum quen-

dam, publico ſcelere obſtrictum, qui Sacramenta refugiebat, ad pœnitentiam compulit. Cùm enim Sacris Myſterijs incumbens, illum adeſſe intelligeret: ad Populum, poſt Miſſæ finem, conuerſus ait: Amabò, Fratres, quinquies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam, pro perdito homine vno, omnes perſoluamus, cuius tanta inſania eſt; vt potiùs in profundum Tartarum demergi, quàm peccata ſua Cõfeſſione expiare, & inter Dei filios adnumerari ſibi eligit. His dictis, Ioannis, Populique orationibus, tantoperè is animo compunctus fuit; vt peccata ſua lachrimis, & Pœnitentiæ Sacramento quàmprimùm delens, vitam in melius commutarit. Inteſtina quoque odia, ac mutuas cædes, inter duo Vallis Spoletanæ Caſtella, in quibus componendis, quàmplurimi Eccleſiaſtici, & Potentes, diu fruſtrà operam inſumpſerant; diuinâ virtute, nec non ſuâ oratione, & prudentiâ, Ioannes ita componit, lites dirimit, diſſidia fugat; vt res, humanum penè modum excedere videretur. Hinc D. O. M. qui Ioannis animum, & geſta moderabatur; vt ſe horum Auctorem oſtenderet: ſi qui, vel illius dicta contemnebant, vel monitis aduerſabantur; haud impunes eſſe ſinebat. In Oppido enim Sillani, Ciui pacem refugienti, necem certo loco futuram prædicit: alterique concordiam recuſanti, repentinum obitum prænunciat. In Oppido quodam Vallis Spoletanæ, quod Paſſum appellatur, Aleatoribus (quos ſæpè Ioannes, & aleas fugere, & à publico Oppidi ſcandalo abſtinere hortatus fuerat) Sancti Viri monita aſpernantibus, & irridentibus, repentinum exitum præſignificat. Hæc cùm Ioannes publicè comminatus eſſet; vt non hominis, ſed Dei voces quiſque eſſe intelligeret; iuxtà Viri Dei comminationem, adamuſſim acciderunt: ac præſertim, rixâ inter prædictos aleatores exortâ, cùm omnes ſibi mutuò necem intuliſſent; Propheticam illam Ioannis vocem fuiſſe, ac Deo auctore profectam, cunctis non obſcurè perſpectum fuit. Hoc ipſo Prophetiæ ſpiritu, cùm pleraque in Religione prædixiſſet, Vir Dei in morbum incidit: ac tandem ſupremum huic Mundo, ærumnarum pleno, valedicens; Iuſtorum morte ex humanis tollitur. Anno 1565.

FRA-

FRATER HIERONYMUS A FOROLIVIO FRATRUM
CAPUCINORUM PRÆDICATOR.

FRATRIS HIERONYMI à FOROLIVIO, PRÆDICATORIS VITA, ET GESTA.

RATER HIERONYMVS à Foroliuio, Sacerdos, ex Nobili Tarellorum Familiâ ortus. Hunc ex matris vtero segregatum, & in partem sortis Sanctorum, secundùm propositum à Deo vocatum fuisse; præclara Sanctitatis præludia, quæ in ipsâ ineunte ætate præfulgent, facilè declarant. Tanta enim, à teneris annis, rerum cœlestium cupiditate teneri cœpit; vt quæ puerorum sunt, fastidiens; nihil præterquàm diuina appetere videretur. Puerulus, alterius Nicolai instar, ter in hebdomadâ; quartâ nimirum, & sextâ Feriâ, Sabbatho adiuncto, tàm arctâ abstinentiæ lege sibi ieiunandum præstituit; vt sæpè præter panem, & aquam nihil ijs diebus sibi ad victum adhibeat. Cumque necdum caro blanditias, ac illecebras persuaderet; ipsa carnis semina nondum excitata, ne pullulent, abstinentiâ præfocat. Gratiosus Puer, vix quartum, aut quintum annum attigerat; cùm Beatissimæ Virginis deuotionem tàm altè sibi in animo insculpserat; vt ad eam velut ad Matris gremium tener adhuc suspiraret; cunctaque illius Festorum peruigilia, in eâ ætate, quæ adhuc ieiunia nescit, perpetuo panis, & aquæ ieiunio consecraret. Denique cùm vultu decorus, aspectu mitis, facie verecundus, innataque oculorum modestiâ præditus esset; tantus in eo elucebat puritatis, ac innocentiæ splendor; vt nihil eo amabilius, nihil dulcius, gratiosius nihil eo quicquam spectari posset: ita vt Angelicam potiùs, quàm hominis speciem præseferret. Adolescente verò ætate, cum eâ simul & pietas adolescebat, literarijsque studijs addictus, incredibili morum grauitate, vana, & ludicra abijciẽs, nihil nisi senile pertractabat. Cũ verò post literaria studia ad ludos & ad spectacula à commilitonibus prouocaretur; lepidè respondere solitus erat: Me isthic expectate, donec redeam: tùm domum pergens, occluso cubiculo, flagellis corpus cædebat, & necdùm Sacerdos, seipsum Deo Sacrificium pro ijs offerebat, ne quid fortè, in diuini Nominis iniuriam, ab ijs, in puerilibus huiusmodi illecebris patratum fuisset. At his non contentus dilectus Deo, & hominibus adolescens, mollia omnia refugiens, duris tantùm, & asperis delectatur. Nocte enim cùm ad quietem secederet; vbi consueta à famulis obsequia accepit; clauso cubiculi ostio, lintea, ac laneas culcitras subtrahens; solaque

ſtramineâ contentus, in eâ abſque linteis recubat, ac flagello corpuſ-culum cædens, maneque diluculo conſurgens, ac lectum, vt priùs ſternens, nemini facti ſuſpicionem ingerit. Cùm autem Pater, hæc caſu animaduertiſſet, id ægrè ferens; vt illius mentem à diuinorum occupatione auocaret, pretioſis veſtibus indutum, in publicum prodire, ac venationi operam dare mandat. Paternis iuſſis obtemperat Hieronymus: at, cùm Venatores, ob venaticæ prædæ fugam, in blaſphemias erumpentes audiſſet; horreſcens animo pius Adoleſcens, protinùs venatione relictâ, reque Patri narratâ, ab eo ſummis precibus impetrat, nè deinceps ad venationem compellatur. Cùm autem præſtantiori ingenio præditus eſſet; tantùm in humanioribus, ac Philoſophicis ſtudijs, breui tempore profecit; vt quartum decimum tantùm annum attingens, de ipſis aptè diſſerere, ac diſceptare valeat. Ad quintum, vel ſextumdecimum verò annum perueniens, in eum Religionis ſtatum ſe trãsferre cogitat, in quo perpetua carnis mortificatio, vniuerſas carnis, ac Mundi cupiditates pellat, Chriſtũq; illi propiùs imitandum præbeat. Hoc ſecum inito conſilio, cũ ſemel in Capucinos Fratres oculos coniecìſſet: protinùs, Deo igniculos excitante, in eius inſtituti formam ità animo exarſit: vt nullâ vitæ auſteritate, à concepto mentis propoſito deterreri vnquàm potuerit. Quapropter, tandem in Nouitiorum numerũ adſcriptus, mox velut Domini hortulus, tot cœpit virtutibus florere; vt vndique diuinos humilitatis, obedientiæ, paupertatis, propriȩ abnegationis, patientiȩ, charitatis, ac cæterarum virtutũ flores emitteret. Vitâ auſteriſſimus: priori trium dierum ieiunio, quod à puero inſtituerat; quotidianã ferè abſtinentiam addit: quam cilicio, flagellis, vigilijs, atque alijs auſterioris vitȩ aſperitatibus inſuauiorem reddit. Rudi quoque, ac ſolâ tunicâ contentus, inter brumæ algores, vehementiores diuinȩ charitatis flãmas, quibus calefiat; haud alio quàm aſſiduȩ orationis, ac perpetuȩ cuiuſdã in Deũ aſpirationis flatu, in animo excitat. Honeſtatis, ac pudicitiȩ tã integer ſẽper cuſtos exiſtit; vt virginitatẽ, quã in Religionis ingreſſu, cum pudore, comitem habuerat, puram, & illibatam vſque ad mortẽ ſeruet. Nihil tandem eo conſpicitur honeſtius, nihil humilius, purius nihil, ac Angelis ſimilius: tantâ modeſtiâ, ac ſenſuũ mortificatione ſeipſum gerebat; vt luminibus in terram defixis, nullius vnquàm faciẽ intueretur. Rerum omnium altiſſimam paupertatem; tàm ardenti ſibi amore copulauerat; vt præter Chriſtum, nihil ſibi habendũ putaret. Intereà, dũ Hieronymi Pater, tãto furore in Capucinos inſaniret; vt cũ eo tempore in Franciſcum à Funiano, Ordinis Concionatorem fortè

incidisset, multis eum iniurijs affectum, colapho etiā aggressus fuisset. Hieronymus impetratā à Vicar. Prouinciali licentiâ, vt Patris irā placaret; ad Paternam domum se confert: Patremq; in cubiculo scribentem intrepidus adit: Cui Pater: Quis es tu? Hieron. verò: An nō, Pater, Hieronymum Filium tuū agnoscis? At protinus ille: Mentiris, inquit, non te Filium, sed Diabolū habeo, Religioso habitu contectum: statimq; in furias actus, tàm ingentē illi alapam impingit, vt eum humi impetu ruere compellat. At patiens Hieron. nihil eâ re commotus, mox se erigens, ad Patris se pedes proijcit, ipsosq; cū lachrymis exosculans: Pater mi, ait, cur tantoperè excandescis? Si Pontifex me ad sua honoraria vocasset, an non indè maximam voluptatē caperes? Iam verò, cùm S. Pōtifex Dom. noster, è Cœlo, inter suos me familiares indignum coaptare voluit: quid est, quòd eo tantoperè stomacharis, ac te ignominiâ affectum putas? His verbis, ac Filij humilitate, ita Patris animus cōmouetur; vt sedatâ prorsus irâ, atq; in tenerum amorem cōmutatâ, in Filij oscula, & amplexus ruat, Deoq; ipsius mentē in melius mutante, Filiū deinceps, ac Religionem summo amore prosequatur. Post hęc Hieron. Sacerdos inunctus, atq; ad concionandi officiū assumptus; tantâ vtrumque munus dignitate obit; vt & S. Mysteriorū oblationem vix vnquā absq; lachrymis peragat, & Apostolicū munus tantâ sermonis suauitate, & charitate administret; vt vberē semper ex eo fructū Domino referat. Vix tandem octauū in Religione annū attigerat, cùm aduersâ valetudine Foroliuij corripitur: quâ cùm biēnio afflictatus fuisset, tot in eâ virtutum, ac præsertim patientiæ exemplis, effulsit; vt præter Dei laudes, nihil ex ipsius ore efflueret, vniuersosque suâ virtute ad salutis profectū instrueret. Insuper hoc tempore, tàm illustria sanctimonię signa ab illo erumpunt, vt quamplurimi Vrbis Ciues, & Nobiles, ipsius Sanctitatis famâ ducti, quotidiè ad eum vētitarent, ac pleriq; adolescentes ad suauem virtutum illius odorē accurrerent, quorum vni, Spiritu Prophetico, Religionis ingressum pręnunciat. Ingrauescente porrò morbo, ac Viro Dei ad vitę occasum properante, octauo ante ipsius obitum die, dum is ad dilectissimi Domini occursum animū parat, ac æstuantib. desiderijs ad illius amplexū anhelat: En B. Cœlor. Regina, clarissimâ vndiq; luce perfusa, vigilanti apparet, eumq; cœlestib. verbis, ad ęternæ beatitudinis præmia allicit: mortis diem, ac horam, quę Dominicâ post die, ad vespertinū Angel. Salutationis signū futura erat, prænunciat, ac cœleste illi regnum pollicetur. Cui Hieron. vberiorib. lachrymis perfusus: Vnde hoc mihi, ait, ô inclyta Cœl. Regin. vnde hoc? vt Mater Dni mei, ac Domina

mea

mea, ad me miserum veniat? Quid ergò vnquam tale promerui, quò cœlestis mihi beatitudinis corona debeatur? tùm verò post ignitas gratiarum actiones, seipsum ad diuinas laudes, Prophetæ verbis perurgens, addit: Iam ergò, *Benedic anima mea Domino, & omnia quæ intra me sunt, nomini sancto eius. Benedic anima mea Domino, & noli obliuisci omnes retributiones eius. Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui sanat omnes infirmitates tuas. Qui redimit de interitu vitã tuã, qui coronat te in misericordiâ, & miserationibus.* Adfuit tandem supremus dies, quo hinc Seruo Dei fœliciter emigrandum erat: cum Deo ad maiorem ipsius coronam permittente, Dæmon, Hieronymum trinâ tentatione inuadens, ab eo generosè superatur. Pulso igitur tentatore, cùm Dei Seruus integris sensibus ad vitæ finem properaret: Pater, qui à Filij morientis latere non recedebat, his eum verbis compellit: Fili, si te Deus ad Cœlestis beatitudinis Regnum adduxerit, aliquod nobis tuæ coronæ in morte testimonium prębe. Cui cùm Hieronymus annuisset; paruo post temoore elapso, dum primum Angelicę Salutationis signum datur, fidelis Dei Seruus in eam Prophetę vocem erumpens: *Laudate Dominum de Cœlis*, &c. totoqúe illo psalmo integrè decantato, cùm ad ea verba peruenit: *Omnis Spiritus laudet Dominum*, fœliciter Deo Spiritum reddit. Quo tempore dexteram ad Christi Crucifixi imaginem, quę illi à dextris pendebat, extendens; ac cęteris digitis contractis, indicem tantùm explicans, quo dextrum vulnus Saluatoris indicabat; illud Patri, ac reliquis, suæ salutis, atque adepti Regni testimonium relinquit. Post hæc S. Viri Corpus summo honore tumulatur. Quo tempore Deus illius merita, ac sanctimoniam Miraculis testatam esse voluit. Quædam enim Adriani Bici, nobilis Viri famula, quæ cancro in vbere laborabat, ad feretrum; accedens; dextram defuncti manum apprehendit, ipsius merita sibi propitia inuocans, illam morboso vberi admouet: vixque mulier S. Viri manum vberi applicuit; cùm repentè se ab incurabili morbo liberam sentit. Altera quoque eodem modo, atque eodem tempore, ab vberum tumore curatur. Tertia tandem, quę graui vlcere afflictata fuerat; cùm aquâ, quâ ipsius Corpus post mortem ablutum fuerat, vlcus lauisset; ab eo statim morbo sanatur. Post verò Viri Dei obitum, cùm ipsius Corpus quinque, vel sex annos tumulatum iacuisset, aperto ore Sepulchri, tàm integrum, ac incorruptum cernitur; vt eo die in Sepulchro conditum videretur. Cùm verò totus illius vitę cursus vix ad vigesimum nonum annum perueniret; de eo illud dici potest: *Consummatus in breui, expleuit tempora multa.* Obijt Anno 1566.

FRA-

FRATER FRANCISCVS A SORIANO FRATRV CAPVCINORVM PRÆDICATOR.

FRATRIS FRANCISCI à SORIANO, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Soriano, Adoleſcens, cùm ingenio floreret, in Minorum Obſeruantium militiam adſcriptus, pleroſque in eâ annos, magnâ cum virtutum, & ingenij laude exegit: Concionatorque institutus, inter priſcos illos primæuos Patres, qui primo illo Religionis æuo, virtute ac Prædicationis dono floruêre, tàm inſignis prælucet; vt præſtantiſſimum ſuâ tempeſtate ſibi nomen, in Chriſtiano Orbe comparauerit. At cùm celebre Capucinorum nomen audiuit, quorum vita vniuerſos ad ſui admirationem compellebat; ardentiori Regularis obſeruantiæ ſtudio accenſus, ad eorum Religionem ſe confert: in quâ Orationis præſertim, ac rerum diuinarum contemplationis amore ita afficitur; vt ob ſtudium literarum, aut Prædicationis munus, nunquàm orandi tempus amittat. Paupertate, obedientiâ, humilitate, ſui contemptu, ac Regularis obſeruantiæ cultu, haud mediocriter floret. Quod verò in eo præcipuum, ac ſingulare virtutis teſtimonium effulgebat; flagrantiſſima quædam charitas erat: quâ tum in Dei gloriam, tum in animarum vtilitatem, ſtudio ferebatur. Magnâ ingenij facilitate, ac fertilitate præſtans; tantum è Cœlo lumen accipiebat; vt & de ſummis quibuſque Theologiæ quæſtionibus, aptiſſimè diſſereret. Pendebant ex ore illius Populi: vox illi quaſi tonitruum nulli ſuâ reprehenſione parcens: quin imò ita aliquandò in reprehendendis vitijs Dei Spiritu agebatur; vt cùm plerumque in acriores, Deo agitante, increpationes erumperet, quas nedum cogitatione conceperat; cùm de illis poſthæc mentio apud eum fieret, eas penitus ignoraret. Tanta denique, ac tàm mira ipſius verbis à Deo Opt. Max. vis indita erat; vt in Vrbibus, vbi is Verbũ Dei diſſeminabat, odia, & inimicitias aufugere, fœnora exulare, malè parta reſtitui, adulteras, ac concubinas pelli, Confeſſiones generales inſtitui, mores corrigi paſſim viderentur. Cuius rei innumera, ex Romanâ, ac Neapolitanâ Vrbe, ac prætereà Florentinâ, Ferrariâ, Peruſiâ, ac præſertim Panormitanâ, ac cæteris Siciliæ Vrbibus, exempla adferri poſſent. Orationem quadraginta Horarum, à Fr. Ioſepho Fernenſi

 inſtitu-

institutam, mirum in modum illustrauit, tantaque inter prædicandum diuini Spiritus luce perfundebatur; vt non rarò quoque futura prædiceret. Teramni, quæ Siciliæ Vrbs est, Vir quidam præpotens erat, qui tot opes fœnore coaceruauerat, vt Vrbis illius ditissimus haberetur. Hunc sæpè Vir Dei admonuerat, vt fœnore restituto seipsum è Diaboli faucibus eriperet: quod cùm ille præstare negligeret; is tandem pro suggestu ad eum, sermonem conuertens; vbi illi proprias vsuras exprobrauit; diuinum illi iudicium sub Epulonis diuitis nomine, comminatur his verbis: Audi crudelis, quid de te Deus, è Cœlo decreuerit. Iudicium sedit, & libri tui aperti sunt: conteret te Deus velociter Spiritu oris sui, teque repentè intercipiet vltima dies, quæ adhuc multa de vsuris cogitantem, ad Orcum rapiet: idqúe tàm insperatò, vt neque tibi diuini Nominis inuocandi spatium detur. Haud frustrà id à Viro Dei dictum fuit: nam postridiè, cùm Diues in Pomario cum amicis deambularet; fulgur è nubeculâ erumpens, eum solum, inter cæteros, percussum interficit, ac velut ligni stipitem conflagrat. Iterùm, cùm Foroliuij prædicat; alteri Fœneratori, qui pauperum sanguine sibi diuitias auxerat, proximum in futurâ nocte interitum prænuntiat: illa sæpè Euangelij verba eidem inculcans: *Stulte, hâc nocte repetent animam tuam à te, & quæ parasti, cuius erunt?* Quod illi in ipso noctis profundo, pituitæ fluxu præfocato, accidit. Ex quo id omnibus innotescit: Dei Virum non solum diuini Verbi comminatione; sed Prophetico quoque Spiritu, repentinum hominis interitum præmonstrasse. Tantâ igitur, ob communem sanctimoniæ opinionem, in eum Populi, deuotione flagrabant; vt qui ægrotos, vel à Dæmone obsessos habebant; in vijs, ac compitis, per quæ is transiturus erat, collocarent: quos cùm ille Signo Crucis benediceret; cunctos ferè incolumes dimittebat. Accidit aliquandò, vt cùm illius aduentum, Vrbis cuiusdam Populus, in campestri quâdam Ecclesiâ, vbi illi obuiam processerat, exspectaret; Mulier quædam à Dæmone obsessâ, simulatqúe Franciscum venientem, ac propiùs accedentem conspiceret; mox nefarius Spiritus exclamare cœpit. En hostem, en omnium nostrum aduersarium: Quid hîc moror? O dura necessitas! Cumqúe illius præsentiam ferre non posset, statim Mulierem discerpens, eam ab obsessione liberam relinquit. Ex Siciliâ igitur, Generalis Vicarij præcepto, Neapolim, ad Dei Verbum prædicandum vocatus, nauigationem secundis ventis, ac tranquillo Mari prosperè inchoat: at repentè in Freto Siculo, tempesta-

te, Dæ-

te Dęmonum operâ, qui ipsius iter impedire conabantur, concitatâ; nauis in certum, ac apertum naufragium ruebat: cùm Franciscus, spem omnem vitæ sibi ademptam videns, ad Deum confugit, eumqúe his verbis precatur: Deus Omnipotens, cuius imperio Mare,& venti obediunt: si ex te orta est tempestas, manetqúe tibi altâ mente repositum, vt nunc vasto hoc gurgite demergar, non reluctor: fiat, Domine, voluntas tua: suscipe tantummodò Seruum tuum in pace. Veruntamen,tot hîc pereuntes Animas tuâ benignitate serua, vt laudent opera tua, ac mirabilia tua in profundo: sin Populo tuo adhuc sum necessarius, Tartareorumqúe hostium inuidiâ, procella hæc excitata est: tu aëris potestatibus impera, procellam cohibe, ne nos demergat tempestas aquę, neque absorbeat nos profundum. Adhuc hęc orans,Franciscus,ad Deum verba effundit, cùm repentè vnda vento iactata,è Mari erumpens, eum è naui raptum, in salo sedentem collocat, nihilqúe incommodi passum, sed Deo laudes canentem, fluctus, quasi vehiculum substrati, suauiter ad littus exultantem perducunt. Dum verò de Socio sollicitus,quid de eo factum sit, ignorat: En illum procul,pallio inuolutum, perindè ac si aridus quidam truncus esset, à fluctibus ad littus deferri cernit. At nec Viri Dei preces, pro cęteris quoqúe nauigantibus apud Deum irritę fuerunt: etenim nauicula, quâ vehebantur, cùm fluctibus, in momento absorpta fuisset; mox super vndas resiliens, cum omnibus salua ad littus peruenit. Quodqúe haud minori admiratione dignum est: pera, quę libros, ac scripta Francisci continebat, cùm fluctibus diu circumagitata fuisset;ad littus tandem delata, nullâ ex parte madefacta apparuit. Franciscus itaque, diuinâ virtute, à tanto periculo liber, Neapolim venit: vbi tanquàm nouus Apostolus habetur. Hinc in Vmbriam profectus; cùm in turpem quorundam vitam, acriùs inuectus fuisset; venenum illi clam in vino offertur, à quo tamen diuinâ virtute seruatur. Hoc tempore quoque accidit: vt in Prouinciâ Romanâ, ægrotus quidam Frater, qui ad vitæ exitum properabat, ab eo supplex peteret, vt circà nonam horam, quo tempore sibi ex hâc luce emigrandum esse, diuinâ reuelatione acceperat; Deo, Sacrum Missæ Officium pro eo offerret: id enim sibi à Deo reuelatum esse significauerat,se Purgatorij pœnis tàm diu detinendum esse, quoad vnum Missæ Sacrificium absolueretur. Cui cùm Franciscus promptè annuisset, Sacrificiumque horâ nonâ, quâ Frater obierat, inchoasset; ac deindè persoluisset; Defuncti vocem audit: Iam gratias Deo,ac tibi, nunc à pœnis solutus, in Cœ-

lum conſcendo. Pax tibi. His dictis euanuit. Cumque Oropiti, in Ethruriâ, prædicationi incumbit. Ciuis quidam, in odio pertinax; à Franciſco ſæpè admonitus, cũ nollet acquieſcere; Franciſco ſibi prænunciante, à Dæmone corripitur, ab eoqúe penè ſuffocatus, cùm immenſis clamoribus totum vicinium oppleret, nihilqúe aduersùs Dæmonem, qui ipſius iugulum oppetierat, vniuerſi ſuâ ope efficerent; eò Vir Dei feſtinat: qui cùm hominem Crucis ſignaculo conſignâſſet; Dæmonem compeſcuit, atqúe in fugam compulit. Ille verò graui periculo exterritus, & meliorem mentem ſortitus, mox ad Franciſci pedes prolabitur, præteritæ obſtinationis veniam petit, pacem cum hoſte componit, vitamqúe in meliorem frugem commutat. Peruſiæ quoqúe, Mulierem in odio obſtinatam, prodigio ad pacem compellit. Cumq; ita plurimos ætatis annos, in Dominicâ Vineâ putandâ, purgandâ, excolendâ, illuſtrandâ conſumpſiſſet; iamqúe ſeptuageſimum annum attigiſſet: Deus, ipſius vitæ finem, Fr. Bernardino Calabro, qui eo tempore illi Socius erat, illuſtri viſione aperit. Quamobrem, cùm à Romano Conuentu, Neapolim versùs, profectionẽ parat: fœliciùs illi iter, à Deo, ad Aſtra decernitur, quieſqúe illi à prædicatione indicitur. Diutinâ namqúe Romæ infirmitate probatus; cùm in eâ ſummam ſemper patientiam, cum ſingulari pietate coniunctam exhibuiſſet: Sacris tandem omnibus in eum peractis, poſt labores coronandus, ad Deum conſcendit, atqúe in Romano Conuentu ſepelitur. Anno 1567.

FRATRIS PACIFICI LVGANENSIS, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS Luganenſis, Vir omnium virtutum ſplendore illuſtris: cuius tàm admirabilis abſtinentia fuit; vt in ipſo Prædicationis labore, ſæpè victui panem, ac cætera ſubtrahens, fabis tantùm, aquâ madefactis, & aquâ contentus; his totam Quadrageſimam duceret. Ardens Regularis obſeruantiæ, ac præſertim altiſſimæ paupertatis zelator, ac cuſtos fuit: quapropter Syluestrum illum, qui Porcarię, ſeu Aquaſpartę Eccleſiam, prętér paupertatis legem, iterum ędificandam contendebat; ſapienter admonuit, vt à cœpto deſiſteret, ne in violatę paupertatis crimen impingeret: cuius dum conſilio Syluester minùs animum intendit, horrendo hinc fine tollitur. Orationem, ac rerum diuinarum contemplationem, tàm ardenti animo proſequebatur; vt

diuinis vbique flammis exustus videretur: atque eò factum; vt cùm aliquandò in Conuentu Bigorij solus oraret, Oppidani, flammam ex Ecclesię tecto euolare conspexerint: qui cùm Ecclesiam conflagrare putarent, accurrunt quamplurimi, nullaque flammâ in Monasterio repertâ, solum Pacificum in Ecclesiâ, cœlesti igne flagrantem offendunt. Hic tandem, post diutinam prolixi morbi probationem, Sanctimoniæ famâ apud omnes clarus, Bigorij extremum vitæ diem conficit: nonnullisque post mortem Miraculis emicat, quibus Deus, & anteactæ vitæ Sanctimoniam, ac cœlestem post hęc gloriam, eidem collatam confirmat. Obijt Anno 1568.

FRATRIS ANGELI à FERNO, PRÆDICATORIS
VITA, ET GESTA.

FRATER ANGELVS à Ferno, Concionator, Iosephi germanus, simul cum eo ex Obseruantium Familiâ, ad Capucinos se confert. Huius, tantus fuit in Dei Verbo dissemimandi ardor; vt ingentes vbique in hominum animis motus ad pœnitentiam egerit. Mediolani prædicans, vno Sermone duodecim Adolescentes compulit, vt domo, parentibus, ac omnibus relictis, Capucinorum se Religioni cõsecrarẽt. Nouarij, ac Bergomi, cùm Verbum Dei proponeret; illarum Vrbium calamitatem, quæ deinde secuta est; Prophetico Spiritu prænunciat: Chorearum ductori, qui Festiuo die choreas instituerat, neque ab illo correptus, vllâ ratione ab eis abstinere voluerat, diuinam vltionem prædicit: quæ non multò post eum comprehendit, cùm ex alto cadens sibi crura confregit, pœnaque delicto proportionatâ, qui tibias ad profanum Chorearum vsum parauerat; earum ope ad naturæ vsum destitutus, mulctatus fuit: & qui tibijs malè vsus fuerat, tibias amittens claudus toto vitæ suæ curriculo incessit. Vir fuit singulari prudentiâ præditus: quò factum est, vt à S. Carolo tunc Cardinali, ac Mediolanensis Sedis Archiepiscopo, quarundam Ecclesiarum, quæ suæ Diœcesis erant, Visitator institutus fuerit: quo in munere tàm præclarè se gessit; vt Sanctus Cardinalis frequenter illius operâ vteretur. Denique cùm tàm assiduè, ac fideliter in Dei Verbo laborasset; vt illius Sermones ad triginta mille excreuissent: quibus plurima, ac ferè innumera animarum lucra Deo retulerat; in Conuentu Cardani postremum laboribus finem imponit; Deumque omnium mercedem accipit. Anno 1568.

FRATRIS FRANCISCI à MONTE POLITIANO, PRÆDICATORIS VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Monte Politiano, Concionator, ex nobili Burratorum Familiâ ortus, Marcelli ſecundi (vt ferunt) conſanguineus. Hic cupidiſſimus omnium virtutum ſectator, caſtitatis præſertim candorem, tàm illibatum ſeruare ſtudet; vt non modò mulierum omnium colloquia, familiaritatem, aſpectum, imò & memoriam deuitet, verùm neque eas nominari, neque de ijs ſermonem inſtitui, vllâ ratione ferre poſſit. À murmuratione angue peius abhorret. Regularis diſciplinæ obſeruantiſſimus, nullo magis, quàm rerum penuriâ delectatur. Dei Verbum tanto ſpiritus ardore, tamqúe ingenti diuinæ ſapientiæ luce diſſeminat; vt inter prædicandum, futura quandoqúe prædicat. Dum Piſis, Verbum Dei, Populo proponit; Franciſco Marzacho Pharmacopolæ, qui cùm ad medicorum vſqúe deſperationem ægrotaret, ſe illius precibus commendauerat; futuram incolumitatem prænunciat, eamqúe ſuâ oratione reſtituit: atqúe eodem modo, pleroſqúe ægrotos, impetratâ illis diuinitùs ſanitate, à morbo liberat. Poſtremò, cùm in Senarum Vrbe, ipſo Aduentus tempore, Dei Verbum miniſtrat; mortalem vitam, quam in omni iuſtitiâ, & ſanctitate duxerat: anno 1571. cum immortali commutat. Pallium illius cùm poſt mortem in ſuorum propinquorum poteſtatem deueniſſet; eo quàmplurimi ægrotantes diuinâ virtute curati, corporis incolumitatem accipiunt.

FRATER SEBASTIANVS AGRIENSIS, PRÆDICATOR, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER SEBASTIANVS Agrienſis, Sacerdos, & Concionator, vbi multos docendo, & faciendo, annos in Religione, magnâ cum ſanctimoniæ laude exegit; præſignificato ſui obitus die, qui in Purificationis B. M. Virginis feſto futurus erat; Agricij, carnis ſarcinam deponit.

Anno 1571.

FRATER ANGELVS A Sto MARTINO FRATRVM CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS ANGELI à S. MARTINO, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

RATER ANGELVS à S. Martino, dum puer, cùm alijs coëtaneis in eiusdem Oppidani agro colludit, ac seuerioris cuiusdam Viri minas extimescens, ab eo fugeret, in altum se præcipitium imprudens donat: à quo tamen B. V. illi apparentis ope, ac præsentiâ liberatur: quamobrem, vix sextum decimum annum attingens; cœlestis haud immemor beneficij, diuinis se obsequijs mancipat, erumpenteque in Calabriâ Capucinorum Reformatione, primus inter sæculares homines in eorum militiam coaptatur. Primæuas, hic, illas persecutionum procellas, quibus illi Calabriæ Patres tàm immaniter iactati fuère; intrepidâ, & incredibili animi constantiâ tolerat, tamqúe ingentia in omni virtutum genere dat incrementa; vt illum velut quoddam totius Religiosæ perfectionis prodigium, atque exemplar vniuersi suspiciant. Theologicâ post hæc disciplinâ imbutus, ad diuini Verbi prædicationem vocatur: quò in munere, cùm perfectioris vitæ exemplum, cum Dei Verbo coniungeret; atque Euangelicam prædicationem, cum Apostolico cœlestis conuersationis spiritu maritaret; ita excelluit, vt propè innumerabiles Christo filios generaret. Hinc tanta, illius verbis, vis indita erat; vt Ecclesiarum spatia sæpè, ob confluentes Populorum turbas, prædicanti nimis angusta essent: quò fiebat, vt nonnunquàm, vel in plateis, vel in agris Dei Verbum proponeret. Caulonæ, quæ Vrbs est Magnæ Græciæ, cùm Dei Verbum disseminaret; Ecclesiaque innumeram Populi multitudinem, ad prędicationem vndiqúe confluentem, non caperet, in agro prędicare cogitur. Æstiuum tunc tempus erat, Solisqúe radijs aperto aëre exęstuantibus, Populus calore exurebatur: cùm Angelus nubecula, quę procul distabat, conspectâ, breui Deum oratione ita precatur: Rex Cœlorum Deus, Tu olim filios Israël, per desertum incedentes, nube per diem, ne Solis ardoribus adurerentur, protexisti: haud te sanè, etiamnum tua potentia deseruit, aut clementia effugit: An non Populum hunc, quem ad diuinum Verbum huc audiendum adduxisti, his Solis ardoribus iam propè adustum cernis? Impera, obsecro, vt

nubes

nubes illa, quam procul in occidente conſpicimus, hùc feſtina accurrat, Solis radios temperet, ſuumqúe nobis opportunè vmbraculum præſtet; donec diuini Verbi tui Prædicatio abſoluatur. Mira quidem, at vera refero: vix has Vir Dei, toto audiente Populo, Deo preces obtulit: cùm nubecula illa repentino motu, ab Occidente recedens, Soli occurrit, ac velut tentorium in aëre expandens, Solares radios coërcet: tàm diuqúe Populum obumbrat, quoad peracto Sermone, Populus Miraculo obſtupefactus, diuinam benignitatem commendans, abſcederet. Hoc modo, cùm Vir Sanctus Deum ſuæ Prædicationis teſtem haberet: eo fiebat; vt innumerabiles in hominum animis pœnitentiæ fœtus ederet. Id cùm Dæmon, hominum hoſtis, ac perpetuus diuinæ gloriæ perduellis moleſtiſſimè ferret; ac aliquandò Vir Dei in ſuâ S. Martini Patriâ, Verbum Dei in agro diſſeminaret; Satan, ingentem Cœlo tempeſtatem parat, quâ Populum, iam vndique ad Dei Verbum audiendum collectum, à propoſito exterreret. Animaduertit Vir Sanctus, diuino lumine perfuſus, iniqui Satanæ conſilium, vniuerſoſque qui iam fugam parabant, immotos, atqúe imperterritos ſtare iubet: mox ad nubes conuerſus, in eas Crucis Signum vibrat: cuius virtute, illis, in quatuor partes, iuxtà Crucis figuram quam formauerat, diſperſis; tota illa tēpeſtas, à Diabolo excitata, diſſoluitur. Hîc quoqúe ſubticendum non duxi, quod dum in fraternâ domo, cum germano Fratre colloquitur; Viri Dei Socius, qui plurimâ virtutum luce apud Dominum micabat, in ſecretum cubiculum ad orandum ſecederet: Fratris Vxor, illum in extaſim raptum, ac toto corpore è terrâ ſublatum cernit: quo aſpectu Mulier perterrita, cùm feſtina ad Virum Dei accurriſſet, eiqúe factum narrâſſet: Sile (inquit Angelus) is cum Deo totus eſt; ne delitias eius perturba. Poſtremò, hic Dei Seruus, cùm præclariſſimis vitæ perfectioris exemplis, Calabriæ Prouinciam, ac cum eâ Religionem, ac Dei Eccleſiam clariùs illuſtrâſſet: præſignificatâ, quam diuinitus acceperat, ſui obitus horâ, Mileti in morbum incidit, morbiqúe, qui diutinus fuit, doloribus, ac moleſtijs patientiſſimè toleratis, ac optimè animo diſpoſitus; cùm iam inſtante morte, Dæmonem humani generis hoſtem videret; eidem his verbis inſultare incipit: Ad frœnum Satan ad frœnum: tuus hic locus non eſt. Tum verò ſublatis in Cœlum oculis, cùm Deo de collatis beneficijs, ac præſertim de vitâ in Religione tranſactâ, gratias egiſſet, atqúe illis Chriſti verbis, *Pater, in manus tuas commendo Spiritum meum*, animam commendâſſet; in Conuentu Mileti, ex hâc lugubri vitâ dece-

dit, meliorem in Cœlo consecuturus. Post ipsius obitum, Fr. quidam Thimotheus à Galatro, nocte orationi vacabat: cùm in mentis excessum raptus, Angelum cœlesti luce affulgentem, in supremâ Sancti Sanctorum parte, altiùs eminere conspicit: quem cùm his verbis compellâsset: Heûs Angele, quid est, quod tàm excelso loco stas? Respondet Angelus: In cœlesti Patriâ, inter Angelos sedeo. Obijt Vir Sanctus. Anno 1572.

FRATER IOANNES A TERRA-NOVA FRATRUM CAPUCINORUM PRÆDICATOR

FRATRIS IOANNIS à TERRA NOVA,

PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

RATER IOANNES à Terrâ Nouâ, propter exiguam corporis ſtaturam, Ioannellus communi nomine appellatus: Concionator, Ludouicum Rheginum, ac Bernardinum Georgium, primos Calabriç Patres, ac Reformatores; quo tempore è Minorum Obſeruantium Familiâ ad Capucinos accedunt, ſequitur: Sęuas illas naſcentis Reformationis perſecutiones inuicto animo ſuſtinet, ipſiuſqúe mens aduerſis probata, in tantam virtutum propaginem excreſcit; vt cunctis Regularis diſciplinæ, ac Euangelicæ perfectionis norma ſit: nihil eo pauperius, nihil humilius, honeſtius nihil; nihil denique magis ad omnem virtutum formam compoſitum apparet. Et quod alijs magnum ſæpenumerò videtur, vt ſcilicet poſt carnis vitia reſipiſcant, ab ijſque animum compeſcentes abſtineant, quæ maiori olim cupiditate proſecuti fuerant: is velut minimum ducens, Virginitatem ipſam, quam à Matris vtero acceperat, quæque hominem Angelis cognatum præſtat; diuino munere, perpetuò illibatam ſeruat. Neque id mirum: vt enim pretioſum theſaurum, quem in vaſe fictili gerebat, tutiùs à Prædonibus cuſtodiat; Mulierum omnium, ac cæterorum omnium, quoad fieri poteſt, colloquia fugiens; ſtudioſiſſimè à periculis cauere, purumqúe ſe ab hoc ſæculo cuſtodire curat. Itaqúe Sanctus hic Vir, Deo magis, quàm hominibus viuens, ſolitaria loca, orationis amica quærit, ea ſacris hymnis conſecrat, atqúe vt plurimùm lachrymis, ac gemitibus complet. Sacra faciens, tot lachrymarum imbribus affluit; vt his Altare interdùm, Sacramqúe pallam conſpergat: nonnunquàm etiam tàm mente excedit; vt Myſteria diuina, non niſi poſt diuturnum tempus proſequi valeat. Feruido hoc ſpiritu imbutus, cùm ad Dei Verbum diſſeminandum accedit; tantâ virtute Populos commouet; vt cunctos ad pœnitentiæ lachrymas, ac ſingultus propellat: neqúe vllus tàm fero atqúe ferreo animo præditus ſit; qui eo audito, ſibi à vitijs abſtinendum eſſe non ſtatuat. Quo tempore nonnullæ Italiæ Vrbes, Hæreſis venenum hauſerant; tàm acerrimum Fidei Catholicæ propugnatorem ſe exhibet; vt Hæreticos verbo, ac ſcripto palàm exagitet: ex quo à Sacrâ Illuſtriſſimorum

Inquiſitorum Congregatione, egregias ſæpè laudes conſequitur. Familiarem, illum, Prophetiæ Spiritum à Deo conſecutum fuiſſe, pleraque exempla teſtantur. Ochini lapſum, longè antequàm eueniret, diuino Spiritu prænoſcens; Religionis procellas, quæ indè excitandæ erant, non ſemel Fratribus prædicit. Donatæ Caraffæ, Mulieri Illuſtriſſimæ, ac nulli, pietate ſecundæ, quæ Filiam, necdum nubilem, illius precibus commendauerat; futura illius connubia, nedum cogitata prænunciat: quæ deindè cum Buteræ Principe, vti prædixerat, contrahuntur. Donatam verò ipſam, B. P. Franciſco, ſub Tertij Ordinis habitu aliquandò conſecrandam fore prænunciat. Terræ nouæ, Patriæ ſuæ deuaſtationem, quę Proſcriptorum poſteà deprędatione, ſub Nino Martino, & Gonſaluo Marino ſecuta eſt; diu antè pręnoſcit, atque è ſuggeſtu pręeicat. Viuus tot Miraculis claret; vt amplior eorum cathalogus confici poſſet, niſi antiqua illa Patrum humilitas, quæ ab huiuſmodi memorijs, velut à faſtu abhorrebat, ab ijs abſtinendum ſanxiſſet. Illud tamen, tanquàm ab incendio ereptum, cæteris famæ conſecratis, integrum ad nos peruenit, quod de Agatio quodam Calceolario fertur: qui cùm laterali dolore, Galatri, grauiſſimè laboraret; is, eum ante ſanctiſſimæ Euchariſtiæ Altare ductum, vbi ſemel Dominicam Orationem, & Angelicam Salutationem recitare iuſſiſſet; Signo Crucis adhibito, ad priſtinam valetudinem reuocat. Annis deniqúe, ac virtutibus plenus; cùm ſeptuageſimum annum ageret in Conuentu Galatri, febri correptus, cùm diuinâ reuelatione ſui tranſitus horam agnouiſſet; Sacris omnibus in eum peractis Myſterijs, ipſo extremo ſpiritu cum morte confligtans; Crucem, quam ſemper amauerat, quæqúe ex oppoſito lectuli pendebat, cùm, impetu quodam Spiritus, amplexurus è lecto ſurrexiſſet; mox corpore elanguens, Spiritus ad Crucis Triumphatorem euolat, atqúe eodem tempore, vndiqúe luce perfuſus, cuidam Fr. oranti apparet: cui cœleſtia ſe à Deo præmia aſſecutum eſſe ſignificat. Obijt Vir Dei

Anno 1573.

FRATER SYLVESTER VTINENSIS, PRÆDICATOR, VIR PRÆCLARVS.

FRATRIS SYLVESTRIS Vtinensis, Concionatoris, in Prouinciâ Mediolanensi floret memoria: qui post multos virtutum odores, quibus vitam suam maximâ cum integritate transactam respersit; Bugellæ, quæ amplum est Insubriæ Oppidum, Anno 1576. viam ad immortales Cœli delitias carpit: quod diuino planè testimonio declaratum fuit. Nam cùm illius Corpus, octauum in sepulchro annum explêsset, præter naturæ leges, ita integrum, ac incorruptum visum est, quasi eâ ipsâ die ex humanis excessisset.

FRATRIS IOANNIS ILLIRICI, PRÆDICATORIS *VITA, & GESTA.*

FRATER IOANNES Illiricus, Concionator, cùm operum luce, ac præclarissimis vitæ exemplis, totius Regularis disciplinæ exemplar præsefert; plurimas quoque suâ prędicatione Iesu Christo animas parit. Sacristę, cuiusdam Ordinis, infausto, ac horribili casu, à gulę vitio maximè absterretur. Sanctum Ioannem Baptistam, Domini Pręcursorem, pręcipuâ mentis quâdam pietate prosequitur: à quo, & sui obitus horam, atque eam prorsùs quam optauerat, diem accipit. Quapropter, cùm ad vitę finem properans, Monialem quandam S. Mariæ in Hierusalem (cuius Monasterij, Neapoli, curam gerebat) grauissimè ægrotantem, Sacro Oleo inunxisset; eandem his verbis consolatur: Ne timeas Soror, longior adhuc tibi restat via: me enim præcedere oportet, te sequi. Tum verò ad Conuentum rediens, ęgrotare cœpit: quo tempore à Fratribus exquirit, quot vsque ad S. Ioannis Baptistę Festum, dies supersint? Cui cùm Fratres, tres tantummodò esse responderent: is manus supplices ad Deum tendens, Deoque ex animo gratias agens, ait: Congaudete mecum Fratres, breue enim mihi iter superest: illa me dies hinc ereptum, meæ origini restituet. Porrò ipso S. Ioannis Natiuitatis die, cùm Sacrâ Eucharistiâ refectus, Sacroque Oleo inunctus, ad Domini se occursum parâsset; dum vespertinas Horas, Clericis adiuuantibus, recitat: Vix ad B. V. Canticum, *Magnificat*, peruenit; cùm Dominum magnificans, cum Angelis summam ipsius

psius Maiestatem perpetuò magnifacturus, ex hâc luce migrat. Anno 1577.

FRATRIS BARTHOLOMÆI à LVCINIANO, PRÆDICATORIS VITA, ET GESTA.

FRATER BARTHOLOMÆVS à Luciniano, Concionator, Vir omni doctrinâ, & eruditione clarus, cùm prius inter Minores Conuentuales, publicè in Ticinensi Vniuersitate, Lectoris munus præclarè obijsset; perfectioris obseruantiæ studio ad Capucinos migrans, post aliquod tempus, in Mediolanensi Prouinciâ, Lector generalis instituitur: Cuius in munere tanta fuit humilitas; vt post lectionem, vilissima quæque domus obsequia præstaret, nec ab ijs auelli posset. Quò factum est, vt doctrinam exemplo illustrans; quamplurimos diuini Verbi Præcones doctrinâ, & virtute præstantes, Religioni pepererit. Regularis obseruantiæ zelator feruentissimus, orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, tanto studio tenebatur; vt omnem in eâ animi sui voluptatem collocâsse videretur. Hinc, tàm copiosè cœlestium munerum affluentiâ fruebatur; vt nonnunquàm dum oraret, candida columba circà eum volitare visa fuerit; quæ nunc vni, nunc alteri ipsius humero incubans, eo significare videbatur, diuini Spiritus dona abundè in ipso requiescere. Mediolani tandem, vitam summâ cum virtutum laude transactam, cum morte commutat.

Anno 1579.

FRA-

FRATER FRANCISC, A FVNIANO FRATRVM
CAPVCINORVM PRÆDICATOR

FRATRIS FRANCISCI à FVNIANO, PRÆDICATORIS
VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS à Funiano è Sæculi naufragio, in ipso Adolescentiæ flore, ad fidam Religionis stationem vocatus; communi omnium sententiâ purus, ab omni carnis inquinamento, Virgoque è Sæculo emergit: tantus enim pudoris, ac honestatis candor in ipsius facie, ac moribus elucet; vt illius animum ab huiusmodi labe, alienum semper fuisse demonstret. Magno virtutum, ac sanctioris vitæ apparatu, cùm ad Philosophica, ac Theologica studia Superiorum iussu accessisset; in ijs ob præclaram animi vim, summumque virtutis studium eam prestantiam assequitur; vt celeberrimus omnium, qui suâ tempestate florent, Prædicator habeatur. Mira sunt, quę de cœlesti potiùs, quàm humana eius Viri eloquentiâ narrantur. Bononię, cùm in pręgrandi S. Petronij Ecclesiâ anno 1575. Verbum Dei disseminaret, vixque Tęmplum illud augustissimum, ad turbarum multitudinem capiendam sufficeret; in medio Sermone, velut qui animo excedit, tàm diu mutus, atque immobilis consistit; quoad quartâ vnius horæ parte elapsâ, ad se rediens, manuque suggestum pulsans, in hæc verba erumpit. Deo agamus gratias, Charissimi: Iam Laurentius Frater ad Superiora euolat. Nè me tacentem ægrè tuleritis: nam Frater, Fratri, suprema quæ optaueram, obsequia persolui: tum reliquum Concionis absoluit. His auditis, plerique Nobiles, inter alios Balthasar Campegius, rem per famulos, num vera sit, explorat, eamque prorsùs ita esse, Laurentiumque eo tempore ex humanis excessisse audiunt. Inualuerat eo tempore Bononiæ, apud Nobiles fœminas, quidam vestium caudatarum abusus, quem cùm penè omninò suâ Prædicatione de medio tulisset; Nobilis quædam Mulier, ex Vsellanorum familiâ, quæ posteriorem illam Laciniam necdùm abiecerat; cùm prolis sterilitate laboraret, ad Virum Dei accedit, eumque summis precibus rogat, vt aliquam illi à Deo suis precibus prolem impetret: cui mox Franciscus: Frustrà rogas, ô Mulier, quamdiu laxè fluens ista vestis cauda, tibi à tergo humi serpit: Syrma obtrunca, tum masculum paries. Credit illa: Viri Dei consilio acquiescit: Syrmate se abstinet: tum intra anni spatium, quemadmodum Dei Seruus illi pollicitus e-

rat, prole masculâ potitur. Quamplurimas etiam in eadem Vrbe, ad honestæ vitæ rationem, Meretrices, suâ prædicatione conuertit. Cuncta enim huius S. Viri verba, quasi fulmina videbantur, quæ audientium animos simul & terrebant, & incendebant: nec mirum; cùm ex diuinâ charitatis officinâ, ac prolixæ orationis studio, cui etiam aspera corporis flagellatio accedebat, prodirent: Ciuitate Ariminensi graui inediâ occupatâ, cùm pauperes in Vicis passim languentes iacerent: Vir Dei, ex intimis visceribus commiseratus, ingenti Cruce in humeros sublatâ; per Vrbis Vicos incedens, exclamare cœpit: O Ciues, ô Ciues, Christo pauperi succurrite, qui fame perit. Ab ijsque hoc spectaculo tantam grani, hordei, fabarum, atque aliorum leguminum eleëmosynam accipit; vt ijs quotidiè pauperes alere valeret. Accidit autem, vt saccus fabarius illi ex eleëmosynâ superesset: quamobrem, à quodam Viro Agricola, agri partem impetrat, in quâ fabas ad pauperum victum seminat. Porrò seminatæ fabæ, cùm mirum in modum copiâ, ac magnitudine excreuissent; Franciscus in publico suggestu vniuersos admonet; Fabarium illud in pauperum alimoniam cedere, mox pauperum multitudo ad fabas confluit: cunctique fabas ad saturitatem comedunt, secum tollunt, domum asportant, sæpè Fabarium repetunt; nec tamen fabas diminuunt, donec nouæ agris fruges succedunt. Cæterum, neque agricolæ pietati, diuina liberalitas defuit: tot enim post plures Fabarij vindemias, fabæ in agro reliquæ repertæ fuerunt; vt spem omnem agri superarent. Hoc ipso, ad pauperes alendos, fabarum Miraculo, anno 1570. quo tempore Foroliuium magna frugum egestas occupauerat, vtitur. Id autem in hâc Ciuitate illi singulare fuit: quod cùm is pane per Vrbem in pauperum vsum mendicato duos saccos implêsset; pauperibusq; qui tricentesimum numerum excedebant, in Ecclesiâ congregatis, cuiqúe duos panes manu propriâ distribuisset; id suâ apud Deum charitate meruit; vt qui vel tertiæ parti haud sufficere credebantur; diuinâ adeò virtute aucti fuêre; vt cuiqúe suâ panum portione dispertitâ, saccus etiamnum pane plenus superflueret. Atqúe vt Dei in eo luculentiùs virtus, ac liberalitas eluceret; paucis ex ijs, qui superfuerant, panibus in manticâ repositis, cùm inde per Vrbem incedens, nulli pauperum, panem denegaret; tot sibi in manticâ panes, hoc tempore, quot subleuandæ pauperum necessitati necessarij essent, à Deo multiplicatos sentit. Cùm aliquandò Parma fluuius, qui Vrbi Parmensi nomen dedit, ita excreuisset; vt vndas ad Pontem vsqúe attolleret: Indeqúe illius

ruinam,

ruinam, atqúe Vrbis ſubmerſionem vniuerſi formidarent; Vir Dei, ad medium vſqúe Pontem intrepidus accedit, manum in vndas tumentes extendens, ac Signo Crucis benedicens, cùm in eas ceram à Pontifice benedictam immiſiſſet; ceſſit repente tumor, atqúe in priſtinum mox alueum, ſe fluminis vndæ continuère. Singulari S. hic Vir patientià prædítus, cùm à nefario quodam Viro, in Æmiliæ Oppido, publicè colapho oppetitus fuiſſet; Euangelicus Vir, iuxtà Chriſti conſilium, alteram illi genam offert. Tàm denique feruido Dei Spiritu, Sanctus hic Dei Seruus ſurſum agebatur; vt ſæpè extaſes, ac cœleſtes raptus, inter ipſas hominum conuerſationes, ac colloquia pateretur. Foroliuij, aliquandò dum per Vrbem incedens in Deum animum intenderet; diuinam actionem præſentiens, mox in Familiaris cuiuſdam domum ſe proripit, ac in ſecretum ſe cubiculum confert: quò, cùm paulò poſt Familiaris ille, quid ageret, exploraturus, acceſſiſſet; Virum Dei in mentis exceſſum raptum, ac toto corpore è terrâ ſublatum cernit. Tot igitur meritis, ac virtutibus clarus, cùm Franciſcus plurimos pro Eccleſiæ ædificatione, tum prædicando, tum operando, piè labores exantlâſſet; laborum tandem mercedem, virtute, ac Sanctimoniâ apud omnes illuſtris, Anno. 1579. à Domino conſequitur.

FRATER HIERONYMVS A BVTVNTO FRATR
CAPVCINORVM PRÆDICATOR.

FRATRIS HIERONYMI à BVTVNTO, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

RATER HIERONYMVS à Butunto, cuius virtutum odor, ab ipso sæcularis vitæ statu diffundi cœpit; dum in sæculo adhuc versatur, Medicinam artem tanto studio profitetur; vt egenos nullo modo pretio curet, verùm etiam ijs ad pharmaca, & necessaria sibi edulia comparanda, pecuniam eroget. Hic igitur, dum in Neopolitanâ Vrbe, Medicinæ studijs, cum alijs eiusdem Patriæ municipibus, communi contubernio vacat; id inter eos condictum erat; vt singulis diebus vniuersi, vno eorum excepto, qui domi custos remaneret, sacro Mysterio interessent. Dum igitur quodam mane, quo domus illi custodia contigerat, in proximâ Ecclesiâ, in quâ sacra Missæ Sacrificia celebrabantur, signum ad sanctissimæ Eucharistiæ eleuationem dari perciperet; mox secum his verbis conqueri cœpit: Heû, cur mihi soli hoc mane, Christi præsentiâ frui non licet? cumque summâ, adorandæ Eucharistiæ, cupiditate flagraret, mox in genua procidens, Sacrum Domini Corpus absens adorat: quo tempore, interiectos omnes parietes aperiri, diuinamque Eucharistiam à Sacerdote eleuari conspicit: quâ eleuatione peractâ, protinùs vniuersi ad loca pristina redeunt. Rursum Butunti, cùm Sacrum auditurus, ad Capucinorum Ecclesiam tardiusculè aliquandò accessisset, omnia Missarum Sacrificia peracta reperiens, eâ re valdè contristatus, post preces ad Deum effusas, rediens; audit in Vrbe, campanæ signum pulsari, quo Sacramentum in Missâ à Sacerdote attolli significabatur: protinùs ille in genua corruens, absens Domini Corpus veneratur: quo tempore celebrans Sacerdos illi in aëre apparet, qui Domini Corpus sub panis accidentibus, quemadmodùm in Missâ fieri solet, illi adorandum offert; cumqúe eodem modo Sanguinis quoqúe Calicem à Sacerdote eleuatum adorâsset; euanescens visio, hominem adeò corde compunctum, ac nouâ pietate imbutum relinquit; vt mox sæculum deserere, Deoqúe famulari cogitauerit. Verùm cùm adhuc animus in eo hæsitaret, diuinæqúe vocationis ignorans, Deum ex animo rogaret; vt quænam potior, Sæculine, an Religionis illi via foret, signo aliquandò demonstraret: Moysis protinùs à Deo signum accipit. Nam repentè dex-

tram manum ſibi leprâ albeſcentem cernit: quæ poſt aliquod temporis ſpatium, abſqúe vllâ hominis operâ, ad priſtinam incolumitatem redit: eoqúe ſigno intelligit Vir prudens, Domino præſertim mentem illuſtrante, vtriuſqúe & Sæculi, & Religionis ſibi ſtatum inſinuari. Cùm igitur Hieronymus diuinæ Vocationis certus eſſet, haud diem procraſtinat: ſed quò Deus vocabat, protinùs ſibi eundum ſtatuit, nullaqúe interpoſitâ morâ, Capucinorum ſe iugo ſubijcit. Hic igitur inter Seraphicos Chriſti Milites relatus, non vacuum nomen gerere, aut aërem pugnando verberare; ſed Apoſtoli conſilium ſecutus, carnem diris verberibus caſtigare incipit, ne inſoleſcat: ieiunijs extenuat, ne contumacem experiatur: frigore, ac nuditate afflictat, ne inter commoda defluat: duris, ac aſperis mactat, ne ſub mollibus elangueſcat. Deniqúe ne in incertum, aut fruſtrà currat, ſæpè leproſam nequam huius ſæculi manum, ex quâ liber euaſerat, altè animo repetens, ſe ad maiores ſemper virtutum profectus prouocat. Rerum paupertatem, ac penuriam adeò diligit; vt ſuperflua omnia reſecans, nihil præter ea, quæ à Regulâ preſcribũtur ſuo vſui, ac Superiorum licentiâ ſibi vẽdicet. Oratio illi ita aſſidua, ac frequens eſt: vt plures diei, ac noctis horas in eâ inſumens, eam vt plurimum lachrymarum imbribus perfundat. Hinc aſſiduâ hâc rerum cœleſtium contemplatione, eam mentis in Deum ſuſpenſionem ſibi comparauerat; vt cùm diuinos Pſalmos in Choro cum cæteris decantaret, ab humanis prorsùs abſtractus, ac cœleſtibus Angelorum Choris, inſertus videretur. Sacroſanctæ Miſſæ Myſteria, tantâ mentis pietate, ac Religione celebrare ſolitus erat; vt nunquàm ſine lachrymarum effuſione, ijs incumberet: quò fiebat; vt ſæpè B. V. præſentiâ inter ea potiretur; pluraque à Deo, ob ſingularem ipſius in hæc ſacra Myſteria reuerentiam, dona acceperit. Eluxit igitur inter nos Hieronymus, plurimâ apud omnes virtutum laude, ac Sanctimoniâ clarus: relictaque ſui nominis apud mortales gloriâ; Aletij ad immortales conſcendit, immortalem gloriam conſecuturus. Anno 1580.

FRATRIS MICHAELIS à NEAPOLI, PRÆDICATORIS *VITA, & GESTA.*

FRATER MICHAEL à Neapoli, Vir virtute conſpicuus, ac Sanctitate illuſtris, tantâ, & tàm excellenti ingenij magnitudine, præclarâ eruditione, atque doctrinâ ornatus fuit; vt propter egregias animi dotes, concionandi officio clarus, inter illuſtriores Ordinis Prædicatores cenſeatur. Illius mors, eximiâ quâdam de Inferno, Purgatorio, ac cœleſti gloriâ, viſione nobilitatur. Quam cùm ex merito S. obedientiæ Guardiano, cæteriſqúe Fratribus retuliſſet, inter alia, inquit: Vidi hîc, Beatiſſimum Patriarcham Franciſcum, inter primos triumphantem, plurimoſqúe conſocios, ac commilitones noſtros, cum eo, æternâ gloriâ fruentes: vidi etiam fulgentiſſimas coronas, ijs, pro cinere, & cilicio redditas, quæ idcircò Deus vobis innoteſcere voluit; vt horum diſciplinâ diſcatis, quo ſtudio, quaúe ſollicitudine, vobis in Religione, ac virtutum profectu, incedendum ſit. Ego enim ad noſtros, qui præceſſerunt abeo, veſtraqúe precum ſuffragia, mihi in hâc horâ adeſſe depoſco. Cumqúe membra velut moriturus compoſuiſſet, hinc paulò poſt ſuauiter ad Dominum migrat. Anno 1580.

FRA-

FRATER FRANCISCVS A CARTOCETO FRATR
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS FRANCISCI à CARTOCETO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

RATER FRANCISCVS à Cartoceto, honestis, licet agrestibus Parentibus ortus, quem cùm Parentes ruralibus laboribus addicunt,his tamen Puer haud adeò semetipsum effundit, quin animum sæpè ad pietatem, ac rerum cœlestium studia conferat. Hinc frequenter ad solitaria loca secedens, vbi à nemine videri posset, ibi genuflexus orationi vacat,ac plerumque flagelli disciplinâ corpus erudiens, Spiritui subiectum esse docet. Spiritualium librorum lectione maximè delectatur. Mulierum consortia fugit, aliaqúe oblectamenta respuens, animam ad virtutem transfert. Vbi verò ad decimum septimum annum peruenit, ne floridam ætatem,virulentus serpens,suo voluptatum veneno inficeret; Patre luminum inspirante,Mundo tempestiuè valedicit,atqúe in B. P. Francisci Militiam inter eos,qui de Obseruantiâ nuncupãtur, adscribi festinat:in quâ, cùm Professionis vota post annum emisisset ea,toto vitæ curriculo tàm integrè Deo reddere curauit, tantumqúe in Regularis disciplinæ austeritatibus, atqúe omnium virtutum studio profecit; vt cùm semel,in die duntaxat,refectionem sumeret,ac B. P. Francisci ieiunia tàm perfectè, ac tàm arcta abstinentiæ lege seruaret vt in his præter panem,& aquam nihil ad victum adhiberet; his quoqúe, cæterarum virtutum, quæ Euangelicum hominem præstant,cumulum adijceret. Cum autem semel in libellum incidisset, in quo de perfectâ Regulæ obseruantiâ agebatur, Ordinemqúe ab altissimæ præsertim Paupertatis viâ exorbitâsse animaduerteret;eâ re tàm grauiter animo afflictari cœpit; vt perennes in oratione lachrymas funderet,alteriusqúe Eliæ instar, Legis obseruantiam zelans,nihil præter Ordinis Reformationem, animo versaret. Verùm, cùm eam assequi posse haud speraret; Eremum S.Iacobi propè Matelicam, quam ob loci asperitatem,Fratres, paulò antè deseruerant,à Prouinciali Ministro summis precibus impetrat: in quâ,cùm plures annos, cum Pacifico,Tertij Ordinis Sacerdote, summâ austeritate, ac perpetuis ieiunijs, cilicijs, vigilijsqúe corpus afflictâsset; tamqúe ingentes lachrymarum imbres, tum ob Christi Domini Passionem, tum etiam ob Religionis lapsum fudisset; vt iam senio confectus, oculorum prorsùs lu-

ſus lumine orbatus eſſet, Clementiſſimus Deus Serui ſui preces,ac lachrymas, aut ſteriles, aut ſine conſolatione abire non eſt paſſus: Matthæo enim à Baſſio aliquandò ad Eremum accedente, cùm Franciſcus in ipſo noctis profundo attentiùs oraret, diuinâ reuelatione accepit, diu expectatæ Reformationis iam tempus aduenire. Quamobrem,præ gaudio exultans, exclamat: Pacifice, heûs Pacifice, adeſto. Cui Pacificus: En præſtò ſum, inquit: mox Senex:O quàm fauſta! ô quàm iucunda huc accedunt: En Ordinis Reformatio venit. Inſolitam vocem, & nouum Senis gaudium, Pacificus admirans, cùm reſponderet: Vndenam Pater, hęc noua Reformatio nobis erumpet? E Cœlone, vel ex hominibus? Verum illam potiùs ex ſummâ animi cupiditate,quâ in eam flagras, tibi accedere arbitror. Mox Senex ad ipſum: Non ita Pacifice, ſed noua Ordinis Reformatio aduentat, haud procul eſt, iam enim ſonitum pedum eius perſentio. At quo pacto iſtud? (ait Pacificus) Venit (inquit ille) Vir rufus aſpectu, nudis pedibus incedens,rudique ac vili habitu amictus, qui quadratum Caputium in capite,& Crucem in manu geſtans, hanc camporum planitiem percurrit: qui verò illum mihi venientem oſtendit, is quoque dixit: Scito Franciſcę, quod hæc vera eſt, B. P. Franciſci habitus forma, ex quâ futura Ordinis Reformatio iam ſua ſumere debet exordia. His dictis totus Spiritu exultans matutinas Horas, prælegente Pacifico,cœpit perſoluere, conſuetiſque Orationum,ac Meditationum exercitijs de more peractis, cùm ad ſextam circiter diei horam ventum eſſet; en Matthæus Eremi oſtium pulſat: cui cùm aperuiſſet Pacificus, inſolito Viri habitu, & aſpectu obſtupuit: tum verò illum diligentiùs contemplatus, cùm eum eſſe animaduerteret, quem paucas ante horas illi beatus Senex verbis delineauerat; ſtatim ad Franciſcum feſtinat, totuſque præ lætitiâ geſtiens, Virum illum in eâ adamuſſim formâ, atqúe habitu adeſſe dicit, de quo is paulò anteà tàm præclara prælocutus fuerat. Hoc porrò tàm læto nuncio, vix explicari poteſt, quantâ animi lætitiâ perfundi cœperit. Defluebant ex B. Senis oculis indefluentes deuotionis lachrymæ,dum eum ſibi præſentem agnoſcit, à quo reuelatæ ſibi Reformationis primordia auſpicanda non ignorat. Quare nunc hiſpidam veſtem, nunc quadratum futuræ Reformationis Caputium, quod oculis intueri non poterat, manu iterum atqúe iterum palpans, tantâ auiditate contrectabat; totqúe ei deuotiſſima oſcula infigebat; vt cum ijs ſatiari non poſſet, tanto Franciſci mens diuini Spiritus incendio liquefacta eſt, vt alterius Simeonis inſtar, lumini-

bus in

bus in Cœlum erectis, ſublatiſq́ue ad ſydera palmis, Deum his verbis compellare cœperit: Eia benigniſſime Deus, quid longiori vitâ mihi opus eſt? iam nunc Domine, dimitte Seruum tuum in pace, quandoquidem veram B. P. mei Franciſci habitus formam, ſin minus corporis, magis tamen Spiritus oculis cerno: Sat Domine, ſat victum eſt, en iam mente conſpicio, ac manu teneo diu exſpectatam Ordinis Reformationem, cœleſte, ac ſalutare prorsùs clementiæ tuæ donum, quod parâſti ante faciem omnium Populorum, vt lumen aliquandò ſit ad conuerſionem gentium: Religioſæq́ue tuę plebis, Fratrum ſcilicet Minorum gloriam, ac ſplendorem augeat. Poſt aliquod verò tempus, Matthæo, Româ reuertente, Reformationis habitu ſecundus poſt Matthæum potitur, ac ſecundum inter Capucinos locum non immeritò ſibi comparat. Hic igitur beatus Senex, ſimul atque extremâ ſe ægritudine laborantem præſentit, cœleſtibus ſe diuinorum Sacramentorum armis muniendum curat: cumq́ue ad terreni tabernaculi depoſitionem velox properaret, qui corporis eouſq́ue oculis orbatus fuerat, mentis oculos tunc ſibi primùm aperiri, ac claro lumine illuſtrari ſentit, quò res planè diuinas intueretur. Cùm enim ad extremum vitæ occaſum deueniſſet, ſtatim totus animo, ac corpore exhilarari, atq́ue exclamare cœpit: Pacifice, en Pacifice: num vides luci diſſimam, pulcherrimamq́ue viam, quæ hinc vſq́ue ad Cœlum pertingit, vndiq́ue pretioſiſſimis aulæis, auro, gemmiſq́ue textis, ornatam? tum oculis parumper in Cœlum defixis rursùm toto corpore exultans: Tolle (inquit) iſtinc omnia, ne quidquã huc aduentantes impediat: Eia, pulcherrimo Choro da locum. Cum verò Pacificus ab eo percunctaretur, quiſnã ille Chorus eſſet, quorſumúe tunc eò accederet? En, inquit, Angelorum Reginam, maximâ Virginum, ac Sanctorum multitudine ſtipatam, en Cœlorum Dominam, iam eundi tempus eſt, eamus, eamus cum illâ. His in vocibus, fœlix illa Franciſci Anima, corporeis vinculis exoluta, B. Virgini, ac Sanctorum choris aſſociata, in Cœlum migrat. Ita Franciſcus, qui ſecundus inter Capucinos numeratur, omnium Capucinorum primus, quaſi cæteris locum paraturus. Anno 1526. ad cœleſtes euolat.

FRATRIS PAVLI CLODIENSIS, PRÆDICATORIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER PAVLVS Clodiensis, vix è Matris gremio elapsus, protinùs tàm eximiæ virtutis specimen præseferre videtur, vt abiecto vestitu contentus, cilicio corpus affligat, cibo parcissimè vtatur, molle illi à Matre stratum, vt plurimū refugiens, vel humi, vel super tabulas sibi lectum eligat: Ecclesias mirâ deuotione visitans, supra ætatem, ergà sacra Mysteria afficitur: atque vt orationi, quâ mirum in modum, iam à tenellâ illâ ætate delectabatur, liberiùs vacet; solitaria, & ab hominum conspectu semota loca quærit. Tantam denique morum compositionem, ac mentis senium, in puerili illâ ætate, ab omnibus cæterorum puerorum leuitatibus alienum gerit; vt Vniuersos, ipsosque Parentes in admirationem rapiat. Porrò hæc sanctioris vitæ præludia, quæ, Deo illum in benedictionibus præueniente, ab ineunte ætate instituit; nullo deinceps vnquàm tempore mutauit. Sacerdos inunctus, Generalis Vicarij Officio, apud illius Vrbis Episcopos, maximâ cum sui existimatione perfunctus, in Sacram B. P. Francisci Familiam, quæ de Obseruantiâ nuncupatur, adscribi festinat. In quâ, orationis, humilitatis, Regularis obseruantiæ, ac cæterarum virtutum studium, summâ cum diligentiâ amplectitur. Ieiunia tàm arctè colit; vt B. Virginis, ac Festorum solemnium peruigilia, maioremque Quadragesimalis Ieiunij partem, solo pane, & aquâ victitans, celebret. Longas quoque in Oratione vigilias ducens, vberiores in eâ lachrymas fundit. Quibus tandem virtutibus, id sibi apud omnes existimationis comparat; vt inter perfectos Seraphicæ Religionis cultores, qui eo tempore in Ordine florebant, haud immeritò censeatur. Cum autem Pauli Genitor, cuius ope, ac industriâ tenuis illa Familia sustentabatur, nullis facultatibus relictis quibus ea ali posset, ex humanis decessisset; Paulus, vt Matrem, extremâ inopiâ laborantem, sustentet, impetratâ à Religionis Superioribus licentiâ, Apostolico insuper diplomate à Pontifice munitus, ad Clericalem statum (licet inuitus) Fossam Clodiam redit. Vbi verò necessaria charitatis officia, Matri, proprio labore persoluit, ad Capucinos migrat, vbi admirabile vitæ genus instituit. Quotidiana ieiunia, in quibus nihil ferè præter panem, & aquam ad victum adhibet, colit: vnde tàm corpore extenuatus cernitur; vt pelle vix ossibus inhærente, pene macie confe-

ctus, videatur. Corpus sæpè vsque ad copiosam sanguinis effusionem flagris cædit: cilicio, vigilijs, somni subtractione, alijsqúe macerationibus domat: vnicum habitum, lacerum, hispidum, cùm sibi satis superqúe sufficere existimat; toto vitæ suæ curriculo, abiectis sandalijs, nudis pedibus incedit. Oratione ita afficitur; vt interdùm in eâ dies, noctesqúe insumat, nec ab eâ, nisi ægrè diuelli possit. Nunquàm se alio, quàm serui inutilis nomine, aut appellat, aut appellari permittit. Verbum Dei, maximo charitatis ęstu flagrans, Populis prędicat: Christiqúe Domini exemplo, opus suum illud esse affirmat, panemqúe suauissimum appellat. Postremò, cùm Pennę Biliorum Dei Verbum disseminat, in extremum languorem incidit: Mattheo à Bassio verò ad se vocato, Sacramentis omnibus munitus; vt B. P. Francisci, cuius viuens vitam, & vestigia egregiè imitatus fuerat, moriens quoqúe exempla sequatur; ante mortem, se nudum in terrâ deponi iubet: ibiqúe integris sensibus, vultu hilari, atqúe oculis in Cœlum sublatis, in illis verbis: *In manus tuas Domine commendo Spiritum meum*, animam Deo reddit, Anno 1531. ætatis suæ 50. lugentibus cunctis tanti Patris obitum: qui cùm quintum in Capucinorum Congregatione locum sortitus esset, optimis eam virtutū odoribus compleuit, posterisque suâ virtute, ac sanctimoniâ præluxit.

FRATER MICHAEL APRVSTENSIS, SACERDOS, VIRTVTIBVS, & MIRACVLIS CLARVS.

FRATER MICHAEL Aprustensis, inter illos primos quindecim Patres fuit, qui cum Ludouico, ad Reformationem accedentes, cum eo fortes in persecutionibus permansère. De eo inter alia legitur, quod ergà ægrotos tàm tenerè afficeretur; vt vbicunqúe quenquam eorum offenderet, statim preces cum lachrymis pro eo Domino offerret: tum verò, super illum, Sacrosanctum Crucis Signum formans, vniuersis penè corporis sanitatem restitueret. Atqúe eò factum est; vt illius obitus, tum ob vitam in summis austeritatibus transactam, tum etiam ob varia sanitatum munera, quæ viuens quamplurimis Domino operante contulerat; plurimo Populorum cōcursu celebratus fuerit. Hic ergò, duobus post Ludouicum mensibus elapsis, virtutibus diues, ac meritis præclarus. Anno 1537. in Mottæ Conuentu, ex huius vitæ ærumnis, in beatam quietem concessit.

FRATRIS ANGELI à CASTRO S. PETRI, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

FRATER Angelus à Castro S. Petri, & cum eo alter, cuius nomen perijt, cùm sæuùs pestilentiæ morbus, Venetias inuasisset, nullusqúe esset, qui ob morbi ferocitatem, vel Sacramenta in morte administraret, vel alijs pijs officijs infirmis adesset: obtentâ à Ministro Prouinciali facultate, sese Venetias contulêre, vbi omni mortis metu postposito, nulla charitatis officia prætermittunt, quibus ægrotos, aut viuentes iuuent, aut morientes omni studio prosequantur. Cumqúe hoc in ministerio aliquot menses, magnâ cum totius Vrbis ædificatione insumpsissent; cessante pestilentiâ, dum seorsim attentiùs orant, vtriqúe, Saluator Dominus, fulgentissimâ luce perfusus apparet, eosqúe ob charitatis obsequia ęgrotantibus collata commendans, in suam Prouinciam (Bononiensem) redire iubet, atqúe vbi à Prouinciali Vicario benedictionem acceperint, decimo quinto post die, se laborum illis mercedem daturum pollicetur. Venetijs itaque ambo digressi, cùm Bononiam peruenissent, post benedictionem à Prouinciali Vicario impetratam, animamqúe ad Domini occursum diligentissimè præparatam, præscriptâ die ad promissa vterqúe præmia euocatur. Anno 1538.

FRATER BERNARDVS ASSISIAS FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS BERNARDI ASSISIATIS, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDVS Aſſiſias, ex honeſtâ illius Vrbis Familiâ ſatus, tot ab ipsâ oriente ætate cœleſtium benedictionum cumulis cohoneſtatur; vt vix adoleſcentiæ annos attingens, perfectum tamen mentis ſenium aſſecutus videatur: tantâ enim vultus modeſtiâ, oculorum honeſtate, morum elegantiâ, verborum grauitate, omnique pietatis, ac Religionis ſtudio prælucet; vt Aſſiſiates Ciues, ipſius conuerſationem intuentes, Angelum inter homines eſſe iudicarent, de eoque vaticinium prædicarent, Sanctum eum aliquandò Virum futurum. Cùm iam ad duodecimum annum peruenit, Gymnaſium frequentans, cognatas illius Vrbis illecebras, ac leuitates fugiens, in cubiculum ſe proripit: vbi coram Domini in Cruce pendentis, Beatiſſimæ Virginis, ac B. P. Franciſci imaginibus deuotus Puer ſæpè cum lachrymis orat, tantuſque ab ineunte illâ ætate Virginitatis amor illius animum præoccupat, vt omnes ferè illius orationes, ac preces in id tendant; vt Dominus, B. V. & B. P. Franciſci ſuffragio, puram ipſius virginitatem ſeruaret, quam ipſe nullo vnquàm tempore ſibi violandam præſtituerat. Adoleſcente verò ætate, cùm Religionis quidem ſtatum ſibi in animo propoſuiſſet; vt quænam ſibi Religio eligenda ſit à Deo illuminetur, Orationi, carnis macerationes adhibet. Etenim ab eo tempore corpus flagellis cædere, ac molli lectulo relicto, noctu ſuper tabulas, aut cubiculi pauimentum requieſcere aſſueſcit: neúe id Domeſtici animaduertant, lectum, quaſi in eo dormiuiſſet, pedibus conculcat. Quâdam autem die, cùm B. P. Reliquiæ Aſſiſijs palam aſpectandæ in Eccleſiâ exponerentur; Bernardus in S. Patris cilicium oculos conijciens, mox tàm ardenti cilicij alicuius cupiditate teneri incipit; vt à quibuſdam Monialibus omni ſtudio aſperrimum ſibi procuret: At cùm eo tempore, Capucini, Aſſiſium aduentantes, Bernardus aſperis indutos, ac nudis pedibus inter niues, & hyemis frigora incedentes conſpexiſſet; protinùs ardens Crucis diſcipulus, ac Virginitatis amator, eos ſibi imitandos proponit, animique ſtudium, ac propoſitum, Vicario Prouinciali aperit; ac tandem Capucinorum Militiæ adſcribitur. Adeſt ſtatuta dies, in quâ Bernardus Sæculo renuntia-

turus, cùm eo & Sæculares exuuias deponat: cumque proprijs, vti fieri solet, vestibus exutus, Religionis habitu induendus esset; cilicium, quo indutus erat, apparet: Eusebius verò eo conspecto, cùm illud tàm asperum, ac horridum cerneret, vt eo iam Adolescentis caro tabesceret; illius quidem animum admiratur, illi tamen vsum interdicit, quoad Probationis annum absoluerit: in quo ipso Religionis tyrocinio tantùm proficit, vt perfectam omnium Virtutum disciplinam assecutus videatur. Quotidiana ieiunia, quæ vt plurimùm ad panem, & aquam contrahit, longas noctis vigilias, quas in oratione, & lachrymis insumit, prolixas flagellationes, lecti duritiem, pedum nuditatem, simplicis habitus tegumentum, quo in asperrimo frigore contentus est, plurimasque alias corporis macerationes pro nihilo ducit, pleraqúe alia perpeti optat, si ea corporis imbecillitas ferre potuisset. Quò fit, vt totum illius vitæ curriculum, in quo asperrimum hoc viuendi genus prosequitur, perpetuum quoddam ipsi carnis Martyrium, ac iugis Crucis Christi memoria sit. Hanc iugem carnis mortificationem, ardens Orationis studium, ac perpetua quædam mentis in Deum eleuatio comitatur, ita vt ea quæ sunt corporis oblitus, cum Deo, præter corpus, semper viuere videatur. Porrò ex hâc iugi cum Deo familiaritate, tàm profunda mentis abiectio exoritur; vt se omnium maximum peccatorem arbitretur, talisqúe ab alijs æstimari velit. Quapropter, indesinentes in oratione lachrymas fundit, quasi is solus omnia Orbis scelera admisisset. Oculorum concupiscentiam tàm seuerâ lege coërcet; vt nullius vnquàm vultũ cõspiciat, nunquàm ad delectabilia quæcunqúe spectãda oculos cõuertat, sed humi perpetuò defixos teneat. Ab omnium, ac præcipuè Mulierum colloquio, ac consortio ita abhorret, ac tantâ sollicitudine honestati, ac animi candori incumbit; vt velut certum, ac indubitatum id ab omnibus haberetur, eum non modò candidum Virginitatis florẽ incorruptum, sed etiam animum, ab omni lethalis culpę labe purũ, vsq; ad mortẽ seruâsse. Regularis prætereà obseruãtiæ, ac præsertim paupertatis studiosissimus, nihil præter Deum sibi possidendũ ab exordio proponit. Perusiam aliquandò profecturus, in Deum omnẽ cogitatum proijciens, Socijs panem in viâ secum deferentib., cũ Paupertatis amator se diuinæ prouidentiæ cõmisisset, panes illi miraculosè ministrantur. Sacerdotio denique inunctus, nunquã Altare, nisi post longam Orationem accedit, & summâ grauitate, pietate, ac reuerẽtiâ peragit. Sacrificio verò peracto, diutiùs inter diuini amoris amplexus, velut ab omnium humanarũ rerũ cõsortio abstractus, versatur.

Cùm igitur Bern. 10. circiter annos in summâ hâc vitæ austeritate, atqúe Angelicę conuersationis laude in Religione transegisset; tãdē in Narniæ Conuentu grauiter ægrotare incipit, quo ex morbo, cũ se ex huius Sæculi procellis euocari intelligeret; post singularē animi patiētiam, pręclaraqúe virtutum exempla, S. Ecclesię Sacramētis, ac feruēti oratione, obuiam Domino procedens; vitã in sãctitate, & iustitiâ exactam, beato tandem fine concludit. Iuuenis quidē ætate Bern. cũ vix 28. annum attingeret, at virtutibus grandæuus hinc migrat. Cōmunis fama est, pleraqúe illum tum viuentem, tum defunctum, Dei Virtute, Miracula patrâsse, quæ nullo nobis scripto cõsignata sũt. Illud verò narratur: Mulierem quandam, paucis post ipsius obitũ diebus, ad Monumentum accessisse, quæ cùm Bern. fatis cõcessisse accepisset; humi prostrata, ac lachrymas vberes profundēs, illius sepulturæ pulueres deosculabatur, hasqúe eiulãs voces effundebat: Heû Serue Dei, quomodò obijsti? heû! Cur tàm citò discessisti, vt mihi faciē tuam antequã exċederes, videre, & gratias pro collato beneficio proferre datum non fuerit? Illustreq; Miraculũ, quod illius meritis à Deo tulerat, publicè Fratrib. narrauit. Septimo autē post ipsius obitũ die, cuidam Fr. Romani Nosocomij Præfecto, qui eũ in extremâ valetudine curauerat, noctu apparens, gratiasqúe agens, declarat; se ex Dei misericordiâ saluum: veruntamen eò vsqúe Dei visionem, absqúe vllâ tamen Purgatorij pœnâ, illi denegatam fuisse, ob nõnullas, quas in obedientiâ præstandâ maculas viuendo contraxerat cùm Superiores quidquàm illi de corporis austeritatib. minuendum pręciperēt, nimis proprio sensui inhęsisset, quanquã Obediētiæ præcepto satis fecisset: tunc verò se liberum Dei gratiâ Cœlum conscendere: districtissimâ enim, aiebat, Fr. Bern. viuentis Dei iudicia sunt, nec quidquàm inultũ abire sinunt. Decemq; post Reformationem exortam, Fratres, in hâc Vmbrię Prou. dormiuerunt: ex his verò tatũmodò 8. rectà in Cœlũ, absq; vllâ purgatorij pœnâ ascenderunt, nonus aliquamdiu in Purgatorio detentus fuit; decimus verò iusto Dei iudicio damnatus, miserè in ęternum perijt. Atq; his dictis ad cœlestia se cõtulit; Hic verò, Fr. ille Syluester esse creditur, qui cùm Aquę Spartę Ecclesiã pręter cōmunes paupertatis Regulas, latiùs extendere voluisset; horrendo fine sublatus fuit. Bern. verò Corpus extrà Ecclesiam in Cœmiterio sepultum, quinto post anno, cùm, vt in Ecclesiam deferretur, exhumatum esset; cæteris corporis partibus exesis, cerebrum in ipsius capite ita sanum, & integrum repertum fuit, perindè ac si ille inter viuos existeret. Obijt Vir S. Anno 1547.

FRA-

FRATER ANTONIVS CYRNÆVS FRATRV̄ CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS ANTONIJ CYRNÆI, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

RATER ANTONIVS Cyrnæus, adolescente adhuc ætate Romam profectus, in Clericorum Regularium, qui Theatini nuncupantur, Ordine conscriptus; in eo aliquot annos, magnâ cum virtutum laude transigit: Verùm, cùm ad duriora pro Christo toleranda, ardentiori Spiritus flammâ succenderetur; hinc ad Reformatam S. Francisci Familiam, quæ Clarenorum tunc appellabatur, transmigrat; quæ deinde simul cum Amadeorum Congregatione, sub Pio V. Pontifice, in Obseruantium Ordinem desijt. Hîc, nouus S. Francisci discipulus, plurimùm in virtutibus, ac presertim in vitæ austeritate proficit, donec exortâ Capucinorum Reformatione, eorumque nomine, atque asperrimæ vitæ instituto per Orbem diffuso; Antonius, austerioris vitæ, ac perfectioris Obseruantiæ studio accensus, ad eos se confert. Planè admiratione digna sunt, quæ S. hic Vir cùm primùm ad Capucinos accessit, præter communes Religionis leges, ac cæterorum vsum, Deo, vt creditur, Auctore, præstat: Cùm enim Euangelica ista Christi verba apud se perpenderet: *Si quis venit ad me, & non odit Patrem suum, &c. adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus.* Hoc cœlesti edicto perculsus, tanto incipit in corpus suum, quod Spiritui inimicum esse haud ignorabat, odio exardescere; vt omnem in illud aciem dirigere, idque ad extremum vsqúe Spiritum prosequi studeat. Quapropter, vt eò fortiùs ad pugnandum animetur, graui primùm loricæ ferreæ pondere (quam nudis membris, per aliquot annorum spatia, diu, noctuqúe adhærentem tulit) hostem edomare aggreditur: Verùm cùm humanius quam bellum exigeret, se hostem excipere existimaret; cilicium ex equinis pilis, vsqúe ad medium tonsis confectum, quò magis eorum aculeis perfoderetur, eidem parat. At ne hoc quidem contentus, dum inimicum adhuc pugnantem diutiùs excruciare cuperet; secundum, ex rudi canabe, duris vndiqúe nodis, qui carnem suis aculeis fodinarent, intextum componit, eoqúe, domesticum hostem acerbiùs diuexare incipit. Tertium postremò, biennio antequàm ex humanis concederet, cùm iam annum septuagesimum tertium ageret, ex suillâ cute villis vsqúe ad ima abrasis, longè alijs

horribilius, sibi comparat. Hoc igitur primùm belli genere, Antonius carnem, velut intestinum hostem, aggressus; aliud quoqúe eodem tempore, ne belli inducias illi indulgeret, durum, atroxqúe ipsi excitat: ita enim quotidianam illi, cibi, ac potus annonam intercipit; vt omnem prorsùs in ipso exordio, præter panem, & aquam ventri escam subtrahat: magis verò incalescente ad austeritatem animo, cùm Hilarionis, Macharij, ac priscorum Anachoretarum ieiunia propiùs imitari vellet; à pane abstinens, quinqúe duntaxat, vel ficuum, vel mollium fabarum, vel alterius generis leguminum vncias, vnicumque aquæ calicem, sibi in quâlibet die, ad cibi, & potus mensuram præscribit. Atque hâc viuendi formâ tàm diu vtitur, quoad fabis, aut fructibus interdùm deficientibus, ad totidem panis vncias, quotidianum cibum contrahat: ætate verò iam ingrauescente, quæ in alijs ieiunia, aut moderare, aut penitùs abolere solet; cùm iam septuagesimum annum ageret, nouum quoddam, ac portentosum Ieiunij genus colere incipit: Nam per plures hebdomadæ dies, ab omni cibo, potuque abstinens; vix ter in hebdomadâ panem, & aquam sibi ad vitæ alimoniam adhibet. Corpus verò ita nuditate affligit, vt cùm glacialibus hyemis frigoribus, quæ in Vmbriâ vt plurimùm esse solent, vniuersa rigerent; is solo habitu obsoleto, ac lacero, absque tunicâ, & pallio, illud obtegit: non vt frigus depellat, sed vt nuditatem Religionis habitu honestet. Cum oculis autem tale fœdus init; vt somni tantum duntaxat capiant, quantum vix naturæ sufficere posse quis existimet: tres enim & non amplius horæ quieti satis sibi esse videntur & cùm necessarius somnus vrget, in substratis tabulis quiescit, postque tàm breuem somnum exurgens, sacrasque excubias obseruans, reliquum noctis tempus, totum in Oratione, ac diuinarum rerum contemplatione insumit. Denique vt nihil carnis afflictionibus desit, singulis noctibus, in Dominicæ flagellationis memoriam, corpus longâ flagellatione castigat. Nouo porrò, hoc tempore, atque à paucis eatenùs vsitato castigationis genere vsus, semel in anno tot verberum ictibus totum corpus cædit, quot Dominum in suâ flagellatione sustinuisse Sanctorum reuelationibus traditum acceperat, qui numerum (vt ferunt) *6666.* explerent. Hanc verò flagellationem, in quâ 5. integras horas impendere solitus erat, certoqúe experimento didicerat, tanto temporis spatio hunc verberum numerum expleri, Domini flagellationem appellabat: quam Diabolus diuersis modis impedire conabatur. At inter tot vitæ austeritates semper rubicundus, eam in vultu hilaritatem ostendebat,

quaſi inter ſplendidas epulas, & quotidianas delitias verſaretur: quod ſanè haud aliundè quàm à concepto diuini Spiritus æſtu, quo intus in animo ardebat, ac velut cœleſti pabulo alebatur, proficiſci poterat: quapropter, opera ſua humilitate tegẽs, ea Deo tribuere ſolitus erat. Nihil huic Seruo Dei, Oratione, ac rerum diuinarum contemplatione optabilius, aut familiarius: hinc Fratrum colloquia fugiens, nemora, & ſolitaria loca, in quibus Deo liberiùs vacare poſſit, ſollicitè quærit. Ergà ſacra Myſteria tàm mirè afficitur, tantoqúe in eorum contemplatione mentis exceſſu rapitur; vt totum ferè matutinum tempus, quod illi ex Horis Canonicis ſupererat, in eâ velut Spiritu excedens, conterat, quò ardentiùs ad Altare accedat. In hoc planè ineffabile diuinæ charitatis opus, dum Peruſiæ aliquandò in ipſo Conuentus nemore feruentiùs animum intendit; Fr. Bernardinus à Colle Petratio, qui inter primos, virtutum Sanctimoniâ enituit, cùm eo, oraturus acceſſiſſet; Antonium, diuino ita Spiritu incenſum offendit; vt vultum inſtar flammei globi præſeferret, totuſque diuinæ charitatis flammis abſorptus, nihil præter hæc verba exclamaret: *Ieſu, Ieſu, amor meus, gaudium meum.* Humilitatis virtuti ita tenaciter ab exordio adhæret; vt nunquàm adduci potuerit; vt Guardianatus, aut alterius gradus eminentiam acceptaret. Charitate verò adeò ergà Pauperes flagrabat; vt in Conuentu Fulginij degens, à pleriſqúe diuitibus vberes eleëmoſynas, ad alendos Pauperes extorqueret. Alijs quoqúe, qui aduersâ valetudine detinebantur, incolumitatem pollicebatur, ſi certam eleëmoſynæ quantitatem in Pauperes erogarent: quam illis, poſt exolutum promiſſũ, à Deo mox precibus impetrabat. Hoc pacto plures ægrotos diuinâ virtute, ad corporis, & animæ incolumitatem reuocauit. Porrò tàm ardenter his charitatis officijs incumbere ſolitus erat; vt tum ob crebra Miracula, quæ ab eo, Dei Virtute, in hoc genere patrabantur, tum etiam ob præclaras illius virtutes, eam ſibi apud omnes Sanctimoniæ famam comparâſſet; vt iam non alio ampliùs, quàm Sancti Patris nomine, vulgò, paſſim appellaretur: eò fiebat, vt qui ægritudine aliquâ laborabant, vndique ad eum curandi confugerent; quos ille Signo Crucis in fronte, vel in pectore impreſſo, ab infirmitatibus liberos dimittebat. Hoc modo, quandoquidem quamplurimos quoqúe à Dæmone obſeſſos curabat, horum omnium tàm ingens, ac copioſus numerus fuit; vt cùm nulla à noſtris tot ſignorum, ob multitudinẽ, ratio tradita fuerit, inopes nos illorum copia fecerit: in his tamen illud, quod de Phyſici Fulginienſis (qui Ioannes ab interamniâ vocabatur)

batur) filio narratur, præclarum est: Hic vlcere incurabili laborans, cùm Antonio curandus traditus fuisset; is cum primùm certam pauperibus eleëmosynam Patri præscripsisset, Signo Crucis consignatum, mox à morbo liberat. At illud præclarius quod de Prospero à Veruchiano, Agri Fulginiensis Oppido, monumentis traditum legitur: qui cùm Filium iam per quadriennium membris attractum, in lecto iacentem lugeret, auditâ S. Viri famâ, Filium ipsi deferendum curat, & ab ipso obnixè rogat, vt Crucis Signum Filio suo adhibeat, ex quo, certâ fide illum sanitati reddendum sperabat. Erant tunc cum Antonio plerique alij Fratres, rei exitum expectantes: Antonius verò oculis in Cœlum erectis cùm aliquantisper orâsset ab ijs paululùm diuulsus, Matrem compellit, vt Puero, quem inter brachia gerebat, humi deposito, longiùs ab eo abscedat. Pareti lla, Pueroque è sinu deposito, ad Antonium celeriùs festinat. Puer verò, quasi nullo vnquàm morbo laborâsset, super pedes stans, lætus statim ad Matrem currit, atqúe in ipsius sinum aduolat. Huius Miraculi fama cùm ad Franciscum à Vegâ, Fulginiensem Ciuem peruenisset, cui Filius adhuc puer, pluribus mensibus graui morbo cruciatus, nullis pharmacis iuuari potuerat; illum ad Virum Dei defert, ab eoqúe Crucis Signaculo muniri postulat: quo signatus, statim à morbo incolumis euadit. Eodem quoqúe modo Vincentius Pacinus, qui posthæc Deo dicatus, ac Sacerdotio inunctus fuit, cùm à teneris annis comitiali morbo afflictatus sæpè epilepticis symphomatibus, corriperetur; ad Antonium delatus, Cruce ab eo in capite signatur, protinusque morbo effugato, conualescit, neque eo ampliùs diuexatur. Inter hæc, cùm Vir Sanctus in agro Perusino ad Montis Casalis Conuentum proficisceretur, in quandam Virorum, ac Mulierum turbam incidit, quibus cùm Antonij Sanctimonia haud ignota esset, Puerum oculorum lumine captum, illi, iuxtà Campestre Sacellum curandum offerunt: at is Puerum manu apprehensum, in Sacellum introducit, & cùm ante B. V. Imaginem omnes adgeniculari iussisset; ijs, vt quinquies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitent, indicit; intereà pro Puero Dominum orans, absolutâ Oratione, Crucis Signum cœci oculis imprimens, ad eum inquit: Fili, respice in me. Is verò confestim oculos aperiens, in eum lumina intendit: Cui Antonius: Num me clarè vides? Charissime Pater, inquit, te Capucinum senem, nudipedem, fune præcinctum intueor. Da igitur D. O. M. gloriam (inquit Antonius) tum ad Matrem conuersus: En filium tuum, B. V. suffragio incolumem, da operam, vt in B. V.

pieta-

pietate educetur, teque illi in eâ pietate ducem & exemplum præbe. Hoc itidem modo cùm per agrum Tiphernensem iter faceret, Puellæ, quæ oculorum lumine carebat, illius oculos sputo suo liniens, visum restituit. Rursùs quoqúe Fulginij, Puellam quandam epilepsiâ laborantem, Signo Crucis à morbo liberat. Quamplurima alia, ac ferè innumera S. hic Vir, Deo operante, Miracula edidit, quæ sancta illa antiquorum Fratrum humilitas, quæ ab omni fastu, ac honoris cupiditate longè aberat, notanda, aut scriptis exaranda neglexit. Hæc verò, quæ publicâ fide, ac famâ, testimonijsqúe fide dignis commendata sunt; minimè prætereunda censui: nedum plus æquo humilitati, ac silentio datur, minùs diuino honori, qui ex Dei Seruis redundat, consulatur. Cùm igitur Antonius, in hâc virtutum palæstrâ, vsqúe ad 75. suæ ætatis annum decertâsset; cœlestis Coronæ tempore appropinquante, in Conuentu Montis Casalis, acuto laterum dolore corripitur: quo, cum maximâ animi patientiâ tolerato, cùm se ad extremam omnium rerum metam properare animaduerteret, omnibus se Sacramentis muniri curat. Paululùm verò post, cùm oculis in Cœlum defixis substitisset, protinùs exclamare cœpit: O Fratres verè fœlices! ô terqúe, quaterqúe fœlices Fratres Capucini! qui in sanctitate & iustitia omnibus diebus suis Domino famulantur, quot illis Coronas paratas cerno. Intereà Fratres dum ad pleuritidis dolorem ægroto subleuandum frequentiùs panniculos lateri applicandos calefacerent; casu, simul omnes ab Antonio discedunt: quo tempore is à Domino vocatus, ex humanis migrat. Fratres verò ad Antonium redeuntes, Sanctum Virum in strato adgeniculatum, apertisqúe oculis, perindè ac si vitâ frueretur, Cœlum intuentem, è viuis excessisse cernunt: quem omnibus, vti fieri solet, officijs prosequentes, omni cum religione sepeliunt. Porrò Fr. Ioannes Appulus, qui illum ægrotantem iuuauerat, cùm ab Antonio adhuc viuente postulâsset, vt eorum quæ sibi post mortem contingerent, certiorem redderet; Antonius, Ioanni in cellâ apparet, seqúe solâ Christi Passione, ac Sanguinis illius virtute salutem consecutũ esse, at Purgatorij pœnas luere, declarat, ob culpã tamẽ sibi ignotã, quę si nota fuisset, ab eâ procul dubio abstinuisset. A Ioanne autem interrogatus, num grauiter in Purgatorio cruciaretur? Respondet ille, leuem quidem esse pœnam, sed ob diuinæ Visionis carentiam, illi grauem videri, breui tamen ab eâ liberum, Dei gratiâ, ac benignitate futurum: his dictis, ex ipsius oculis euanuit. Illud verò nonnullis admirandum videri posset: cùm enim post Antonij obitum, multa D. O. Maxi-

mus mi-

mus Miracula ad ipsius Reliquias patraret: in quibus illud fuit, quod de Syluestro Biturgiensi, ex Ordinis monumentis accepimus: cui cùm oculorum lumen paulatim interceptum esset; vt iam nec legere, nec scribere vllo modo valeret; vix conspicilia, quæ olim Antonio deseruierant, sibi oculis admouit, cùm protinùs tàm clara oculorum lumina assecutus est; vt non modò perspicuè legeret, aut scriberet, sed clariorem, quàm anteà luminum visum receperit, eumque vsque ad mortem integrum seruauerit. Quo pacto igitur, qui tam arcto diuinæ charitatis vinculo, Deo coniungebatur, eâ luce orbatus esset, & qui in Purgatorijs pœnis, culpæ illius labem eluebat, Miraculis apud homines emicaret. Hæc sanè Dei inexplicabilia iudicia sunt, id tantùm breuiter in re abstrusissimâ effari liceat, hæc ad Posterorum exemplum, Deo permittente, accidisse; vt qui Regulari obseruantiæ student, omnem prorsùs ab animo negligentiam, ac temeritatem excutiant; meminerintque quibus plus datum est, plus quoqúe ab ijs repetendum esse, & cum teste Greg. lib. 4. Dialog. cap. 4. Veneratio quæ Sanctorum corporibus debetur, Purgatoriâ pœnâ non tollitur, neqúe Fidelium inuocatio, suo vllatenus fine frustratur; à ratione dissentaneum non est; vt Deus illos post mortem signis ac Miraculis illustret; quibus tametsi post hanc vitam nonnihil maculæ, Purgatorijs pœnis expiandum relictum fuerit; insigni tamen quamdiu vixerunt, Sanctimoniâ apud homines claruère: quemadmodum de alijs quoqúe Sanctis à Scriptoribus traditum est. Obijt Vir Sanctus. Anno. 1548.

FRATRIS DOMINICI BONONIENSIS, SACERDOTIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER DOMINICVS Bononiensis, Sacerdos, cùm in Obseruantium Ordine quinque annos magnâ cum virtutum laude exegisset; inter ipsa Capucinorum primordia, ad Reformationem accedens, in eâ potiùs cœlestem, quàm humanam vitam ducit: ab omnibus enim carnis commodis, ac sensuum oblectamentis maximè abhorrens, ita aspera omnia amplectitur; vt nouo vnquàm habitu, quo carnis calorem inter hyemis frigora foueat, sed obsoleto semper vti velit: nudis omni tempore pedibus, absque sandalijs incedens, asperum ad carnem cilicium gerit: somnum ad tres, vel quatuor ad summum noctis horas contrahit, reliquam noctis partem in Oratione insumit: nudis tabulis pro strato

vtitur, cunctaque summam in eo austeritatem prædicant. Abstinentia tàm admirabili carnem macerat; vt cùm semel tantùm in die refectionem sumat, præterquàm panem, & aquam vix quandoque aliud ad cibum admittat. Solitaria loca quærit Orationis amica, in quibus diuinarum rerum contemplationi in silentio vacans, cœlestem potiùs cum Deo, quàm cum hominibus vitam agere censeatur. Denique, B. Virginis religionem ita animo impressam gerit; vt sacras ipsius Solemnitates asperiori ieiunio, ac prolixiori oratione præuenire solitus sit. Hęc tandē cōmunis de illo fama apud omnes percrebuit, vt cùm plerique in Thusciæ Prouinciâ, in quâ is conscriptus erat, Fratres, virtute, ac Sanctimoniâ eminerent; nullus tamen eo sanctior haberetur. Multis postremò Miraculis clarus, Anno 1551. ad fœliciùs æuum concedit.

FRATER IVO MESSANENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS IVONIS MESSANENSIS, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

RATER IVO Meſſanenſis, Sacerdos, tantâ ſeueritate ſenſus ab omni voluptate cohibet; vt inter ipſos hyemis algores, nullo vnquàm, præterquàm veteri, atqúe obſoleto habitu, eoqúe ſimplici, abſqúe tunicâ vtatur, quo corpus potiùs obtegere, quàm à frigore tueri videatur. Horridum cilicium ex pilis ſuillis, ad medium abraſis, diu noctuqúe geſtans, ſub eo cingulum ferreum in tyrocneſtis modum perforatum, acutiſqúe ſtimulis ad lumbos admotis gerit. Tabula illi pro ſtrato, ac lignum pro puluinari, cùm fatigata membra recreare vult, vſque ad mortem perpetuò ſunt: quo tempore non extento corpore, ſed ſedens duntaxat, breuiſſimos ducit ſomnos. Etenim poſt trium, vel ad ſummum quatuor horarum quietem ſurgens, reliquam noctis partem in oratione, ac diuinis laudibus diſpenſat. Incredibili corpus abſtinentiâ, quoad vixit, extenuat: toto enim anni tempore ieiunans, ſæpiſſimè nihil præter panem, & aquam ſibi ad victum adhibet: tres verò cuiuſlibet hebdomadæ dies, omni cibo vacuos ducere ſolet. Quanquam verò tàm arcta ſemper ieiunia coleret, arctiora tamen erant, quæ in B. Michaëlis Archangeli honorem, quem is præcipuâ deuotione proſequebatur, quotannis celebrare ſolitus erat. Huius Archangeli Michaëlis tàm familiariter colloquio potitum ferunt; vt cum eo ſæpenumerò, quaſi amicus cum amico ſermones conferret, à quo etiam plurima, quæ futura erant, didiciſſe compertum fuit. Quo tempore Melita Inſula, Turcarum obſidione premebatur (id verò fuit anno 1565.) aſſiduas, Iuo ad Deum preces, ac lachrymas fundebat, ſuoque Archangelo, interceſſore apud Deum conſtituto, eundem ſedulâ oratione pulſabat: cùm eidem, Michaël Archangelus, fulgentibus vndique armis præcinctus apparens, breui Inſulam ab hoſtium obſidione liberandam pollicetur, his verbis: Iuo, æquo animo eſto, Melita poſt aliquod obſidionis menſes, à Barbarorum furore liberabitur: Veritatem autem exitus probauit. Cùm verò Iuonis Pater, nonnullis anteà annis corpore exceſſiſſet, ac de illius is ſalute ſollicitus eſſet; Archangelum rogat, vt quid de Patris ſalute actum ſit, ex ſuâ benignitate innoteſcat. Mox illi Archangelus è Cœlo adeſt, qui

Patris animam post viginti & vnius diei purgationem, in Cœlum receptam affirmat. Mira sunt, quæ Sanctus hic Vir, Archangeli intercessione à Deo munera tulit. Extremis vitæ suæ temporibus, dum in Archangeli sui honorem, Quadragesimale (vti solebat) ieiunium arctissimè obseruaret; præteritorum criminum à Deo, multo lachrymarum imbre, veniam postulans, pro eâ Michaëlem intercessorem interpellat; cui Archangelus lucidissimus apparens, ait: Solue metu animum, Iuo, iam enim plenam à Deo peccatorum indulgentiam consecutus es. Quo nuncio, tantâ in animo voluptate diffundi cœpit; vt nihil deinceps, præterquàm Dei laudes decantaret. Cæterùm, quanti apud Deum ponderis Sancti huius Viri merita essent, eò sanè exploratum fuit: quod Nobilis quidam de Religione benè meritus, cùm inter viuos agere desijsset, Iuo quotidiana pro ipsius anima, Deo Sacrificia, âc lachrymas offerrebat. Dum itaque attentiùs ante Sanctissimæ Eucharistiæ Altare pro eâ Dominum oraret; en defuncti Anima se illi visibilem præbet hisqúe eum vocibus affatur: Iuo, magnus è Cœlo tibi Dominus retribuat, maximas ego quoqúe gratias persoluo, quandoquidem precum tuarum suffragio, à Purgatorij pœnis liber iam Cœlum conscendo. Plurimas alias quoqúe, Vir Sanctus, viuis gratias suâ Oratione impetrat. Cùm igitur plurimos, magnâ cum vitæ Sanctimoniâ, annos in Religione exegisset, ad vitæ finem appropinquans; ab Archangelo Michaële, obitus sui diem postremum accipit, quem cùm dignâ, ac singulari animi pietate complexus esset; tandem in Conuentu Messanæ, res mortales deserit, vt ad immortalem possessionem concedat. Post huius Sancti Viri obitum, suauissimus ex illius Sepulchro multo tempore odor emanauit: vigesimo verò post hæc anno, cùm illius Sepulchrum apertum esset, ipsius Corpus integrum, atqúe vndiqúe incorruptum repertum, quanta viuentis Sanctitas fuisset, qualiqúe apud Deum defunctus gloriâ perfrueretur, non obscurè declarauit. Obijt Vir Sanctus Anno 1572.

FRATRIS BONAVENTVRÆ à MONTE REGALI, SACERDOTIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER BONAVENTVRA à Monte Regali, à puero, optimis moribus à Matre educatus, tanto in quodlibet vitium odio ferebatur, vt tolerabilior illi Inferni ignis, quàm culpa videretur. Ea porrò bona Puero indoles potissimum

ob Matris prudentiam indita fuit quæ quoties Puerũ in aliquod vitium incidisse animaduerteret; mox, vt accensum ignis carbonem palmâ gestaret, compellebat. Adolescens, in Minorum Obseruantium Familiam adscriptus, in eâ per aliquod annos magnâ cum virtutum laude vixit. Vincentio Aquilano, qui eo tempore inter Obseruantes florebat, operam dedit. Mira ipsius patientia in eo potissimùm enituit, quod exortâ Capucinorum Reformatione, cùm à Ministro, ad Capucinos transmigrandi facultatem postulâsset; à Ministro duriùs exceptus pluris illatam Ministro molestiam, quàm iniurias sibi illatas faceret. Horrendo cuiusdam Fratris exemplo tandem commotus, ad Capucinos migrat: vbi tot virtutibus floruit; vt Euangelicæ perfectionis viam, quam semel arrepto cœlestis vitæ cursu, sibi ab exordio percurrendam præstituerat, nunquàm vsque ad vitæ occasum deseruerit. Eximiæ paupertatis sectator fuit assiduus, ac ferè quotidianis ieiunijs, carnis petulantiam domabat. Plurima ergà Defunctorum animas charitate afficiebatur, quò fiebat; vt sępè pro ijs Missas celebrare, Officia persoluere, flagellationes exercere, ac lachrymas in Oratione fundere soleret. His, ac pluribus alijs perfectæ iustitiæ operibus, cùm Christi Seruus ad extremum vsque senium vacâsset, ac Prophetico Spiritu pleraque futura prædixisset tandem in Conuentu Spoleti, ad supernæ beatitudinis brauium à Domino vocatur. Cùm autem in supremo ipso mortis agone, meridianæ Orationis signum campanæ daretur, Fratri Angelo Perusino adstanti, ait: Fili, signum Orationis est, fenestram claude, ac paululùm secede, vt suum tempus Orationi demus. Cui cùm Fr. Angelus respondisset: Haud te deseram Pater, ne te extrema vitæ meta me absente occupet: Vade, inquit ille, Religiosum Virum hinc sine oratione decedere non decet. Itaqúe cùm se Orationi dedisset, paulò post animam exhalat, vt Cœlum fœliciter regnaturus conscendat. Huius Sancti Viri Corpus, humi sub dio ante Ecclesiam sepultum, cùm post quintum annum quæreretur, vt in Sepulchrum, quod recens in Ecclesiâ extructum fuerat, reconderetur, integrum, ac suauissimè olens reperitur. Quo tempore, illud quoqúe mirabile accidit, quod dum Frater, qui vt Bonauenturæ Corpus, humi conditum, quæreret, ligone imprudenter ipsius pedem vulnerâsset; copiosus è vulnere sanguis effusus, Spiritum apud Deum viuere, ac cœlesti Coronâ gaudere, non obscurè nobis significauit.

Obijt Anno. 1557.

FRATER FRANCISCVS A SINAGRIA FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS FRANCISCI à SINAGRIA, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Sinagria, plurimâ virtutum luce emicans, Paupertatis altissimæ zelator feruentissimus, è paupertatis exterioris cultu, ad Spiritus puritatem, & omnium rerum contemptum conscendens, tàm in Orationis studio, ac rerum diuinarum contemplatione apud Deum proficit; vt in eâ sæpè mentis excessus patiatur, quos cùm is summo studio celare contenderet, fieri tamen non poterat, quin interdùm Fratribus innotescerent. Accidit enim aliquandò; vt Frater quidam illius operá indigens, ad ipsius cellam accederet, quem à sensibus alienatum, & vsque ad cellæ tectum sublatum conspiciens, diu eo aspectu potitur: verùm is eo tempore ad seipsum rediens, cùm rem alijs perspectam esse intelligeret, grauiter animo afflictari cœpit: ea siquidem est humilitatis laus, vt selectiora quædam Dei dona, quæ homini gloriam, ac æstimationem afferre solent, maximè delitescere affectet. Hanc porrò humilitatem, quæ omnium donorum Dei custos est fidelissima, Vir Dei tàm sollicitè prosequitur; vt aut cæteris præesse, aut dignitate aliquâ exornari abhorreat, atque adeò huic proposito inhæret; vt ob id nonnihil aliquandò à recto deflexerit. Cùm enim semel Panormitani Conuentus administrationem refugeret, nullaque ratione animum cum eâ dignitate componere valeret; è Monasterio, clam absqúe Superioris licentiá aufugit, quod cùm ex animi simplicitate potiùs, quàm ex vitio flueret; contigit, vt in ipsâ Vrbis Panormitanæ plateâ, quò fugiens peruenerat, Archangelum Michaëlem, sub hominis cuiusdam specie, armis candentibus obtectum, obuiam haberet, qui his illum verbis aggressus est: Quid hic Francisce stas, aut quò pergis? non hic Religiosorum locus est, citò ad Monasterium redi, neqúe te extrà Conuentum vagari, aut decet, aut Deo placet. Cui Franciscus: Vnde inquit, aut quis es tu, qui mihi hęc persuades? Si me ignoras, ait ille: Michaël Archangelus sum, in cuius honorem, tu modò hanc Quadragesimam ieiunas, atqúe huc veni, vt te facti redarguam, iam ad tuos reuertere: statimqúe ex oculis euanuit. Quamobrem, Franciscus, ob Angelicam correptionem, animo compunctus, atqúe errorem corrigens, ad Monasterium redit, grauiterqúe

uiterque ſe coram Superiore, de violatâ obedientiâ accuſat; in eoqúe Pſalmographi dictum obtinuit, *Iuſtus cùm ceciderit, non collidetur, quia Dominus ſupponit manum ſuam*: Error enim qui ex ſimplicitate magis, quàm ex animi malitiâ proficiſcitur, non ad lapſum, ſed ad profectum tendit: quod in Iuſto hoc Viro, ac fideli Seruo, perſpicuum fuit, qui poſt hæc tantam donorum cœleſtium copiam, & excellentiam à Deo, aſſecutus eſt; vt cùm per duodecim annorum ſpatium, à Deo, Spiritus S. illapſum, eo modo, quo in die Pentecoſtes Apoſtolis datus fuerat, ſibi poſtulâſſet; à Deo tandem exaudiri meruit: Nam in ipsâ Pentecoſtes die, cùm Horâ tertiâ, in Choro hymnum, *Veni Creator Spiritus*, cum cæteris decantat; en Spirltus S. Maieſtas, ſub Flammæ cuiuſdam prælucentis ſymbolo, cunctis aſpectantibus viſibiliter delábitur, ac per vnius horulæ ſpatium, Franciſci capiti inſidet: quo tempore, illius facies, Solis inſtar fulgere, ac radios vndiqúe fulgurare cernebatur: poſt id verò temporis, flammâ abſcedente, tanta Franciſci animo lux, velut ex lucis fonte relicta, atqúe illius verbis tàm ingens vis indita fuit; vt perindè ac ſi illius verba, iacula quædam ignita eſſent, aliorum animos inflammarent, & ad Dei amorem accenderent. Poſt hoc cœleſte donum illi ex ſingulari Dei benignitate collatum, Vir Dei, duobus non ampliùs annis ſuperſtes fuit: quo tempore, ingentia Sanctitatis ſignâ edidit. Tandem ſenio conſumptus, in Conuentu Panormitano, Anno, 1560. labentem vitam, cum immortali commutat.

FRATER HIERONYMVS à GEORGIA, FRATER HIERONYMVS à MONTE SORIO, SACERDOTES. & FR. IACOBVS RHEGINVS, LAICVS, SANCTIMONIA ILLVSTRES.

GRauiſſimâ apud Calabros, per totum Rheginum Agrum peſtilentiá graſſante, cùm ea tàm miſerè Rheginam Vrbē depaſceret; vt Eccleſiæ Miniſtris vel abſumptis, vel longiùs effugatis, non eſſet, qui ob horrendā morbi faciem, languentium multitudini, Sacramenta adminiſtraret, ac in ſupremo illo communis cladis periculo opitularetur: Aderant tunc in noſtro Rhegij Conuentu tres Viri, virtute, & charitate eximij, quorum nomina ſunt Fr. Hieronymus à Georgiâ: alter Hieronymus à Monte Sorio, vterqúe Sacerdos, & Fr. Iacobus Rheginus, Laicus. Horum primus, cùm inter reliqua Spiritus dona, quæ à Deo acceperat, piâ, ac lachrymosâ quâdam Dominicæ Paſſionis meditatione potiſſimum

præcelleret, eò fiebat; vt in Sacrorum Myſteriorum celebratione, in profluentes ſemper lachrymas ſeſe effunderet. Secundus: præter reliquas virtutes, quibus animum exornauerat, tàm perfectam linguæ cuſtodiam, ac verbi circumſpectionem, poſt primum Religionis amplexum adhibuit; vt nihil vnquàm ſub aſſeueratione affirmaret, nè fortè in aliquo verbo offenderet. Tertius tandem, abſtinentiâ, oratione, ac diuinæ familiaritatis conſortio, eam virtutum perfectionem attigerat; vt quamplurimos, Crucis Signaculo à morbis curaret. Hi igitur, cùm miſerandam Vrbis ſtragem, ac tot pereuntes hominum turmas, omni humano ſolatio deſtitutas cernerent, animas ſuas pro Chriſto, ac fraternâ charitate contemnentes, impetratâ à Guardiano facultate, laborantium ſe obſequijs mancipant. Dum igitur omni charitatis officio, pio operi, ac labori incumbunt, neqúe vllis vitæ periculis parcunt, quo ſeſe in aliorum ſalutem effundant; ipſi quoqúe peſtilentiâ ſublati, voluntario charitatis Martyrio coronantur. Hieronymus verò à Georgiâ, cùm ſub meridiem in hoſpitali laborantium Domo ſpiritum Deo reddidiſſet; eodem temporis momento, Fr. Antonino Rhegino, Viro ſancto, ac Miraculis claro in cellâ apparens, ac totus exultans, illum his verbis compellat: Veni Antonine Frater, veni: Cumque Antoninus adhuc illius mortem ignorans, viuum crederet; ad eum propiùs accedere verebatur, ne contagium contraheret: Cui Hieronymus: Ne metuas, inquit, tantummodò mecum perge: cumque ſimul Sancta Sanctorum ingreſſi fuiſſent, mox Hieronymus ex oculis ipſius euanuit, ſtatimque ex Vrbe nuncius adeſt, qui Hieronymum nonâ horâ ex humanis ſublatum referret: ex quo Antonino perſpectum fuit, illud planè temporis momentũ fuiſſe, quo beata Hieronymi Anima, in cœleſte Sanctum Sanctorum conceſſerat. Iac. quoq; Rheginus, cũ in ſequẽtis diei aurora morti debitum exoluiſſet; eâdem horâ, Guardiani cellæ oſtium pulſat, atq; eo planè ritu, quo ab eo fieri conſueuerat, cùm è Conuentu exiret, benedictionem ab eo poſcit, dicẽs: Benedicite Pater. Guard. verò cùm nequicquàm adhuc de Iacobi morte didiciſſet, cellã egreſſus, Iacobũ, vbinã eſſet, quęrebat; quũ fortè in Fr. Ant. incidit, qui cùm Iac. obitum iã ex Dei reuelatione accepiſſet, ad Guard. ait: Ne Pater, Iac. apud nos quæras, iã nũc corporis vinculis exolutus, ad ſuperos euolauit, ac pro obedientię merito, quod illi à te collatum fuerat, cùm ad ægrotorum miniſterium acceſſit; poſtulatâ benedictione tibi grates rependit. Horum corpora in Eccleſiâ Sãcti Saluatoris, Vrbis Rheginæ, ſepulta iacent. Obierunt verò Anno 1561.

FRA-

FRATRIS LVDOVICI à STRONCONIO, SACERDOTIS VITA, ET GESTA.

RATER LVDOVICVS à Stronconio, Sacerdos, inter ipsa Reformationis initia, ex Obseruantium Familiâ erumpens, sub Ludouico Forosemproniano, ad Religionis gremium, velut ad cauernam maceriæ, quasi columba euolat: tantaqúe in eâ vitæ innocentiâ, ac puritate præcellit; vt inter primos illos Religionis Patres, ac Satores iure connumerari queat. Hic cumprimùm nostræ Militiæ nomina dedit, solidasqúe in humilitate, sui ipsius neglectu, ac charitate, quæ potissima spiritualis vitæ fundamenta sunt, radices figere optaret; à Ludouico obtinet, vt in hospitali Incurabilium Domo, in quâ & alij Capucini Fratres, Romæ tunc operam nauabant, ægrotorum ministerio destinetur. Quo in munere, tantâ sui abiectione elucere cœpit; vt vilissima quæque officia præstare, generosâ quâdam mentis nobilitate contenderet, tantoque Charitatis studio ægrotis inseruire visus; vt amantissimæ Parentis ergà filios officium æmularetur: non tempus, non intempesta nox, non somnus non labor, non vlcerum fœtor, non aliud deniqúe molestum, à maximo illo charitatis æstu illum retraheret. Tàm deniqúe in eâ curâ pręclarè se gessit; vt Romana Vrbs, optimo ipsius, ac cæterorum Fratrum qui in eo Xenodochio inseruiebant, odore repleta; illam Domum, quæ ære alieno oppressà, atq; exhausta videbatur, copiosissimis eleëmosynis instauraret. In eâ porrò ægrotorum curâ, cùm iam 12. annos exegisset, quietis aliquandò, ac solitudinis cupidus, in Vmbriæ Prouinciam secedit: vbi dum Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, post Marthæ negotium, cum Magdalenâ vacat; En iterum ad Marthæ labores, ac sollicitudinem vocatur. Nam qui Hospitali, S. Iacobi, incurabilium Domui præerant, cùm Ludouici absentiâ, Domus illius res plurimùm minui, ac dilabi conspicerent; eum summo studio reuocandum curant. Id cùm Viro Dei, Generalis Vicarij literis innotuisset: Eamus, inquit, quid moramur? Pauperes Dei sumus, & cum Dei Pauperibus nobis hinc abeundum. Romam igitur rediens, à Domus illius Præfectis, velut Angelus Dei excipitur: sed cùm senio iam prægrauatus esset, vix ad biennium vsqúe peruenit, cùm maximo Domus illius, ac totius Vrbis luctu, ob singularem, quæ de illo apud omnes percrebuerat sanctitatis opinionem, corporis exuuio deposito, meritis diues, fœlix ad

eum pergit, qui laborantibus mercedem largitur. Anno 1562.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ LARITIONENSIS, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER IOANNES BAPTISTA Laritionensis, Sacerdos, qui surdus cognominabatur, Vir vtiqúe omni memoriâ dignus, ac tot virtutibus illustris; vt suauissimo odore, totam Capucinorum Religionem resperserit. Is, spiritualem Domum ædificaturus, velut sapiens Architectus, in solidâ humilitatis, obedientiæ, paupertatis, atque omnis generis sensuum mortificationis petrâ, illius fundamenta posuit. Tàm humili sui abiectione, ac contemptu agebatur; vt in solâ sui ipsius dispicentiâ gaudere videretur. Vilissima enim officia, & ægrotorum obse quia quæ alios, vel ob nauseam, vel ob rerum fœditatem, vel ob sordidam operis conditionem, ab ijs præstandis interdùm reuocant, tàm auidè amplectabatur; vt in his summum studium, summamque voluptatem collocaret. Hinc, cunctis ad nutum inseruire, vniuersosque suâ operâ adiuuare, quotidianum illius opus erat. Sermone affabilis, atqúe eloquio suauis, tametsi verbis parcus, ita animos omnium ad se alliciebat; vt cunctis charus, & amabilis esset. Potissimùm tamen illius studium in orationem, ac rerum diuinarum contemplationem ferebatur: in eâ diu, noctuqúe versabatur in ipsâ, totus præ amoris incendio ardebat, ac sæpè in lachrymas, ac gemitus liquifiebat. Hinc, diuinæ sapientiæ abdita, tàm futura, quàm ea quæ intimis hominum cordibus latent, sæpè diuino munere agnoscebat. Dum in Cōuētu Cataci, Vir Dei aliquandò moras duceret; Baro quidam, in lecto ægrotabat, qui huius Viri Sanctimoniæ famâ commotus, per internun cium, se illius precibus commendabat: Cui Baptista: Dic Baroni (inquit) frustrà illum à Domino corporis incolumitatem poscere, quàm diu serpentem in animi sinu fouet: Iuuenculam concubinam, quam domi alit, è sinu eijciat, ac honesto Viro collocet, tum pro morbi curatione exoret, ac procul dubio assequetur. Res omnibus, præterquàm Baroni, ac sceleris complici occulta erat. Quamobrem, cùm Baro ea, non nisi ex reuelatione, Viro Dei innotuisse intelligeret, confestim illius dicto paret, Mulierem coniugi copulat, ac protinùs à morbo conualescit. Ibidem, Nobilis quidam Vir, Vrbis Stilensis, ex domesticorum literis, Filium grauiter ægrotare accipit, quo nuncio maximè

afflicta-

afflictatus, ad Dei Virum se confert, & vt pro Nati salute, Deo preces offerat, vehementiùs rogat: Cui Baptista: Ne te (ait) Filij salus sollicitet, breui conualescet. D. O. M. potiùs gratias age, qui eâ te prole donauit, quæ & Patris gloria, & tui Generis splēdor sit futura. Rem exitus probauit: ęgrotus enim cùm pristinæ sanitati redditus esset; maximas deinde in eâ Vrbe dignitates, suâ virtute consecutus est. Per idem tempus, illius Prouinciæ Prorex Catacium venerat, vbi cùm certo nuncio, absentem Vxorem in grauem morbum incidisse didicisset; auditâ Baptistæ famâ, mox Franciscum Ferrarium, nobilem Virum, & Ordinis deuotissimum, ad Baptistam mittit, qui ægrotantem Vxorem impensiùs illius precibus commendet: non cunctatur Franciscus, ad Conuentum pergit, Baptistam accersit vt Proregis mandatum exponat: At Vir Sanctus, simulatque Franciscum nedum verba proferentem videt: Quid, inquit, Francisce pro Muliere huc rogaturus accedis? Decessit Proregina, iam vita defuncta: pro animâ, non pro corporis incolumitate orandum. Tertio verò die, nuncius de Proreginæ morte venit. Tantâ autem Vir Dei ad futura prospicienda Dei luce perfundebatur; vt Prophetiæ Spiritus illi ad omnia præstò esse videretur. Quo sanè factum est, vt cùm in eodem Conuentu, quâdam die nonnullas Triremes, Mare sulcantes cerneret, veluti Spiritu exultans, multis adstantibus dixerit: Beati oculi, qui post aliquot annos æquora ista, Christianâ Classe strata, conspicient, vnde amplior Christiani nominis gloria, & Catholicæ Ecclesiæ splendor accedet. His verbis Naualem victoriam innuere volens, quam Christianorum Classis, sub Pio V. Pontifice, & Ioanne Austriaco Ductore anno 1571. de Turcâ reuexit: quam tunc Deo reuelante futuram præsignificauit. Erat quoque in eâdem Cataci Vrbe, Nobilis quædam Mulier, quæ cùm Virum Dei, præcipuâ deuotione prosequeretur; clàm illi funis, quo præcingebatur, frustulum præscindit, vt illud inter Sacra reponat: id verò cùm Vir Dei ægrè tulisset, Mulieremq; facti increpâsset, ad eũ illa: En Pater (inquit) nouum tibi, ac integrum funem attuli, quo pręcingaris: cui Baptista: Neque funis hic nouus quem tulisti, mihi necessarius erit, neque tu frustulo, quod pręscidisti, diuturno tempore frueris. Quod planè vti prędixerat, contigit: nam post paucos dies, Christi Seruus, corporeis nexibus absolutus, ad Superos euolauit. Mulier quoque haud longè post illum, rebus humanis valedixit. Postremò, cùm obitum suum multò anteà pręsignificâsset; absoluto 70. annorum exilio, rebus omnibus liber, ad fœliciorem cœlestis domicilij sedem conce-

dit. Porrò ob illius sanctimoniȩ famam, tanta post ipsius obitum, Populorum multitudo ad eum venerandum confluxit; vt cùm ipsius Corpus, sepulturȩ dari non posset; publicâ Episcopi authoritate opus fuerit, quâ illud in sepulchro condi mandaretur. Quȩdam post ipsius obitum Miracula à Deo patrata narrantur: inter quȩ, illud haud obscurè refertur, quod de Nobili quodam Viro Cataciensi, certo testimonio proditum fuit: qui cùm perspiciliorum Viri Dei tegmen, à Fratribus dono acceptum, ægrotanti cuidam admouisset; is protinùs incolumitati restitutus, quàm efficax apud Deum illius suffragium fuerit, diuino beneficio auctus, cunctis testatum reddidit. Obijt Vir Dei Anno 1564.

FRATRIS PAVLINI PISTORIENSIS, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

FRATER PAVLINVS Pistoriensis, Sacerdos, ex Camaldulensi, Capucinus, Vir omni virtutum genere ornatus, inter humiles humillimus, tamque sui contemptu gaudens; vt contumelias pro summis honoribus habeat, neque alio, præterquàm sui despicentiâ delectari videatur. A carnibus, à vino perpetuò abstinens, panis, ac fructuum vnicâ in die refectione contentus est. In eo planè admirabilis, quod naturam ad tàm breuem somnum contrahat; vt vnica illi tantùm noctis hora, ad quietem sufficiat, reliquas verò in Oratione Domini, ac rerum diuinarum contemplatione consumat. Ciuem quendam Aretinum, Nestorem Albergotum nomine, Chironio vlcere, propè genitalia laborantem, indictâ illi certâ eleëmosynæ mensurâ pauperibus erogandâ, suis precibus à morbo liberat. Supremum denique finem, in Monasterio S. Seueri in Thusciâ, Sanctimoniæ famâ celebris, imponit. Anno 1568.

FRATRIS PACIFICI à FOROSEMPRONIO, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS à Forosempronio, ante Religionis ingressum, in sacrâ Lauretanâ æde, Magistri cæremoniarum Officio functus, atq; alijs honoribus, ac muneribus apud plerosqúe Episcopos auctus, omnia cum sui ipsius despectione, atqúe altissimâ Ordinis paupertate commutat. Pluri-

mis dum inter Sæculi delitias degeret, corporis incommodis affectus, beneualentem,inter Religionis incommoda, corporis ſtatum aſſequitur. Vir paupertatis amantiſſimus, Orationis cum primùm amicus, diu, noctuque multis horis vacat, atque adeò in Pauperes pius, ac liberalis exiſtit; vt cùm alia eleëmoſyna non ſuppetit, victus portionem, quæ illi in menſâ obtingit, cum Pauperibus diuidat. Tantâ verò inimicorum dilectione excellit; vt cùm Frater ipſius Germanus, à nefarijs quibuſdam Viris interemptus eſſet; illis non modò chariſſimi Fratris necem vltrò condonet, verùm & pro eorum vitâ apud Guidobaldum Vrbinatum Ducem intercedat. Poſtremò, tàm graui Dæmonum tentatione per integrum menſem, Dæmone illi apparente, vexatus fuit; vt præ ingenti Spiritus mœrore, vix illi pellis oſſibus adhæreret. Eâ porrò poſt menſem ſublatâ, cùm in Conuentum Montis Veteris ſeceſſiſſet; tanquam argentum igne examinatum, purus in Cœlum conſcendit, multâ apud homines, Sanctimoniæ famâ comparatâ. Anno 1568.

FRATRIS ANTONII à SPINATIOLA, SACERDOTIS
VITA, & GESTA.

FRATER ANTONIVS à Spinatiolâ, Vir humilitate & charitate potiſſimùm præſtans, Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, maximè addictus, atque adeò à rerum terrenarum, ac propinquorum amore ſemotus; vt cùm ab eo Germanus eius Frater, qui paupertate preſſus, tres nubiles Filias matrimonio collocare non poterat, opem ad eas collocādas poſtulâſſet; eidem Antonius: Quid Germane, à paupere, ſubſidium poſtulas? Num mihi auri, & argenti pondera ſunt, qui ſummam omnium rerum inopiam profiteor? Iam deſine à me temporale auxilium expectare, *Chriſti vox eſt, dimitte mortuos ſepelire mortuos ſuos*: Veruntamen, quod meum eſt, ex animo tribuam. Mox ſe in Oratione proſternens, Dominum rogat, non vt Puellas honeſtis Viris matrimonio collocet; ſed vt illas ſibi iuxtà voluntatis ſuæ placitum coniungat. Cumque Antonius in hâc oratione perſtaret, Deus ita Serui ſui orationem exaudit, ac Puellarum vtilitati prouidet; vt omnes hinc lethali morbo ereptas, ad ſe quamprimùm euocauerit, ac fœliciori coniugio ſibi in Cœlo copulauerit. Meritis tandem, ac Virtutibus onuſtus, ex hâc luce ad puriorem migrat. Anno 1568.

FRA-

FRATRIS ANGELI à TIPHERNO METAVRENSI, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER ANGELVS à Tipherno Metaurensi, Sacerdos, inter primos naſcentis Reformationis Fratres, Vndecimus cenſetur, qui cùm in Minorum Obſeruantium Ordine, ad perfectum Regulæ cultum anhelaret; cum alijs ad Capucinos migrauit, atque eorum temporum calamitatem, immobili conſtantiâ pertulit. Tot Vir hic, in aureo illo Sæculo, quod vndique ſanctimoniæ luce coruſcabat, virtutibus enituit; vt planè difficillimum eſſet eas recenſere: Humilitas namque quæ omnium virtutum in eo ſibi fundamentum vendicauerat, hominem vſque adeò ad ima deprimebat; vt viliſſima quæque Conuentus officia obiret, omniaqúe omnibus fieri, ſummum illius ſtudium eſſet. Obedientia quoqúe humilitatis comes eum tàm perfectè ſuis Superiorib. vltrò ſubiectum præſtabat; vt eorum verbum, nedum præceptum, haud exſpectaret, ſed animo voluntatem Superioris anteuertens (quod in Obedientiâ præſtantiſſimum eſt) id aſſecutus eſſe videretur; nimirùm quod dicto citiùs pareret. Senſus omnes eâ temperantiæ lege cohibere didicerat; vt nullam non tàm ijs voluptatem indulgere, quàm omnes ab ijs voluptates, quæ cum virtute coniunctæ non eſſent, perfectæ abnegationis ſarculo reſecaret. Nam quod ad corporis curam attinet: in victu tàm parcus fuit; vt non modò omni ſæpiſſimè, præterquàm panis, & aquæ cibo; verùm & à ſaturitate abſtineret. Somno verò ſic vtebatur, vt non voluptati, ſed Orationi, ac neceſſarijs tantùm obedientiæ miniſterijs inſeruiret. Ita quoqúe aduersùs rigidos hyemis algores ſeipſum muniebat; vt ſi minùs, quàm vnicâ tunicâ vti potuiſſet, id ſibi ad carnem domandam protinùs elegiſſet. Linguam verò non ſolùm à malis, ſed etiam bonis, ne ex his in mala deflueret, coërcebat: quò fiebat, vt ad ſolitudines fugiens, rarò cum Fratribus colloqueretur. Oculos quoqúe ne ad vana conſpicienda declinarent, eâ cuſtodiæ lege conſtringebat; vt nullius vnquàm, præſertim Mulieris, vultum intueretur. Deniqúe tanta in eo temperantiæ virtus elucebat; vt qui Virum abſtinentem, ſobrium, moderatum, pudicum, tacitum, verecundum, ac ſummâ animi pace, ac tranquillitate fruentem, demùm Angelicum ſibi propoſitum vellet; Angelum intueri ſat eſſet. Porrò inter has animi virtutes, quædam fulgebat in eo mentis ſimplicitas, quâ nihil vnquàm in vllo mali,

aut vi-

aut vitij suspicari posse videbatur; ita enim cuncta candido, ac simplici oculo intuebatur; vt in ipsis quoque malis bonum spectaret: atque hinc eam cordis puritatem assecutus erat; vt cùm ad pœnitentiæ Sacramentum accederet, nihil in eo Sac. plerumq; culpę animaduerteret, quod Sacramentali absolutione expiandum esset. Quamobrem, haud mirandum est, quod cùm maximis hisce virtutibus, ac potissimùm tàm singulari huic mentis munditiei, altissima quoqúe rerum cœlestium contemplatio coniuncta esset: Deus enim qui puro corde delectatur, hominem tàm præstanti virtute ornatum, ad tàm diuinas altissimæ Contemplationis delitias euexerat; vt quoties exuberantem illam Filij Dei charitatem, quâ se in Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, in supremi amoris testimonium concluserat, attentiùs in Oratione perpenderet; toties ferè, æstuantissimo charitatis incendio agitatus, atqúe in aëra sublatus, ab extremis Ecclesiæ foribus, ad Sacrosanctum Eucharistię Altare, fulguris instar raperetur. Neqúe id semel, aut iterum, sed frequenter ad illi accidisse, Fratres, qui eius rei spectatores fuêre, certâ fide testantur. Postremò, cùm plurimos, vsqúe ad grauiorem senectam annos, in omni candore, ac sanctitate, fidelissimè Domino famulatus esset; paratam sibi, tandem in morte vitæ coronam accepit. Anno 1569.

FRATRIS FRANCISCI à CANOBIO, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Canobio, ex Fratrum Obseruantium Familiâ, in quâ per duo de viginti annorum spatia honestè conuersatus fuerat, Regularis obseruantiæ studio incensus, ad Capucinorum Religionem migrat. Multam in eâ virtutum laudem consequitur. Hic est, qui Epistolâ ad Iosephum à Ferno conscriptâ, id diuinâ virtute assecutus fuit; vt quatuor cum eo, Illustres Viros Religioni pepererit. Honestatis propugnator acerrimus, tàm seuerus sensuum custos existit; vt per 30. annorum curricula, quæ in Religione exegit, nullius vnquàm Mulieris faciem conspexerit. Abstinentiam vsque ad extremum senium ita rigidam coluit; vt cùm validioribus annis, crebris, præter communia ieiunijs, carnem extenuaret; octogenarius, præter communis mensæ dapes alias omnes respueret. Cæterùm, vix animo excogitari potest, quàm incredibili, Horas Canonicas, ac Sacrosancta Altaris Mysteria, mentis pietate, ac religione prosequeretur. Hinc alios quoque

ſuo exemplo, tum cœleſtis cuiuſdam viſionis narratione, ad perfe-ctam rerum tàm diuinarum Religionem prouocabat. Viſum autem his verbis referre ſolebat: Duo, in Mediolanenſi Diœceſi, Sæculares Sacerdotes erant, arcto inter ſe neceſſitudinis vinculo coniuncti, quorum cùm alter vitâ defunctus eſſet, viuenti apparuit, eiqúe inter alia ſalutis monita illud commendabat, vt diuinum Officium, & Sacra Altaris Myſteria, ſummâ cum veneratione peragẽda curaret, hęc verba ſubdens: Scito Frater inter eos, qui Deo in Eccleſiâ hoc tempore famulantur, Capucinos eſſe, qui Deo gratiſſima laudis, & Eucharistiæ Sacrificia offerunt: Quapropter ab ijs diſce, quo pacto Diuina tibi perſoluenda ſint. His dictis euanuit. Hic igitur cùm 30. annos magnâ cum Sanctimoniæ laude in Religione expleuiſſet, ante annum, tempore ſui obitus prænunciato, in Mediolanenſi Conuentu S. Victoris, vitam cum morte commutat, apud Deum perpetuò victurus. Anno 1570. Cuius rei, Illuſtre illud Deus, poſt mortem teſtimonium reddidit, quod cùm necdum extructo ſepulchro, illius corpus ſub dio, per aliquot temporis curriculum, humatum fuiſſet, candidiſſimum, ac pulcherrimum ex eo Lilium ortum fuit, cuius radicem cùm Fratres diligentiùs explorâſſent, eam, ex ipſius ore pullulare cernunt.

FRATRIS GABRIELIS à IAVENO, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER GABRIEL à Iaueno, Vir Sanctimoniâ illuſtris, in Minorum Conuentualium Familiam adſcriptus, quo tempore Fr. Thomas Illyricus, nouam eo in Ordine Reformationem excitat, ad eam ſtudioſè ſe confert: at Thomâ ex humanis ſublato, cùm ea Reformatio delapſa eſſet, ad Familiam rediens, præclarè ſe in pietatis operibus, ac præſertim Defunctorum miſericordiâ exercet: pro quibus, cùm quotidiana Deo Sacrificia offert, à Defuncti Animâ quæ illi apparet, viciſſim adiuuari, ſuæ ſalutis admoneri, & ad tutioris vitæ ſtatum pertrahi, meruit. Cùm ergò id in animum induxiſſet, monitis parere feſtinat, ſecumque inito conſilio, ad Capucinos accedit. Plurimo hîc virtutũ ſplendore emicat, tantaque Regularis obſeruantiæ luce, tantâ humilitate, tantâ abſtinentiâ, tantâ vitæ auſteritate, tanto Orationis ſtudio, tantâ denique vitæ perfectione, enitet; vt cœleſte quoddam vitæ genus inter homines referat. In rerum cœleſtium contemplatione, cum ſæpè è ſenſi-

bus excederet, diuina illi Arcana panduntur. Hinc cùm aliquandò in Oratione defixus, cœlestibus intenderet, in extasim raptus, ab Angelo vsqúe ad cœlestis illius Ciuitatis portam ducitur, vndè fœlicia illa Paradisi gaudia aspectare poterat: quorum cùm summâ ille voluptate afficeretur, obnixè ab Angelo petit, vt sibi in eam Ciuitatem ingredi liceat: At Angelus: Paulisper sustine, inquit, necdum peregrinationis tuæ tempus absolutum est, aliquamdiu etiamnum tibi elaborandum, antequàm ad nos venias: opus perfice, consummato enim labore, & Cœlum ingredi, & communi nobiscum gloriâ potiri, tibi dabitur. Cumque plurimos post hæc annos magnâ cum virtutum laude traduxisset; in Montis Calerij Conuentu, vitæ lineam, pari Sanctitate concludens, Angelicum tandem promissum assequitur. Anno. 1570.

FRATER BONAVENTURA CREMONENSIS FF.[um]
CAPUCINORUM SACERDOS

FRATRIS BONAVENTVRÆ CREMONENSIS, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

RATER BONAVENTVRA Cremonensis, Sacerdos, Amadeorum Familiam, cum Capucinorum Congregatione, inter ipsa initia commutans; in eâ Angelorum potiùs, quàm hominum vitam ducit:etenim ab omni hominum, ac præsertim mulierum consortio, ac familiaritate semotus, tàm rerum diuinarum studio delectatur; vt cum Apostolo,perpetuam sibi in Cœlo conuersationem delegisse videatur. Hinc ægrè,ad ipsa naturæ necessaria,& sine quibus hominum vita stare non potest, ac velut vi quâdam trahitur: quare haud mirum si quotidiana ieiunia, tàm arctâ sibi abstinentiæ lege proponat; vt ea sæpissimè panis, & aquæ refectione concludat, carnem asperrimo cilicio domet,ac somni parcus, longas in Oratione vigilias ducat. Religionis procellam in initio excitatam, tàm constanti animo perfert; vt multos suâ virtute, & exemplo, vacillantes à lapsu vendicet, & in Religionis amplexu contineat. Cùm in Conuentu Fauentiæ,Bononiensis Prouinciæ, inter orationes, ieiunia, atque alias corporis macerationes, ob Religionis periculum studiosius versatur; rumore vbiq;ab ęmulis diffuso,quod Capucinorum Religio breui à Pōt.extinguēda esset; iuges in Oratione lachrymas fundebat. Dum igitur post meridianum tempus, in cellâ Deum feruentiùs orat, sæpeque ad quandam. B. V. Imaginem, quæ illi in prospectu erat, oculos intendens,magno lachrymarum imbre perfusus, Religionis illi periculum commendaret; manum sibi inuisibiliter apprehendi, ac concuti sentit, quasi qui à graui somno excitaretur: atque eodem temporis momento,Mulierē splendidam,ac Sole lucidiorem sibi adstantem videt, quæ his eum verbis alloquitur: Quid ploras Bonauentura? Quid gemis? Quid est, quod animum tuum tantoperè excruciat? Expauit primo aspectu Bonauentura, at blandis illis verbis confirmatus, cùm iam B. Virginem, Dei Matrem esse, diuino intus lumine illustratus agnouisset; mox ad illius pedes prouolutus: Heû Virgo Beatissima, inquit, miserorum omnium spes, ac perfugium singulare, en desolatæ Religionis meæ vices plurimùm doleo, quæ tantis, vt vides, est angustijs demersa, tamque ingenti in discrimine versatur, vt nihil magis nobis extimescendum sit,

quàm vt infœlix, inter ipsa ortus incunabula, ad funera rapiatur, nisi tu nostri miserta, pro nobis stes, pusillaque hæc Familia, quæ te obstetricante parta est, te quoqúe protegente seruetur, & ad perfectum excrescat. Cui B. Virgo: Ne timeas, inquit Fili, haud cadet Capucinorum Religio, incolumis stabit. Hoc enim exploratum habe, Congregationem istam ita à Filio meo diligi; vt ab eo nullo vnquàm tempore deserenda sit. His, alijsqúe dictis, cùm se ab illius conspectu Virgo subtraxisset, Sanctum Virum consolatum, ac recreatum reliquit. Plures quoqúe alias à Deo visiones, ac reuelationes accepit, quibus ipsius Sanctitas apud Deum, non obscurè declarata fuit. Sępè in eodem Conuentu, dum in nemore orat, ab Angelo, in quandam Montis, qui Vrbi coniunctus erat, Ecclesiam ductus; ibi, Petri Ap. ac B. P. Francisci colloquio potitur, à quibus pleraqúe euentura discit: quæ cùm alto silentio tegeret, vix ea Guardiano aperiebat. Illud tamen inter alia Guardiano narrauit: quod ab Apostolorum Principe, Sanctum Altaris Mysterium, in eâ Montis Ecclesiâ, eo spectante, ad finem vsqúe celebratum fuisset. E Bononiensi Prouinciâ, Neapolim, à Mario Generali missus, supremo morbo sublatus, tandem in Conuentu S. Euphebij carnis onere deposito, ad meliora conscendit. Anno. 1572.

FRATRIS LEONIS GENVENSIS, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER LEO Genuensis, ad diuinæ Seruitutis libertatem, à Deo vocatus, cùm per aliquot annos in Monte Gargano, magnâ cum austeritate, & confluentium ędificatione, vitam Eremiticā duxisset; liberioris illius vitæ pericula seriùs animo perpēdēs, Deo intus afflāte, de Religionis alicuius ingressu secum cogitare cœpit; Veruntamen, cùm Dæmonis fallentis insidias metueret, assiduis se ieiunijs, ac Orationibus exercens; à Deo consilium, ac certum diuinæ voluntatis testimonium postulabat. Id cùm diu, ac multis precibus postulâsset; tandem Virgo Deipara, cuius ille in eâ deliberatione sibi opem, ac suffragium implorauerat, oranti apparens; Religionis velut perfectioris, ac tutioris status illi amplexum persuadet. Veretur adhuc timidus Leo, occultasqúe Diaboli fraudes, ac illusiones pertimescens, cuius sæpè artem esse agnouerat, vt sub incertâ amplioris boni vmbrâ certi possessionem aufe-

rat, preces, ac lachrymas multiplicat, diuinamqúe sibi lucem exposcit, cui falsum subesse nequeat, quaqúe in rectam diuini beneplaciti viam ducatur. Rursùs igitur, Virgo Beatissima, illius se conspectui exhibens, hominem confirmat, primumqúe illud à Deo consilium fuisse comprobat. Nihil posthæc cunctatur Leo, sed Virginis sermone confirmatus, Capucinorum institutum, ex diuinâ inspiratione, sibi amplectendum deligit, atqúe in Conuentu S. Ioannis Montis Rotundi, Seraphicæ Minorum Militiæ insignijs munitur. Post Religionis ingressum, quot cœperit virtutibus florere, quamqúe admirabile vitæ genus inter homines instituerit, haud sanè facile est referre. Prioris enim vitæ libertatem, tanto obedientiæ studio religabat; vt, cum eâ iucundiùs nihil reperiri posse diceret, ipsa quoqúe quæ aut difficilia, aut impossibilia videntur, cum voluptate fieri affirmaret. Nemo eo humilior, nemo honestior, temperantior nullus: Etenim illius mens tàm ab omni cupiditate aliena, tàm moderata, tàm ad omnem virtutem composita erat; vt nullâ re prorsùs, præterquàm boni cupiditate, afficeretur. Nemo illius abstinentiam facilè verbis perstringat, quâ non modò sibi omnia, vt plurimùm, obsoniorum genera subtrahebat, solâ sibi panis, & aquæ refectione relictâ; verùm & ipsum vitæ hominis fundamentum, biduanâ, ac triduanâ cibi omnis inediâ, ac subtractione auellebat. Nemo carnis martyria referat, quib. eam, vt in Spiritus seruitutē redigeret, cilicijs, diris flagellationibus, præter communes somni parcitates, vigilijs, nuditate, frigoris perpessione, atque alijs corporis incommodis spontè assumptis, afflictabat. Nemo altissimæ paupertatis studium; nemo Regularis obseruantiæ zelum; nemo animum ad cœlestia contemplanda raptum, totumque è Cœlo pendentem, nemo noctes in Oratione insomnes, nemo lachrymas, nemo incensa mentis suspiria, narrare queat, quæ cœlestem hunc planè hominem indicabant. Triginta igitur cùm hic annos tot virtutibus exornâsset, Religionemque hâc vitæ Sanctimoniâ illustrâsset, in Conuentu Manfredoniæ, supremam vitæ periodum sanctissimè claudit, Vrbe totâ ad ipsius funera, ob ipsius Sanctimoniæ famam, confluente. Anno 1571.

FRA-

FRATRIS OTHONIS à SANCTO GERMANO, SACERDOTIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER OTHO à Sancto Germano, cùm ab ipso Religionis exordio, ad Capucinorum Ordinem accessisset; tàm præclaris virtutum exemplis effulsit; vt nouum Religioni sydus exortum videretur: atrâ verò illâ tempestate conuulsus, à Religione dilabitur. At benignissimi Patris luminum mente illius cœlesti fulgore illustratâ, iterùm ad Religionis sinum, vnde exciderat, reuocatur. Ibi verò, prioris lapsus labem, tanto virtutum splendore, ac posterioris vitæ Sanctitate detersit; vt casus illi non ad ruinam, sed ad ampliorem bonorum cumulum obtigisse videatur. Tàm enim ex eo tempore præteritorum scelerum pœnitentiâ tangi, & anteactæ vitæ mœrore affici incipit; vt diu, noctuque inter perpetuos lachrymarum imbres versetur. Quapropter, carni bellum irreconciliabile indicit, abstinentiâ extenuat, quotidianis panis, & aquæ ieiunijs, per integra quadragenorum dierum spatia protractis, castigat; quæ sæpè vt pœnam augeat, pane subtracto, ad sola legumina madefacta, citrà saturitatem contrahit, duris flagellis conterit, nocturnis vigilijs exsiccat, laboribus conficit. Denique cùm rectam corporis seruitutem, certam animi libertatem esse agnosceret; tàm seuerâ sensus omnes lege, ac disciplinâ coërcet; vt plenam carnis victoriam assecutus esse videretur. Præclarum hunc Othonis de carne triumphum, cùm Dæmon molestissimè ferret; eum varijs modis exagitat; quem Otho, Crucis Signo obiecto, dispergit. Nocte quâdam in Conuentu Herbæ, dum in Ecclesiâ attentius orat, Dæmon vt ipsum ab oratione exturbet, Fratris cuiusdam defuncti cadauer, quod honesto, vsque ad sepulturæ tempus, loco collocatum fuerat, assumit, eoque contectus Ecclesiam ingreditur. Otho verò in Nomine Domini, Diabolo imperat, vt defuncti corpus nullâ morâ interpositâ deserat, qui confestim præcepto obtemperans, corpus examine relinquit. Is verò, eo in humeros sublato, atque in proprium locum restituto, ad orationem redit. Postremò, cùm Anselmo à Petrâ Molariâ, ad bellum nauale profectus, cùm in eâ expeditione eximia charitatis, patientiæ, pietatis, ac religionis, cunctis exempla reliquisset; morbo correptus, finem sancto fine claudit. Post mortem, Mediolani cuidam Fratri apparet, à quo, cùm de proprio alterius vitæ statu interrogaretur, respondit: Se ex Dei clementiâ salutem esse

conse-

consecutum, ac districtissimam, rerum præsertim quæ ad paupertatem attinent, rationem ab eo exactam fuisse. Obijt Vir Dei Anno 1571.

FRATER RVFFINVS LIBVTANENSIS, & FR. ANTONIVS à LACV NIGRO, SACERDOTES, SANCTIMONIA, ac MIRACVLIS ILLVSTRES

FRATER RVFFINVS Libutanensis, & Fr. Antonius à Lacu nigro, pij, ac melioris nominis Sacerdotes, cùm ijs Siciniani Monasterij cura demandata esset, aliquandò accidit; vt prandij horâ interpellante, vinum tàm Fratribus, quàm Operarijs deesset: quod cùm Ruffino, Antonioque renunciatum fuisset, vinum Operarijs è Cœlo exorant. In eodem Conuentu, cùm vinum, præter spem, acidum in vappam degenerâsset; Ruffinus, & Antonius ad orationem accedunt, mox iubent vinum hauriri, quod optimum, ac suauissimum ab omnibus degustatur: atque vt diuina benignitas illustriori Miraculo probaretur, quod vix ad semestre Operarijs sufficere solebat, biennio toti Familiæ fuit satis. Anno. 1572.

FRATRIS PAVLI à FRANCAVILLA, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER PAVLVS à Francauillâ, Sacerdos diutinâ paralysi laborans, tam cœlestem, in morbi illius molesto languore, vitæ rationem instituit, vt infirmitas ad virtutem, non ad languorem illi data videretur. Abstinentiam, infirmus tàm admirabilem coluit; vt vniuersa S. Francisci Ieiunia (in quibus ferè annus insumitur) quæ inuiolabili lege obseruabat, sæpissimè in pane & aquâ celebraret. Paupertas, tàm studiosum illum vilium rerum sectatorem effecerat; vt, cùm membra paralysi dissoluta foueri oporteret; is non alio præterquàm rudi panno, ac vetere semper obtegeret. Chorum, quem pedibus adire non poterat, ligneis fulcris subalaribus subnixus, diu, noctuquè frequens petebat: id cùm Sathanas molestissimè ferret, ad maiorem illius patientiæ probationem, & laboris coronam, sæpè illum è gradibus deijcit, vt à Choro absterreat: at Paulus, diuinâ virtute confirmatus, plurima de inuido hoste Trophæa refert. Orationi prætereà tantoperè animum assuefecerat;

vt vel in Ecclesiâ, vel in cellâ perpetuò oraret. In oratione verò tot lachrymarum imbres effundere solitus erat; vt exindè quasi alueos in genis gestaret. Nonnulla Miracula viuus edidit, nam in Platiensi Vrbe, Puer quidam trium annorum, qui tàm grauiter strumis laborabat, vt ab ijs penè guttur corrosum gereret; à Patre ad Paulum perducitur, qui cùm ter Puerum Signo Crucis benedixisset, ab eo morbo, qui incurabilis censeri solet, tàm perfectè conualuit; vt nec morbi cicatrix eidem in carne relicta fuerit. In eodem Oppido, Pauperculus quidam iumentum amiserat, cuius operâ, ac vectatione se, ac Familiam suam sustentabat: hic cùm toto integro mense equum diligentissimè conquisitum, inuenire nunquàm potuisset, spe omni destitutus ad Paulum venit, eique summas animi sui angustias indicat, qui ergà eum miseratione commotus: Vade, inquit, æquo animo esto, D. O. M. equum tibi, tuæque Familiæ restituet: Cui ille: Serue Dei, miserere quæsò paupertatis, ac inopiæ meæ: subiecit Paulus: Antequàm crastina illucescat dies, equo tuo potieris. Abijt ille nouâ spe plenus, Paulus verò Dominum rogans, id oratione assequitur, vt cumprimùm die illucescente Pauperculus è domo suâ pedem efferret, equum ante domus fores, saxo alligatum conspexerit. Diutino huius S. Viri languori, cùm Siculæ Prouinciæ Patres aliquod remedium quærerent, Panormum illum deferri iubent: verùm is post tertium ibi exactum mensem, die obitus sui antè prænunciato, sancto fine, vitæ periodum claudit, ac ærumnis finem imponit. Anno. 1572.

FRA-

FRATER VINCENTIVS A FLAVIANO FRATRV
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS VINCENTII à FLAVIANO, SACERDOTIS
VITA, & GESTA.

FRATER VINCENTIVS à Flauiano, cùm lacte materno cœlestem quandam pietatem sugens, Deum timere discit. Dùm Mater, in cuius sinu puerulus quiescebat, profundiùs dormit; nocte ab illius se sensim latere subtrahens, è lecto descendit, ac humi flectens, eas, quas à Matre didicerat, orationes deuotè recitat. Samuelis instar ætate tamen adhuc tenerior Vincentius, cùm necdum sextum annum ageret, nocte quâdam dum quiescit, à Domino vocatur, eiusque non modò voce, ac præsentiâ fruitur, verùm & ab eo præmonetur his verbis: Surge velociter Vincenti, atqúe ad Fratrum Ecclesiam festina: ruit enim Imago mea, nisi citiùs à lapsu vendicetur. Pius tunc paruulus, Matri, ad cuius latus iacebat, anxius è somno excitatus, ait: Mater, heû Mater, citò ad Patrum (scilicet, Minorum Obseruantium) Ecclesiam pergamus, nam Domini Imago ruit. Cui Mater: Sile, inquit, Fili, & dormi. Cumq; tertiò Matrem compellâsset; flens tandem Puerulus è strato surgit, soloqúe indusio contectus, ad Minorum Ecclesiam anxius pergit ostijqúe tintinnabulum pulsat: Ianitorem monet: Ianitor, Fratres: accurrunt illi, & ad Ecclesiam conuenientes, antiquam Crucifixi statuam, quæ ante Chorum pendebat, ita è Cruce disiunctam conspiciunt; vt vix vno clauo, vnaque manu Cruci hæreret. Puerulus sæpè aliorum Puerorum agmen colligens, Litanias secum concinnentes, in varias Oppidi Ecclesias ducit. Interdùm Oleâ conscensâ, collectæ Puerorum turbæ, Domini timorem, Parentum reuerentiam, Ecclesiarumqúe venerationem prædicat. Sæpiùs etiam, dum noctu matutinæ Horæ ab Ecclesiâ decantantur, Puer, ante præfatâ Crucifixi Imaginem genuflexus, in Oratione permanet, donec matutinæ Horæ persoluantur. Ætate in eo adolescente vix primas Literas hauserat, cùm B. V. Officium quotidiè persoluens, Orationi, ac rerum diuinarum meditationi frequentiùs, ac diutiùs vacat: tunc primùm secreta loca petere, solitudines quærere, vigilijs, atqúe Orationi incumbere, parciùs refici, carnem flagellis cædere, nodorum funiculum circà lumbos gestare, oculis custodiam adhibere, omnesqúe sensus cupiditates coërcere, assiduum Vincentij studium est. Titillantes sensus seuerâ se-

râ sępe flagellatione castigans, crebris ieiunijs frœnat: quibus tandem id ex Dei gratiâ (quod is circà finem testatus est, consequitur; vt purum semper ab omni venereâ labe corpus, animumqúe seruauerit. Cibos sibi in mensâ paratos, sępè Pauperibus distribuit. Vinum, quod in annum Familię depositum fuerat, cùm vno mense Pauperibus erogâsset; Fratres ipsius, Vincentium ad Patrem, velut rei Familiaris dilapidatorem accusant. Haud negat Vincentius: at plurimum, etiamnum in dolijs, vinum superesse affirmat: dolia se explorâsse, Fratres contestantur: Pater verò rem exploraturus, in Cellam ipse vinariam descendit, dolia explorat, cunctaqúe vino, Vincentij Oratione, ad os vsqúe plena comperit. Decimum quartum annum attingens, diuino eum Spiritu ad præstantiora vocante, Religionis habitum ab Obseruantiæ Patribus postulat, qui cùm Adolescentem tenellâ adhuc ætate præditum cernerent, diem differunt, lunasque causantur laconicas. Intereà pius Adolescens, sedulâ se oratione exercens, frequenter ad Fratrum Ecclesiam pergit, in quâ cùm aliquandò ante consuetam Crucifixi Imaginem attentiùs orat, illa, brachia è Cruce soluens, quasi illum amplexari vellet, ad ipsum extendit: quo in aspectu, tantâ Vincentij mens amoris teneritudine affecta fuit; vt in altiores oris gemitus erumpere cogeretur. Cùm ergò tàm præclara diuinæ vocationis in Adolescente Fratres testimonia agnoscerent, haud vltrà Religionis illi diem producendum censent. Nondum decimum quintum annum Vincentius expleuerat, cùm inter Seraphicos, Franciscanæ Militiæ, tyrones adscriptus, maiora aduersùs carnem certamina parat, ieiunia multiplicat, flagella auget, sensus seueriori disciplinâ cohibet, ac longiores in Oratione vigilias ducit. Ad Sacerdotium post 24. annum promotus, dignitatem Angelis venerandam, cum Angelicâ vitâ coniungit. Verùm cùm Regularem obseruantiam nonnihil in Ordine à B. P. Francisci instituto deflexisse conspiceret; cumque Reformationem sæpè à Superioribus promissam, diu frustrà expectâsset; erumpente hoc tempore Fratrum Capucinorum Reformatione, is, cum Fr. Bernardino Astensi, Ioanne à Fano, ac cæteris, Anno 1534. ad eam se confert: vbi, tantâ vitæ austeritate, cæteris animi virtutibus viam sternere cœpit; vt non humano, aut carneo, sed vel lapideo, vel marmoreo corpore præditus videretur. Panis enim & aquæ ieiunia, toto ferè anni tempore, illi familiaria erant, ac feruentiori Spiritu ductus, aliquandò ad dimidiati duntaxat modici panis mensuram, interdùm ad 14. fabarum numerum, in die ieiunium contrahit; Nonnullos verò Sacræ

hebdomadæ dies, absque vllo omninò cibo, quotannis transigit. Tandem omni interstitio sublato, octo integros annos absque vllâ ieiunij interpunctatione, panis, & aquæ abstinentiæ consecrat: nec ab eâ, decrepitâ licet ætate, vnquàm abscedit. Cilicij seueritas, & quotidiana vsque ad sanguinem flagellatio his accedit, tabula verò humi strata, toto vitæ suo curriculo ei lectum ita ministrat; vt vix necessarium oculis somnum, trium, vel quatuor ad summum horarum spatio indulgeat: nunquàm soleis vsus, nudipes inter niues, & glacies incedens, vix vnquàm ad ignem accedere videtur. Paupertatem, quam sibi sponsam elegerat, tanto studio amplectitur; vt habitum quem in Religione acceperat, varijs præsegminibus resarcitum, nunquàm vsque ad annum decimum sextum mutauerit. Nihil illi gratiùs, quàm omnibus subesse, ac velut Dominis inseruire, maximumque se omnium peccatorem existimare. Hinc maximę Christianę perfectionis virtutes, in Viro Dei exoriebantur, nimirùm lucida quędam sui ipsius cognitio, odium, atque abnegatio sui, propriæ virtutis diffidentia, certa, ac perfecta quædam in Deum fiducia, mentis pax, ac tranquillitas animi, simplicitas, cœca quædam obedientia, perpetuus denique diuinæ præsentiæ intuitus, quò fiebat; vt leuissimam labem abhorrens nihil præter Dei gloriam quæreret. His oratio, ac perpetua quædam in Deum animi suspensio cognata erant. Hinc solitaria semper loca quærens, raro cum Fratribus, vix vnquàm cum Sæcularibus Viris colloquebatur. Tribus, ante matutinum Officium horis, è tabulâ surgens, Orationi vacabat, totidemque post peractum Missæ Sacrificium ad nemus secedens, in rerum diuinarum meditatione insumebat. In diuini amoris exercitatione, tàm ingenti cœlestis luminis radio perfundebatur; vt sæpè in extasim raptus, è sensibus excedere videretur. Dum in cellâ aliquandò orat, Clericus quidam, ad ipsum accedens, Spiritu in Cœlum raptum, corporeque quatuor è terrâ palmis in sublime elatum conspicit. Horas Canonicas tantâ deuotione in Choro persoluit; vt in ijs decantandis supplices semper palmas in Cœlum tendat. Tantâ religione, tantaque lachrymarum copiâ diuina Mysteria peragit; vt, quâ nocte Ecclesia, Domini Natalis memoriam celebrat, tàm copiosos lachrymarum imbres, ex oculis effundere soleat; vt eadem à Sacris Missę Mysterijs interdùm abstinere cogatur. Quoties eo pręsente de diuinis rebus sermo instituitur, vel extrà sensus raptus immobilis permanet, vel acutas aliquas voces pręsuauitate edit, dein saltillos dat, demum diuini amoris tractum pręsentiens in cellam

fugit, ibiqúe inter cœlestes diuinę charitatis flammas, totus in Deum sursum agitur. Vix credibile est, quot impijs, facinorosis atqúe à viâ Dei aberrantibus, diuinę clementię lucem suâ Oratione promeruerit: Varijs quoqúe morbis laborantes, qui vndiqúe ad eum confluebant, absqúe vllo morbi discrimine, Iuniperi oleo vnguens, ac Signo Crucis obsignans, dummodò pœnitentię Sacramento peccata deleant, atq; ab ijs deinceps, angue peius abstineāt, incolumitatem pollicetur. Id Vincentij charitas operabatur, vt dum multorum corpora diuinâ virtute sanabat, grauiores ab animo ęgritudines pelleret. Prophetico Spiritu prędítus existens, oranti aliquandò videtur ingens quędam tempestas è Cœlo oriri, ex eaqúe sanguinem pluere, telluremqúe cruore madidam sanguineos riuulos effundere, quo statim mysterio edoctus est, Dei iram, quibusdam Thusciæ Populis imminere. Quare diuino œstro agitatus, ac Prophetico planè Spiritu correptus, cùm facultatem à Guardiano accepisset, expoliato habitu, ac solis sibi lineis fœmoralibus relictis, grauem sibi Crucem in humeris imponit, alteraque seipsum manu flagellans, hoc modo, pleraque Oppida toto integro die peragrat, Ionæ instar exclamans: *O Viri pœnitentiam agite, citò enim veniet ira Dei.* Vincentius igitur ætate grauis, cùm hoc modo, ieiunus, graui illo Crucis pondere, atque itinere fessus, sub meridiem inter montes iaceret, ac præ cordis deliquio, viribus deficeret; Beatissimam Cœlorum Reginam sibi adesse conspicit, quæ panis buccellâ, in ipsius os immissâ, tantoperè illius vires, animumque recreat vt reliquum diei iter eodem modo validiùs expedire valeat. A Sathanâ diuersimodè insectatus, ita Vincentius diuinâ virtute superior de Diabolo triumphare discit; vt non modò illius impetus contemnat, verùm & turpem illi ignauiam exprobret. Primæ innocentiæ priuilegio gaudens, cum eo aues sæpissimè colludunt: dumque semel Cortonæ degeret, auiculam in nemore offendit, quæ confractis tibijs iacebat, cuius ille miseratione ductus, cùm tibias calamis adhibitis suffulsisset, suoqúe Iuniperino oleo vnxisset, statim incolumem reddit, auiculamqúe pristinæ libertati donat: at illa ab horto, ac nemore non recedens, cùm primùm Vincentium in his Deo spallentem animaduerteret, velut beneficij memor, circà eum volitans, ac dulces vocum modulos personans, vbiqúe eum comitabatur. Molossos aliquandò canes, vno impetu in eum ruentes, Crucis Signo illis obiecto, eos mansuetos, ac amicos reddit. Vmbronem Fluuium, cum Fr. Angelo Pisciotâ transuadans, ingruente aquarum procellâ, quæ impetu ruebat, ac va-

dum præoccupare festinabat, Crucis illi Signum obijciens, mox rapidi fluctus stant, & qui saxa, arboresqúe vi, impetuqúe suo secum rapiebant, tàm diu immobiles persistunt, quoad ipsi Fluuio traiecto, aduersam ripam contingerent. Germano Fratri, qui Nepotum Columbarium iniustè occupauerat, præproperam mortem prænunciat, quæ paulò post tempore, illum è medio tollit. Pleraqúe quoqúe alia Prophetico Spiritu plenus, futura prædicit. Fratri Hieronymo Senensi, Sacerdoti, graui in tibiâ vlcere ægrotante, Vincentius cùm vlcus deosculatus fuisset, ac labijs compressisset, pristinæ illicò hominem sanitati restituit. Alterum quoque Fratrem, qui diu acriori in altero poplite, dolore laborauerat, Crucis Signo ab ægritudine liberat. At illud mirabile, ac paucis concessum, illi hoc tempore accidit. Vir quidam à Flauiano, Nardus nomine, Vincentio conterraneus, in Gallos Aquitanos in summâ rerum egestate versabatur; qui necessitate aliquandò compulsus, indignum facinus aggredi cogitat: hominem enim, qui in publico reorum patibulo, eo die vitam suspendio finierat, noctu è cruce depositum, exenterare parabat, vt ex illius adipe, aliquam sibi ad victum pecuniam compararet: at dum sceleri intempestâ nocte, parat incumbere; En duo Capucini Fratres, eâ viâ, illi, iter facientes apparent, qui, cùm eum iam scalam conscendisse cernerent, ab eo, quid operis moliri velit, inquirunt: is verò, cùm mentis propositum à summâ victus necessitate profectum, simulqúe & Gentem, & Patriam declarâsset; Is, qui ex Capucinis senior videbatur, vbi hominem sceleris arguit, ait: An non me municipem, ac propinquum tuum agnoscis? Ego Vincentius à Flauiano sum, citò nobiscum perge: eumque ad Conuentum adductum, trium dierum spatio cibis refocillat, quartâ verò die, is qui se Vincentium dicebat, 12. illi panibus oblatis, eum in Patriā remittit, his verbis: Vade, & in Patriam reuertere, hi panes non tibi deficient, donec Flauianum perueneris. Vir consilio acquiescens, Flauianum, eâ panis annonâ nunquàm intereà deficiente, redit. Porrò cùm certum sit, nec Vincentium vnquàm in Aquitaniam profectum, nec Capucinorum Conuentus vsque ad annum 1582. in Aquitaniâ extructos fuisse; reliquum est, vt diuinâ virtute, Angelus, Vincentij formam assumpserit, vel Vincentius, eò, in Spiritu adductus fuerit, vt Nardo consanguineo succurreret: totaqúe illa Conuentus moles, tantummodò apparens, nihil præterquàm diuinæ benignitatis testimonium fuerit, quo Vincentij Orationes, ac merita prosequebatur. Tandē appropinquāte morte, is, extremo Patriā suā beneficio accumulaturus, septuagenarius

rius Flauianum se confert, ibiqúe inter Oppidanos odia, & cædes, quæ trigesimum iam annum attingebant, suâ prudentiâ, consilio, potissimùm verò Orationis frequentiâ, in pace componit. Fratribus verò, ac propinquis extremum valedicturus, his eos verbis affatur: Pax vobis, Charissimi, hanc, quam Dominus discipulis suis ante finem vitæ suæ reliquit, quæ Dei, & proximi dilectionem complectitur, supremam vobis quoqúe pacem relinquo, & commendo: ego enim iam delibor, at nè terreamini, viuus enim, & mortuus vestri semper in Orationibus meis memor sum futurus. Hæc pleno charitatis affectu à S. Viro prolata, haud irrita fuêre: post hæc enim ferè Vniuersi, quibus hæc dicta fuerant, in extremo vitæ agone, Vincentium, iam defunctum, sibi adstare, atque eis opem ferre conspiciunt. Inde Pistorium rediens, haud multò post in febrem incidit, & qui anteactæ vitæ cursum eousque tantâ Sanctitate prosecutus fuerat, pari quoque pietate, vitæ finem concludit. B. P. Francisci Spiritum imitatus, moriens humi collocari voluit, atque inter hymnos, ac diuinas laudes exultantem Deo Spiritum reddens; repositam sibi gloriæ coronam consequitur. Corpus eius in Sepulchro conditum, diu incorruptum permansit, tametsi inter aquas natârit, suauemque odorem multo tempore efflauit. Obijt Vir Sanctus, Anno 1573.

FRATRIS FRANCISCI à SANCTO MARTINO, SACERDOTIS *VITA, ET GESTA.*

RATER FRANCISCVS à Sãcto Martino, Sacerdos, inter priscos illos primos Patres, qui cũ Ludouico Rhegino ex Obseruantium Familiâ ad Capucin. migrârũt numeratur. Vir hic, totus ad Regularem obseruantiam, atque omniũ virtutum studium compositus fuit: pietate verò, ac religione erga B. Virginem eximius. Quapropter, plurimis in vitâ signis, & Miraculis claruit: quotquot enim ægroti illius Sanctimoniæ famâ commoti, ad eum accedebant, Crucis Signo illis impertito, eos diuinâ virtute curabat. Postremò, cùm diem obitus, longè antè diuinâ reuelatione acceptum, præsignificâsset, Iustorum morte sublatus, in Domini sinum post labores coronandus euolauit. Anno 1574.

FRATRIS GRATI SEPTEMPEDANI, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER GRATVS Septempedanus, Sacerdos, inter primos qui ad Reformationem accesſêre, connumeratus, graues illas Religionis tempeſtates, tam æquo animo ſuffert; vt inde fortior, ac conſtantior euadat. Altiſſimæ paupertatis, ac Regularis obſeruantiæ viam, tàm inoffenſo pede currit; vt alijs etiam ad maximas virtutes ſibi comparandas, dux & exemplar exiſtat. Orationis, quæ perfectorum cibus eſt, cùm ſtudioſiſſimus eſſet; id S. Danielis Prophetæ, quem ſingulari deuotione coluerat, ope, ac interceſſione tuliſſe ducitur; vt claram Scripturæ intelligentiam aſſequeretur; quem etiam oranti ſæpè apparuiſſe, dicitur. Demùm, cùm non modò annorum numero, ſed magis virtute conſenuiſſet; Anno 1575. in Conuentu Æſij, ad virtutum præmia conſcendit.

FRATER BENEDICTVS GALERATENSIS, SACERDOS VIRTVTE EXIMIVS.

FRATER BENEDICTVS Galeratenſis, Sacerdos, qui in Mediolanenſi Prouinciâ Euangelicâ perfectione clarus, Maioribus ſuâ virtute præluxit, ac Poſteris clariſſima cœleſtis vitæ exempla reliquit; conſentaneam vitæ, in Conuentu Cordani, dormitionem accepit, Anno 1575.

FRATER IVLIVS à CASALI PISTORVM, SACERDOS SANCTIMONIA ILLVSTRIS.

FRATER IVLIVS à Caſali Piſtorum, Sacerdos, eius tàm præclara vitæ ſanctitas fuit; vt cùm ad ipſius, adhuc viuentis, virtutum odorem vndique homines fluerent; ad eum quoque vitâ functum Populorum turbæ concurrerent. Nec fruſtrà; qui enim Chriſti bonus odor viuens vbiqúe fuerat; is tàm ſuauem è membris, poſt mortem, odorem cœpit effundere; vt iam nemo inter cœleſtes coaptatum eſſe dubitaret, quem diuino teſtimonio probatum eſſe agnoſceret. Obijt Anno 1575.

FRATRIS BLASII de HALI, SACERDOTIS
VITA, & GESTA.

FRATER BLASIVS de Hali, Sacerdos, Vir illustris æternaqúe memoriâ dignus, cùm vitam omnium virtutum ornamento præclaram, ac præsertim charitate celebrem duxisset; tandem eiusdem æstu flagrans, à superiore obtinet, vt se, cum peste laborantium ministerio, consecret: quo in munere, dum ægrotantes summâ diligentiâ curat, omniqúe pietatis officio, absqúe vllo contagij metu prosequitur; is quoqúe contracto morbo, ægrotis coniunctus pro ijs animam fundit. Iam verò cùm vltimum vitæ finem sibi adstare intelligeret, in genua se erigens, animamqúe Deo Conditori commendans, quasi qui Deum oraret, & adoraret, eidem genuflexus animam reddit. Post obitum verò, cùm eundem corporis statum per octo circiter horas, vsqúe ad funera retinuisset; multis post funera Miraculis emicuit, quæ solo ipsius capitis contactu, diuinâ virtute patrata fuêre. Obijt Anno 1576.

FRATRIS DAMIANI BERGOMENSIS, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

FRATER DAMIANVS Bergomensis, sacerdos, cùm vitam omni disciplinâ, ac virtute ornatam in Religione traduxisset; graui per plerasqúe Vrbis Italiæ pestilentiâ grassante, in Conuentu Patauij ægrotis ministrans, pestifero morbo sauciatus, cùm iam omnium opinione mortuus crederetur; post diuturnum mentis excessum ad sensum rediens, totus animo exultare, ac dulcissimos ore cantus edere, diuinasqúe laudes personare cœpit. Posthæc, à Fratribus interrogatus, quonam ipsius spiritus toto eo tempore peragratus fuisset, Respondit, O! ô! Fratres, num me loquentem intelligetis? spiritus nuper cœlestes euasit ad auras, vbi cantus, vbi melos, vbi Angelorum tripudia, vbi sanctorum gaudia, vbi victoriæ, vbi palmæ, vbi dulcis prçteritorum memoria, vbi summa, & suprema sine fine fœlicitas pijs quibusqúe seruantur. O! ô! Fratres, quàm iucundę illic habitationes sunt, quanta Domus illius pulchritudo! quàm illustris gloria! plurimos ibi nostros Confratres conspexi, qui paucis abhinc diebus post ministeria peste laborantibus

exhibita peste absumpti ad præmia euolârunt. O quali nunc illi gloriâ fruuntur! Gaudeamus Fratres, animas pro Fratribus fundere; magna meritorum præmia laturi. En me cœlestes Fratres expectant, breue me vobis tempus reddidit, vt hæc vobis referrem, crastina enim dies, hâc eâdem horâ, mortali hác vitâ interceptum, me Cœlo restituet, vbi immortalis mihi promissa quies. Nec res aliena dicto fuit: nam alterâ luce, eâdem, quam prædixerat, horâ, ad lucis fontem euolauit. Anno 1576.

FRATRIS HIERONYMI à PARADISONIO, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER HIERONYMVS à Paradisonio, Sacerdos, cuius memoria floret in Rhegiensi Prouinciâ; hic suaui virtutum odore eam compleuit cumq; is purâ, & assiduâ Oratione diuinam Familiaritatem assecutus esset; reuelatam sibi à Deo sui obitus diem, longè anteà quàm contingeret, Fratribus prædixit, sanctoque tandem fine quieuit: cuius quàm pretiosa mors fuerit, cœlesti testimonio manifestum fuit: Nam pleraque in eius funere lumina, in Ecclesiâ apparuêre, quæ cùm eò à nemine allata fuissent, Angelorum ministerio addita fuisse, cunctis exploratum fuit, vt copiosiùs ijs ipsius sanctitas illustaretur. Obijt Anno 1577.

FRATRIS LVDOVICI AGRIGENTINI, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER LVDOVICVS Agrigentinus, Sacerdos, Vir abstinentiæ singularis, altissimæ paupertatis amator, & Regularis disciplinæ cùm primis obseruantissimus: cùm plurimos annos tantâ cum sanctimoniæ laude traduxisset, vt cunctos ad sui admirationem, & imitationem prouocâsset; prænunciato sui obitus die, quem ob perfectam diuinę, ac Seraphicę Legis obseruantiam à Deo sibi reuelari meruerat; Agrigenti humanę vitæ cursum absoluit. Anno 1577.

* * *

FRA-

FRATRIS FRANCISCI à SANCTO PETRO, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER FRANCISCVS à ſancto Petro, Sacerdos, cùm vitam in Religione, tot virtutibus plenam duxiſſet, vt haud inanem ſanctimonię ſibi apud omnes famam comparâſſet; quum primùm ad extremum vitę agonem peruenit, maximo timore percelli, atque animo turbari cœpit: quo tandem, poſt aliquot temporis ſpatium, in vultus ſerenitatem, atque animi tranquillitatem mutato, cùm ab eo Guardianus quęreret, vnde prior ille terror exortus fuiſſet? Reſpondet: Diſce Pater maiorem, ac ſeueriorem, quàm ſibi homines perſuadeant, eſſe diuini Iudicij diſtrictionem: tot à me pręteritorum ratio, quorum ne quidem aculeus animum pupugerat, tamque ſeuerè in Dei iudicio exacta fuit; quod niſi immenſa Dei miſericordia miſero ſuccurſiſſet, planè de me actum fuiſſet: viuo autem ex Dei Clementiâ, qui me in Electorum numerum conſcripſit, ac beatę vitę ęternitate donandum promiſit. His dictis animam efflans, ad Superos euaſit.

Anno 1578.

FRATER ANGELVS A CANOBIO FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS ANGELI à CANOBIO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER ANGELVS à Canobio, Sacerdos, cùm à susceptæ Religionis exordio, ad extremam vsque senectutem, æqua virtutis, ac sanctimoniæ laude vixisset; præclara illius, viuens, moriensque testimonia accepit: Dum enim in Conuentu Maceratæ, tum propter frequentes orationis lachrymas, tum etiam ob longioris æui senium, oculorum lumine penè orbatus, à sacro Missæ Sacrificio abstineret; hunc Fr. Bartholomæus Cesenas, Vir prudentiâ, ac virtute clarus, qui in eo Conuentu, Guardiani officium gerebat, haud absqúe diuini nominis nutu aliquandò interrogat, cur sacrorum Mysteriorum celebrationi non insistat? Cui Angelus: se iam diu oculorũ cœcitate prępediri, ait: at Guard. Quid oculorũ, inquit, mihi cœcitatem obiectas? tuâ nobis Missâ opus est: festina sacroqúe Ministerio ex Obedientiâ incumbe. Mirabile dictu! Obedientia cœco visum restituit. Non hæsitat Angelus, non cunctatur, non cœcitatem cogitat, opus naturæ impossibile, absqúe vllâ mentis dubitatione adoritur: intelligebat enim Vir sanctus, obedientiam rerum ordini subiectam non esse, sed omnia naturę iura transcendere. Porrò, vt illud solius Obedientię opus esse cunctis perspicuum esset; pergit Angelus, familiari cœcitate obrutus, Sacris vestibus induitur, ad Altare Sacra facturus accedit: Vix autem Altare contingit, ac Missæ Sacrificium inchoat; quum clarè omnia conspicit, ac tàm diu cœcitas fugatur, quoad peracto Missæ Sacrificio is ex Altari abscedit: mox verò ad pristinam cœcitatem relabitur. Hoc modo, cum per octo dierum curricula, rem diuinam fecisset; octaua tandem post Sacra peracta, graui corporis languore corripitur: quo tempore obitus sui diem, ac horam, quam Deo reuelante didicerat, Fratribus prænunciat; ac vitæ cursum, quem virtute duce auspicatò inierat; eâdem consumante, fœliciter peragit. Res verò planè prodigiosa, illius post mortem visa fuit: etenim cùm ob eius Sanctitatis famam, plurima hominum turba accessisset; dum Fratrum corona feretro circumfusa, illi suprema persoluit; qui priùs in feretro iacebat; & membra mouere, & in eo sedere cernitur: alteraque manu caput sufful-

ciens,

ciens, velut qui obdormiret, aut cœlesti quodam sopore quiescens diuina meditaretur; tàm suauem ex se odoris fragrantiã efflare cœpit; vt Populus rei nouitate commotus, in maximos clamores, ac Dei laudes protinùs erumperet: Eo namque cunctis perspectum fuit, eum non inter mortuos sempiternos, sed inter viuentes à Deo connumeratum fuisse; qui in Regione viuorum æternas sedes accepêre, atquè in beatissimo illo Dei Regno, imperturbatâ quiete, ac pace fruuntur. Obijt Anno 1579.

FRATER ANDRÆAS BVRGVNDVS, SACERDOS, VIR EXIMIVS.

FRATER ANDRÆAS Burgundus Sacerdos, eximiæ Virtutis, ac pietatis Vir: De eo inter alia refertur, quod, cùm aliquandò Sacra faciens, prolationem diuinorum verborum, quibus Caro Christi efficitur, absoluisset; necdùm Sacramentum vti fieri solet, à Populo adorandum extulerat, quùm secretorum tabella, quæ in inferiori Altaris gradu, è regione collocata erat, casu delapsa, sacrificium Panem medium secat. Hæret animo Andræas, & quid facto opus sit, haud illi in eâ temporis angustiâ menti occurrit: hinc enim Plebis scandalum metuebat, si confractam Hostiam publicè adorandam proferret, nec minoris periculi, si ab eâ efferendâ abstineret, rem esse sentiebat. Quamobrem in biuio positus, Superiorem mox accersitum, quid in eâ re sibi agendum sit, consulit: qui statim iubet, vt disiunctas Eucharistici Panis partes, rursùs inter se copulatas, Populo adorandas proferat. Paret confestim Andræas: Iam verò vt, quantũ illa Obedientia ponderis sibi apud Deum vendicaret, cunctis perspicuum esset; vix pars parti accedit, cùm diuinâ virtute, mox dissectæ sacræ Hostiæ partes, tàm perfectè inter se coniunguntur; vt nullum in sacro Pane prioris fractionis signum relictum fuerit. Cùm tandem Lutetiam Parisiorum sæuissima quædam lues inuasisset; Andræas cum alijs quinqúe Fratribus, quos feruentior charitatis æstus vrgebat, eorum se obsequijs consecrat. Dum igitur cuncta ad ægrotantium salutem studia confert, nullaqúe in eos charitatis officia prætermittit, pestifero tandem morbo corripitur, ac charitatis Martyrio coronandus, ad Cœlos euolat. Anno 1580.

FRA-

FRATRIS STEPHANI FVLGINATIS, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

FRATER STEPHANVS Fulginas, ſingulari virtute enitens, cùm in Obſeruantium Ordine, Prouinciæ S. Franciſci Miniſter eſſet; eo dignitatis honore, ob perfectam Regulæ obſeruantiam, contempto, Sigilliſq́ue ad Definitoriũ, cum ſocijs remiſſis, ingloriam ſibi vitam, apud Capucinos eligit. Vir hic, quamprimùm ad Religionem acceſſit, quàuis tàm prouectæ ętatis eſſet, vt ad ſenium accederet; ſeueram tamen anni probationem ſubire, atq́ue omni humilitate, ac ſuijpſius abiectione peragere voluit: nouâ porrò votorum Profeſſione emiſsâ, nouum quoq́ue, ac cœleſte vitæ genus inſtituit. Obedientiâ, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, carnis maceratione, nulli ſecundus erat: humilitate maximus, viliſſima quæq́ue domus officia præſtare haud verebatur. Cũq; ſe ad perfectam Regularis obſeruantiæ diſciplinam addiſcendam, non ad honores captandos, ad Capucinos emigrâſſe diceret; oblatos gradus, ac dignitates recuſat; ac demum cùm aliquot annos ſummâ cum vitę integritate, ſui ipſius contemptu, ac perfecto omnium virtutum exemplo, in Religione conſumpſiſſet; ſempiternos, Minoritæ apud Deum, honores conſequitur. Anno 1580.

FRATRIS ALEXANDRI à BVTRIO, SACERDOTIS
VITA, & GESTA.

FRATER ALEXANDER à Butrio, Sacerdos, cùm in Sæculo, quaſi extra Sæculum Religioſam vitã duceret; in Religione, in carne præter carnem viuens plurimas à Deo virtutum coronas conſequitur. Hic, Marij à Foroſarſinio, olim totius Ordinis Generalis, Nouitius fuit: qui cùm in eo vultus elegantiam, morum ſuauitatem, ſenſuum mortificationem, mentis prudentiam, actuum moderationem, animumq́ue ad omnem virtutem compoſitum contemplaretur, de eo dicere ſolebat, quod de S. Bonauenturâ, Alexander Alenſis olim dixiſſe fertur, nimirum: Quod Adam in iſto homine haud peccâſſe videretur. Is, dum adhuc Probationis annum agit, ac in Eccleſiâ cum cæteris orat; Marius Magiſter, lucidiſſimam coronam ſuper ipſius caput, è Cœlo aliquandò

descendentem conspexit: quamobrem cùm absolutâ oratione, ab eo Marius percunctaretur, quid in Oratione diuinum meditatus esset, respondit: Heû Pater, tot prauæ cogitationes, Orationis tempore, animum inuaserunt; vt omnem rerum diuinarum meditationem ab eo exulare coëgerint, quo diligentiùs ijs intenderem, & contrà eas in acie starem. Tunc agnouit Marius, haud aliundè, quàm ex malarum istarum cogitationum victoriâ, cœlestem illam Alexandro coronam emanâsse, eamque deuicti certaminis præmium fuisse. Absoluto verò Probationis anno, cùm Cesenæ, sub Constantini Mutilensis, Viri sanctimoniâ illustris, disciplinâ militaret; communi cuidam orationi cum cæteris in Ecclesiâ vacabat, quo tempore in eum oculos conijciens, tres successiuè coronas super ipsius caput dilabi cernebat: quarum cùm ille mysterium ignoraret, ab eo post Orationem sciscitatur, quænam illius in Oratione meditatio fuerit? Cui Alexander: Sterilis, inquit, Pater, mihi in hâc Oratione meditatio fuit, tres enim aduersum me satanas, easque grauissimas tentationes mouit, quæ cùm animum perturbarent, eum à meditationis quiete reuocârunt, atqúe eò factum est; vt totum mihi hoc Orationis curriculum, perpetuus mihi cum Tartareo hoste conflictus fuerit. Intellexit igitur Constantinus, tria illa distincta aduersus Dęmonis tentationes certamina, quibus superbum hostem prostrauit, tres illi cœlestes coronas peperisse. Post hęc, cùm Fauentię degens, semel in Ecclesiâ oraret, stygius ille faber, qui prunas ardere facit, tàm ardentes libidinis faces, in Alexandri carne succendit; vt quanquam strenuus Christi miles cum hoste fortiter decertaret; vndique tamen sibi à Superis suppetias quęreret, quo familiarem hostem debellaret. verùm vbi multorum opem implorauit, ad Beatissimam Virginem conuersus: Tuum est, inquit, O Virginum Mater, & custos, tuos seruare: hostes tui sunt, qui agmine facto in me irrunt, adesto Virgo, celeresque mihi contrà hostes suppetias fer, vt nomen tuum per Sęcula laudem. Has cùm preces, ad Virginem Deiparam ardentiùs effudisset; mox tentationis flamma, eâ Oratione, velut effusis aquis extinctâ, de Tentatore victor euasit. Magister verò, qui procul decertantem intuebatur, B.V. auream coronam, è Cœlo, suo pugili deferentem videt. Tanta denique apud Fratres de Alexandri sanctitate existimatio percrebuerat; vt cùm interdùm superiorum iussu, ad aliquem se Conuentum conferret; certatim Fratres, non manus (vt fieri solet) sed ipsius pedes osculari contenderent. Sed quoniam (vt testatur Sapiens) *vasa figuli probat fornax, & homines iustos tentatio tribula*

tionis,

tionis, atqúe eos quos Deus ad vitę coronam prędestinat, tentatione probat. Hinc Deus, Alexandrum grauis cuiusdam calumnię, quę illi aliquandò apud Superiores inusta fuit, tribulatione premi permisit; vt illius virtus, tentatione probatâ, eum ad maiora Cœli pręmia pararet. Inuictâ animi patientiâ, Alexander, eam calumniam accepit, tulit, ac patientissimo animo tolerauit; donec ipsius tandem innocentia perspecta, cunctis clarior ipsius Sanctitas enituit. Porrò eâ tentatione consummatâ, cùm Veruchij, vbi tunc Conuentus extruebatur, ædificationi præsideret; in supremum languorem incidit: ex quo, cùm primùm se à Domino vocari cognouit; humi deponi, extremumque vitæ Spiritum, strenui Atletæ instar, in palestræ arenâ exhalare voluit, vt indè certaminum coronas, quas sibi viuens comparauerat, post extremum victoriæ triumphum referret. Obijt Anno 1580.

FRATRIS BONAVENTVRÆ PANORMITANI, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER BONAVENTVRA Panormitanus, Sacerdos, quem Picentis Prouinciæ monumenta, Virum eximiæ patientiæ, austeritatis, atque innocentissimæ vitæ extitisse ferunt; vulnus graue in dextro latere illi in morte inuentum fuit: quod cùm multis annis occultum gestâsset, nec vlli vnquàm hominum manifestum esse voluisset; hinc facilè cunctis persuasum fuit, illud eum à Deo precibus impetrâsse; vt Christi Domini vulnerum memoriam, ac dolorem in carne sentiret. Diu hecticâ febre, in Conuentu Montis Granarij afflictatus, nunquàm adduci potuit, vt laneam culcitram sibi in lecto substerni pateretur, sed inter graues illius morbi molestias, communem Ordinis austeritatem seruans, tandem in eodem Conuentu ad vitæ finem peruenit. Quo tempore, mentis excessum passus; cùm in eo per quartam horę partem, velut exanimis perstitisset; tum ad se rediens, Fratribus circumfusis ait: Ante Dei Tribunal sto, Fratres, sollicitè quæsò pro me ad Deum preces fundite. Tum rursùs mente excedens, dum Fratres obsecrationibus incumbunt, iterum ad se rediens, inquit: Grauiter à Dæmone accusor, atque oppugnor, ne me vestris, Fratres, precum suffragijs exuite. Tertio deniq; è sensib. excedit. Pauebãt Fratres, ac rei exitum suspensi expectabant. Intereà Deum ardentiùs pro ægrotantis

victoriâ rogabant, quùm poſt aliquod temporis ſpatium, Bonauentura ſibi redditus, hilarem ad Fratres vultum conuertens, ait: Iam Deo gratias agite, Fratres, nam Dæmone pulſo, diuinum pro me Iudicium ſtat. Poſt hæc, cùm ab eo Fratres quærerent, quaſnam Dæmon aduersùs eum tentationes congereret, reſpondit: Tria mihi in Iudicio Satan crimina obiecit. Primum, quod abſque Superioris licentiâ, duo cuidam Familiari ſtrophiola dederim, ex quo me proprietatis ſcelere irretitum obtendebat. Secundum, quanquam literarum ſtudia (Theologicis quippè tunc ſtudijs vacabat) ex animo ſuſciperem, vt eâ ad Dei gloriam, & animarum ſalutem transferrem; ad eâ tamen humano quoqúe appetitu, ac cupiditate ferebar. Poſtremum tandem accuſationis caput erat, quod is, nonnulla conſilia, in his quæ ad conſcientiam ſpectant, cuidam Fratri Dominico, qui tunc præſens aderat, imprudenter adminiſtrâſſet; quapropter ad illum conuerſus, ait: Dominice, non meo, ſed meliori, in rebus tuis conſilio vtere. Poſt hæc dicta, cùm ſilentio Spiritum collegiſſet, paulò poſt, corporis exuuijs depoſitis, placitè Domino Spiritum reddit. Anno. 1580.

FRATRIS FRANCISCI à CASTRO VETERI, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

RATER FRANCISCVS à Caſtro veteri, Sacerdos, verum Virginitatis lilium, à teneris annis in timore Domini à Matre, quæ Tertiaria erat, educatus, ac iugo diuinæ Legis aſſuetus, tantâ puritate vitam duxit; vt cùm circa decimum ſeptimum ſuæ ætatis annum, è Sæculo, ad Capucinorum Religionem migrâſſet; Magiſter, qui generalem ipſius peccatorum Confeſſionem audierat, ſola in eo venialia peccata, eaque leuia offendiſſe teſtaretur. Porrò hanc vitæ innocentiam, quam inter Sæculi naufragia ſeruauerat, in portu, poſt ſuſceptam Religionem, ita ſartam tectam conſeruauit, totque prætereà virtutibus auxit; vt præclarum totius Regularis diſciplinæ exemplar, apud omnes præſeferret. Durani, poſt ſuſceptum Sacerdotij munus, eodem tempore, cum Fr. Humili à Paterno, Clerico, in morbum incidit: cumqúe Humilis Beatiſſimam Virginem, luce circumfuſam in morte videns, in puriſſimæ Virginis ſinum euolaret; eodem quoqúe tempore, ſupremum laborans Franciſcus, & ipſe exclamare cœpit: Exſpecta, exſpecta,

Humilis Frater, vt ſimul aſſociati pergamus. Cumqúe hæc dicens in genua ſurrexiſſet; mox ad Crucifixi Imaginem manus extendens, inter Domini amplexus occubuit. Anno 1580.

FRATRIS THADÆI à MONTE PETRIOLO, SACERDOTIS
VITA, ET GESTA.

FRATER THADÆVS à Monte Petriolo, Sacerdos, Sanctimoniæ laude illuſtris, toto vitæ ſuæ curriculo auſteriſſimus Regulæ cultor, Paupertatis exemplar, atque Euangelicæ perfectionis integer æmulator fuit. Hic indefeſſo animo, diuinorum conſiliorum, ac Seraphici profectus viam percurrens, eò Sanctitatis peruenit; vt ipſa quoqúe animantia rationis expertia, perfectum in eo diuinæ ſimilitudinis Signaculum agnoſcerent: nam in Conuentu Panicali, ſæpè in ſyluam ſecedens, cùm in eâ diutiùs oraret, ad eum omnigenæ aues accedebant, & cum eo familiariter conuerſantes, ab eo cibum velut à Parente ſibi emendicabant. Cumqúe in cœleſtium virtutum ſtudio, vſqúe ad vitæ finem legitimè cucurriſſet; perſeuerantiæ tandem coronam tulit, ac cœleſtis Patriæ brauium conſecutus eſt. Anno 1580.

FRATRES DVO ANONYMI FF.um CAPVCINORVM
SACERDOTES

DVORVM FRATRVM ANONYMORVM MARTYRIVM.

RÆtiosa duorum Fratrum mors, Anno 1577. commemoratur, qui cùm impetratâ ab Hieronymo Generali facultate, atquè Apostolicâ licentiâ, ad Sacra se Hierosolymorum loca veneranda contulissent; atqúe adorato Domini Sepulchro, ac piâ veneratione reddita, redirent; vix è Hierosolymit. Vrbe egressi in Turcas quosdam incidunt; qui cùm Christianam Fidem conuitijs oppeterent, ij contrà pro eâ pugnarent, ab ijs primùm fustibus cæsi, deindè telis confixi, pro fide vitam profundunt. Horum Martyrio cùm Christianus quidam captiuus præsens adfuisset; illud Guardiano Minorum Obseruantium, qui Hierosolymitanum Monasterium incolunt, eâdem die narrat: qui cùm eorum corpora inde sublata, ad Monasterium asportanda curâsset; eosqúe Generalis Obedientiâ, atqúe Apostolicâ licentiâ munitos offendisset; honorificè tumulat: Hieronymumqúe Generalem per literas certiorem facit: quæ cùm publicè in Romani Conuentus Refectorio lectæ fuissent, Fratres impulêre; vt Hymno, *Te Deum laudamus*, communi voce decantato, Dei Maiestatem ob Eorum triumphum laudarent. Horum nomina, quæ apud nos perierunt, in Cœlis scripta esse haud dubitamus.

RÆter hos, aliorum quoqúe Virorum, Sanctimoniâ Illustrium, memoria celebratur.

PICENI Prouincia, Hieronymi à Tipherno Metaurensi, Sacerdotis, virtutes commemorat. Anno 1560.

ETHRVRIA, Bartholomæum Nitiensem, Sacerdotem, miræ abstinentiæ Virum, haud mediocriter commendat. Anno 1560.

IANVENSIS Prouincia, Petri Nitiensis, Sacerdotis, præclara gesta, dignis laudibus prosequitur. Anno 1560.

ETHRVRIÆ Prouincia quoque, Bernardini Assanensis, Sacerdotis, Viri ad omnem virtutem compositi, Oratione, ac corporis mortificatione præclari, gesta cum laude recenset. Anno 1563.

PICENI Prouincia, Deodatum à Ripâ Trasonâ, Sacerdotem, Oratione, & charitate eximium. Anno 1566.

PROVINCIA S. Nicolai Franciscum Racalensem, Sacerdotem,

magnum Regularis obſeruantiæ cultorem, qui die obitus ſui prænũciato, ex corporis domicilio emigrauit, commemorat. Anno 1568.

BONONIENSIS Prouincia, duos recenſet, quorum poſterior Ioannes Baptiſta à Cherio, Sacerdos; cùm ſeipſum bonorum exemplar in doctrinâ, in integritate, atque in omni Iuſtitiâ prębuiſſet, Iuſtitię coronam tulit. Anno 1568.

Alios quoque tres, Siculę Prouincię monumenta celebrant. Hi ſunt, Angelicus, Stephanus, & Syluester Bocherienſis, omnes Sacerdotio inuncti, qui cùm cœleſtem inter homines vitam, vno Spiritu auſpicati fuiſſent; vno quoque anno 1570. ad cœleſtes euolârunt.

Frater quoque Auguſtinus Pactenſis, Sacerdos, è Siculâ Prouinciâ erumpit, ſanctitate conſpicuus: qui cùm eam vitę auſteritatem, quę cum ſummâ abſtinentiâ coniuncta erat, perpetuò vſqúe ad mortem coluiſſet; eâ ſibi ad diuinarum rerum contemplationem, (cui totus vacabat) gradum parauit, donec quod ex parte eſt, euacuato, ænigmatum ſpeculo clarâ viſione abſterſo, hinc emigrans, vt creditur, diuinam gloriam, reuelatâ tandem facie eſt ſpeculatus. Anno 1572.

Huic, in Vmbriæ S. Franciſci Prouinciâ, Frater Alexander Interamnenſis ſucceſſit, Vir humilitate ſublimis, ac præſertim obedientiâ clarus, quam, cùm toto vitæ ſuæ curſu ſummo ſtudio complexus eſſet; ab eâ, nec in morte ſeparari voluit. Nam quo tempore rebus humanis valedicere parabat, ne ignotam alterius vitæ ſuæ viam abſque Obedientiâ auſpicaretur; ad Guardianum qui præſens aderat, conuerſus: capite inclinato ait: *Benedicite Pater*, moxqúe expirans, obedientiam, viæ ducem in Cœlum accepit.

FRA-

FRATRIS ANTONII LVSITANI, CLERICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS Lusitanus, Clericus, ætate quidem iuuenis, at virtute grandæuus: hic cùm nobili genere ortus, purus, ac Virgo ad Religionem accessisset; ex eâ purior euasit, ac Virginitatis florem, plurimis alijs virtutum odoribus cumulauit. Maturiùs à Domino, è Sæculi periculis euocatus; cùm primùm ad Religionis sinum accurrit, & annis tenerior esset (vix enim 15. annum attigerat) ob idq́ue à Ludouico, potissimùm illi Religionis habitus denegaretur, quod eum austeriorem Religionis rigorem ferre non posse æstimaret; postridie coram Ludouico asperrimo habitu indutus, apparens: Quid de corporis, Pater (inquit) robore dubitas, leuia sunt hæc, ad maiora animus fert: neq́ue eo vllâ vnquàm ratione expoliari voluit, donec in Capucinorum Militiam adscriberetur. Mente purissimus erat, tamq́ue præclaris moribus præditus; vt Æsinus Generalis, illum, velut totius honestatis, ac modestiæ exemplar sufficeret, ac cæteris imitandum proponeret. Cum mentis puritate, perfectissimam quoq́ue obedientiam, paupertatem, ac vitæ austeritatem copulabat: in cibo, & potu parcus, silentio, atque Orationi cumprimis vacabat, in quâ cùm diuinæ Contemplationis dono frueretur; ter, quaterq́ue B. Virginem, cui is deuotissimus erat, sibi apparentem, ac pleraq́ue diuina illi arcana manifestantem vidit: à quâ etiam sui obitus diem, ac plenam peccatorum suorum remissionem, à Deo accepisse didicit; Post hæc, cùm vix tertium in Religione annum exegisset; sanguinis profluuio laborare cœpit: quem cùm Fratres cunctis adhibitis remedijs, sistere nullo modo possent, is subridens, inquit: Quid frustrà contenditis, Fratres ita à Deo statutum est; vt vitam cum sanguine fundam: vtinam is pro Fide, pro Christi Ecclesiâ, pro Christo, inter Infideles profunderetur, vt Sanguini Christi pro me effuso, aliquid rependerem. Atque hoc desiderio flagrans, cùm se internè Domino, cum diuinorum Sacramentorum, ac charitatis vinculo colligâsset; purus, ac Deo charus in Cœlum migrat. Anno. 1545.

FRATER BERNARDVS ENNEVS, & FR. DANIEL LEONTINVS, CLERICI, CLERICI, SANCTITATE CELEBRES.

FRATER BERNARDVS Enneus, siue à Castro Ioanne appellatus, Clericus, post vitam magnâ cum puritatis, ac cæterarum virtutum laude transactam, admirabili patientiæ exemplo, vitam cum morte commutat. Vix hic animam egerat; cùm Daniel Leontinus, Clericus, qui eo tempore cum morte colluctabatur, Bernardum tunc defunctum, vultu hilari sibi adstantem cernit, qui iter ad Cœlum parabat. Cuius aspectu mirum in modum exultans, cùm nihil de Bernardi Socij morte illi renunciatum esset, protinùs exclamat: En venio, Bernarde, en venio: Tum verò circumfusos Fratres rogat, vt aliquantisper Bernardi sepulturam differant; vt eadem vtrumque simul condat: An non (inquit) charissimum Socium me exspectantem videtis? quo dicto, cùm iam animam ageret, adstantes Fratres his verbis compellare cœpit: Eia Fratres, assurgite, ac tot venientes huc Sanctos dignâ veneratione excipite: En hic meus inter alios adest S. Ioseph, quem singulari semper deuotione, quoad vixi, prosecutus sum: Atque inter hæc verba lætus Deo animam reddit: Socioque ad æthera eunti associatur. Anno 1554.

FRATER MATTHÆVS RHEGINVS FRATRV
CAPVCINORVM SVBDIACON,

FRATRIS MATTHÆI RHEGINI, CLERICI
VITA, & GESTA.

FRATER MATTHÆVS Rheginus, Calaber, ex Coramantiorum Familiâ, Vir omni virtutum laude clarus: eius tanta fuit humilitas; vt Sacro Subdiaconatus Ordine contentus, ad altiores Diaconatus, ac Præsbiteratus Ordines, præ animi humilitate promoueri recusauerit. Fuit hic, Regulæ cumprimis obseruantissimus, ac totius Regularis disciplinæ formâ, vitæ austeritate rigidus, abstinentiâ insignis, in Oratione feruentissimus, ac rerum diuinarum contemplationi deditus: præcipuè verò in Dominicæ Passionis Mysterijs recolendis, ita frequens, ac pius, vt in eorum meditatione, iuges sæpè ex oculis lachrymas funderet. Huius Viri Sāctitas, nonnullis à Deo Miraculis declarata fuit: dum enim non longè à Rheginâ Vrbe, Capucinorum Conuentus exstrueretur, accidit; vt ob frequentes, ac copiosos imbres, panis aliquandò ad Fratrum, & Operariorum victum, mendicari non posset: ex quo tàm Fratres, quàm Operarios, consuetâ refectione carere oporteret: id cùm Matthæo innotuisset; mox in Ecclesiam solus secedens, ad Christi Crucifixi pedes seipsum prosternit, ab eoque annonæ prouisionem postulat. Nec pius Dominus, Orantis petitioni defuit, nam vix Oratione peractâ, ianuæ tintinnabulum pulsatum fuit, Virque ignotus, panis candidissimi corbe onustus, in ianuâ apparet, quo Fratrum, & Operariorum necessitati abundè subuentum fuit. Porrò in eâ Conuentus ædificatione, dum transtra quædam altiùs in Ecclesiæ tecto collocantur, casu euenit; vt Faber lignarius minùs sibi cautus, ex alto Ecclesiæ culmine præceps ad ima rueret; quo casu cùm Vniuersi illum toto corpore confractum arbitrarentur; Matthæus mox lapsum hominem Signo Crucis signat, eumqúe datâ manu erigens, protinùs incolumem operi restituit. Plerosqúe eodem modo Dei Seruum ægrotos signo Crucis curâsse, memoriæ traditum est: quibus cùm id tantùm admonens diceret: Fili habeto fidem Dei, & saluus eris: confestim ab eo sanabantur. Deniq; obitu suo FF. lōgè ante mortem prædicto; cùm se Ecclesiæ Sacramentis deuotissimè ad Domini occursum præparâsset; plenus virtute, septuagenarius ad meliorem vitam conscedit. Cuius Sanctitati illud è Cœlo testimo-

nium accessit, quod ex ipsius corpore, post mortem, tàm suauis odor diffundi cœpit; vt Fr. Antonius Rheginus, qui illum in Sepulchro condidit, eo perfusus, post hæc, per octo integros dies suaue oleret. Obijt 1555.

FRATRIS ANTONII SENENSIS, CLERICI

VITA, & GESTA.

FRATER ANTONIVS Senensis, Clericus, cùm admirabili vitæ puritate, sui ipsius abiectione, abstinentiæ rigore corporis maceratione, ac præsertim Orationis studio, atqúe assiduitate, in quâ penitùs ab humanarum rerum contubernio, abstractus videbatur, plerosqúe annos in Clericali Ordine, quo altiùs ascendere noluit, magnâ cum Sanctimoniæ famâ transegisset; in Piceni tandem Prouinciâ, Anno. 1560. ad cœlestẽ euocatur.

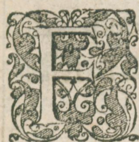
FRATER BENEDICTVS VERCELLENSIS, CLERICVS, SANCTIMONIA CLARVS

FRATER BENEDICTVS Vercellensis, Clericus trium annorum professus, cùm breuem vitæ cursum magnâ cum mentis puritate, Obedientiâ, ac Regulæ obseruantiâ in Religione consumpsisset; Brixiæ fœlicissimè in Domino obdormit: cuius gloriam Deus eâdem horâ, quâ è viuis excessit, cuidam Nouitio deuotissimo, qui in eo Conuentu annum probationis agebat, manifestare voluit. Cum enim Nouitius ille, qui Marcus appellabatur, post matutinas Horas, in cellulâ suâ orans, spirituali quodam sopore correptus fuisset; Conuentus claustrum, dormitorium, hortum, ac syluam, Capucinis Fratribus plena sibi cõspicere videbatur: quo ille obstupefactus, ab eorum altero vnde & quorsum tanta Fratrum copia ibi collecta esset, percunctatur: cui is: Ne mirêre Frater, (inquit) omnes Capucini sumus, huc è Cœlo delapsi, vt Fratr. vnius Animam, quæ breui ex hoc Conuentu egressura est, in cœlum comitemur: protinusqùe ei habitum ex panno auro tecto explicans: Hoc, inquit, habitu, Frater ille exonardus est quia vilia sibi propter Deum indumenta in Ordine elegit. Quanquam enim breuem in Religione cursum expleuerit; Regulam tamen perfectè, quo ad vixit, obseruauit. Post hæc illius dicta, cùm Nouitius è sopore sibi redditus esset; defuncti Fratris signum dari percepit, quo tempore Benedictus coronandum iam Deo spiritum reddiderat. An. sc. 1565.

FRATER SAVINVS FIRMANVS, CLERICVS, VIRTVTE PRÆCLARVS.

RATER SAVINVS Firmanus, Clericus, genere nobilissimus, post nonnullos in Piceni Prouinciâ annos, omni cum iustitiâ, ac Sanctitate exactos; Maceratæ, diem extremum obit: eius ossa post mortem splendescere, ac suauissimum odorem efflare, certis testimonijs probatum fuit. Obijt Anno 1566.

FRATER SERAPHINVS PANORMITANVS, CLERICVS, SANCTIMONIA ILLVSTRIS.

RATER SERAPHINVS Panormitanus, Clericus, quantâ apud Deum vitæ Sanctimoniâ effulserit, diuino testimonio declaratum fuit: cùm enim trigesimo secundo ab obitus sui a. nimirũ 1599. illius corpus è tumulo, in quo extrà Ecclesiam iacuerat, in nouum Sepulchrum, quod in Ecclesiæ Sacello eo tempore extructum fuit, translatum fuisset; illud non modò integrum, verùm & facie, & carne rubicundâ, hærentibus tenaciter capillis, qualia viuentium corpora esse solent, summâ omnium admiratione repertum fuit. Obijt Anno 1562.

FRATER FELIX MESSANENSIS FRATRVM CAPVCINORVM CLERICVS.

FRATRIS BERNARDINI CATACIENSIS, CLERICI.

VITA, & GESTA.

FRATER BERNARDINVS Cataciensis, Clericus, tametsi in Religione breue tempus consumpserit, in eo tamen tot sibi cœlestes virtutum diuitias congessit; vt in iuuenili ætate, plenam Regularis perfectionis metam attigisse videatur. Tàm enim ob continuum Orationis studium, cui diu, noctuque pluribus horis vacabat, animo ab humanis rebus alienatus erat; vt mente semper excedere videretur. Porrò hoc assiduo orandi studio, eam mentis puritatem adeptus erat; vt cœleste quoddam vitæ genus, atque Angelico simillimum, in terris coleret. Nihil otiosum ex illius ore audiebatur: in verbis parcus, in solitudine frequens, ad obedientiæ opera impiger, ad humilitatis officia velox, ad ieiunia, & vigilias ardens, ad rerum penuriam, & ad corporis incommoda ferenda alacer: demum, ad omnium sensuum mortificationem compositus, iugi studio elaborat; vt ad Deum, omnium rerum metam, fixam semper mentis aciem intenderet. Cœlesti hâc vitæ conuersatione ac sedulo virtutum studio, cùm biennium in Religione expleuisset; purum Deus ab his corporeis tenebris, ad Angelorum lucem, ac consortium transferre voluit. Quamobrem, cùm in Conuentu Rusciani, in supremum morbum incidisset; sub extremo vitæ discrimine, insolita quædam lætitiæ signa, vultu prodere videbatur, quæ cùm Guardiano relata fuissent, is ad ægrotum accedens, eidem in virtute S. Obedientiæ præcipit; vt si quid diuinum conspexisset, aut diuinitus illi reuelatum fuisset, protinus aperiret: Cui Bernardus confestim: Huc ter (inquit) ad me Beatissima Cœlorum Regina, cœlesti splendore amicta venit, his me verbis ad cœleste Regnum prouocans: *Veni dilecte fili, veni, nihil dubites, te enim cœlestis Regni possessio manet.* Hæc cùm dixisset, vix paululùm sustinuit, cùm inter Guardiani, ac Magistri sui manus animam efflauit. Bernardino verò, quędam Soror Tertij Ordinis erat, nomine Lucretia, quę Deo in Sanctitate, & Iustitiâ sedulò seruiebat: Huic Bernardinus, in eâdem sui obitus horâ, oranti apparet, Albâ, & Pluuiali pretioso amictus, qui inter duos grauissimos Viros, dignitate præstantes, medius incedere videbatur: Cui Soror: An non Bernardine (ait) inter Capucinos eras, quomo-

dò te

dò te nunc aliâ, ac tàm pretiosâ veſte amictum, inter Prælatos cerno, num Capucinos deſeruiſti? At illi Bernardinus: Ne mirêre (inquit) chariſſima Soror, non Capucinos deſero, ſed ab ijs, iam iam Cœlum conſcendo. Hic, quem ad dexteram meam incedentem vides, Beatiſſimus Petrus eſt, Apoſtolorum Princeps: Alter, qui leuam tenet, Sanctus Franciſcus, Minorum omnium Patriarcha. His dictis, confeſtim ex illius oculis euanuit. Ea verò cùm viſum Fratribus retuliſſet, temporiq́ue tempus collatum fuiſſet, re ipsâ perſpectum fuit, hoc ipſo temporis momento, quo hæc Sorori demonſtrata fuerant, fœlicem illam Bernardini animam humana deſeruiſſe, atque inter Angelorum Choros collocatam fuiſſe. Anno ſcilicet. 1567.

FRATER QVIDAM CLERICVS CAPVCINVS
ANONYMVS.

FRATER QVIDAM CLERICVS ANONYMVS, CASTITATIS MARTYRIO ILLVSTRIS.

RATER quidam Clericus, in Venetiarum Vrbe aspectu decorus, ac honestate venustior, cum Eleëmosynario, panem pro Fratrum Familiâ mendicans, seorsumque cuiusdam domus fores pulsans, ac Eleëmosynam petens; geminæ Mulieres, quæ simul inhabitabant, turpi illius amore exardescentes, quasi Eleëmosynam largiri vellent, intus aduocant, ac cubiculi ostia claudentes illum ad turpia pelliciunt. Horret casti Iuuenis animus Mulierum impudentiam: cumque insanæ Veneris cupiditati, quâ vtraque flagrabat, strenuè reluctaretur; hæ cultris necem illi minantur, nisi ad turpem copulam consentiat. At ille diuinâ virtute constãtior, neci castitatem præferens, Mulierum impudentiam reijcit: quæ tandem amoris repulsam passæ, eò furoris euadunt; vt eum cultris aggredientes, adgeniculatum, ac manus in Cœlum tendentem, crudeliter enecauerint. Extinctum porrò, vt perpetratum scelus celarent, sub domus gradibus sepeliunt. Id cùm ex illis altera, facti pœnitens, post aliquot menses elapsos, Patri cuidam Ignatio, Societatis Iesu, qui illi à confessionibus erat, retulisset; is illud Capucinis in hæc verba retulit: Scio, Patres mei, vos, quid de Clerico vestro actum sit, hactenùs ignorare: at illud vobis solatium sit, eum velut integræ castitatis Martyrem, pro eâ mortem subijsse: remque totam, ijs tantùm silentio præteritis, quæ ad Sacramenti sigillum spectant, vti exarata est, enarrauit. Obijt Vir Dei. Anno 1567.

FRATRIS BERNARDINI VRBINATIS, CLERICI *VITA, & GESTA.*

RATER BERNARDINVS Vrbinas, Clericus, breui tempore multam virtutum segetem messuit. Nam cùm mente purissimus esset, humilitatis, mansuetudinis, obedientiæ, charitatisque studiosissimus; gratissimum assiduæ Orationis Deo Sacrificium offerebat. Quò fiebat vt pleraq; Dei dona obtineret, quæ mundis corde, ac humilibus à Deo dispertiri solent. Præcipuè

verò singulari in B. V. ac B. P. Franciscum deuotione ferebatur, in his, cùm vsque ad vigesimum sextum suæ ætatis annum, Religionis verò quintum, Deo in Sanctitate famulatus esset; Scapiani supremum ægrotare cœpit, quo tempore, animâ Deo dignè præparatâ, antequàm Spiritum Deo redderet, B. V. ac B. P. Franciscum sibi occurrentes conspicit, qui suauibus eum verbis consolantes, ad cœlestem Patriam inuitant. Id ille cùm animo exultans Fratribus renunciâsset; paulò post, cum ijs iter ad Cœlum arripit. Anno 1568.

FRATRIS IVLIANI CAMERINENSIS, CLERICI
VITA, ET GESTA.

FRATER IVLIANVS Camerinēsis, Clericus, animi humilitate, ac Obedientiâ præclarus, cuius inter alias, ea quoque virtus narratur, quod tantâ sui ipsius contemptus, duraque omnia pro Christo tolerandi, siti, ac cupiditate ęstuaret; vt sæpissimè causas fingeret, quo à Superiore increparetur, ac pœnitentijs afficeretur; tàm enim sui despicentiâ gaudebat, tantamque in Cruce Domini sibi voluptatem vendicabat; vt cū alios, à Superiore, pœnis plecti conspiceret; his se comitem adiungi postularet. Cumque plurimis alijs virtutibus floreret, quæ summā in eo Clericalis status pręstantiam commendabant, florem hunc Deus; Mundo quidem immaturum (vix enim vigesimum primum, aut secundum annum attigerat) Cœlo autem aptum in Æthera transtulit. Huius, pręter vitam magnâ cum Regularis obseruantię laude peractam, illud testimonium fuit, quod in ipsa obitus horâ, quę illi in Conuentu Amendolę contigit, Deiparam Virginem sibi occurrentem videns, exclamare cœpit: O! Fratres, En Virginem Beatissimam, iam assurgite, atque illam dignis honoribus excipite: quibus in verbis, dilectus Deo, & hominibus, in Virginis complexu animam reddit. Anno 1568.

FRATER ARSENIVS PICENS, CLERICVS NOVITIVS, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER ARSENIVS Picens, Clericus Nouitius, cùm vitam in Sæculo magnâ cum puritate, vſqúe ad decimum octauum annum actam, pluribus in Nouitiatu virtutibus auxiſſet; vitæ filo morte interciſo, antequàm ad Superos migraret, S. Ioannem Baptiſtam, ſæpè in extremâ ægritudine ſibi apparentem, & ad meliora prouocantem vidit. Deniqúe in mortis articulo, pleroſqúe Sanctos, quos is proprio nomine appellabat, ſibi adſtantes, & ad pręmia allicientes conſpicit, quibuſcum ad ſuprema conſcendiſſe creditur. Anno 1569.

FRATER MODESTVS PLACENTINVS, CLERICVS.

FRATER MODESTVS Placentinus, Clericus, Anno 1570. maturè ſeminum fructus colligit quæ exiguo temporis ſpatio, altè ſibi animo plantauerat. Cùm enim vix tres in Religione annos exegiſſet; in his, tantâ animi puritate, mentis ſimplicitate, obedientiâ, paupertate, atqúe omnium virtutum ſplendore eluxit, vt hinc emigraturus exclamare cœperit: O! Fratres, quam ſplendidam Crucem, pretioſam, & ornatam, radijs emicantem cerno, quæ viam ad Cœlum monſtrat. Quibus in verbis, Chriſti diſcipulus, animam exhalat, præeuntemqùe ad Cœlum Crucem ſequitur. Anno qui ſuprà.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ à CASTRO S. PETRI, CLERICI *VITA, & GESTA.*

FRATER IOANNES BAPTISTA à Caſtro S. Petri, Clericus, hic tàm inſigni mentis puritate, humilitate, morum diſciplinâ ſenſuum mortificatione Orationis aſſiduitate, ac totius Regularis obſeruantiæ luce in Religione, exiguo licet temporis ſpatio, effulſit; vt Angelicam ac planè cœleſtem inter homines vitam ageret, tantamqúe apud Deum Sanctimoniæ laudem adeptus fuerit; vt in ipsâ ſui obitus horâ, Dæmon qui Mulierem quandam textricem obſidebat, repentè exclamare cœperit: Heû! heû! mortuus eſt Sanctus Vir Ioannes Baptiſta, Cœlum mo-

dò gloriosus conscendit, iam hinc mihi emigrandum est hâc meâ, me, ille sede pellit. Quo tempore obsessam Mulierem discerpens ac semimortuam relinquens, ex eâ protinùs aufugit. Obijt Vir Sanctus Anno 1571.

FRATRIS BERNARDINI à LAVRO, CLERICI
VITA, ET GESTA.

FRATRES BERNARDINVS à Lauro Clericus cũ in eximiâ ac singulari quâdam morum probitate, vitæ innocentiâ, animi candore, sui ipsius abnegatione, paupertatis amore, humilitatis disciplinâ, Regularis obseruantiæ cultu, atque omnium virtutum studio, præclarum cœlestis vitæ Tyrocynium posuisset; in Conuẽtu Apicis, immaturâ morte corripitur: quo fit, vt non virtus vitæ, sed vita illius virtuti defuerit, breuique in Palæstrâ exercitatus, Palæstræ coronam in morte tulerit: Etenim in ipso mortis agone cùm iam luctæ finem imponere deberet; in mentis excessum raptus, ingentem Fratrum Capucinorum supplicationem, splendidis vestibus ornatam ante se gradientem conspicit, qui cùm è terris in Cœlum conscenderent, suum quisque ordinem, vel priorem, vel posteriorem, sibi præstitutum seruabant. Postremus tandem inter duos, Sanctus Patriarcha Franciscus incedens, manu librum apertum gestabat, quem Bernardinus diligentiùs inspiciens, cùm in eo suum ipsius nomen exaratum videret, eodem tempore ad sensus rediens rem exhilaratus Fratribus narrat, moxque cum his, ad cœlestes sedes, laureandus conscendit. Anno 1571.

FRATRIS ALEXANDRI CATANENSIS, CLERICI
VITA, & GESTA.

FRATER ALEXANDER catanensis, Clericus, flos vtique Religionis recens, ac pullulans, qui licet nondum toto suo splendore ex gemmis, ac vaginis emersisset; sed partim quidem iam enituisset, partim verò in lucem emersurus speraretur; quâ tamen sui parte resplenduit, tot ex se virtutum splendores edidit; vt seipsum, iuuenescentemque adhuc ætatem superaret: Tantæ enim Sanctitatis fuit; vt humilitate sui contemptu, vitæ austeritate paupertate, obedientiâ, Orationis studio, longè alios an-

tecelleret. Tantâ honestate prçditus fuit; vt nec ipse, vllius vnquã Mulieris, post ipsius Religionis ingressum, aspectum viderit, nec ipsius faciem vlla vnquàm Mulier intueri potuerit. Quapropter Tertiariarum Ministra, eximiæ Sanctitatis Mulier, Augurij, cùm summoperè Alexandri aspectu frui cuperet, id nunquàm nisi post ipsius obitum assequi potuit. Cum enim in eodem Auguriani Couuentu, honestissimus Iuuenis, post nonnullos molestæ ægritudinis dies, quam patientissimo animo tulit, sancto fine quieuisset; quâ horâ ipsius Anima è corpore soluta fuit; Ministræ oranti, noctu, splendida, ac gloriosa apparuit, his eam verbis compellans: Ministra, En ego hâc horâ Cœlum conscendo, si faciem meam intueri cupis, primo mane ad Ecclesiam perge: quo cùm illa diluculò concessisset, Alexandri defuncti corpus iam in Ecclesiam delatum conspicit. Interrogat illa, quâ horâ Alexander è viuis excessisset: eamque prorsus esse deprehendit, in quâ ille sibi oranti gloriosus apparuerat. Huius Sanctitatem, plurimis post ipsius obitum Miraculis, Deus testatam esse voluit: ipsiusque coronæ contactu, plerique varijs morbis laborantes, à Deo incolumitatem adepti fuêre. Obijt Anno 1572.

FRATER LVDOVICVS PARMENSIS, CLERICVS, VIRTVTIBVS ILLVSTRIS.

FRATER LVDOVICVS Parmensis, Clericus, dum adhuc Nouitius, Matri reditum illi ad Sæculum vehementer persuadenti, constantissimè obstitisset; præclaraqúe Virtutum, ac præsertim humilitatis & obedientiæ fundamenta iecisset; sexto post Professionem mense, morte sublatus, in obitu, Iesum Christum, Dei Filium, ante Patrem stantem, ac pro eo vulnerum Sanguinem eidem offerentem conspicit: quo ex conspectu, lætus ad fœlicium Animarum domicilium migrat. Anno 1574.

FRA-

FRATRIS PAVLI à PEDONA, CLERICI
VITA, ET GESTA.

FRATER PAVLVS à Pedonâ, Clericus, cùm tertium necdum in Religione annum exegisset; tàm perfectè Euangelicæ, ac Seraphicæ perfectionis metam, quam alij vix longo multorum annorum curriculo assequuntur, breui cursu attigit, eamque mentis puritatem, quæ ex plurimarum virtutum coniugio oritur, exiguo tempore adeptus est; vt cùm huius mortalis vitæ cursum, in Æsino Conuentu, absolueret; innumeras Beatorum Innocentium animas, sibi occurrentes conspexerit. Quapropter, Fratres qui lecto circumfusi adstabant, rogare cœpit; vt tot cœlestibus Pueris locum darent: id cùm Fr. Stephanus à Monte Sancto, Laicus, audiret, quandoquidem verba delirantis esse existimabat, risum extulit: At Paulus: Tune, inquit, Stephane rides, qui plangentis potiùs officium assumere deberes? Mater enim tibi non pridem defuncta est, breuique illius nuncium accipies. Id Paulus præterquàm ex Dei reuelatione agnoscere non poterat, cùm Montis Sancti Oppidum (ab Æsinâ Vrbe, viginti duo millia distet) nequé vllus, Mulieris obitum, cuius fama necdum Æsinum peruenerat, ægrotanti renunciare potuisset. Vix autem vnius horæ tempore elapso, Stephani Germanus ad Conuentum appulit, qui funestum illi de Matris obitu nuncium affert. Eodem quoqué tempore, Paulus, cùm diuino Spiritu accepisset, Petrum quendam Firmanum, qui postea Fr. Apollonius appellatus fuit, eo, ad probationis annum auspicandum contendere, id astantibus Fratribus indicans: Eia, Fratres, inquit, Fratri nostro Petro locum parate, iam enim præ foribus stat, statimqué Petrus ianuam pulsat. Postremò, cùm iam animum ageret, exclamare cœpit: O! ô! Fratres, quàm gloriosam. O! ô! quàm lucidam Dominam cerno. Tum paulò post, ipsâ Sacrâ Deiparâ Duce, ad purissimum lucis fontem euolat.

Anno 1573.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ FOSSANENSIS, CLERICI *VITA, & GESTA.*

FRATER IOANNES BAPTISTA Fossanensis, Clericus, cùm in Sæculo, publici Tabellionis munere fungeretur, illius artis periculis perterritus, facultatibus suis in Pauperum vsum, Domui Hospitali illius Vrbis erogatis, pauperum Capucinorum vitam amplexus est: in quâ tantâ cum virtutum laude per aliquot annos versatus fuit; vt humilitate, obedientiâ, paupertate, honestate, deuotione, charitate, & si quod est aliud Religiosi Viri ornamentum, eo se perfectè instructum ostenderet: ita vt in nouâ adhuc Religionis palæstrâ, Militis veterani, ac iam rude donati robur, ac virtutes suspicere liceret. Necdum enim ad Sacerdotij Ordinem peruenerat, quum, quarto Religionis anno duntaxat exacto, in Conuentu Viguerij, graui morbo afflictari cœpit. Quo tempore, Viri Sanctimoniam hoc modo Deus testatam esse voluit. Nam cùm Infirmorum Præfectus aliquandò ad ipsius Cellam, in quâ tunc absque lumine iacebat, matutino tempore accessisset; erumpentem inde splendorem animaduertens, mirabatur vndenam illi ea lux affulgeret, quem absque lumine esse exploratum haberet. Quapropter, Cellam ingressus, lucidissimum Iesu nomen, radijs vndique fulgentibus coruscans, in pariete, super ægrotantis caput elucere conspicit quod cùm paulò post euanuisset, id non humanâ arte factum, sed diuino plane opere elaboratum intellexit; vt ægrotantis Sanctimonia cœlesti illo testimonio probata, eidem manifesta fieret. Hic, cùm diutinæ ægritudinis tædium, ac dolores tantâ patientiâ tulisset; vt inter corporis languores nullum sibi magis solatium esse existimaret, quàm in diuinas sese laudes effundere; è vitâ tandem excedens, pro breui carnis dolore, cœlestes, ac perpetuas animi voluptates consequitur. Huius Viri caput, post tertium, vel quartum ab ipsius obitu annum, integrum, cute ac capillis hærentibus conspectum fuit: quò, eum beatâ immortalitate donatum assereret. Obijt Anno 1575.

* *
*

FRATER FELIX MESSANENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM CLERICVS.

FRATRIS FELICIS MESSANENSIS, CLERICI

VITA, & GESTA.

FRATER FELIX Messanensis, Clericus, ex Nobili Marullorum stirpe progenitus, cùm ab ipsâ ineunte ætate præclaræ pietatis, ac futuræ Sanctitatis signa edidisset; vix duodeuiginti annos natus, à Deo ad Capucinorum Religionem vocatus; Patre, qui Felicem inter summas delicias habebat, Vocationi modis omnibus obsistendo, ac quæcunque optaret, sub iure Iurando vltrò promittente, dummodò animum à Religionis proposito reuocaret: pius, ac lepidus Adolescens ita Patrem affatur: Quandò, Pater, ita iubes non Filium à Patris imperio dissidentem esse decet: En iussis obtempero. Veruntamen vnum duntaxat à te peto, quod si integrum dederis, tum à cœptis desisto: cui, Pater, mirum in modum Filij deliberatione exhilaratus: Quid rem (inquit) in longas protrahis moras, pete, & accipies: At Fœlix, inquit, non aliud peto, Cœlum da, & me habeto. Verùm illi Pater: Cœlum ait in Dei potestate est, cur à me quod meum non est, postulas? Cui Fœlix: Sine igitur Pater, inquit, vt illud à Deo, in Religione quæram, qui solus dare potest. Denique cùm admirabili animi constantiâ, vniuersa carnis, & sanguinis impedimenta calcâsset; tandem à Paternæ domus delitijs erumpens, Matris quoquè blanditijs deuictis, ad Crucis vexillum, Capucinorumquè Ordinem euolat. Porrò admirabilis fuit ea vitæ ratio, quam deinceps in Religione instituit, mira mentis humilitas, mira patientia, mira morum disciplina, mira vitæ austeritas, mira orationis cupiditas, à quâ diu, noctuquè, vix diuelli poterat. Pleraquè his virtutibus Dei dona, ac præsertim futurorum præscientiam, assecutus est: cùm enim ob communem famam, quæ de illius Sanctitate euulgabatur, sæpè à Carolo Vintemilliâ, Nasei Comit. inuiseretur; is eum frequentiùs admonebat; vt odijs, ac dissidijs quæ cum suis Nasiensibus nutriebat, sedatis; subditi Populi amorem sibi beneficijs conciliaret. Sed cùm is repitata sæpè monita contemneret, pristinaquè odia, ac simultates prosequeretur; Vir Dei illi tandem futurum prædicit; vt Nasienses, se ab illius propediem iugo, ac imperio subducerent, lugubrisquè ipse è viuis excederet: quod haud multò post, eidem accidit: ipso ob perpetratam cædem in exilium pulso, in

quo, inter luctus, & ærumnas animam fudit. Deniquè cùm in Conuentu Nasei in supremum morbum incidisset; Polidorus Medicus, qui iam biennio quartanâ febre molestissimâ afflictabatur, cùm Viri Sanctitatem plurimi faceret, ab eo postulat; vt cumprimùm ad Dominum migrauerit, ab eo sibi corporis incolumitatem impetret: pollicetur ille, si tamen diuinâ sibi luce frui datum fuerit. Intereà cùm vitæ fine appropinquante, iam naturæ concederet; En Beatissimam Cœlorum Reginam aduenientem conspicit dumque adstantes Fratres ad illius reuerentiam, ac venerationem prouocat; Felix, ad fœliciores Cœli delitias migrat. Secundo post ipsius obitum die, Polidorus Medicus, à quartanâ febre, Sancti Viri merito liber; vt suo intercessori, pro beneficio gratias reddat, è Mirsi Oppido, quod Naseo, quatuor, plus ampliùs millia passus distat, ad Felicis Sepulchrum, nudis pedibus accedit, ac vota persoluit. Felicis ergò corpore tumulato protinùs ex ipsius Sepulchro tàm suauis odor effundi cœpit; vt vniuersa Vrbis aromata ibi collecta esse viderentur: ea verò odoris fragrantia, cùm non eo duntaxat tempore, quo corpus tumulatum fuit, sed diu quoqúe post illud sese ex Sepulchro diffunderet; Fratres permouit, vt aperto Sepulchro Felicis corpus explorarent, quod integrum ex omni parte, & incorruptum reperiunt. Ætate quidem iuuenis, obijt Felix, cùm vigesimum secundum annum non excederet, at virtute grandæuus, ad Immortalem fœlicitatem accessit. Anno 1576.

FRATRIS FRANCISCI ABILLINENSIS, CLERICI *VITA, & GESTA.*

FRATER FRANCISCVS Abillinensis, cùm singulari vitæ puritate, Regulári disciplinâ, atqúe potissimùm obediētiâ, annos, quos in Religione duxerat, exornâsset; obedientiam quoqúe in morte, ad Deum, ducem sibi vendicat: è Sæculo namqúe migraturus, cùm à Guardiano benedictionem postulâsset, vt ex Obedientiâ extremum illud iter perageret; cunctante Guardiano, obedientissimus ille: E corporis, inquit, Pater ergastulo non egrediar donec tuâ benedictione, ac obedientiâ meum exitum munieris. Benedictione tandem illi à Guardiano impertitâ, dùm in Religiosum, ac consuetum, *Benedicite,* linguam soluit, soluta à corpore anima ad Deum iter carpit.

Anno 1577.

FRATRIS ARCHANGELI à SACCA, CLERICI
VITA, & GESTA.

FRATER ARCHANGELVS à Saccâ, Clericus, cùm in maximâ animi puritate, ſimplicitate, humilitate, obedientiâ, ſilentio, aſſiduoque Orationis ſtudio, vitam in Religione duxiſſet; ſingulare quoque honeſtatis teſtimonium poſteris imitandum reliquit. Dum enim cum Eleëmoſynario aliquandò conſuetæ mendicationi vacaret; à fœminâ quâdam vocatus, in domum introducitur, quæ oſtio occluſo, Iuuenem ad turpia pellicit. At ille, illuſtri Caſtitatis exemplo, victor, de Dæmone proſtrato Trophæum refert. Hic tandem cùm eâdem vitæ innocentiâ, clariſſimiſque virtutum exemplis, quintum in Religione annum expleuiſſet; breui labore, ampliorem gloriæ coronam eſt conſecutus. Anno, 1577.

FRATER GRATIA SEPTEMPEDANVS, CLERICVS, SANCTIMONIA CLARVS.

FRATER GRATIA Septempedanus, Clericus, vix octauum, poſt ſolemnem votorum Profeſſionem, diem attigerat; cùm vitam cum ſummâ puritate, ac integritate tranſactam, beata mors ſubſecuta eſt, quæ poſt ipſius obitum, cunctis hâc ratione innotuit. Vix enim dies, poſt ipſius obitum effluxerat, quum Fr. Antonio à Campo Rotundo, qui dum ægrotaret, ſollicitam eius curam egerat, glorioſus, ac candidiſſimâ veſte indutus apparet, cui etiam ob perſoluta charitatis officia, plurimas hilari vultu gratias refert: quem, cùm Antonius interrogâſſet quomodò in altero vitæ ſtatu ſe haberet? Reſpondet ille: Benè Antoni, benè, ac optimè ex Dei clementiâ. Atque his dictis, illi ex oculis eripitur. Obijt Anno, 1578.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ FERRARIENSIS CLERICI
VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Ferrarienſis Clericus à puero illecebris huius vitæ contemptis, quædam in ipſâ pueritiâ, Religioſæ mentis teſtimonia prælibauit: ætate verò adoleſcente, cùm decimum ſextum annum attigiſſet, Deo illum velut alterum Abraham vocante (*exi de cognatione tuâ, & de domo Patris tui*) ſic obtemperandum putauit; vt protinùs Patre, Matre, ac paternâ Domo relictâ ad Capucinorum ſe Familiam trãſtulerit. Porrò cũ eo, in Religione creuit & virtus: Nihil enim eo humilius, nihil honeſtius, nihil magis ad omnem obedientiam compoſitum erat. Quaſi columba ſimpliciſſimus, adeò hâc virtute excellebat, vt duplicitatem ne quidem agnoſceret, nihil niſi candidum in animo gereret, cuncta crederet, cuncta ſano oculo intueretur, atque ita ſibi parendum eſſe putaret; vt non mentem tantummodò, ſed & verba ipſa, quæ interdùm à Superiore, metaphoricè proferuntur, ſpectanda eſſe cenſeret. Pulcher facie at animo pulchrior, tantam in moribus honeſtatem, ac venuſtatem præſeferebat; vt Angeli potiùs, quàm hominis ſpeciem referret. Tot demum tantiſque virtutibus emicabat; vt Dæmon illi maximè inuidens, dum ſemel in Cellâ, ſacrorum Librorum lectioni incumberet, ignem maximum in eâ accenderit: quod vbi Ioannes Baptiſta, Dæmonis opus eſſe cognouit, ſtatim in genua procumbens diuinam opem implorat. Orationeqúe Tartaream illam flammam extinguit: ſed quoniam placita erat anima illius ne quandò malitia mutaret intellectum eius aut ne fictio ipſius ſimplicitatem euerteret, maturiùs illum D. O. M. ex huius vitæ periculis euocat. Vix enim ad ſecundum Religionis annum peruenit, cùm in Conuentu Mutinæ, graui morbo diſcruciari cœpit: quâ in ægritudine ea tantum illius vox audiebatur: *Veni Domine, & noli tardare.* Cum verò morbo naturam ſupergrediente, extremum vitæ exitum exſpectaret; Veſperarum tempus aduenerat, cùm Guardianus ad ægrotum conuerſus, ait: Ioannes Baptiſta iam horæ Veſpertinæ inſtant, en tibi tintinnabulum, ſi ante abſolutas Veſperas te Dominus ad cœleſtia vocauerit, tintinnabulum pulſa, vt huc ſtatim accurrens te meâ benedictione proſequar. His annuit ægrotus: vix autem inchoantur Veſperæ, cùm tintinnabuli ſonus auditur, mox Guardianus ad ægrotum feſtinans, cùm primùm

ad eum peruenit, Illum Ioannes Baptista ita affatur: En Pater, vt iussisti, tintinnabulum pulsaui, iam profectionis tempus est, in Cœlũ abeo, *Benedicite*, flexoque versùs Guardianum capite, eodem tempore, illud ad supremam quietem inclinat. Anno 1580.

FRATRIS GREGORII GALLOPOLITANI, CLERICI *VITA, & GESTA.*

FRATER GREGORIVS Gallipolitanus, Clericus, in eo occultissima diuinæ Sapientiæ, ac Benignitatis arcana conspiciuntur. Hic enim, cùm & morum improbitate, & effrœnâ viuendi licentiâ non parum à communi viuendi ratione, ac humilitate, quæ Clericorum, præserti m apud nos, propria esse solet, abhorreret: à Prouinciali Vicario correptus, atque ad meliora prouocatus, tantùm eâ correptione profecit; vt animo prorsùs commutato, aliam vitæ rationem, tot tantisque virtutibus ornatam instituerit; vt prioris omninò maculam deleret. Tàm enim humilitate, obedientiâ, modestiâ, sensuum mortificatione, mansuetudine, ac cæteris animi virtutibus cœpit excellere, tàm arctâ paupertatis lege seipsum obstringere, tàm seuera panis, & aquæ ieiunia ferè quotidiana exercere, tot flagellis, ac carnis macerationibus carnem castigare, tamque ardenti animi studio, orationi, ac rebus diuinis incumbere; vt iam non prior Gregorius, sed eo sepulto alter, ac melior pro eo surrexisse videretur. Porrò inter has noui hominis metamarphoses, cùm Gregorius semel in Oratione defixus, Deum, ac B. P. Franciscum deprecaretur; vt quâ viâ illi ad perfectam Regulæ Obseruantiam, gradiendum esset, ostenderent. B. P. Franciscus eidem, lacero habitu amictus, Crucemque in manu gestans, apparet: his eum verbis compellans: Gregori, Fili, si Deo, ac mihi placere optas, paupertatem ante omnia sectare, eamque & interius, & exterius serua. Quo audito tantâ is deinceps paupertatis cupiditate flagrare cœpit; vt nihil magis, quam altissimas paupertatis diuitias appeteret: Hîc demum vitæ cursu Hidrunti confecto, rebus pauper, Virtutibus diues, Anno 1580. in Cœlum migrat, beatorum Pauperum consortio copulandus.

FRA-

FRATER IVNIPERVS à CAMPO, LAICVS, VITÆ SANCTIMONIA INSIGNIS.

FRATER IVNIPERVS à Campo, Laicus, eius inter alias, tres potissimùm virtutes commendatione dignæ recensentur. Prima, arctissimum quoddam silentium fuit, quo tàm studiosè ab omni, non tàm pernitiosorum, quàm inutilium verborum lapsu, cohibere nouerat; vt nemo inane verbum ab ipsius ore elapsum vnquàm audierit: ex quo facilem ad omnem Euangelicæ vitæ, ac virtutum omnium perfectionem viam strauit: id præsertim attestante Iacobo: *Qui non offendit in verbo, hic perfectus est Vir.* Secunda fuit, admirabilis quædam abstinentiæ virtus, quâ omnem gulę sensum, & voluptatem ita sibi subiecerat; vt nullius, quo vescebatur, cibi gustu, aut sapore afficeretur: ità vt illud Vatis sibi vsurpare posset: *Quia cinerem tanquam panem manducabam.* Tertia, ac postrema fuit horribilis quædam carnis maceratio, quâ nullis tametsi improbis laboribus cedens, nocturnis vigilijs flagellis, grauissimis ponderibus, quasi qui hostem ad internecionem quæreret corpus persequi solebat, ne Spiritum ad cœlestia tendentem retardaret: atque adeò carnem vsque ad mortem insecutus est; vt post ipsius obitum, cùm Fratres, vt corpus lauarent habitu exuissent, ferreo thorace, quo carnem eousqúe fatigauerat, contectum reperirent. De eo Ludouicus Rheginus dicere solitus erat. O vtinam magnam horum Iuniperorum syluam, Religio nostra haberet. Obijt Anno. 1537.

FRATER BERNARDVS FOROSEMPRONIANVS, LAICVS, VITA, & VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER BERNARDVS Forosempronianus, Laicus, Vir plurimis virtutibus exornatus, Regulæ cumprimis obseruantissimus, cuius hæc vox familiaris erat, Fratres omnem potiùs cruciatum, ac mortem eligere debere, quàm Regulæ obseruantiam lædere. Magno sui ipsius tàm in habitu, quem omni ex parte varijs panni rudissimi præsegminibus consarcinatum gerebat, quàm in incessu (cum soleis nunquàm, quoad vixit, vsus fuit) neglectu affulgebat. Admirandam vitæ austeritatem coluit: cumque à carnibus, ac vino abstineret, semel tantùm in

die

die pauperioribus cibis, velut herbis, ac leguminibus vescebatur. Orationis studiosissimus adeò eâ delectabatur; vt cùm somno parcissimè vteretur, maiorem in eâ, ac præsertim in Passione Domini meditandâ, noctis partem transigeret, quam tot lachrymis prosequebatur; vt dum semel solitarius in nemore oraret, tàm forti, ac vehementi vocis eiulatu Domini Passionem defleret; vt nonnulli Sæculares Viri, qui fortè nemus ingressi fuerant, deplorandas eiusmodi voces audientes, cùm sinistrum quicquam illi accidisse suspicarentur, eò statim accurrerent: quibus ille sui fletus causam aperiens, tantâ cœpit animi pietate, ac lachrymarum copiâ, cum ijs de Christi Domini cruciatibus, ac doloribus agere; vt omnes in fletum, ac lachrymas erumpere, ac tàm atroces Domini sui pœnas, secum deplorare compulerit. Lachrymas, ob assiduam Christi Domini Passionis meditationem, tàm familiares sibi conciliauerat; vt cùm aliquandò Prædicatorem de Domini Passione in Ecclesiâ concionantem audiret, in tàm ingentem fletum erumperet; vt, ne Concionatorem impediret, indè abscedere compulsus fuerit. Ergà Pauperes, incredibili charitate afficiebatur. Ob Dominicæ Passionis amorem, ac præsertim Christi Domini flagellationis memoriam, præter consuetas Ordinis flagellationes, semel in quolibet anno, flagellationem, quæ Dominica nuncupatur, per quinque horarum spatia, in seipso seueriùs exercebat. Deniquè cùm duodecim circiter annos in maximâ vitæ austeritate, ac Regulari obseruantiâ, Virtutumqúe omnium disciplinâ in Religione transegisset; Maceratæ, magnâ cum Sanctimoniæ famâ, extremum diē claudit. Cuius Corpus, ob insignes hominis virtutes, Forosempronium translatum fuit. Obijt Anno 1539.

FRATER DONATVS ALETINVS, LAICVS, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER DONATVS Aletinus, Laicus, Vir omnium virtutum laude clarus, ac præsertim paupertatis, ac obedientiæ cultor zelantissimus, ac sui neglectu insignis, miraque animi puritate, ac candore præditus; adeò vt sæpè cum Virgine Deiparâ colloqui auditus fuerit. Solitudinis, atque Orationis cumprimis amantissimus fuit, ac Regularis obseruantiæ studiosissimus. His, cùm Seruus Dei fideliter vacat, ac duplicatum ex ijs talentum Domino suo referre studet; ad præmium vocatur, Dominumqúe sibi dicentem audit: *Eugè Serue bone & fidelis, quia in pauca fuisti*

fidelis, suprà multa te constituam, intra in gaudium Domini tui. Tam omnibus perspicua erat huius Viri Sanctitas, vt Turbæ vndiqúe in eius obitu, ad illius Corpus venerandum confluerent, Deo præsertim Serui sui gloriam signis attestante. Nam Corpus in Ecclesiam delatum, tanto protinùs cœpit, non humanorum, sed cœlestium aromatum odore fragrare; vt eum cuncti in Cœlo potiùs regnantem, quàm in feretro iacentem, sibi certo argumento persuaderent. Obijt Anno 1539.

FRATER IOANNES de VIA, LAICVS, SANCTIMONIA CONSPICVVS.

FRATER IOANNES de viâ, Laicus, Regularis obseruantiæ atqúe integerrimæ vitæ custos. De eo, in Vmbriæ Prouinciæ monumentis refertur, quod cùm ob nonnulla officia pro defunctis Fratribus omissa, à Cœli ingressu post mortem impediretur; Nouitio cuidam deuoto apparuerit; à quo ea pro se officia persolui postulauit: quæ cùm Nouitius piè, ac promptè exoluisset; iterùm illi inter B. P. Franciscum, & S. Bernardinum medius apparens, cùm ijs Cœlum ascendere visus est. Obijt Anno 1541.

FRATER VALERIANVS VITERBIENSIS, LAICVS, FR. FRANCISCVS BELGA; & FR. IOANNES MARIA BRIXIANVS, SANCTIMONIA ILLVSTRES.

FRATER VALERIANVS Viterbiensis, Laicus, Ordinis Prædicatorum, cùm in Conuentu S. Mariæ à Quercu, Ciuitatis Viterbiensis, Deum attentiùs oraret, in mentis excessum rapitur: Quo tempore, binos Capucinos Fratres, in quodam Capucinorum Conuentu, corruptibili corporis sarcinâ depositâ, diuino aspectui oblatos conspicit, quorum alter magnâ cum gloriâ Cœlum conscendit: Alter breui quodam tempore, purgatorijs pœnis expiatus, post Socium euolauit. Valerius eâ visione incensus, cùm Religionem Capucinorum, quæ tam illustres victores Cœlo parat, ingredi decreuisset; atque à Vicario Prouinciali receptus, ac Valerianus appellatus, ad Conuentum Montis S. Ioannis probandus transmittitur. Is verò, cùm loci illius adhuc simulachrum

in mente gereret, in quo geminos illos Capucinos in visu morientes conspexerat; vix ad Conuentum peruenit, cùm eum locum defunctorum Fratrum esse agnouit. Quamobrem, cùm à Magistro diligentiùs inuestigaret, num Fratres aliqui in eo Monasterio nuper obijssent? Ab eo accepit, duos ibi Fratres, nimirum Fr. Franciscum Belgam, & Fr. Ioannem Marianam Brixianum, extremum diem, eâdem horâ clausisse. Obitus verò die adnotato, eum ad amussim esse intelligit, quo illorum illi mors in visione demonstrata fuerat. Quapropter tunc visionem Magistro referens nouum, ac cœleste vitæ tyrocinium in Religione instituit. Hic tandem cum plurimis in Religione virtutum titulis præcelluisset, quibus præclara vitæ exempla alijs imitanda reliquit; perfectá tandem Regulæ obseruantiâ clarus, post nonnullos austerioris vitę annos, ęternam cœlestium bonorum possessionem adipiscitur. Anno, 1545.

FRATER IVSTINVS A PANIGALEO FF.um CAP.um
VMBRIÆ PROÆ VIS.or PROALIS. LAICVS

FRATRIS IVSTINI à PANIGALEO, LAICI, VMBRIÆ PROVINCIÆ COMMISSARII

VITA, & GESTA.

RATER IVSTINVS à Panigaleo, honeſtis Parentibus natus, in Obſeruantium Familiam, poſt aliquot in iuuentute annos in Sæculo tranſactos conſcriptus, in eâ, haud ſine virtutum laude, piam, honeſtamque vitam, vſque ad ſenectutem, in Laicorum ſtatu ducit. At cum Bernardinus Aſtenſis, Ioannes à Fano, Euſebius Anconitanus, ac cæteri nonnulli ad Capucinos migrarent; eodem quoqúe ipſe Regularis obſeruantiæ Spiritu ductus, cùm iam ætate prouectus eſſet, in Capucinorum Familiam adſcribitur: in quâ, tàm præclarum vitæ tyrocinium inſtituit; vt Angelicam, inter Fratres, conuerſationem præſeferret. Ita enim ſe humilitate, benignitate, modeſtiâ, manſuetudine, atqúe omnibus charitatis officijs, ergà omnes facilem prębebat; vt cùm cũctis ſuâ operâ ac labore ſatiſfaceret, à cunctis etiam magnoperè diligeretur. Laicorum ſtatum cùm ad labores, ac domeſtica Miniſteria à Deo vocatum eſſe non ignoraret; quotidianis laboribus, corpus, licet ſenectute prægrauatum, defatigat: ac non modò illi eſcam quotidianis ieiunijs ſubtrahit, ſed & plurima, ad ſolum panem, & aquam contrahit. Verùm, vt illius ſuperbiam retundat, aſperrimis ipſis hyemis frigoribus nudum ferè exponit. Præter hæc, tot illud flagellationibus, vigilijs, atqúe alijs vitæ incommodis, velut infeſtiſſimum ſibi hoſtem aggreditur, vt nullas vnquàm belli inducias cum eo paciſcatur, quo illud in perfectam Spiritus libertatem redigat. Tanta deniqúe in hoc Viro dura, aſperaqúe omnia pro Chriſto paciendi cupiditas flagrabat; vt ſecum ſæpè conquereretur, tardiùs, & ad veſperum (cùm iam vires illi præ ſenio deficerent) ad opus acceſſiſſe. Orationem, Dei amiciſſimam ita amplectitur; vt cùm diem in labores iuſumit, noctu diuinæ contemplationi vacet. Quo fit, vt poſt matutinas Horas, nunquàm, aut rarò ab Eccleſiâ recedat, ſed in eâ diutiùs in Oratione pernoctet. Quo tempore, pleraque à Deo dona, ac cœleſtes reuelationes accipit: Ex quibus vnam lubet hic referre. Erat Iuſtinus, tametſi Laicus, ac prorsùs literarum ignarus, plurimùm conſilio, ac

prudentiâ præstans: quamobrem, sæpè Guardianus, atqúe interdùm Vmbriæ Prouinciæ Commissarius, à Patribus institutus fuit. Cùm igitur Bettonæ, Guardiani munus gereret, plurimâ erat cum Carcerellarum Guardiano necessitudine coniunctus, qui cùm inter nonnullas, eo tempore animi angustias versaretur; pro eo Iustinus in oratione pernoctans, ad Deum preces fundebat. Cui Dominus, scamnum tripes manu gestans, apparet, qui Iustinum his verbis compellat: Vides hoc tripes scamnum Iustine? Scito, quod in eo Guardianus Carcerellarum sedet: quo fit, vt ab omni periculo vacet. Cùm igitur Iustinus, scamni significationem ignoraret, à Domino quærit: quidnam illud scamnum tripes protenderet? Cui Dominus: Scamnum, inquit, certa animi sedes, & quies est, quæ tunc stabilis & inconcussa agnoscitur, quùm mens in diuinæ Triadis spe collocatur. His Domini verbis intellexit Iustinus, Guardianum Carcerellarum, Assisij, qui plurimis tunc à quibusdam Regularibus molestijs pulsabatur, certâ in Deum spe, ab ijs liberandum fore: quod non multo post tempore, eorum persecutione cessante, contigit. Plurimis quoque alijs, de rerum Germanarum perturbatione, ac eius deuastatione, quæ non longè secuta sunt, à Deo reuelationibus cohonestatur. Summâ denique charitate, præsertim ergà ægrotos flagrans, Vir Dei, Infirmorum vlcera putrefacta, ac penè insanabilia, interdùm oratione magis, quàm arte medicâ curabat. In Conu. Foroliuij quidam Frater, Paulus nomine, graui in altero crure gangrenâ laborabat, quæ cùm membri penitùs sensum extinxisset; iam Medicorum consilio decretum erat; vt crus illi abscinderetur, ne morbi putredo altiùs ad alia membra conscenderet. Iustinus verò teneriori ergà ægrotum charitate motus, à Medicis petit; vt ægrotum sibi curandum relinquant. Cui cùm annuissent, protinùs tantâ charitate, Fratris curæ cœpit incumbere; vt partim vnguentis, maximè verò ardentissimâ precum virtute, breui, integram membro incolumitatem restituerit. Eodem charitatis æstu incalescens, Sacerdote sibi in Socium assumpto, ad eorum, qui pestilentiâ laborabant, curam accedit: quam, omni mortis metu postposito, tàm constanter exercet; vt dum Sacerdos Sacramenta ministrat, ipse manu pustulas, ac carbunculos aperiat, saniem exprimat, laborantes consoletur, mortuos sepeliat. Porrò, dum hæc officia Vir Dei exercet, à Iuuenculâ ad turpem copulam sollicitatus; B. V. intercessione, gloriosum de eâ, castitatis trophæum obtinet. Dum in Narniensi Conuentu (qui tunc nouus extruebatur) Guardiani munus gerit; Vir quidam pauper, sub

Solis occaſum ad Conuentum accedit, in eoque hoſpitio excipi poſtulat. Cui cùm Ianitor panem porrexiſſet, ſeque quod pauperes eſſent excuſans, ad hoſpitium, ob imperfectam loci ſtructuram, recipi minimè poſſe, iuxtà Guardiani mandatum reſpondiſſet; Pauper ille, accepto pane, Dominico ait: *Scio quidem vos Pauperes eſſe, at quid præſtare valetis non ignoro.* His dictis, cùm terga vertiſſet, ſtatim euanuit. Mox verò Dominus, qui ſub illius Pauperis habitu hoſpitium poſtulauerat; Iuſtino Guardiano, qui tunc Orationi vacabat, apparet: cui acceptum panem, quem manu gerebat, oſtendens, ait: *Hunc panem à vobis accepi, hoſpitium verò mihi denegâſtis, en abiectus recedo.* Hæc cùm dixiſſet, panem in Altari collocans, ſtatim ſe ab illius oculis eripit. Hæc autem Iuſtinus attentiùs perpendens, continuos ex oculis lachrymarum imbres fundit, Dominique abeuntis verba ſæpè ad animum reuocans, diu, noctuque finem fletibus, ac ſingultibus non imponit. Nulla quies animo ineſt, ſed vel vigilans, vel ad quietem accedens, ſemper illa Domini Verba (*En abiectus recedo*) illi in auribus inſonare videntur, quæ perpetuos rugitus, ac luctus in animo excitant: ſicque perquàm plurimos dies, Iuſtini mens, inteſtinis cruciata doloribus, inter fletus, & lachrymas culpæ maculam eluit, donec iterùm ſibi reconciliatum Dominum accipit. Paupertatis altiſſimæ ſeuerus cultor exiſtit, futura Religionis tempora Spiritu Prophetico prænunciat: cumque in pijs laboribus, ac notâ vitæ Sanctitate, Narniæ, vbi tunc Guardianus erat, in morbum incidiſſet; Fratri Dominico à Buſceto, Sacerdoti, qui Ianitoris officio (vti ſuperius diximus) fungebatur, noctu in Eccleſiâ oranti, numeroſa quædam centum circiter Fratrum Capucinorum Supplicatio apparet, qui Eccleſiam patefactis vltrò foribus ingredientes, & cancellos, ac Sancta Sanctorum, ad Chorum vſque penetrantes, indè in Dormitorium ſubeunt. Stupebat Dominicus, & vndenam tot Fratrum multitudo erumperet, quoue tenderet, ignorabat. Quamobrem, cunctis qui in ſupplicatione gradiebantur prætetitis, cùm duo tantùm extremi ſupereſſent; ad eos Dominicus accedens, ab ijs, quinam eſſent, & quonam progrederentur, haud abſque metu ſciſcitatur. Cui illi: Nos (inquiunt) Fratres Minores Capucini omnes ſumus, qui non pridem in Domino obdormientes, cum eo regnamus: nunc verò ab eo miſſi, ad Guardianum laborantem pergimus; vt viſitationis illi gratiam impendamus, ſuprema enim illi imminet dies, quâ ex hâc, in meliorem emigraturus eſt lucem: Iouis proxima haud elabetur dies, cùm huc reuertentes, ipſius animam è corpo-

re mi-

re migrantem rectà in Cœlum comitabimur. His dictis, tota ea Fratrum Supplicatio, è Dominici quidem oculis erepta fuit; at Iustino laboranti apparuit: quem cùm cœlestibus verbis consolata fuisset; diem quoque illi, atqúe horam obitus, prædixit. Dominicus porrò eo nuncio accepto, vix die illucescente, ad Guardianum pergit, eumqùe his verbis compellat: Bono esto animo, Frater, faustus ad te nuncius accedo, iucunda fero, parum tibi iam laborandum est, breui è corpore exeundum: dies Iouis qui proximus est, tibi extremus erit, teque Deo Creatori reddet. Cui Iustinus: Fili, scio velocem esse depositionem corporis mei, sicut ostendit mihi Dominus, vespertinumque diei Iouis mihi supremum fore: vtinam, atque vtinam, Christo fruar. Tum Deo gratias impensiùs agere cœpit, Sacrisqúe Ecclesiæ Sacramentis summâ cum pietate susceptis, cùm Feriâ quintâ illuxisset, paulò ante Vesperas, cunctos Fratres ad se conuenire iubet: quos vbi Paternis vocibus ad perfectam Regulæ obseruantiam, ac B. P. Francisci vestigia sectanda, est adhortatus; singulos pacis osculo excipit, ac dexterâ, in Crucis modum extensâ, benedictione firmat. Tum Christi Crucifixi Imaginem manu gestans, ab eo veniam peccatorum profusis lachrymis postulat: Christi interea, ac Mariæ nomen dulcissimè sæpiùs in ore ingeminat. Hæc vbi summâ deuotione præstitit; cùm sui occasus tempus adesse intelligeret, Illis Christi verbis: *Pater in manus tuas*, &c. Deo animam suam commendans, in eâ voce, Domino Spiritum reddit, ac beatâ illâ Capucinorum comitante cateruâ, Cœlum perpetuò regnaturus conscendit. Anno 1547.

FRATER MARTINVS BELGA, LAICVS, VIR SANCTVS.

FRATER MARTINVS Belga, Laicus, Francisci Titelmanni Socius: eius charitas, Romæ, in ægrotis qui in Incurabilium Domo iacebant, curandis, potissimùm enituit: quibus tàm ardenti charitatis studio inseruiebat; vt in ipsis, seipsum prorsùs exinanire videretur. Regulæ obseruantissimus fuit, Obedientiâ quoqúe, paupertate, humilitate, mansuetudine, modestiâ insignis: silentio, ac solitudini vacabat; vt diutiùs, ac liberiùs Dei colloquio in Oratione frui posset. Hic cùm quindecim annos in ægrotantium illius Domus obsequio insumpsisset; quo tempore, quàmplurima ibi Miracula edidisse, communis fama erat; prolixâ, ac molesta quidem corpori, animo verò suaui, à Domino infirmitate probatus fuit,

tus fuit, in quâ cùm ſummam patientiam, cùm pari patiendi deſiderio coniunctam ſemper exhibuiſſet; ſupremum ibi diem agens, tandem pro mercede cœleſtem gloriam accepit. Cuius,præter vitam omni in virtute tranſactam, teſtes ſunt pleraqúe Miracula in ipſius morte patrata, quæ ſolâ famâ ad nos perlata fuêre. Obijt Anno 1550.

FRATER ROGERIVS ab ENNA, LAICVS, VIRTVTE CLARVS.

FRATER ROGERIVS ab Ennâ, Laicus, Sanctitatis famâ clarus, hunc cùm Satan in morte tàm graui tentatione vrgeret; vt eum ob præterita Sæculi peccata iam à Deo damnatũ eſſe perſuadere ei vellet: Dominus Ieſus Cruce onuſtus oranti apparuit,has edens voces: Rogeri,vniuerſa delicta tua in hâc Cruce depone, in quâ pro Peccatoribus mortem pertuli: in eâ enim ſalutem, & vitam inuenies. Quibus Chriſti verbis,Rogerius,in meliorem ſpem erectus atqúe omnem ſuæ ſalutis ſummam in Domini Cruce collocans, in Crucis amplexu obdormiuit. Anno 1550.

FRATER IOANNES APPVLVS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS IOANNIS APPVLI, LAICI VITA, & MARTYRIVM.

FRATER IOANNES Appulus, Laicus, Adoleſcens in Hiſpaniam profectus, inter Fratres Ordinis S. Franciſci Diſcalceatorum adnumeratur, ac Alexandri nomen ſortitur. Is, cùm ſæpè Martyrum geſta in menſâ legerentur, Martyrij deſiderio flagrans, quotidianis ieiunijs, vigilijs, orationibus, lachrymis, diuinæ clementiæ fores pulſat; vt optato tandem Martyrij dono fruatur. Quod vt facilius aſſequatur, mox prauis omnibus cupiditatibus bellum indicit, carnem varijs caſtigationibus adoritur, humilitatem, manſuetudinem, patientiam, rerum, ac Spiritus paupertatem, ſui ipſius odium, ac contemptum, charitatem, demùm omnium Virtutum ſupellectilem ſibi comparandam curat. Summum, ac præcipuum Orationis ſtudium, tàm ſibi familiare acquirit; vt ab eo vix vnquàm auellatur. In Conuentu Saluateriæ, ſepulchrum quoddam ſibi ad orandum eligit, in quo cum frequentiùs Orationi incùberet; indè Alexandri, adhæc vſque tempora, Sepulchri appellationem retinuit. In hác cùm aliquandò virtutum Palæſtrâ Alexander ſe exercuiſſet; ex quâ illi maior quotidiè Martyrij cupiditas accendebatur: incenſum tandem animi ſtudium Generali Miniſtro aperit, à quo facultatem impetrat; vt cum Fr. Bartholomæo Tiphernate, ac duobus alijs eiuſdem Ordinis Socijs, qui eodem Martyrij deſiderio tenebantur, ad Infidelium terras ſe conferat. Eâ facultate à Generali latâ, Alexander cum Socijs in Mauritaniam proficiſcitur: ibique dum Mauris omnes liberè Chriſti Fidem ad ſalutem neceſſariam eſſe prædicant; primò contumelijs; deinde multis verberibus affecti, in ſiccum puteum, abſque cibo proijciuntur. Diu in hoc putei ergaſtulo, nimirum viginti duorum dierum ſpatio, Chriſti milites concluſi extitêre: quo tempore plebs illa Barbara, omnem prorsùs humanitatem exuta, quotidie cibi loco, vas ingens lotio ac ſtercore plenum ſuper Dei Seruos effundebat, eo conſilio; vt fœtore, ac inediâ enecati tandem interirent. Iam verò nulli dubitandum eſt, quin hoc pacto Chriſti Athletæ Martyrij agonem breui tempore conſummâſſent; niſi Iudæorum quorundam qui in eâ Vrbe habitabant, Deus animos permouiſſet; vt illis ex naturali quâdam humanitate, cibos quotidiè miniſtrarent. Dum igitur in hoc putei profundo, ſtrenuè Chri-

ſti milites penè fœtore confecti, ad Martyrij palmam anhelant, Deoqúe laudes ardentiùs decantant; impia illa Barbarorum turba, auri cupida, Dei Seruos, nonnullis Chriſtianis Mercatoribus eâ conditione venundant; vt ab ijs in Chriſtianorum terras reduci debeant. Hoc pacto, Alexander cum cæteris, in Hiſpaniam rediens, cùm Martyrij, quod haud procul reſpexerat, ſpe, hoc tempore fruſtratus eſſet; haud tamen Martyrij cupiditatem exuit. Nam aliquo tempore elapſo, rurſùs impetratâ à Generali Miniſtro facultate, ſolusqúe ad Infidelium terras profectus, dum is Chriſtum conſtantiſſimè annunciat, quàm plurimis verberibus, ac fuſtibus cæſus; iterum ad Chriſtianos remeare cogitur. His, inuictus Chriſti Miles, tot aſperis pro Chriſto perpeſſis, eò feruentiùs ad Martyrium anhelans, bis adhuc impetratâ à Generali licentiâ, Infidelium partes penetrat, ac repetitis ab ijs ſupplicijs exagitatus, bis quoqúe ad Chriſtianorum oras repulſus fuit. Quamobrem, Generalis Miniſter, cùm à Deo Martyrij coronam illi præpediri exiſtimaret; iterum pulſantem quieſcere iubet. Porrò cùm hoc tempore, iam Capucinorum fama, quos ſummâ vitæ auſteritate, Regulariqúe obſeruantiæ perfectione, in Italiâ florere intellexerat, in Hiſpaniæ oras aduolaſſet; in eam mox Alexander cogitationem defigit, eo præſertim conſilio adductus, quod in eâ Martyrij ſpem ſibi reuiuiſcere poſſe perſuaderet. Quapropter, acceptâ à Generali facultate, in Italiam concedit, plurimiſque in itinere incommodis affectus, præſertim Puppij, vbi bellis graſſantibus, cùm tanquam Vrbis explorator detentus, & in imum carcerem detruſus fuiſſet; quatuor & viginti dies, beſtiarum cibo, ac putidâ aquâ vitam ſuſtentare compellitur: tandem Viri Dei integritate perſpectâ, è carcere eductus, Romam venit, Capucinorumque gremio adſcribitur: mutatoque nomine Alexandri, Ioannes appellatus, in Appuliam mittitur. Nouum hic Dei Seruus in eâ Prouinciâ vitæ tyrocinium inſtituit, vitamque priori longè auſteriorem auſpicari incipit. Antrum, quod intrà Conuentus limites, ſub monte latet, cùm ſibi à Guardiano pro domicilio impetrâſſet; in eo humi cubans, atque in pane, & aquâ quotidiè victitans, aſſiduæ Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi vacat. Cùm ſemel Guardiani iuſſu, in aſperos quoſdam montes, panem mendicaturus conceſſiſſet; nix tàm copioſa è Cœlo deſcendit; vt ad genua vſque pertingeret. Is verò cùm nudis pedibus, abſque ſandalijs incederet, iniunctum mendicationis opus haud infectum deſerit, ſed eam frigoris pro Chriſto tolerandi occaſionem nactus, niuem nudis pedibus ſcindit, premit, calcat: non mo-

dò vt

dò vt obedientiam præſcriptam impleat, ſed vt voluntarium pro Chriſto frigoris Martyrium ſubeat. At neque eo Martyrio fruſtratus fuit, nam cùm pedibus nimio frigore contractis, ab his ſenſus omnis abſceſſiſſet; digitorum illi vngues excidêre, pedeſqúe in tumorem exurgentes, incredibilem penè illi dolorem adferebant. At is perfecto Chriſti Martyrio flagrans, in vehementiſſimo illo pedum dolore, vix doloris ſenſum percipere videbatur. Hinc in Vmbriæ Prouinciam migrans, diu Montis Caſalis Conuentum incolit: vbi cùm ſub altâ rupe, Guardiano indulgente, cellam ſibi ex luto, & viminibus conſtruxiſſet; in eam aſperrimum vitæ genus nouo Spiritus ardore aggreditur. & pane omiſſo, fabas, aut aliud huiuſmodi leguminum genus, neqúe ſale, neqúe oleo conditum, ſed purâ duntaxat aquâ coctum, certaqúe menſurâ limitatum, cum aquâ ſibi in cibum, & potum conſtituit; quo tamen ſemel tantùm in die veſcitur. Aſpero cilicio indutus, ac toto anni tempore ſolo habitu contentus, hyemis rigores, atqúe aëris inclementias, Martyrij aliquandò pro Chriſto ſubeundi ſpe enutritus, libenter tolerat. Dum orat, totus præ diuini amoris æſtu ardens, aut in lachrymas defluit, vel in ſuſpiria, ac rugitus, charitatis flamma euaporatur: imò etiam in voces, ac tàm ingentes clamores erumpit; vt ab ijs qui longè aberant, licet inuitus, facile audiri poſſit; tanta enim in Domini Paſſionis conſideratione, lux illi è Cœlo affulgebat, tamqúe ingens charitatis incendium ex luce illâ diuinâ fluens, illius animum afficiebat; vt niſi illius flammam alto clamore exhalâſſet; facilè cordis vitam præ nimio ardore in diſcrimen vocâſſet. Quapropter, cum matutino tempore ad Sacrum Miſſæ audiendum accederet, nihil ex illius ore, præterquàm *Ieſu bone, Ieſu bone*, quaſi Echo ex cordis voce reſonans, toto illo tempore audiebatur. Incredibile eſt, quantis artibus Satan illum ab oratione auellere nitebatur, quantaſque de eo victorias reportârit: Veruntamen quò magis his tartareorum hoſtium infeſtationibus afflictabatur, eò maiores Deus Seruo ſuo Spiritus delitias miniſtrabat. Nam hoc ipſo tempore, pleraſqúe à Deo cœleſtes viſiones, ac reuelationes accipit, inter quas illa illuſtris habetur, quæ in Conuentu Spoleti diuinitus illi manifeſtata fuit: Ibi enim orans, in mentis exceſſum rapitur, quo tempore Iuuenis illi quidam ſpecioſiſſimus adſtat, qui his illum verbis compellat: Mecum veni, ô Ioannes, tibi enim magna, ac mirabilia oſtendam, moxqúe dexterâ illius manu apprehenſa, in Templum quoddam ampliſſimum ducit, cuius Lacunar auro illitum, ornatiſſimum erat, quatuor columnis ſuffultum, ex qui-

bus cùm iam duæ dirutæ, ac ſubuerſæ iacerent: Virum quendam aſpectu horridum, ac terribilem conſpicit; qui ingenti clauâ tertiam columnam inuadens,eam crebris,ac fortioribus ictib.proſternere,ac demoliri conabatur; vt præclarum Lacunar ad ruinam compelleret. Porrò Iuuenis, qui Ioannem ducebat, ad eum conuerſus,ait: Quid tibi videtur Ioannes,an non magno in diſcrimine hoc Templum verſatur? Maximo certè (inquit Ioannes) at quodnam huius rei Myſterium eſt? Cui Angelus: Intellige, inquit, Ioannes, hoc Templo Dei Eccleſiam ſignificari: Lacunar, Clericalis Paſtorum ſtatus eſt, quo Eccleſia ſubſiſtit: Columnæ verò,quæ Lacunar fulciunt,varia Ordinum Religioſorum inſtituta ſunt: quæ idcircò Deus in Eccleſiâ erexit; vt haud ſecus quàm fortes, ac ſtabiles quædam Columnæ, eâ vitâ, doctrinâ, exemplo, virtutibus, orationibuſque aduersùs Dæmonum, ac hæreſum pugnationes tuerentur, ac ſartam tectam ſeruarent. Cæterùm Columnæ, quas iam euerſas, atque humi proſtratas cernis; ij Religioſorum Ordines ſunt; qui cùm à primâ Patrum ſuorum inſtitutione exciderint, atque ab eorum virtutibus, ac vitæ ratione deflexerint; inter carnis tantùm deſideria iacent. Reliquæ verò, quæ adhuc ſtant, ac ſuperſtes manēt nonnullæ aliæ Religiones ſunt, in quibus,& Regularis obſeruantia,& ſolida virtus etiamnum integra viget: atque hæ ſunt, quæ aureum Lacunar, ſuo interdum pondere ad ima defluentem ne prolabatur, ſuis virtutibus fulciunt. Porrò qui fero conatu Columnam aggreditur, ipſe Dæmonum, ac Hæreticorum impetus eſt; qui Religioſorum Ordines proſternere, atqúe è medio tollere omni ſtudio contendunt; vt ſimul de Clericorum ſtatu triumphent: quod tamen haud aſſequi valent, aut valebunt vnquam, tametſi de quibuſdam ſingillatim trophæa referre videantur. Deus namqúe, qui ſuæ Eccleſiæ curam gerit,ſuos opportuno tempore Reformatores mittet, qui ruinas inſtaurent, diſrupta conſolident, ac vitijs deprauata in priſtinam virtutum incolumitatem vendicent. Plurimis tandem ſignis, ac Miraculis, Deus Serui ſui Sanctitatem teſtatam voluit; quæ temporum illorum humilitas, potius ſilentio obtegere, quàm ſcripto excipere curauit:ita vt vix vnius, aut alterius fragmenta ad nos peruenerint. Inter quæ, illud eſt, quod Mulier quædam, cùm partus doloribus preſſa, fœtum in lucē edere non poſſet,magno in diſcrimine verſabatur;precibus Ioannis quę ſalua Maſculum, prout prædixerat, Filium peperit. In eodem Oppido Montis Caſalis, Nobilis cuiuſdam Mulieris Filiæ dexteram genam, cancer tam ſæuus inuaſerat; vt carne exesâ, morbus iam ad interiora

vſque oſſa pertingeret, cùm Ioannes oratione factâ, Signum Crucis ſuper genam Puellæ efformâſſet, manuque cancri tumorem compreſſiſſet; ſtatim plaga ſanata, ac gena priori incolumitati reſtituta fuit. Inter hæc, cùm Dei Seruus animo ſemper ad Martyrium inhiaret, ac pro eo iuges apud Deum lachrymas funderet; Chriſtus Dominus tandem ſemel ante Imaginem Crucifixi orantem, ac lachrymantem, his verbis è Cruce alloquitur: Quid ploras Ioannes? Cui Ioannes: Ingemiſco, ait, Domine, quod te Dominum pro me in Cruce Sanguinem fundentem cerno, cùm ego ne guttam quidem hactenùs pro te effuderim: tot tenerioris æui Virgines, tot Pueros imbelles, atque Adoleſcentes pro te certantes inter Martyria triumphantes recolo, meque ſenem, fruſtraqúe ad Martyrij certamen inhiantem, à Triumpho expulſum video. At Chriſtus: Ne fleueris, inquit, Ioannes, iam finem lachrymis imponito, Martyrium petis? Eſto, Martyrium habeto: quo tandem laureatus ad me venies. Eâ pollicitatione acceptâ, Ioannes, tàm ingenti animo exultare cœpit; vt præ lætitiâ ſeipſum continere non poſſet. Porrò ab eo tempore nihil præterquàm Dei laudes in ore verſare videbatur: diu, noctuqúe orationibus vacans, promiſſionem Domini impleri certiſſimè exſpectabat. Dum verò hâc ſpe illius animus aleretur, contigit; vt Indulgentiæ S. Mariæ Angelorum tempore adueniente, is cum alijs Aſſiſium contenderet; quo tempore, inito cum Ioanne à Metymniâ Sacerd. conſilio; facultateqúe ab Aſtenſi Generali impetratâ: ſimul cum Ioanne (prout in vitâ ipſiùs fuſiùs explicatum fuit) primò Biſantium, dein Memphim proficiſcitur: vbi vnâ pro Fide certantes, tandem fame, ac ſiti enecati, Martyrio ſimul coronantur. Anno 1551.

FRATRIS ALBERTI NEAPOLITANI, LAICI
VITA, & GESTA.

FRATER ALBERTVS Neapolitanus, Laicus, cùm in Sæculo per aliquot annos inter arma, militarem vitam duxiſſet; à Deo ad Capucinorum militiam euocatus; in eâ ſtrenuè aduersùs carnis concupiſcentias, ac vitia dimicauit. Auſteritate, abſtinentiâ, ſilentio, humilitate, ac Regularis obſeruantiæ ſtudio inſignis fuit: charitate præſertim ergà infirmos præcelluit. Peruſiæ, cùm ægroti Fratris curam gereret, nec quid illi carnium adminiſtraret, haberet; ſuâ oratione, geminos quotidiè turdos, quibus ægrotum refocillaret, à Deo impetrat: quos laqueo irretitos, in ne-

more deprehendebat. Orationi, ac ſolitudini cumprimis vacans, cùm magnam diei, ac noctis partem in rerum diuinarum meditatione occuparet; plurimas à Deo viſiones, ac reuelationes accepit: atque inter alias ea fuit: quâ Ioannem Baptiſtam à Nurſiâ, in morte ante Dei Tribunal ſtantem, ac cœleſti tandem gloriâ donatum vidit: vt alias in ipſius vitâ explicatum fuit. Dum Concionator quidam ex noſtris, in Vrbe, vt putatur Spoletanâ, quæ quàm plurimis odijs ac vitijs contaminata erat, Dei Verbum prædicaret; is copioſas Dæmonum turmas inde effugere, Deo monſtrante, conſpicit. Quapropter, cùm ob eximia dona quæ à Deo cumulata acceperat, graues Dæmonum moleſtias diu ſuſtinuiſſet; omnium tandem victor, Peruſiæ ad cœleſtes coronas euolat.

Anno 1551.

FRATER BONAVENTVRA RHEGINVS FRATRum
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS BONAVENTVRÆ RHEGINI, LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER BONAVENTVRA Rheg. Laicus, inter priores illos Calabros Patres, Ludouici Soc. adnumeratur, qui summâ cõstãtiâ ac virtute primuęos illos persecutionum impetus deuicerunt. Mira in hoc Viro ergà infirmos, charitas, ac diligentia elucet, quibus tanto studio, ac sollicitudine inseruire videtur; vt cibum, ac somnum, quo illorum obsequio vacet, sibi præripiat: in vultu hilaritatem, in verbis suauitatem ita præsefert vt omnibus gratus, vniuersos etiam suâ modestiâ, ac morum disciplinâ ædificet. Orationem tantoperè colit; vt post charitatis obsequia, ad solitaria semper loca Orationi apta secedat. Cæterùm, diuina familiaritas, quam assiduâ illi Oratio genuit, tantam Dei Seruo ergà Deum confidentiam comparat; vt nihil vnquàm ab eo petat, quod impetrandum non credat. Nonnullis id exemplis manifestum fit: cùm enim fornax calcaria ad Rhegini Conuentus ædificationem pararetur, quamplurimique Operarij, quibus victus à Fratribus ministrabatur, ad opus confluxissent, contigit aliquandò; vt panis Operarijs ad Refectionem deesset, quos Bonauentura bono animo esse, ac parumper duntaxat exspectare iubet, donec ociùs ad ipsos redeat: statimqúe manticâ in humeros sublatâ, ac F. Antonio Rhegino Soc. assumpto, vix vno ab ijs lapide digressus, cũ manticã humi deponit, in genua procidit, diuinamqúe liberalitatem orans sibi adesse deposcit. Intereà, Operarius vnus, qui eum cum manticâ abeuntem conspexerat, cùm hominum habitationes indè longè abesse non ignoraret, clam illum secutus, cùm primùm illum Orationi cum Socio incumbentem videt, statim ad Socios rediens: Iam, inquit, hodiè pro pane nobis supplicationes ad vescendum dabuntur: quid frustrà panem exspectamus? En F. Bonauentura cum Socio panis obliti, Orationi vacant, nos verò intereà fame conficimur. At Bonauentura, vbi Deum aliquantisper orauit, manticam pane albo, & optimo è Cœlo plenam accipiens, ad Operarios reuertitur, panemqùe illis abundè ministrat. Hinc paruo elapso tempore, cùm vasta quædam trabs, quæ eiusdem Conuentus structuræ necessaria erat, vehenda esset; eam Bonauentura boum operâ pertrahendam curabat: quo tempo-

re accidit; vt currus quem is cum bobus præcedebat, è colle præcipiti defluens, boues, & trabem magno impetu, in eum impelleret: Porrò eâ impetus vi, ac pondere, cùm omnes eum contritum, nedum oppressum crederent; en Vir Dei incolumis è lapsu surgit, alteriusque bouis, qui iugum excusserat, onus sustinens; trabem absque vllâ corporis læsione, aut iniuriâ, ad collis radicem vnà cum altero boue pertrahit. Id cunctis qui aderant, cùm non tàm admirabile, quàm humanæ virtuti prorsùs impossibile, visum esset; nihil in eo præter Dei virtutem, miro modo operantem, suspicientes; diuinam benignitatem commendabant. At illud postremò mirabile fuit: quod dum altera fornax calcaria, quæ pro eiusdem Conuentus ædificatione extructa fuerat, iam secundâ die arderet; animaduertunt calcarij fornacem, ruinam minari: cumqúe eâ re eo grauiùs cruciarẽtur quod nullo modo ruinam instaurari posse intelligerẽt: Vir Dei, animo consternatos, in spem diuinæ benignitatis assurgere, eosq; refectionem sumere iubet. Intereà, Signo Crucis seipsum armans, ardẽtẽ fornacem ingreditur, per flammas ad ruinã graditur, ardentes lateres suis locis collocat, fornacẽ suffulsit, ruinas instaurat: quo in opere nõ paruam temporis moram insumit: tum verò, à flammâ tã illæsus iterum per os fornacis egreditur; vt nec habitus pilũ ab igne exustũ haberet, nec ignis odorem præseferret. Expauêre vniuersi, qui eũ fornacem accensam ingredientem conspexerant: at verò cũ à fornace non tàm incolumem, quàm ne flammâ quidem delibatum, exeuntẽ cernerent; mox Vniuersi Dei virtutem summis laudibus efferũt. & Viri Dei Sanctitatem, tàm admirabili signo contestatã venerãtur. Postremò, cùm fidelis hic Dei Seruus, tres & 20. annos, in Marthæ ministerio strenuè operam nauâsset; obitus sui horâ Fratrib. prænũciatâ; meritis, ac Miraculis clarus, octogenarius in Cœlum migrat ac laborũ mercedem accipit. Magnus Vrbis Rheginę ad S. Viri corpus venerãdum, hominum, ac Mulierum cõcursus fuit: quo tẽpore illud memorabile accidit: quod dum illi à Fratrib. Officia funeralia persoluerentur; corpus niue candidius apparuit, suauissimumque odorem efflare cœpit: quo cùm Vniuersi obstupescerent, suauiores Deo laudes personant, qui Sanctos Seruos suos mirificat, gloriaque, & honore apud se coronat. Obijt Vir Sanctus Anno 1555.

FRATER PETRVS CLODIENSIS, LAICVS, SANCTIMONIA EXIMIVS.

FRATER PETRVS Clodiensis, Laicus, septuagenarius ad Religionem accedens, atque ob summam Viri existimationem habitu donatus; sub eo, tàm dignè Viginti duorum annorum spatio versatur; vt quamuis extremâ senectute premeretur, Iuuentutis tamen labores, ac communes corporis austeritates alacri animo subiret. Demùm, nonagesimum suprà secundum annum agens; Spiritu vegetior; Sanctitatis opinione ob præclaras virtutes post se relictâ, non vitam cum morte, sed mortem cum fœliciori vitâ commutat. Anno 1555.

FRATRIS ANTONII SICVLI, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER ANTONIVS Siculus, Laicus, Romæ Infirmorum Præfectus, huius inter cæteras virtutes, illustris patientia fuit, ac dura pro Christo tolerandi ardor. Hanc patientiam multis iniurijs, ac contumelijs à Lanione quodam lacessitam, diuturnoque tempore probatam, cùm Lanius altiùs sibi animo insculpsisset; magnoperè eam admirari cœpit: neque præstantissimâ, ac propè diuinâ virtute vacare sensit. Quapropter, Antonij patientiâ, ex contumelioso pius, ac beneuolus redditur. Cum hâc animi virtute, vitæ austeritatem, abstinentiam, corporis macerationem perpetuò coniunxit: tantâ quoque morum disciplinâ, ac sermonis suauitate præditus fuit; vt cùm Paulo III. Pontifici, qui illius Sanctitatem nouerat, ob id clarus esset; Pontifex illius colloquio delectaretur. Potissima tandem illius virtus fuit, quæ electorum propria est; effusa quædam nimirum ergà Infirmos, ac cæteros omnes charitas: quâ fiebat, vt neqúe laboribus, neqúe vigilijs propter ægrotos parceret, tantaqúe Vniuersos charitate complecteretur; vt & ipsa sibi necessaria sępenumerò denegaret; vt aliorum commodis satisfaceret. His, cùm magnam sibi tum in Vrbe, tum apud Fratres, Sanctimonię famam haud frustrà comparâsset; tandem post vigesimum in Religione annum, in Sanctitate, & Iustitiâ haud vulgari consummatum, in eodem Romano Conuentu, mortali vitę finem imponit, vt apud Deum immortalem auspicaretur.

Anno 1555.

FRATRIS IOANNIS CANDELÆ, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES Candela, Laicus, Vir virtute pręclarus, cum Ludouico Rhegino, ac reliquis ex Obſeruantium Familiâ, in ipſo Reformationis exordio, ad Capucinos migrat. Fuit hic Ioannes, Regulæ obſeruantiſſimus, vitâ auſterus, charitate feruidus, ita, vt vix vnquàm cùm ſuo munere ſatisfeciſſet, ab Eccleſiâ diſcederet. Obitum ſuum, Deo reuelante, longè antè præſciuit. Quamobrem, cùm ad mortem ægrotaret, Antonino Rhegino, Infirmorum Præfecto, qui illi in extremo vitæ diſcrimine adeſſe optabat, dixit: Antonine Fili, nondum venit hora mea: ito, & quieſce, opportuno te tempore accerſam. Cumque ſe Sanctis Eccleſiæ Sacramentis deuotiſſimè munijſſet; inſtante reſolutionis ſuæ horâ, Antoninum accerſit: atque eodem tempore, Auicula cellam ingreſſa, tantâ ſuauitate canere, ac cœleſte melos edere cœpit; vt & moribundum, & adſtantes ſummâ voluptate afficeret: porrò inter hos Auiculæ illius cœleſtes cantus, Ioannes, Deo animam reddit. Poſt mortem, caro illius mollis velut pueri reddita fuit, tamque ſuaui odore perfuſa; vt cœleſtis gloriæ iam præmium aſſecuta videretur. Septuagenarius Obijt in Conuentu Rhegij. Anno 1555. atque ibidem ſepultus in Domino quieſcit.

FRATRIS FRANCISCI CVRENSIS, LAICI
VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS Curenſis, Lâicus, inter primos fuit, qui à Ludouico Foroſemproniano ad Religionis gremium recepti, plurimis eam virtutibus illuſtrârunt. Vir fuit cumprimis abſtinentiâ admirabilis: ita, vt cùm quotidiana ferè ieiunia coleret, ſæpè etiam integras Quadrageſimas panis, & aquæ tantummodò victu tranſigeret: cui etiam auſtera omnia, tàm in victu, quàm in cultu reſpondebant. Charitate ergà Infirmos inſignis, diu in Romano Conuentu, Noſocomij Præfectus fuit. Semel cùm in Conuentu Montis Veteris, Romanæ Prouinciæ, ægrotum quendam Fratrem curaret; Foſſenniam, vt Medicum conſuleret, profecturus erat. Nauicularius verò, qui Tiberim traijcie-

bat, nullis precibus adduci potuit; vt illum trans Tiberim absque precio veheret: At velox Nauicularium, qui pium charitatis opus interceperat, Dei vindicta præoccupat: nam è littore digressus, mox cum Nauiculâ in Flumen demergitur. Tanto Sanctus hic Vir odio in seipsum exardescebat, ac peccatorum conuersionis cupiditate flagrabat; vt semel habitum exuens, nudusque solis sibi femoralibus relictis, Cruce in humeros sublatâ, totam Romanam Vrbem percurreret, magnâ voce exclamans: Pœnitentiam agite peccatores. Tandem annis, ac bonis operibus grauis, Romæ, naturæ debitum exoluit. Anno. 1557.

FRATER BERNARDVS OFFIDANVS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS BERNARDI OFFIDANI, LAICI, GVARDIANI *VITA, & GESTA.*

FRATER BERNARDVS Offidanus, Laicus, inter illos quinqúe Fratres adnumeratur, qui impetrato à Clem. V I I. Pont. Diplomate, inter ipsa Reformationis initia, ex Obseruantium Familiâ ad Capucinos euolârunt. Multæ in hoc Viro, incredibilesqúe virtutes prælucent, maximis quasi theatris, & Orbi propè vniuerso ad imitandum propositæ: vix enim ad Capucinorum Reformationem accessit; cùm prioris temporis (vt illi videbatur) iacturam, omnium virtutum prosecutione, sibi restaurandam proponit. Quanquam iam ætate prouectus, virtutem tamen ætati præferens, tàm in omni Religiosæ disciplinæ studio proficit; vt & robustioris iuuentutis flores, & dilabentis senectutis fructus, in ipso senio copulata colligat. Perfectissimam Regulæ obseruantiam ac præcipuè altissimam Religionis Paupertatem zelans, in eâ summas delitias collocâsse videtur. Toto anni tempore nudis pedibus, nullis sandalijs adhibitis incedens, vnico tantùm habitu, breui, rugoso, obsoleto, interpolo contentus est: palliolum verò aliquandò, ætate grauior, languoribus pressus, sicut & sandalia admittit. Mendicos qui vix panis frustulis famem compescunt, velut exemplaria sibi ante oculos proponens; vix necessarijs ad vitæ sustentationem vtitur, quotidianis quoque ferè ieiunijs incumbens. Quadragesimas S. P. Francisci tantâ victus abstinentiâ celebrare solitus est; vt in ijs nullum sibi præterquàm panis, & aquæ cibum adhibeat. Cùm primùm Fulginij, Sancti Valentini Monasterium extructum fuit, in eo Bernardus ad Guardiani officium electus, tantâ austeritate, ac tenuissimâ victus ratione, cum totâ Familiâ vitam instituit; vt cùm assiduis laboribus, ac vigilijs corpus defatigarent; pani tantùm, ad summum fructus, ad quotidianum victum interdùm adderent. Stupebant Fulginates Ciues, neque diuturnum illud vitæ genus esse posse existimabant, quod tàm asperum ac violentum, communem hominum vitam excederet. Nullus itaque tàm auri cupidus, quàm Bernardus Paupertatis amicus fuit: quò fit, vt Eusebius Generalis sæpè dicere soleret, plurimos quidem se in Prouinciarum visitatione, Sanctos Fratres offendisse, sed qui Bernardo studiosiùs Paupertatem prosequeretur,

queretur, fortè neminem. Humilitatem quoque paupertatis amicam, tam antiquo ſibi fœdere copulauerat; vt ſe Sanctorum Fratrum numero, ac ſocietate indignum iudicaret. Maximâ verò Charitate ergà Fratres, maximè ægrotos præcellens, quamuis eo muneri incredibili diligentiâ incumberet; haud tamen ab orandi ſtudio animum auocabat: cui, poſt ægrotorum curam, tantâ ſollicitudine vacare ſolebat; vt pleraſqúe diei, ac noctis horas in Oratione inſumeret. Nihil æquè, ac iugis Dominicæ Paſſionis meditatio, huius Sancti Viri animum recreabat: quam cùm ſæpè lachrymis perfunderet, hinc ſolitaria loca Orationis amica ſemper quærens, à Fratrum conſortio quantùm fieri poterat, abſtinebat. Dùm ſemel in Oratione lachrymas funderet, ac Deum pro delictis ſuis exoraret; Beatiſſima Virgo, quam is ſibi ſingularem apud Deum Patronam elegerat eidem apparens, plenam ſe illi à Deo peccatorum ſuorum remiſſionem impetrâſſe, ſignificat. Quo nuncio, tantum animo voluptatis concepit; vt nihil deinceps præter diuinas laudes occineret. Ergà Sæculares Viros præcipuâ quâdam charitate flagrans, eorum calamitatibus tam mirè afficiebatur; vt non modò ipſe lachrymas pro ijs ad Deum funderet, verùm & cæteros Fratres, eâ potiſſimùm ratione ad eos orationibus adiuuandos propelleret, quod eos inter Sæculi tempeſtates, atqúe mortis pericula verſari affirmaret, quibus orationum ſuffragia, ex charitate deberentur: corporalibus quoque eorum anguſtijs ita animo commouebatur; vt haud ſecùs, quàm ſi ab eo geniti eſſent, illorum calamitates defleret. Hæc autem ergà proximos charitas, ac compaſſio, quæ Viri Dei viſcera depaſcebatur, quàm Deo accepta fuerit, illuſtre Miraculum declarauit. Cùm enim Colmenzoni Conuentus adhuc integer ſtaret, Bernardus in proximum Caſtellum, à Guardiano ſub Solis occaſum miſſus, vt panis eleëmoſynam poſtridiè ab incolis peteret, necdum ſe ad quietem receperat; cùm ingentem, inter ipſa noctis ſilentia, Mulierum vlulatum percepit: percunctatur Vir Dei, quid ille eiulatus mali præſeferat? Auditqúe, Mulieris cuiuſdam Filium, qui vnicus illi erat, tunc è viuis exceſſiſſe. Mox Bernardi viſcera commoueri, mox orbatæ Matris caſum commiſereri, mox & ille in lachrymas erumpere: tum ſecreto cubiculo concluſus, totam illam in Oratione noctem inſomnem ducere, in quâ pro Puero orans, à Deo tandem exaudiri meretur. Vix enim mane illuceſcente, defunctum Puerum, clam ad ſe deferendum curat, clauſoqúe oſtio, vbi ſecreto, pauliſper orauit, mox è cubiculo prodit, Puerumqúe rediuiuum inter brachia gerens, Matri ſuæ præ

gaudio exultanti reddit. Præter hæc, alia quoque Miracula, Signo Crucis ab eo edita narrantur, quæ ſola fama, nobis apud noſtri Ordinis Monumenta teſtata relinquit, quibus illud Sanctitatis nomen apud omnes comparauerat; vt velut Sanctum haberent, ac Sancti Patris nomine nuncuparent. At Deus O. M. qui illum ex omni carne elegerat, & optimis ſuæ gratiæ donis Sanctum præſtiterat, cùm tandem immortalis gloriæ ſtolâ induere, & nomine æterno hæreditare vellet, poſt diutini languoris probationem, quâ illius Virtus perſpecta fuit. Anno 1558. è Conuentu Camerini, ad puriorem Cœli auram, fœliciori vitâ donandum euocat. Poſt Sancti Viri obitum, Mulier quædam, quæ Bernardum ſummâ deuotione proſequuta fuerat, cùm graui anguſtiâ premeretur, Dei opem fuſis lachrymis in Oratione implorans. Beati quoqúe Viri merita ſibi ſuffragari poſtulabat: cui Chriſtus Saluator apparens, cùm nullum ei reſponſum præberet, neqúe ad eam viſum deflecteret; illa ad Bernardum confugiens, eum ardentiùs inuocat. Adeſt repentè oranti Bernardus, lugentemqúe Mulierem conſolatus, liberationem illi à graui illâ ærumnâ, à Domino impetrat.

FRATER ANTONIVS à POLITIO, LAICVS, SANCTIMONIA CONSPICVVS.

RATER ANTONIVS à Politio, Laicus, vt liberiùs Orationi vacare, animumqúe ad Deum faciliùs transferre poſſit, corpus tàm graui inediâ extenuat; vt ad perpetuum panis, & aquæ ieiunium compellat: neqúe tamen eo ad ſaturitatem, ſed ad certam quandam duntaxat quantitatis menſuram veſcatur: & quaſi, qui atro carnem ſuam odio proſequatur, cilicium aſperrimum, ex equinis, ac ſuillis pilis (quibus etiam fila quædam ærea acuminata contexta erant) compactum gerebat: quo cùm poſt ipſius obitum deuotus quidam Frater vti vellet; illius aſperitatem vix per horæ ſpatium ferre potuit. His corporis afflictionibus, cùm potiores animi virtutes copularet; maximas ob id Dæmonum infeſtationes patiebatur, qui ſub varijs belluarum figuris, horrendiſque monſtrorum ſimulachris apparentes, illum nunc virgis cædebant, nunc cominùs cum eo pugnare videbantur. Quorum tamen victor exiſtens, poſt diuturnos certaminis labores, tandem Politij in pace requieſcit. Anno 1550. plurimis tàm vitâ, quàm in morte Miraculis clarus.

FRATRIS MATTHÆI AVINIONENSIS, LAICI, DEFINITORIS GENVENSIS PROVINCIÆ VITA, & GESTA.

FRATER MATTHÆVS Auinionensis, Laicus, Cùm ob perfectiorem Regulæ cultum, ex Minorum Obseruantium Ordine, ad Capucinorum Religionem migrare statuisset; in Italiam veniens, eo in itinere, Grassator, ense, & hastâ armatus è nemore erumpens, ab eo minacibus verbis nummos poscit. Cui Matthæus quasi illi obtemperaturus, ignitabulum thecâ occlusum proferens, ante illius pedes proijcit: qui chalybis sonitum audiens, ratus ibi nummos adesse, protinùs se ad prædam inclinat. At Matthæus protinùs collo ipsius apprehenso, ac fortiter humi compresso, Sicarium ita genibus suffocabat; vt ne quidem loco dimoueri posset. Intereà, hastâ alterâ manu apprehensâ, necem illi minabatur, nisi indè recederet, donec longiùs progressus, hastam humi plantâsset. Porrò, Sicarius ex inopinato euentu, tam ingenti pauore perculsus, ac metu exanimatus fuit; vt Matthæo integrè paruerit. Hoc pacto Matthæus à Sicario liber, Genuam proficiscitur. Quanquam verò hoc Matthæi proprijs viribus tribui posse videatur; diuinam tamen tunc illi virtutem adfuisse, credendum est, quæ cùm pia illius studia, quibus ad Reformationem ferebatur, probaret; Sicario timorem, Matthæo verò animum, viresque addidit. Is verò vbi Genuam appulit, à Fratribus suis, qui ipsius animum subodorauerant, per omnia tentatus, vt propositum mutet; cunctis suâ constantiâ deuictis, velut aurum probatum, in Genuensi Prouinciâ, inter Capucinos adscribitur. Perfectus hic Regulæ cultor fuit, paupertatis zelator, honestatis custos humilitatis, ac sui ipsius neglectus sectator insignis, qui cùm sibi in Religionis ingressu omnium virtutum fastigium assequendum præstituisset; gulam abstinentiâ, ac ieiunijs, corpus flagellis, carnem varijs macerationibus, ac doloribus domare, sensus denique omnes cohibere aggressus est: & quod caput est, animum tàm assiduâ oratione ad diuina transferre studuit; vt non mediocrem inde apud omnes sibi, breui tempore, Sanctimoniæ existimationem comparauerit. Eò porrò factum est, vt cùm prudentiâ, ac consilio plurimùm valeret; tametsi Laicus esset, plerumque tamen ad Guardianatus, ac Definitorij muneris dignitates, in Genuensi Prouinciâ promoueretur. Eo verò tempore, quo Gallis longè, lateq;

in Pedemontanâ Regione dominantibus, Hæreſes pleriſque in locis impunè graſſabantur; varias ab Hæreticis moleſtias, ac contumelias admirabili patientiâ ſuſtinuit. Contigit verò aliquandò, vt Taurinum proficiſcens, Eridani pontem tranſmearet; quo tempore, Hæreticum quendam equo inſidentem ſibi obuiam habet, qui cùm Hæretico furore percitus, equo in Matthæum impulſo, illum è ponte exturbatum, in Flumen deijcere conaretur; Viri inſolentiam Matthæus contemnens, equi comâ manu apprehensâ, tantâ vi, quæ illi tunc à Deo addita fuit, ad ſe equum attraxit; vt eum coram ſe, prioribus pedibus genuflectere coëgerit. Tum verò ad Hæreticum: Vides, inquit, quàm mihi facile eſſet, te in flumen præcipitem dare, niſi me Catholicâ, ac Seraphica Religio à facto reuocarent. Agnoſce igitur, quantò præſtantior ſit Catholicorum Religio, quæ hoſtibus parcit, quàm Hæreticorum ſecta, quæ ipſos quoque amicos infeſtat. Tremuit facto Hęreticus, neque Capucinis Fratribus deinceps vnquàm inſultare auſus fuit. Hinc Sedulam, ſeu Caſale, quę Montis ferrati Vrbs pręcipua eſt, profectus, cùm ſuam quoque in eo Conuentu extruendo operam pręſtat; Viri huius Sanctimoniam, Deus Miraculo comprobare voluit. Cùm enim iam imminente hyeme, is ligna ad Fratrum vſum, ac calefactionem paráſſet; Agricolam quendam rogat, vt ea plauſtro ſuo impoſita, ad Monaſterium vehat. Erant agrorum vię eo tempore tàm alto cœno obſeſſę; vt plauſtris prorsùs imperuię forent: quapropter, recuſat Agricola, remque facto periculo, prorsùs impoſſibilem aſſeuerat. Cui Matthæus: Ne expaueas, inquit, plauſtro boues iunge, dabit Deus, vt nihil limus nobis officiat, neque iter intercipiat. Credit ille, plauſtrum parat, boues iungit, ac cœnoſo ſe itineri committit. Mirabile dictu, vehunt boues plauſtrum lignis onuſtum, limuſqúe qui mollis, ac rarefactus erat, quaſi ſolida humus plauſtrum recipit: calcant boues rarefactum cœnum, atqúe illorum vngulæ, plauſtrumqúe lignis onuſtum haud profundiùs in limo, quàm ſi ſolidum ſolum eſſet, infiguntur. Id cùm vniuerſi conſpexiſſent, haud alteri, quàm diuinæ virtuti, Matthęi precibus exoratę, factum mirabile adſcribunt. At verò, quam diligens, ac ſeuerus hic Dei Seruus, caſtitatis velut pretioſiſſimi, ac cœleſtis theſauri cuſtos fuerit; illuſtri exemplo demonſtratum fuit. Cùm enim in Conuentu Montis Calerij, Eleëmoſynarij munus ſuſtineret, ſemel contigit; vt in quoddam Caſtellum, ſe cum Socio mendicationis causâ conferret: erant Caſtelli illius Domino nonnullæ nubiles Filiæ, à quibus Matthæus humaniſſimè excipitur, at-

que vbi nocturnæ quietis tempus aduenit, separata ijs cubicula assignantur. Porrò immundus ille Spiritus, qui Matthæi pudicitiæ insidias struebat, eâ solitudinis occasione captatâ, tàm ardentes in earum Adolescentularum alterâ, libidinis faces accendit; vt cùm Matthæus prolixiùs, vti solebat, in suo cubiculo oraret, clam illa nuda ad Matthæum accesserit, clausoqúe cubiculi ostio, in illius amplexus inhonesta ruerit. Matthęus verò, inopinato, ac turpi illo aspectu turbatus, primùm verbis, ac seuerâ increpatione Puellam à se arcere curat. Illa verò cùm minas, ac increpationes contemneret, is tandem flagello, quo se ipsum paulò antè oppetierat, manu arrepto, tàm egregiè, ac tàm diu inhonestam Puellam flagellare cœpit; quoad vndiqúe liuores, ac rubrę verberum vibices in ipsius corpore apparerent: quibus illa seipsâ melior facta, ac turpis libidinis Dęmone, hoc nouo exorcismo propulsato, sapientior, quàm venerat, ad sua redit. Id verò cùm Pater resciuisset; protinùs ad Monasterium conuolans, Matthęum accersiri curat: qui cùm se ad necem vocari, ob pręteritum factum crederet, Dei priùs ope imploratâ, illum intrepidus adit, maximumqùe sibi lucrum accessurum putans, si pro tuendâ castitate, vitam profundat: at non Martyrio voluntas, sed voluntati castitatis Martyrium defuit. Nam Vir ille prudentissimus, cùm maximam Familię suę maculam, Matthęi virtute sublatam esse perpenderet, maximam illius virtutem admirans, in illius amplexus ruit, nullumqúe in agendis gratijs finem imponit. Erubuit Matthęus, & cùm pręter exspectationem, Deo agente, rem accidisse cerneret; eam palàm fieri ægrè tulit; vt castitatis virtutem, cuius tàm præclarum specimen ediderat, maiore humilitatis gratiâ, cumularet. Deniqúe is, cùm ex Genuensi Prouinciâ, ad Corsicæ Prouinciam, Generalis Vicarij iussu transmigrâsset; in eâ mortalis vitæ stadium magnâ cum virtutum laude confecit. Anno 1564.

FRATER HIACYNTHVS à FANO, LAICVS, OBEDIENTIÆ VIRTVTE CLARVS.

FRATER HIACYNTHVS à Fano, Laicus, puritatis, simplicitatis, ac obedientiæ præsertim virtute clarus, cùm vitam in perfectâ Regulæ obseruantiâ, vitæ innocentiâ, ac præclaris virtutibus transegisset; in Conuentu Petræ Rubeæ, iam ad vitæ occasum properanti, Beati Apostoli Petrus, & Paulus

apparuêre, qui cùm eum, vt cum ipsis ad Cœlos pergeret, verbis allicerent, tantâ vsque ad mortem simplicitate resplenduit; vt Apostolis responderit, se nunquàm è Monasterio, absque Guardiani licentiâ, egressum fuisse, ac nec tunc sine illius obedientiâ facturum. Cui cùm annuissent Apostoli, rem Iacinthus Guardiano narrat, ac facultatem eundi poscit. Cui Guardianus: Quandoquidem (inquit) tàm boni, ac omni exceptione maiores, Sancti Socij sunt, qui te ad Cœlum, comitem vocant; ito Fili cum ipsis fœliciter, meâ quoque benedictione dimissus. Cumque eodem tempore eidem benedixisset; mox Iacinthus, vbi iunctis manibus, & capite inflexo personuit; *benedicite*, protinùs animam expirans, cœleste cum Apostolis iter est prosecutus. Anno 1560.

FRATER IACOBVS RHEGINVS, LAICVS, SANCTIMONIA ILLVSTRIS.

FRATER IACOBVS Rheginus, Laicus, abstinentiâ, oratione, ac diuinæ familiaritatis consortio, eam virtutum perfectionem attigerat; vt quamplurimos Crucis Signaculo à morbis curaret. Cùm igitur grauissima apud Calabros, per Rheginum agrum pestilentia grassabatur; miserandam Vrbis stragem, ac tot pereuntes hominum turmas, omni humano solatio destitutas cernens; animam suam pro Christo, & fraternâ charitate contemnens; impetratâ à Bernardino Georgio facultate, cum Hieronymo à Georgiâ, & Hieronymo à Monte Sorio Sacerdotibus, laborantium se obsequijs mancipat. Dum itaque omni charitatis officio, pio operi, ac labori incumbunt, nequé vllis periculis parcunt, quo sese in aliorum salutem effundant; ipsi quoqúe pestilentiâ sublati, voluntario charitatis Martyrio coronantur: Cùm autem Hieronymus, Antonino Rhegino, Viro Sancto, ac Miraculis claro, Sanctum Sanctorum conscendens apparuisset; Iacobus quoqúe Rheginus, in sequentis diei aurorâ, morti debitum exoluisset; eâdem horâ Guardiani ostium pulsat, atqúe eo planè ritu, quo ab alijs fieri consueuit, cùm è Conuentu exeunt, benedictionem ab eo poscit, dicens: *Benedicite Pater*: Guardianus verò, cùm nequicquam adhuc de Iacobi transitu resciuisset; cellam egressus, Iacocum, vbinam esset, quærebat: quùm fortè in Fratrem Antonium incidit, qui cùm Iacobi obitum iam ex Dei reuelatione accepisset, ad Guardianum ait: Ne, Pater, Iacobum apud nos quæras, iam nunc corporis vinculis exolutus

ad Su-

ad Superos euolauit, ac pro obedientiæ merito, quod illi à te collatum fuerat, quùm ad ægrotorum ministerium accessit, postulatâ benedictione, grates rependit. Horum corpora, in Ecclesiâ S. Saluatoris, Vrbis Rheginæ, sepulta iacent. Obijt Vir Sanctus. Anno 1561.

FRATER BENEDICTVS MVTINENSIS, LAICVS, VIRTVTE PRÆCLARVS.

FRATER BENEDICTVS Mutinensis, Laicus, cùm vitam optimo Regularis obseruantiæ, atqúe omnium virtutum odore respersam, cum morte commutâsset; post multos ab ipsius obitu annos, illius caput omni ex parte integrum, barba, capillisqúe cuti fixè inhærentibus, atqùe oculis necdum corruptis reperitur. At præter hæc, illud mirabile, quo sanè Deus, Spiritus apud se viuentis Sanctitatem, luculentiori testimonio declarare voluit, eo tempore aspectatum fuit. Cum Cœmiterij humo ligone effosa, vt alterius Fratris defuncti corpus sepeliretur; qui terram effodiebat, cùm ipsius caput imprudenter vulnerâsset; protinùs recens ex vulnere sanguis effluxit, quo illius apud homines post mortem vita, ac gloria commendata fuit. Obijt Anno. 1562.

FRATRIS STEPHANI MEDIOLANENSIS, LAICI, GVARDIANI *VITA, & GESTA.*

FRATER STEPHANVS Mediolanensis, Laicus, Virtute, ac Sanctimoniâ clarus, orationeqúe apud Deum potens, de quo illud inter alia in Monumentis refertur, quod, cùm in Viglebani Conuentu, qui ab Vrbe, mille circiter passus distat, Guardiani munus gereret: Hyemali tempore accidit, vt, totâ Regione tàm altâ niue obsessâ, Fratres ad vitæ necessaria emendicanda, Vrbem adire non possent: ij cùm summâ in egestate versarentur, Stephanus (cui gregis alendi cura commissa fuerat, cùm eum iam iam fame conficiendum metueret) solus in Ecclesiam secedens, ad Deum profugit: tamqúe ardentes pro suorum necessitate Domino preces offert; vt necdum Oratione absolutâ, Conuentus tintinnabulum pulsatum fuerit: neqúe vllo præ foribus apparente, aut vllis hominum vestigijs in niue conspectis, Saccus pane ad os vsqúe refertus, ante fores deprehensus fuerit: quo cùm vniuersa Familia, post a-

ctas Deo

ctas Deo liberalissimo largitori gratias, tot dierum spatio refecta esset, vt is facile exhauriri potuisset; haud tamen panis vnquàm in Sacco imminutus fuit, donec ad mendicationem aditus patefieret. Hic cùm in Sanctitate,& Iustitiâ plurimos Deo annos famulatus esset; vt Deo acceptus probaretur, paulò ante vitæ occasum, horribili à Deo tentatione examinatur: verùm triduo expleto, terribilis hæc ab eo tentatio sublata fuit, & pax mentis reddita: quo tempore luctu in Citharam mutato, nihil præter Dei laudes suauissimè decantabat: Fratribus verò ab eo inquirentibus, vndè illi prior illa apprehensio animo incidisset: Optima (inquit ille) Dei in me clementia fuit; vt hîc, ea,purgatoriam mihi pœnam exhiberet.Postremò,cùm is extremum sibi diem imminere Fratribus prædixisset; tanquam aurum igne examinatum, ac probatum, Mediolani, melioris vitæ coronam adipiscitur. Anno 1562.

FRATER BAPTISTA FAVENTINUS FRATRUM CAPUCINORUM LAICUS.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ FAVENTINI, LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Fauentinus, Laicus. Cùm vitam diu plurimis, ac turpissimis sceleribus contaminatam duxisset, eò tandem scelerum deuenit; vt proscriptorum, ac facinorosorum omnium caput constitutus, tot prioribus sceleribus crimina adderet; vt velut immanissimum, ac fœtidissimum improbitatis monstrum, cunctis se flagitijs ingurgitaret. Demùm, quæcunque in homine nefario vitia deprehendi, publicisque Legib. damnari possunt, ea vniuersa in hoc redundare videbantur. Vir proceræ magnitudinis, ac tam robustis viribus à naturâ præditus erat; vt medium hominum arreptum, diu manu in aëra suspensum teneret. Dextrum brachium, ita læuo protensius à natiuitate acceperat; vt cùm ensem dexterâ distringeret, tam longè in alterum protenderet; vt hastam manu gerere videretur. Vultus, furorem; oculi, ferocitatem; sermo atrocitatem præseferebat. Animus illi erat ad omne facinus audax: quo factum fuit; vt, cùm primùm Anconitana Vrbs à Pontifice expugnaretur; is primus Papæ vexillum, ipsius mœnibus inferret. Cumque prius sub Vrbinatum Duce, Magistri militiæ onus sustinuisset; deinde sub Clemente VII. Pontifice, & Paulo III. Dux cohortis creatus, plurimam in bello laudem consecutus fuisset; nisi optima ipsa naturæ dona, ad vitiorum fomenta transtulisset. Cũ verò placuit ei, qui dicit, *de tenebris lucem splendescere*, vt, qui prius blasphemus erat, Deum suâ pœnitentiâ glorificaret: dum Baptista aliquas in Florentinâ Vrbe moras trahit, Fraterque Bernardinus Senensis tunc in eâ Vrbe, summo omnium applausu, Quadragesimali tempore, Verbum Dei disseminat; tam acutis diuinæ virtutis stimulis agitari, tantoque repentè cœlestis lucis fulgore illustrari cœpit; vt secum deliberatione initâ, Capucinorum vitam, velut ad pœnitentiam, ac priorum scelerum expiationem Deo potissimùm vocante aptam, sibi deligit, ad Bernardinum accedit, ab eoque summis precibus, Religionis habitu donari postulat. At Bernardinus, non ignorans, diuturnum vitiorum vsum vix aboleri, assiduamque consuetudinem pro naturâ inolescere, illud sibi probandum, & examinandum statuit. Absolutis igitur ieiunij Quadragesimalis Sermoni-

bus, cùm iterùm per Deum immortalem obteſtaretur, ne diutiùs ſpem eius remoueret, ſed eum quamprimùm ad Capucinorum gremium reciperet: Bernardinus librorum ſacculo illi oblato: Tolle igitur, ait, tibi in humeros ſacculum, & ſimul Fauentiam pergamus. Nihil cunctatur Baptiſta, ſacculum humero imponit, atque vt erat holoſericis veſtibus indutus, pedeſter, ac inermis, Bernardinum ſequitur. Viam ſibi Bernardinus elegerat, quâ haud ignobilia Oppida illi pertranſeunda erant, in quibus cùm Baptiſta pleraſque cædes patrâſſet, in his quamplurimos capitali odio ſibi infenſos comparauerat. Neque id Baptiſta ignorabat: at intrepidus, ſacculo onuſtus incedit. Stupent Oppidani, ſeque mutuò interrogant, num is Baptiſta eſſet? Baptiſta verò tacitus ſecum reſpondebat: Hic certè ſceleſtus ille Baptiſtonus eſt (hoc enim nomine appellari ſolebat) omni ſupplicio dignus. Fauentiam igitur prætergreſſus, ad Conuentum tandem cum Bernardino peruenit. Poſtridie, Baptiſta, Bernardinum pro Religionis habitu interpellat, quem cùm Bernardinus adhuc aſperiori probationis genere aggredi vellet: Tot, inquit, ô Baptiſta, hominum ſanguinem in hâc Vrbe effudiſti, ex quo grauiſſimas, atqúe innumeras tibi inimicitias conciliâſti; planè haud æquum eſt, vt ad pacificum Ordinem, tot hominum odijs onuſtus accedas. Quapropter, id primum curandum eſt; vt ante Ordinis ingreſſum, veniam humiliter, ac fune è collo pendente, ab inimicis tuis impetres. Promptum ſe Baptiſta exhibet. funem ſibi collo alligat. ad Vrbem pergit, primamque Viduæ cuiuſdam domum, ac præſentiam adit, cuius Coniugem dudum interfecerat, tum antè illam proſtratus: En, inquit, ô Mulier nefarium Baptiſtonem, impium Mariti tui interfectorem, iam ſceleris pœnitentiam ago, ac humilis veniam poſtulo, ſin vindictam quæris, quas voles, nunc de me pœnas exige. Eo aſpectu, ac verbis, illa tam animo commota fuit; vt veniam ſtatim cum lachrymis dederit. Hoc pacto cæteros quoque, quos ſuis ſceleribus læſerat, cum hâc humilitate ſuperatos ſibi beneuolos reddidiſſet; ad Bernardinum redit: qui vt ſtabile hominis propoſitum extremâ tentatione probaret; Haud, inquit, hæc ſatis ſunt: Tot enim in hâc Vrbe ſcelera patrâſti; vt ſcandala, quæ indè emersêre, in Cœlum clament: Ea ergò tibi in quantum potes abſtergenda ſunt, quare (illi æneum cacabum indigitans) hunc, inquit, cacabum in humeros tolle, ac per totam Vrbem incedens, præteritorum ſcandalorum tibi publicè indulgentiam poſce. Res planè mira, ac noua erat, hominem tot anteà hominum cæde reſperſum, tot titulis ſuperbum, ſanguina-

rium, ac toti Vrbi tremendum, hunc cacabum nidore opertum, in humeros gestantem, atque inclamantem: Audite, ô Ciues! ô Ciues! quæso parcite impio, ignoscite contumelioso, ac scelesto diuinam clementiam exorate. Mirabantur, compungebantur, collachrymabantur cuncti, admirandam hominis Metamorphosim aspectantes, eamque dexteræ Altissimi mutationem esse, palàm fatebantur. Hoc pacto, probatâ hominis patientiâ, Nouitiorum tandem habitu donatur. Quamquàm verò Baptista in literarum studijs versatus esset; ea tamen illius mentis humilitas fuit; vt cùm Clericorum Ordine se indignum iudicâret, inter Laicos adscribi voluerit. Quadragesimum Baptista iam annum attigerat, cùm in Nouitiorum albo adscriptus, seipsum ad pœnitentiam prouocare incipit, seque in omni Virtutum, præsertim humilitatis, ac sui ipsius despicentiæ palæstrâ exercere cœpit. Fuit illi, toto Nouitiatus tempore, Magister seuerus, qui tamen cùm mitius cum eo agere videretur, eum Baptista, vt cum eo seuerius ageret, adhortatur; mirumqúe erat, quantâ animi alacritate, graue quodcunqúe pœnitentiæ opus sibi inunctum perficeret, ac vilia quæqúe obsequia exerceret, quamqúe pręclara, obediētiæ, humilitatis, patientiæ, ac cæterarum virtutum exempla præberet. Inter hos Spiritus æstus, cùm probationis annum exegisset; solemnia Professionis vota tantâ lachrymarum copiâ emittit; vt adstantes quoqúe Fratres ad fletum compelleret. Tam altè huius Viri animo, præteritorum criminum memoria, ac grauitas insculpta erat; vt nullus eum vnquam, in quâcunqúe lætitiæ causâ, ridentem viderit. Inter professos conscriptus, tantam mox vitæ austeritatem instituit; vt reliquos in admirationem raperet: neque enim tunicâ vti vnquam voluit: asperum cilicium gerens, nudisqúe pedibus incedens, quo per Crucis viam expeditior curreret, sandalia abiecit: panis, & aquæ ieiunia illi frequentissima erant, prolixiores in oratione vigiliæ, post quas, cùm necessarius somnus vrgeret, nudæ illi tabulæ stratum præbere consueuerant. Inter hæc, tam diris corpus flagellis cædere exorsus est; vt perinde, ac si ligneum, ac marmoreum, non carneum illud sibi esse persuaderet; ita in id ardentiori Spiritus æstu concitatus desæuiret. Humilitatem, ac sui ipsius contemptum, quem ab exordio sibi amplectendum instituit, toto vitæ suæ curriculo tanto studio excoluit; vt licet ætate prouectior, neminem tamen nisi flexis genibus, perindè, ac si Nouitius esset, alloqueretur. Cumqúe vilissima quæqúe obsequia præstaret, quasi ea præstare indignus esset, sæpè seipsum redarguens, hæc secum dicebat: Age Baptista,

cuncta molire, & quantumcunqúe potes, enitere, nunquam id asse-
qui poteris; vt dignus sis tot Dei famulis inseruire: cumqúe se Sæ-
cularibus ignotum esse perspiceret, in seipsum infinitas penè maledi-
centias congerebat. Ægrotos summâ charitate curabat, eorumqúe
sibi dolores deberi aiebat, qui toties, ac tam grauiter Dominum of-
fenderat. Deniqúe, tam perfecta huius Viri conuersio fuit, tantaqúe
apud Sæculares homines, ex eâ tum admiratio, tum ædificatio per-
crebuit; vt eum omnes velut Miraculum suspicerent. Cæterùm, cùm
tam ferâ, ac terribili naturâ præditus esset; vt eam non nisi summâ
vi, ac violentiâ ad virtutem cogeret, eo factum fuit; vt semel in Re-
fectorio, quod Capucinis Capituli loco cedit, durâ reprehensione à
Superiore exciperetur, quâ cùm grauiter ipsius natura, ad dura impa-
tiens, commoueretur, eam tantâ vi sibi illatâ repressit; vt venam sibi
pectoris aperuerit: quare cùm deinde solus in Ecclesiâ, ante Altare
prostratus oraret, Dominoque, pectoris sanguinem offerens, confi-
denter diceret: En Domine Iesu, qualia pro tui amore patior. Re-
pentè Dominus ex ligneâ Crucifixi Imagine, dexterâ manu reuulsâ,
laterisqúe illi vulnus ostendens, respondet: Vide, Baptista, qualia &
ego pro te in Cruce sustinui. Quâ Domini voce, Baptista animo li-
quefactus, ac lachrymis obrutus, alacrior deinceps ad propositum
certamen, per patientiam cucurrit, illum sedulo animo recogitans,
qui talem sustinuit aduersùs semetipsum, pro Peccatoribus contradi-
ctionem. Cùm aliquandò hostes qui ob trucidatum Patrẽ, in ipsius
necem conspirauerant, ad Conuentum armati accessissent, isqúe per
rimulas eos esse animaduertisset; Guardiano timenti, nè quid illi sini-
strè accideret, ait: Nihil vereâre, Pater, Deus nobis illos amicos præ-
stabit, sine tantùm vt ad eos accedam. Annuente Guardiano, cùm re-
pentè fores aperuisset, eodem temporis momento ad eorum pedes
prostratus: En, ait, nefarius ille proditor, en impius, ac scelestus Ba-
ptista, Parentis vestri interfector, iam dignas de eo pœnas sumite,
occidite, mactate, discerpite, hæc enim & grauiora eius scelera me-
rentur. Ij verò cùm prostrati hominis humilitatem conspexissent,
vocesqúe lachrymarum plenas percepissent; omni animi ferocitate
depositâ, odioqúe in amorem commutato, in ipsius amplexus ruunt,
ac exindè perpetuo se illi necessitudinis vinculo coniungunt. Admi-
rabilem hanc humilitatem, pia quædam ac præcordialis in Deum ef-
fusio fouebat, quam assiduâ oratione sibi familiarem adsciuerat: eâ
verò tunc ardentius in Deum ferebatur, cùm ad Sacrũ Domini cor-
pus, bis in septimanâ accederet: eo namq; tempore cũ diutius orationi

incumberet, gemitus ac suspiria, velut ignita quædam iacula ex imâ cordis pharetrâ hausta, in Cœlum vibrabat. Orationi quoque post matutinas Horas, tam diuturnam corporis flagellationem copulare solitus erat; vt ab eâ nunquam nisi defessus, ac penè viribus exhaustus cessaret. In eâ verò, nō Psalmos, aut Hymnos, vt alijs mos est, recitabat; sed perennis eius vox erat: *Deus propitius esto proditori Baptistæ.* Maximus huic Viro inerat pro Christo patiendi ardor, quo etiam fiebat; vt Martyrij cupiditate flagrans, ad Infidelium terras pergere, summoperè optaret. At D. O. M. cui illud Martyrij studium haud iniucundum erat, Infidelium quidem illi cruciatum denegauit, sed diutinum illi, ac familiare cuiusdam languoris Martyrium, extremis suæ ætatis annis, contulit. Postremò tandem, morbo, ac senectute confectus, obitum suum longè anteà, cuidam familiari suo prædicit: supremum tandē Deo Spiritum redditurus, cū se Ecclesiæ Sacramentis, ac piâ lachrymarum effusione, ad Domini occursum omni pietate parâsset; Fauentiæ, placidè ad Dominum euolat. Post mortem, facies eius tam venusta, ac corpus tam molle apparuit; vt tenera pueri caro esse videretur: quæ cœlestis gloriæ, quam apud Deum iam adeptus fuerat, argumenta fuêre. Obijt Anno. 1562.

FRATER QVIDAM ANONYMVS, LAICVS.

FRATER quidam Anonymus, Laicus, cùm in Conuentu Camerini, Popinæ ministerio diligentissimè incumberet & quæ ad Marthæ officium spectabant, summâ charitate præstaret; adeò tamen Mariæ otium æmulabatur; vt quamlibet temporis particulam, quæ quotidiano sui muneris ministerio supererat, auidi Mercatoris instar lucrifacere, ac velut pretiosam, Orationi reponeret, & ad Domini pedes, quos sæpè lachrymis rigabat, ac Sacris meditationibus osculabatur, sollicitè conferret. Contigit verò eo tempore; vt eiusdem Vrbis Mulier quædam, cui tenellus adhuc Puer erat, ac multis corporis commodis afflictus, cuius cùm Propinqui, breui vitæ occasum expectarent, Matrem, bonis omnibus expoliatam, domo abijciendam decreuerant; Obijt tandem diuino Iudicio Puer: Mater verò dolore absorpta, cùm nullum solatium admitteret, defunctum Puerum in cunabulis collocatum, summo mane, ad Capucinorum Ecclesiam deferendum curat: quæ eò vbi peruenit, mox ibi tot gemitus, tot lachrymas, totque clamores edere cœpit; vt Fratres omnes ad sui commiserationem compelleret:

leret: O Sancti Francisci Filij! (aiebat Mater Filio orbata) mœstissimæ Matri, Filium reddite: neque enim hinc abscedam, donec Infantem meum viuum reperiam. Fratres, quibus poterant Mulierem verbis consolabantur: illa verò spei, ac multum in Deum fiduciæ plena, cunabulis cum defuncti Pueri corpore, ante Altare relictis, in Ecclesiæ angulo, Deum pro Puero oratura secedit, certam sibi à Deo, Fratrum Oratione, opem exspectans. Intereà Laicus, Popinæ Præfectus, cùm miserandum Matris casum didicisset; ipsius lachrymis, ac mœrore commotus, ante Altare procumbens, Deum ardentius pro Pueri vitâ rogare cœpit. Longas is iam in Oratione moras produxerat, cùm nullus adhuc in Puero vitæ sensus deprehendebatur. Quare ad Deum conuersus, his eum verbis, ex summâ diuinæ benignitatis confidentiâ haustis, compellat: Quid est fortissime, ac Clementissime Deus, qui nunquam obliuisceris deprecationem pauperum, quod supplicantis pauperis tui Orationem spernis? Vsquequò Domine clamabo, & non exaudies, vociferabor ad te vim patiens, & non saluabis? Iustus quidem es tu Domine, si disputem tecum, veruntamen iusta loquor ad te: Nunquid non factus es Domine refugium pauperi, adiutor in opportunitatibus, in tribulatione: num despicies preces viduæ, si effundat loquelam gemitus, aut pupilli si ad te clamauerit? Ecce Domine lachrymæ viduæ ad maxillam descendunt, & clamor eius ad te vsque ad Cœlum ascendit, & non est qui consolari eam queat, nisi tu Deus Omnipotens, & Clemens: vox Pupilli iacentis clamat ad te: Num Magne Deus Israël pupillum, & Viduam despicies, & Pauperum tuorum Orationem depelles? Iam nunc permitte Deus, vt tecum in Iudicio contendam, & cum Omnipotente verbis meis disceptem: Nunquid bonum tibi videtur, vt multiplicetur Sanguis Filiorum tuorum, & corruant ante te qui diligunt nomen tuum? Ecce nunc, Ecce Domine, nisi Orationem Serui tui pro Paruulo deprecantis exaudias, me quoque cum Paruulo coram te cadentem adspicies? Neque enim hinc à facie tuâ egrediar, aut pane, aut cibo aliquo vescar, donec vel Seruum tuum deprecantem exaudias, vel simul cum Puero morientem in pace recipias. Mira confidentis animi virtus. Vix hæc Dei Seruus ante Deum protulerat, cùm Puer rediuiuus è cunabulis erumpens, ad Matris sinum accurrit: quod cùm primùm is animaduertit protinùs ab Altari aufugiens, ab omniũ se oculis subripit, nè quod Dei Virtute factũ fuerat, suo merito tribueretur. Ita nẽpè humilitatis virtus S. Viris amica est; vt proprios vndiq; honores fugiat, quò Dei tãtũ gloriã cõmendet.

FRA-

FRATER BERNARDVS MEDIOLANENSIS FRATRum
CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS BERNARDI MEDIOLANENSIS, LAICI VITA, & GESTA.

FRATER BERNARDVS Mediolanensis, Laicus, ex Illustrissimâ Vice Comitum Familiâ progenitus, hic cùm Sacris humanisque literis apprimè eruditus esset, Brixiensis Episcopus eligitur: quod cùm Bernardo renunciatum esset; grauissimum is Episcopi munus, tot animarum reddendis rationibus obnoxium, secum animo versans, difficillimumq; munus, cui tot virtutum ornamenta necessaria sunt, quot Apostolus enumerat ad Tim. scribens, cùm ait: *Oportet Episcopum irreprehensibilem esse*, &c. *sobrium, prudentem, ornatum, pudicum, hospitalem, Doctorem*, &c. apud se perpendens; ab eo se subtrahere cogitat: verùm cùm ob Parentum molestiam nullum aliud sibi euadendi consilium superesse cerneret, in solitudinem fugit, atque inter Syluas aliquamdiu latet, vbi ieiunijs, atque orationibus tam diu seipsum exercet; donec Patre luminum inspirante, Capucinorum, qui non pridem in Vrbe pullulauerant, se Congregationi adiungit: vbi cœlestem humilitatis viam, iam illi diu à Deo inspiratam, amplectens; vt omnem penitus mentis superbiam confringat, in Laicorum numerum adscribi curat. Verùm, quo profundius is in humilitate, Euangelicæ perfectionis fundamenta ponit, eò virtutum moles, quæ ijs deinde superstructa fuit, altius consurgit. Tam enim sui ipsius abiectione, ac despicentiâ excellit, vt cùm se reliquorum Fratrum consortio indignum existimet, omnium se pedibus substernat, helluonem se, gurgitem, ac voraginem cœlestis patrimonij appellans, simul improbum, scelestum, ac totius Religionis dedecus seipsum prædicet. Nihil demum dicti, aut facti vnquam prætermittere videtur, quo non seipsum apud alios maximè condemnet. Huic de seipso vilissimæ existimationi, altissima quædam rerum paupertas respondebat, quâ sibi vilia, & ab alijs contempta sẽper eligere gaudebat. Vilissimus illi habitus, vilissima sandalia (tametsi ijs vt plurimũ minimè vteretur) vilissima cella, vilissimus lectus cuius loco, sarmenta sibi substernere solebat, vilissima tandẽ omnia erãt, atque adeò hâc rerũ vilitate, ac egestate delectabatur; vt se rebus omnibus exuere posse optaret, quo eâ perfectius frueretur. Somni parcus, geminâ ante Matutinum horâ ad orationem surgens, eo

tempore, toties in Deum mentis ardoribus agitur; vt his cœlestibus dapibus saginatus, si quandò ad familiaria hominum consortia accedit, tam mirâ suauitate res diuinas eructat, tamqùe altè de his disserit; vt omnes ab illius ore admirabundi pendeant, eamqúe de rebus cœlestibus scientiam, ab eo, non humano labore quæsitam, sed diuinitùs illi infusam esse, certissimè sibi persuadeant. Charitate in pauperes tam eximius existit; vt cùm Officio Ianitoris fungitur, cibi partem, quam communem cum cęteris in prandio, aut cœnâ accipit, repositam pauperibus distribuat. Nonnulla, diuinâ luce illustratus, futura prædicit, quæ vera esse rei exitus comprobauit. Inter hæc, Nobili cuidam Viro, qui Capucinis adeò infensus erat; vt cùm ij propè Oppidum Drucolam Monasterium construerent; quæ ipsi de die ædificabant, ille noctu diruenda curaret; grauem incolumitatem prænunciat, quæ non multo post tempore eidem accidit, eo ad Triremes damnato. Deniqúe, tam ingens apud Sæculares homines de eo Sanctitatis fama diffusa erat; vt, cùm per Brixiæ Vrbem incederet, plurima illum semper Populi turba sequeretur, certatimq; omnes ipsum audire, ac videre contenderent. Postremò, Brixiæ, in Conuentu qui Abbatiæ nuncupatur, diem supremum obit, maximâ tum apud Fratres, tum etiam apud Sæculares homines, Sanctimoniæ opinione relictâ. Quamobrem, ipsius obitu per Vrbem diffuso, magna Populorum multitudo ad ipsius funus confluit, cumqúe alij tunicam, alij capillos præ deuotione ex defuncti corpore exscindunt, accidit; vt quidam dextri pedis vnguem imprudentiùs amputans, carnem cum vngue præscinderet: quo facto, præter naturam statim è vulnere sanguis effluxit, vt is apud Deum in Cœlo viuere probaretur. Quinto verò post Bernardi obitum anno, cùm ipsius ossa vt in aliud Sepulchrum transferrentur, exhumata essent, suauissimus ex his odor emanare cœpit. Quo tempore, Fr. Honorius Brixianus, Sacerdos, qui in eo Conuentu diu febri quartanâ molestissimâ laborauerat, cùm ipsius Sepulchrum ingressus, Bernardi ossa exosculatus esset, meritaque, ac opem ipsius implorâsset; ab eâ protinus conualuit. Sicque Bernardus, dum Ecclesiasticam dignitatem, cum humili Capucinorum vitâ commutâsset, mundoque se penitus abiectum probâsset; humilium præmium adeptus, illustrem apud Deum gloriam consequitur. Anno 1565.

FRATRIS MASSEI TRIDENTINI, LAICI VITA, & GESTA.

FRATER MASSEVS Tridentinus, Laicus, inter ipſa Reformationis primordia, Sæculi vanitatibus abiectis, Religioſæq; militiæ tyrocinium amplexus, tanquã bonus Chriſti miles, in id omnem curam, ac ſtudium confert; vt vitia, quæ ſæpè in animâ militant, indicto in eâ prælio debellet, carnem cum vitijs crucifigat, animumque præclaris virtutibus exornet. Naturam, cùm vel longo vſu, vel ſuaptè conditione ſomno deditam ſortitus eſſet, tantâ vi ad vigilantiam compellit; vt parciſſimo deinceps ſomno vtatur. Corpus epulis, ac lautioribus cibis aſſuetum, ieiunijs ferè quotidianis afflictat, quorum quamplurima cum ſolo pane, & aquâ pinguiâ Domino offert; nunquam tamen (quod rarum eſt) famem depellit, aut ijs ad ſaturitatem veſcitur. Nullam carni requiem indulgere, ſibi ab initio in animo proponit: quo fit, vt eam die laboribus, quos vel in horto fodiendo, vel in alijs domus exercitijs exantlat, nocte flagellationibus, vigilijs, longâ oratione extenuat; atque vt in eam omnem Euangelici odij, ac hoſtilitatis rigorem exerceat; cùm niue omnia operta ſunt, glacialibuſqúe boreæ flatibus vniuerſa rigent, nunquam id corpori indulget, vt vel ad ignem accedat, vel aliâ, præterquàm laboris, calefactione frigus depellat. Haud facilè referri poteſt, quàm Seraphicæ paupertatis hic amator fuerit, cuius tanto amore tenebatur; vt cùm viliora, & pauperiora tam in cibo, quàm in veſtitu ſemper ſibi deligeret, nihil etiam in domo tametſi vile, aut exiguum perire pateretur. Quare, per hortum, ac nemus incedens, ſi quandò bacillos, aut lignicula offendebat, ea velut altiſſimæ paupertatis teſtimonia, ne interirent, colligebat, ac colligenda cæteris ſuadebat: Neqúe enim, aiebat, altiſſimæ paupertatis virtus in magnis duntaxat, ſed in minimis quoqúe rebus elucet. Humilitatis verò, obedientiæ, ac præſertim charitatis ſtudioſiſſimus, totum ſe in aliorum, atqúe Infirmorum potiſſimùm obſequia effundebat: quorum curâ vſqúe adeò delectabatur; vt nullus ei in ijs adminiſtrandis labor moleſtus eſſet, nullus ægrotantium languor prolixus, nulla fœtens plaga: ſuper hæc verò eminebat quoddam aſſiduæ, ac nunquam intermiſſæ orationis ſtudium, quo ita extrà ſeipſum ferebatur; vt vel ſtans, vel ſedens, vel ambulans, vultu, ac animo in Cœlum ſemper erectus, quaſi cœleſtia meditans, quid circà illum fieret, fre-

quenter non aduerteret, ita vt alterius potius, quàm huius vitæ hominem præseferre videretur. Huius Viri Sanctitas, non modò Fratribus, verùm & Sæcularibus Viris adeò manifesta erat; vt plurimi ad eum ægroti confluerent, qui ab eo, Crucis Signo communiti, mox incolumes abscedebant. Hoc modo, quamplurimos ab eo varijs languoribus curatos fuisse, ex antiquis Ordinis Monumentis constat: quamuis quæ in singulis gesta sunt, minimè conscripta habeantur. Quàm verò Sanctus hic Vir Deo charus fuerit, vnico exemplo licet conijcere: quum enim is, Sennam Fluuium, inter Fanum, & Senagalliam fluentem, cum Fr. Antonio Appinianensi, eo tempore transuadare pararet, quo ob frequentes pluuias, tumidæ, ac rapidæ illius vndæ altiùs solito excreuerant; ille, Antonino se capitis vertigine, præsertim in transuadendis fluminibus, non parū laborare declarat: Cui Antonius: Ego,inquit, præibo,tu cingulum meū apprehende, ac meis vestigijs insistere cura. Quod cùm Masseus præstitisset, vix ad medium Fluminis cursum peruenerunt, cùm Masseus capitis vertigine correptus, inter vndas vacillare, ac dilabi cœpit. Altior vnda, & grauis Antonij iam senis ætas, quò minus Masseum in humeros extollere posset, prohibebant, reditus verò, æqualis illis periculi erat: quare spe omni in tanto periculo destituti, ad Dei opem confugiunt: nec frustrà: adfuit enim repentè è Cœlo diuina virtus, quæ vtrumque mox ad oppositam fluminis ripam, in quam tendebant, ne quidem aquâ madidos tulit, vt præclara eorum apud Deum merita enitescerent. Denique, cùm triginta in Religione annos, magnâ cum Sanctimoniæ laude compleuisset, in Conuentu Montis- Granarij, senex, ad suprema præmia conscendit. Anno 1565.

FRATRIS IACOBI à NVRSIA, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER IACOBVS à Nursiâ, Laicus, eximiæ puritatis, simplicitatis, ac obedientiæ Vir, qui tametsi necdum sextum in Religione annum attigisset, Virtute tamen quàm plurimos expleuerat. Ipsius charitas, ac simplicitas in eo potissimùm enituit, quod cùm Fratri Cornelio Vrbinati, Æsij ægrotanti, Iacobus solita ægrotis obsequia præstaret; ad Iacobum, Cornelius: Cernis, ait, Iacobe, quâ ciborum inappetentiâ laborem, vellem vt auiculam arte aliquâ in nemore apprehenderes, ac mihi in cibum parares: Cui Iacobus: Promptissimè, ait, id præstabo, Pater:

confestimque ad nemus pergens, cùm nec decipulam, nec tendiculam haberet, quâ aues caperet; coram ligneâ Cruce, quæ in Arboris trunco erecta erat, genuflectens, Dominum orare cœpit, vt de suæ liberalitatis penu, auiculam ægroto prouideret. Necdum ab oratione surrexerat Iacobus, cùm repentè auiculam volantem, atque in infimo Arboris ramo quiescentem cernit: nititur Iacobus auem apprehendere, sed cùm altius ille arboris ramus emineret, quàm is manu attingere posset; saxa quædam grandia, per nemus dispersa congregat, alterum alteri imponit, strepitum edit qui volucrem ad fugã compellere posset: exspectat tamen auis, ac ramo incubat, donec eam Iacobus manu apprehendens, ad ægrotum deferat. Cùm autem virtutibus clarus, ad vltimam vitæ periodum peruenisset; prandij tempus erat, cùm Iacobus Guardianum cum reliquis in Refectorio discumbentem, velut extremùm valedicturus, per Fratrem custodem accersit: Guardianus verò, cùm necdum de illius morte metueret, se statim à Refectione iturum respondet: at ille remisso nuncio: Breue, inquit, tempus est, vrget Dominus, nec refectionis finem exspectabit. Confestim intermisso prandio, Guardianus cum reliquis ad ægrotum se confert, quem cùm humi iacentem in eoque extremum Spiritum reddere peroptantem conspexisset; in lectum referri iubet, ab eoque quid quærat, expostulat: Cui Iacobus: Nunquam, ait, absque Superioris mei benedictione iter suscepi, nunc porrò cùm extremum iter ad Deum aggressurus sum, tuam, Pater, benedictionem supplex efflagito. Cui Guardianus: Nondum, inquit, profectionis tempus est, nec te Dei vox ad iter compellit, longior adhuc tibi vita superest: At Iacobus: Breuissimus, ait, mihi halitus est, Deique vocem me vocantem audio, quæso, Pater, ne me tuâ benedictione frustres: tum se in genua erigens, optatam à Guardiano benedictionem accipit, moxqúe totus animo, ac vultu exhilaratus exclamat: O Virgo Beatissima, ô Virgo Virginum fœlicissima, opportuna venisti: En adest: En adest Cœlorum inclita Regina, ad æterna me præmia vocans. His in verbis, Iacobus à Deo, hominibusqúe benedictus, Spiritum ad Dominum profecturum exhalat. Anno 1566.

FRATER VICTOR BERGOMAS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS VICTORIS BERGOMENSIS, LAICI
VITA, & GESTA.

FRATER VICTOR Bergomas, Laicus, Vir Regularis obſeruantiæ ſplendore, ac omnium virtutum genere ornatiſſimus, cùm orationi, ac rerum diuinarum contemplationi potiſſimùm ſtuderet, ſæpè viſus eſt ex conſortio ſermonis Dei, cœleſti luce inter orandum circumfuſus: is verò, tam ſingulari ergà inimicos dilectione præditus erat; vt cùm Virum quendam in Sæculo, qui capitali odio ſuos proſequebatur, infenſiſſimum hoſtem haberet, pro eo lachrymas apud Deum nunquam fundere deſiſteret, donec eundem diuinâ Clementiâ à Diaboli faucibus erutum, ad Capucinorum Religionem compelleret: quem etiam poſthæc extremo conflictu cum morte colluctantem, tam ardenti dilectione proſequebatur; vt Deum his verbis ex vehementiori charitate hauſtis deprecaretur: Domine pro antiquâ inimicitiâ, quam olim hic mecum geſſit, ac pro tot illatis perſecutionibus, precor, vt ſingulare aliquod gratiæ donum morienti rependas. Dominus verò in oratione apparens, tam gratam ſibi orationem fuiſſe declarat; vt morienti Fratri, ob id culpas omnes condonauerit, atque in æternam ſalutem illum receperit. Quapropter, defuncti illius Fratris anima, Victori poſt mortem apparens, gratias illi pro oblatis Deo pro ſe precibus immenſas refert: veruntamen cùm hæc ipſa defuncti Fratris anima purgatorijs pœnis detineretur, ſimul cum alia, Victori oranti apparet, atque hæc quidem ignem in ſinu geſtare, illa verò in luto ad medium vſque corpus ſepulta videbatur: cumque ſimul animæ colloquentes, illa hanc his verbis compellaret: En adeſt, quid moramur, quò minùs illius opem apud Deum efflagitemus? Reſpondet iſta, iam nullo alio opus eſt, noſtra ipſi præſentia innotuit, ſat eſt, opus procul dubio præſtabit: ac ſimul ſtatim ex ipſius ſe aſpectu ſubtrahunt. Is verò, cùm ærumnoſum earum animarum ſtatum eſſe, ex earum verbis, & facto didiciſſet; tam diu pro ijs Dei Seruus orauit, donec à Purgatorijs pœnis, vtraque liberata, ad Cœlos euolaret. Proprium duntaxat corpus tam acri odio proſequebatur; vt cum eo irreconciliabiles inimicitias gereret. Hinc cùm neceſſarius ſomnus vrgeret, haud aliud quàm nudæ tabulæ, ligno capiti ſuppoſito, illi lectum

sternebant, reliqua omnia, quibus illud durè exciperet, lecto respondebant: assiduo verò Orationis studio eam sibi mentis abstractionem comparauerat, vt vix inter homines esse, ac versari videretur. Hinc plurimæ illi Dæmonum insidiæ tendebantur: semel Satan, cum se illi sub Physici specie spectandum præbuisset; illum damnatum esse asserens, hæc ad eum fatur: Quid agis miser? Cur tot frustrà labores exantlas, cùm te damnatorum turba exspectet, cui diuino iam pridem decreto copulâris? Cui Victor: Id fortè mihi persuaderes pessime Dæmon, nisi te iamdudum fallentissimum hostem, ac mendacij Patrem agnoscerem: at esto, damnandus sim, atque è vitæ Libro delendus, quandoquidem Deum meum mortuus haud laudare potero, saltem quàm diu superstes sum, meipsum ad Dei laudes prouocabo. Statimque assumpto flagello, diutius in Dominicæ Passionis memoriam se verberibus cædere, ac diuinas laudes illis Prophetæ verbis decãtare: *Lauda anima meã Dominũ, laudabo Dominũ in vitâ meâ, psallam Deo meo quàm diu fuero*. Dæmon verò acrius ab eo flagellatus, mox illis vocibus aufugit. Hunc Dei Seruum Prophetiæ donum, quo futura prædiceret, à Deo consecutum fuisse nonnulla quæ sequuntur exempla, demonstrant: Virginem enim quandam, Catharinam nomine, vanis, ac superfluis capitis ornamentis luxuriantem, Baretij (quod est Agri Mediolanensis non ignobile Oppidum) aliquandò obuiam habens, cùm eam seuerius reprehendisset, fore tandem prædicit; vt breui illis cum mundo abiectis, Virginitatem suam Domino voueret. Huius consilij necdum illa cogitationem eo tempore conceperat; at paulò post, cùm Vir Dei virginum Congregationem in eodem Oppido, cum titulo S. Vrsulæ fundandam curâsset; vehementius illa à Domino vocata, vbi propriam domum, ac suas vanas opes ad Collegij constructionem contulisset; seipsam quoque inter primas, in eodem Dei viuentem hostiam immolat. Aliud quoque eiusdem rei testimonium fuit olim memoriæ traditum: cùm enim Vir Dei in Conuentu Baretij, supremum iam Spiritum ageret; corporis viribus, quibus iam destitutus erat, repentè instauratis, confestim nuncium ad Paulum Vice Comitem illustrissimum, ac de Religione benemeritum, mittit: eumque quasi de grauissimis rebus cum eo ante obitum illi agendum sit, quamprimùm ad se venire curat. Erat Paulus Victori familiaris, qui cùm nuncium accepisset, festinus ad Victorem conuolat: cui Victor: Accersiui te, inquit, Paule, vt & Domini Clementiam, & B. P. Francisci opem tibi propitiam aperiam: iam æterni interitus in Dei Iudicio sententiam tule-

ras, neque vlla tibi, ob patrata ſcelera, ſalutis ſpes apud Deum reliqua erat: at B. P. Franciſci merita, quem ſingulari ſemper deuotione proſecutus es, copioſæque in Capucinorum Religionem eleëmoſynæ à te effuſæ, pro te ad Deum clamârunt, ab eoque pœnitentiæ ſpatium tibi impetrârunt: quare, ne differ illa, atqúe illa peccata (quorum ſpeciem, numerum, & indiuidua tunc illi ad amuſſim recenſuit) Sacerdoti quamprimùm integrè confiteri, nè tibi Dei ira, ac vindicta, pœnitentiæ tempus intercipiat. Tum illi totum illius vitæ curſum ante oculos poſuit, arcanaqúe tot illi peccata patefecit; vt exterritus ille, confeſtim ad Sacerdotem confugerit, integramqúe peccatorum ſuorum confeſſionem præſtiterit. Vix autem hæc Victor, quæ diuinitus acceperat, Paulo declarauit, cùm extemplò iterùm viribus omnibus exhauſtus, atqúe in placidum ſoporem reſolutus; Deo animam reddidit. Anno 1566.

FRATRIS BONAVENTVRÆ PICENTIS, LAICI
VITA, & GESTA.

FRATER BONAVENTVRA Picens, Laicus, Vir humilitate ad miraculum inſignis, obedientiæ, ac paupertatis cuſtos ſtudioſiſſimus, honeſtatis cumprimis amator, abſtinentiâ clarus, charitateque tantoperè flagrans; vt nullis ab eâ laboribus abſterreri poſſet: vniuerſa enim charitatis officia, quæ in Monaſterio, vel Infirmis, vel beneualentibus præſtantur, tam auidè amplectebatur; vt omnia ſolus agere contenderet. Orationi verò ita deditus erat, vt cùm nullum vnquam orandi tempus incaſſum præterlabi pateretur, nullum orationi intempeſtiuum putaret. Hinc, ad tantam cœleſtis vitæ perfectionem conſcendit; vt plurima Signo Crucis Miracula patrâſſe feratur. Mortuum quoqúe ſuſcitâſſe, certo teſtimonio probatum eſt: Cùm enim Camerini, Eleëmoſynarij onus ſuſtineret, accidit; vt cuiuſdam Mulieris Infans, diutino morbo laborans, tandem interiret: quem dum Mater ad funera parat, en Bonauentura panem de more emendicans, domus oſtium pulſat. Reuiuiſcit Matris animus, iam ob Filij mortem dolore proſtratus, cumqúe Bonauenturæ Sanctitatem non ignoraret, protinus illum in domum vocat, mortuumqúe Filium oſtendens, multis eum lachrymis rogat, vt eum luci reſtituat. Recuſat Vir Dei, ac ſe peccatorem exclamans, Matris preces, vi omni reijcere ſtudet: At illa am-

plius vrget, humi prolabitur, pedes amplectitur, atqúe vt Puero vitam reddat, summis precibus obtestatur. His Bonauentura commotus, tandem in genua procidens, diuinam pro Puero clementiam exorat: cumqúe aliquamdiu perstitisset, inde surgens, Puerum Signo Crucis benedicit, ac in Nomine IESV, apprehensum ad vitam reuocat. Id Mater cùm plerisqúe iuramento affirmâsset; Puer quoqúe, qui Carolus vocabatur, cùm elabentibus annis Vrbis Canonicus esset, factum passim narrabat, quod à Matre didicerat. Postremò, magnâ Sanctimoniæ laude clarus, Firmi, in Conuentu S. Sauini, rebus humanis valedicit. Anno 1567.

FRATRIS ANTONII à POTENTIA, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER ANTONIVS à Potentiâ, Laicus, Vir maximis virtutibus præditus, magnaque oratione, & abstinentiâ clarus, illi, cùm ieiunia quotidiana, ac familiaria essent; eò tamen illum Spiritus ardor, & vehementia compulit; vt Quadragesimale vnius anni Ieiunium, sub vnius tantum pusilli ficuum, quantum manus capere potest, escâ transigeret: Id cùm non humanæ, sed diuinæ prorsus virtuti tribuendum sit, hinc quanta intus in animo diuina Spiritus pinguedine aleretur, perspicuum fit. Vitam hic demum Sanctimoniâ vberem, & cum laude peractam, fine quoqúe fœliciori concludit. Anno 1567.

Löffler fecit

FRATER FRANCISCVS MACERATENSIS FF.um
CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS FRANCISCI MACERATENSIS, LAICI
VITA, & GESTA.

RATER FRANCISCVS Maceratensis, Laicus, agricolis Parentibus natus, cùm agros aratro, ac ligone scinderet, ad meliorem animi culturam in ipsâ adolescente ætate à Domino vocatus, ad Minorum Obseruantium Ordinem se confert: in quo cùm per aliquot annos vitam piè, ac Religiosè duxisset; tunc primùm illucescente Capucinorum Reformatione, ac Regularis obseruantiæ radios longè, lateque diffundente, inter primos ad ipsam euolat. Summa in hoc Viro simplicitas, atque ad omnia virtutum genera tam ardens studium enitebat; vt cùm admiranda illa priscorum Anachoretarum ieiunia, silentia, solitudines, carnis macerationes, & quæ alia præclara gesta ab alijs audiret, mox tantâ ad ea imitanda cupiditate accendebatur, vt plerumque nullâ exspectatâ Superioris licentiâ, ad nemora, ac solitudines se conferret vbi herbis, & fructibus tantùm victitans, dies, noctesqúe, in orationibus vigilijs, cilicio, atqúe alijs carnis macerationibus diu transigeret: id autem cùm ex maximâ illius simplicitate flueret, facilè Superiores facto annuebant: sed & aliud quoqúe ipsius simplicitatis argumentum referre lubet: cùm enim inter prima illa Reformationum primordia, ac turbulentum rerum statum, ab Aduersarijs falsus plerumqùe rumor in vulgus diffunderetur, Capucinos Apostatas, & excommunicatos esse, eò factum est; vt Franciscus qui omnia in simplicitate credebat, nullumqúe in Orbe mendacium esse suspicabatur, iterùm ad Obseruantes remearet: cumqúe ab ijs falsum illum rumorem esse intelligeret, multosqúe passim ex Obseruantium Familiâ ad Capucinos migrare conspiceret; ipse quoqúe cum ijs rursus ad Capucinos rediuit. Vbi admirabile propemodùm erat huius Viri vitæ genus; nam quod ad corporis austeritates spectat, rudiorem, & abiectiorem semper sibi habitum eligens, eum ex panni, & sacci præsegminibus, quæ proijciebantur, non alijs resarcire solitus erat: eoque solo contentus, asperum præterea sub eo cilicium gestabat. Toto anni tempore, cùm nudis pedibus, absque sandalijs incederet, niuemque, glaciemqúe asperrimo tempore calcaret, frequenter sub pedum

planta

plantâ rimas, ac vulnera patiebatur, vndè viuus sæpè Sanguis effluebat, quæ tamen is adeò nihili pendebat, quasi nullo eorum sensus dolore afficeretur, vixqúe ad eum illa pertinere viderentur. Prætereà, tam seuerâ corpus flagellatione castigabat; vt, cùm se sibi haud sufficere existimaret, alterius validam manum ad flagellationem sibi adhibendam curaret: verberibus autē haud secus mouebatur, quā si ligneum, aut marmoreum corpus percutienti offerret. Vnica illi in die refectio semper familiaris fuit, quam sæpè panis, & aquæ ieiunio opiparam reddebat. B. P. Francisci ieiunia, quæ quinqúe Quadragesimis distincta sunt, tam arctâ ieiunij lege, quoad vixit, coluit; vt ea violare piaculum duceret: tam quoqúe in cibo, & potu auarus erat; vt nec famem vnquàm pelleret, neqúe aquam, quantum ad sitim extinguendam satis erat, bibere auderet. Humilitas etiam tam altas in Viro Dei radices egerat; vt illi animo fixum esset, quoslibet tam Sæculares, quàm Religiosos, se procul dubio meliores esse. Honestatis tam integer custos fuit, vt demissis oculis incedens, nullam prorsùs mulierem facie agnosceret: tantâ quoqúe in ægrotos charitate ferebatur, vt cùm ideò inter ipsa Ordinis initia, in hospitalem Domum S. Iacobi incurabilium destinatus esset; per aliquot annorum spatia tantâ sollicitudine, ac diligentiâ infirmis ministraret; vt ab omnibus passim ægrotorum mater, ac nutrix appellaretur. At neqúe minor ipsius in Pauperes charitas fuit: dum enim Maceratæ Conuentus ædificaretur, ac pleriqúe Cementarij vltrò operam ædificationi præstarent, quibus Fratres necessaria ex quotidianâ mendicatione ministrabant, eo tempore Franciscus, Eleëmosynarij, in eo Conuentu onus sustinebat, qui dum semel cum Eleëmosynâ ex Vrbe rediret, accidit, vt pleriqúe Pauperes ab eo Eleëmosynam peterent, quam cùm ille ex innatâ pietate denegare nunquam soleret, reliquis in pauperes erogatis, vix triginta panes in manticâ supererant, quibuscum, dum ad monasterium pergit, triginta Viros aduenas Theutonicos, in viâ iacentes, ac fame penè enecatos offendit, quibus cùm reliquos panes dispertitus esset, sine pane domum redijt. Porrò tum Fratres, tum Cementarij panem esurientes expectabant, quorum cùm Guardianus spem frustratam esse cerneret, eum grauiter obiurgat, moxqúe Fratres alios ad panem mendicandum mittere parat: cui Franciscus: Quæso, Pater (ait) prius ad arcam panariam mitte, & num ibi panis adsit explora: at Guardianus: Quid arcam (inquit) commemoras, tam diligentissimè ante hâc explorata fuit, in quâ nec vnicum quidem panis frustulum offendes? Su-

ſtine pauliſper, ſi lubet, (ſubdit Franciſcus) fortè ibi panes inuenies, ſi melius exploraueris. Redit Guardianus ad arcam panariam, quam candido, ac recenti pane, è Cœlo miniſtrato, plenam reperit. Eo Miraculo à Cementarijs per Vrbem diuulgato, mox tanta in Populo de Franciſci Sanctimoniâ fama percrebuit; vt ad eorum, qui ad eum confluebant, frequentiam declinandam, inde abſcedere compulſus fuerit. Quapropter, Vrbinam profectus, cùm in eâ Vrbe, Quæſtuarium quoqúe opus exerceret, Nobilis quædam Mulier, Duciſſæ pediſſequa, quæ iam dudum Sanguinis fluxu laborans, multa fruſtrà in Medicos erogauerat, cùm ſe impenſius Franciſci Orationibus commendâſſet, Vir Dei diurnâ illius infirmitate permotus, panem è ſacculo hauſtum eidem porrigit, dicens: Panis hic, panis eſt Domini, qui ob Ieſu Chriſti amorem datur, accipe, comede, & in nomine Domini Ieſu Chriſti ſanaberis. Vix illa panem guſtauit, cùm Sanguinis fontem ſtetiſſe, perfectéque ſe corpore ſanatam ſentit. Metolæ quoque Comitiſſa, quæ ad Medicorum deſperationem ægrotabat, Virum Dei, panem mendicantem, miſſo nuncio accerſit: cui Vir Dei: Mihi, inquit, panis ex Obedientiâ quærendus, ad eamque mihi per otium proficiſci non licet; veruntamen hoc panis fruſtulum ad eam defer, eoqúe in Nomine Domini Noſtri Ieſu Chriſti, B. V. & B. P. Franciſci veſcatur, quorum ope conualeſcet: quod cùm ægra deguſtâſſet, illicò morbus deferbuit, ac breui incolumis euaſit. Hoc pacto, cùm Serui ſui Sanctitatem, Deus ſignis manifeſtaret, is è regione, tam ſe omni gratiâ Dei indignum iudicabat; vt (præſertim ob quaſdam Dei reuelationes) ingentem æternæ damnationis metum in animo conciperet: vndè fiebat, vt inter orationis, ac diuinæ contemplationis ſtudium, in quo maiorem diei, ac noctis partem inſumebat, eam ſemper copioſis fletibus irrigaret. Tantâ ergà diuiniſſimum Sacramentum reuerentiâ afficiebatur; vt, ſi quandò illi per Eccleſiam, aut Chorum pergendum eſſet, nunquam terga Sacramento verteret, ſed aut per illius latera incederet, aut verſâ ad Altare facie retrocederet. Regulæ verba, tantâ veneratione proſequi ſolebat; vt cùm ſæpè ab aliquo Sacerdote ex eâ Capitulum ſibi legi peteret; illud genuflexus, aut iunctis manibus, velut Dei Oraculum audiret. Cùm igitur Vir Sanctus, ob vigilias, atqúe alias corporis macerationes, quibus ſe quotidiè affligebat, quandam neruorum ægritudinem contraxiſſet, cui curandæ Medicorum, ac Prouincialis Vicarij præcepto compellebatur ad Porretanas aquas ſe conferre; ibi à Nobili quâdam Muliere hoſpitio ſuſceptus, cùm Veſpere iam in ſuum ſe

cubiculum recepiſſet, extincto lumine, more ſolito, orationi vacabat: tum Nobilis illa, domus Hera, caſu ante illius cubiculi fores iter faciens, ingentem ex eo lucem erumpentem cernit: quamobrem, per oſtij rimulas aſpiciens, igneum, ac velut ſolarem globum, ſuper Viri Dei caput eminere animaduertit, atque ex verborum tenore, cùm neminem præter Franciſcum cerneret, Virginem Deiparam cum eo colloquentem colligit. Dum autem his Franciſcus balneis vtitur, Guidobaldus Vrbinatum dux, ob ſummam ſuam in Virum Dei beneuolentiam, Aulicum quendam ſibi familiarem eò deſtinat, qui vniuerſa illi neceſſaria miniſtret: is itaque cum ſemel ad Virum Dei in ſuo cubiculo orantem acceſſiſſet, in extaſim raptum, atque à terrâ altius ſubuectum, flammamque capiti inſidentem conſpicit. Medicus itidem qui illius curationi tunc incumbebat, cùm alio quoque tempore, inſperatò Viri Dei cubiculum ingreſſus eſſet, Virginem Deiparam cum eo colloquentem offendit, quæ extemplò eo ingrediente euanuit. Cùm etiam Corinalti, Nobilis quidam Monaſterium ingrederetur, ac per nemoris vias ſolus deambularet, ex inſperato Franciſcum, qui in nemore orabat, ante ſe in aëra ſublatum, ac vertice altiores arboris ramos contingentem ſpectat. Poſthæc, Fratri extremo morbo laboranti, atqúe à Phyſico certæ neci adiudicato, incolumitatem, ac futura incommoda, quæ poſteà guttæ arteticæ doloribus diſcruciatus paſſus eſt præ nunciat. Dæmonis tentatione, cùm quædam Dominicæ Orationis verba proferre non poſſet, quamobrem immaniter animo torquebatur, à Paulo Quarto ſummo Pontifice, ab eorum prolatione diſpenſatur. At benigniſſimus Dominus qui illius carnem linguæ compede aggrauauerat, animum mœroribus confectum conſolabatur, maximiſqúe è Cœlo donis cumulabat. Nam hoc tempore, tot cœpit ſignis, ac Miraculis coruſcare, vt omnem propè numerum excederent, ex quibus aliqua lubet referre. Maceratam ſemel miſſus, nobilem quandam Matronam, quæ iamdudum paralyſi laborans in lecto iacebat, ipſius importunitate victus, tandem adgeniculans, Signo Crucis proſequitur, ſtatimqúe abſcedens, vix ad domus gradus peruenerat, cùm ægrota, paralyſi liberata, integrâ incolumitate potitur. Rurſus, ex Maceratenſi Conuentu ad Vrbem pergens, in Mulierem quandam vtroque lumine orbatam incidit, quæ cùm ab itineris duce, Franciſcum adeſſe intelligeret, ab eo poſtulat, vt illi oculorum lucem à Deo impetret: cui Franciſcus: Tu potius Deum obſecra, vt illud mihi eripiat; hoſte enim carerem, quo cum mihi ad mortem vſque pugnandum eſt. At

cœca

cœca Mulier impensius Virum Dei pro oculorum luce rogitabat, ab eoque saltem Crucis Signum efflagitabat. Illud tandem Vir Dei roganti præstat: quo protinus lux illi integra redditur. In eâdem Vrbe, Iuuenem, in quâdam domo, iam diu hydropisi laborantem, in lecto decumbentem offendens, dum is eum verbis consolatur, hydropicus Francisci, manu apprehensâ, eaqúe super pectus sibi collocatâ, rogat, vt Crucis Signo sibi benedicat: consentit Franciscus: vixqúe Signum Crucis formauerat, cùm is repentè à morbo conualuit. Hinc, deindè Filatranum profectus, Mulierem quæ iam diu febri laborauerat, neqúe vllo Physicorum remedio ab eâ liberari potuerat, Signo Crucis obsignatam, pristinæ sanitati restituit: plurimaqúe huiusmodi Miracula ab eo patrata referuntur. Illud autem haud silentio prætereundum est, quod Pisauri accidisse certâ fide probatum est. Ibi enim cùm Mulier, quæ tenerum Infantem, quem secum lecto decumbentem tenebat, dormiens noctu suffocâsset; Coniugis iram verita, ad Virum Dei confugit, qui multorum tunc Miraculorum famâ vbiqúe Illustris erat: mortuumqúe Infantem panno inuolutum, summo mane ad Conuentum defert: vbi multis lachrymis, flebilem Infantis casum narrans, Virum Dei deprecatur, vt eum luci restituat. Cui Franciscus: Nunquid ego sum Deus, qui vitam, ac lucem mortuis reddam? Peccator ego sum miserrimus, ne hoc à me petas Mulier. At illa maiores in fletus erumpens, clamabat: Serue Dei, si vis, id potes à Deo precibus impetrare, res in manu tuâ est: testis est mihi Deus, si hinc à pedibus tuis recessero, donec viuum illum Infantem reddideris. Cùm autem Mulier nullam consolationem admitteret, innataqúe pietas, ac commiseratio viscera eius torqueret, statim in genua procidens, Deum pro Puero rogat: mox Serui sui precibus adfuit diuina virtus: adhuc enim Franciscus orabat, cùm defunctus Infans membra mouere, ac Matris vbera, rediuiuus quærere cœpit. Matrem obtestatur Franciscus, ne factum alteri prodat: at illa, cùm rem Prouinciali Vicario, alijsqúe plerisqúe narrâsset; hinc clarior Viri Dei Sanctitas, atqúe illius apud Deum merita effulsêre. Cùm igitur humilis Dei Seruus, tot Miraculis clarus, Pisauri tandem supremo morbo correptus, vitæ finem sibi imminere intelligeret; vt summam in morte animi humilitatem testatam relinqueret, vbi se ad Domini occursum dignâ Sacramentorum expiatione præparauit, cùm Populorum affluentiâ se post mortem honorandum pertimesceret, à Deo postulat; vt nullo in morte Populi honore, sed communi tantùm aliorum sepulturâ, fruatur: cuius votis cùm

Deus

Deus annueret, illo toto tempore, quo corpus inhumandum erat, tam copiosum è Cœlo imbrem emisit; vt omnem populorum turbis viam, ad defuncti funus adeundum intercluserit. Obijt Vir Sanctus post septuagesimum suæ ætatis annum, Pisauriqúe sepultus, indè cœlestes euasit ad auras, feliciorem apud Deum vitam consecuturus. Anno 1568.

FRATRIS ANTONII LOCHIENSIS, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS Lochiensis, Laicus, inter eos adnumeratur, qui ex Conuentualium Reformatione, Ioannis Fanestris sermonibus permotus, simul cùm Vbertino, ac Bernardino à Monte Vlmi, ad Capucinorum Religionem migrârunt. Vir fuit obedientiæ potissimùm Virtute illustris, ac tantâ abstinentiâ præditus; vt cùm sæpè nihil præter panem, & aquam ad victum adhiberet, plerumqúe etiam integros dies absqúe cibo, & potu transigeret. Humilitati, paupertati, orationi, tantoperè studuit; vt inter perfectiores Regularis obseruantiæ cultores, suâ tempestate haberetur. Deiparam Virginem singulari semper Religione, ac pietate prosecutus est, cuius cùm coronam persoluit, multa à Dæmone patitur. Demùm cùm Sanctimoniæ apud omnes nomen adeptus esset; in Conuentu Montis Vlmi, Deo depositum reddit. Anno 1560.

FRATRIS FRANCISCI à MATTEOLA, LAICI, GVARDIANI

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Matteolâ, Laicus, huius vita cæteris totius perfectionis norma fuit: paupertate enim, humilitate, sui ipsius despectu, abstinentiâ, adeò inter alios insignis effulsit; vt rerum penuriam, corporis incommoda, probra, illatas contumelias, non tam æquo animo tolerare, quàm nec sentire videretur. Obedientiæ verò virtute tam illustris fuit; vt ipsius obedientia diuino Miraculo illustrari meruerit: cùm enim in Conuentu Latertiæ, Eleëmosynarij munus obiret, maximaque vini penuria totam Regionem occuparet, eo, binas vini lagenas ad mendicandum parâte, Guardianus iocosè his eum verbis compellat:

Caue, Francisce, ne vacuas lagenas domum referas. Omne ille studium, ac sollicitudinem confert, vt vinum à Ciuibus emendicet: sed cùm tanta esset vini penuria, vt vix illustriores Vrbis Familiæ, arctâ, ac necessariâ illius prouisione potirentur; absque vino domum redire cogitur. Intereà, recolit ille Superioris verba, quibus sibi præceptum fuerat, nè cum lagenis vacuis domum rediret. Quarè, cùm prorsus satisfacere vellet, lagenas ex fonte, qui in eo itinere limpidissimus occurrit, aquâ implet, iisque onustus domum redit. Vix de more à Guardiano benedici postulat, cùm ab eo Guardianus percunctatur, num plenas lagenas domum tulerit: Plenas, inquit, Pater. Paruo post tempore elapso, cùm Guardianus vtramqúe lagenam, quam vappâ, aut acido vino plenam arbitrabatur, gustu exprobare vellet; optimum, ac generosum vtraqúe vinum effudit. Quare ille obstupescens, à Francisco sciscitatur, vndenam tali vino lagenas impleuerit? at ille simplicissimè: Ex fonte, inquit, qui se in viâ offert: neqúe enim vini quicquam à Ciuibus mendicatione comparare potui, quo lagenas implerem, etenim verò, cùm præceptum vrgeret, ne lagenas domum vacuas referrem, aquâ impleui (necdum enim Franciscus aquam in vinum à Deo mutatam fuisse nouerat) Diuinum tunc prius Miraculum Guardianus agnoscens, illud simplicissimæ Francisci obedientię tribuendum censuit, quę tantum apud Deũ põdus, ac meritum sibi vendicauit; vt ob eam, D.O.M. naturæ ordinem inuerteret, & aquam in vinum mutaret. Multis quoque alijs virtutibus clarus, non exiguam sibi apud omnes Sanctimoniæ famam comparauit: singularis animi prudentiâ, ac Regularis obseruantiæ zelo, cùm à Deo præditus esset; Guardiani munere plerumque fungitur. Sancto denique fine, in Conuentu Latertiæ, vitæ cursum absoluit. Anno 1569.

FRATER LUDOVICUS A MONTE S^ti SAVINI FRATR^um
CAPUCINORUM LAICUS.

FRATRIS LVDOVICI à MONTE SANCTI SAVINI, LAICI *VITA, & GESTA.*

RATER LVDOVICVS à Monte Sancti Sauini, Laicus, cùm incredibili ergà omnes, præsertim ægrotos, charitate flagraret, hanc à Deo gratiam sibi comparauerat; vt plerosque infirmos, dum quinquies orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam, ante Eucharistiæ Sacramentum, brachijs in Crucis modum protensis recitaret, ab ægritudine liberaret. Hoc pacto, cùm in Conuentu Montispolitiani, duorum illi Fratrum ægrotantium cura, à Guardiano demandata fuisset; nuncius ad eum venit, qui Germanum Fratrem, in montis Sancti Sauini Oppido tam graui morbo laborantem nunciaret; vt si eo viuo frui vellet, ad illum quantociùs properaret. Lubenter Ludouicus suprema, Germano Fratri, iura persoluisset, sed cum geminorum ægrotantium curâ, & Guardiani obedientiâ præpediretur; vt vtrisque satisfaceret, ad familiare remedium confugit: quinquies consuetas orationes, ante S. Sacramentum, pro Germano exoluit, quibus eum à morte, & à morbo liberat. Tùm verò, easdem etiam pro suis ægrotantibus recitat, quos pari modo ad incolumitatem reuocat. Non minori cùm hic erga Pauperes charitate æstuaret, accidit in eodem Montispolitiani Conuentu, vt totâ Regione fame occupatâ, multi ad Monasterium Pauperes confluerent, quibus is copiosas Eleëmosynas elargiebatur: cùm verò quodam mane, tot ad eum Pauperes conuenissent, vt ijs totum panem, qui Familiæ repositus erat, præter quædam frustula erogâsset; legumina Ludouicus Familiæ in cibum parat, panisque frustula, quæ Pauperibus superfuerant, in mensâ apponit. Res Fratribus parum prudens, & discreta visa est: Guardianusque correptionem in Refectorij capitulum differt. Prandij iam horâ instante, Ludouicus ad omnem correctionem paratus, iam Refectorium ingressus fuerat, cum repentè ianuæ tintinnabulum auditur: eò Ludouicus festinat, Adolescentulumque formâ pulcherrimum, præ foribus reperit, qui tot calidas panis placentas Ludouico profert, quot Fratres in Familiâ numerabantur, confestimque se ex illius oculis eripit. Pergit Ludouicus ouans, placentisque onustus Refectorium ingreditur, tum suam cuique assignans ait: En, Patres, quales Pauperum eleëmosy-

na placentas peperit. Mirantur vniuersi, diuinamque erga se liberalitatem agnoscentes, in his, suum de Ludouico iudicium reuocāt, maiorique erga Pauperes charitate accenduntur. Quam verò huius Sancti Viri charitas Deo grata fuerit, cunctis, post illius ex hâc vitâ decessum, perspectum fuit: nam post multos ab ipsius obitu annos, cùm reliqua ipsius caro exesa, ac in cinerem resoluta esset; dextera ipsius manus, quâ Eleëmosynas erogabat, tam incorrupta reperta est; vt ea viuentis esse videretur. Cessit è vitâ Vir Sanctus, plurimo post se virtutum, ac Sanctimoniæ odore apud omnes relicto. Anno. 1570.

FRATRIS IOANNIS à NICOSIA, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER IOANNES à Nicosiâ, Laicus, Hortulani quamplurimos annos officio functus, dum hortum excolit, animi hortulum haud incultum relinquit: tot enim illum virtutum plantis exornauit, ac cœlesti supernorum donorum pluuiâ irrigante, ad tam vberes fructus prouocauit; vt ei Propheticum illud occini queat: *Stetit anima eius, quasi hortus irriguus & quasi hortus voluptatis terra coram eo:* Gulæ vepribus, quæ animam præfocant, & Spiritus fructum impediunt, abstinentiâ euulsis; quotidianis, ac perpetuis ieiunijs carnem exercebat, flagellationibus arabat, laborum ligone fodiebat, luxuriantes sensus mortificationum sarculo putabat: Paupertatem, obedientiam, patientiam, humilitatem, rerum omnium, ac sui contemptum, cæteraque virtutum semina copiosissima iaciebat, nocturnis vigilijs ad fructum prouocabat, orationibus fouebat, lachrymarum pluuiâ augebat, incalescenteque diuinæ charitatis æstu, ad maturitatem compellebat: denique, tam diligens huius Dominici hortuli cultor fuit; vt nullum vnquam à virtutum labore illi tempus vacuum fuerit, donec perfectam omnium metam attingeret. Huius Viri Sanctimoniam D. O. M. facto aliquandò manifestam esse voluit. Nam cùm mulier quædam à Dæmone obsessa, ad Conuentum perducta esset, eamqúe ob Fratrum orationes Dæmon vehementius solito torqueret; Ioannes tantâ ob ipsius cruciatus, erga illam miseratione commotus fuit; vt se in speluncam abdiderit, ibiqúe biduum absqúe cibo perseuerans, Dominum pro ipsius liberatione deprecatus fuerit. Interea Dæmon rugitus edere, exclamareqúe se Ioannis precibus exuiri: at biduo exple-

to, cùm Dæmon Ioannis orationem vlteriùs ferre non posset, è corpore erumpens, Mulierem liberam relinquit. Ioannes verò, post aliquot annos magno Sanctitatis odore apud omnes relicto, sanctè in Domino obdormit. Anno 1570.

FRATER VALENTINVS DREPANENSIS, LAICVS, VIR ILLVSTRIS.

FRATER VALENTINVS Drepanensis, Laicus, Vir in Siculâ Prouinciâ, inter alios humilitate, ac Seraphica paupertate celebratissimus; qui cùm viuens paupertatem summoperè dilexisset; ne ab eâ in morte diuelleretur, Castroboni Conuentum, totius Prouinciæ pauperrimum, à Deo impetrat, vt in eo carnis exuuias deponat: vbi cuiusdam infirmi Fratris curam agens, cùm ex diuinâ reuelatione suum, atqúe ægroti illius obitum accepisset, diem supremum eidem prænuncians, cum eo in Domino obdormit. Anno. 1570.

FRATER NICOLAVS A QVINQVE FRONDIBVS FFum CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS NICOLAI à QVINQVE FRONDIBVS, LAICI
VITA, & GESTA.

FRATER NICOLAVS à Quinqúe frondibus, Laicus, Vir omnium virtutum genere ornatiſſimus, tamqúe ſingulari ſimplicitatis, ac obedientiæ virtute prædi-tus; vt cùm Mileti Conuentus Guardianus, vt ipſius obedientiæ periculum faceret, eidem præcepiſſet; vt Fici ramum fermè aridum in horto plantaret, ac quotidiano labore irrigaret, id abſqúe vllâ cunctatione præſtiterit. Porrò, haud abſimile hinc ab eo factum accidit, quod de illo antiquo Anachoretâ apud Caſſianum legitur, tanta enim fuit huius obedientiæ apud Deum vis; vt aridus ferè ramus, ſimplici obedientiâ excultus, in Arborem excreuerit, fructuſqúe vberrimos protulerit, qui deinceps à Fratribus, Obedientiæ fructus appellari ſolebant. Hic orationi, ac rerum diuinarum contemplationi ita animum dicauerat; vt ſæpe in eâ integras noctes inſumeret. Semel cùm Dominicæ Paſſionis meditationi intentus, ſententiam à Pilato aduersùs Dominum, vehementius deploraret, eidem repentè Pilatus atris veſtibus indutus, atqúe vndiqúe nigerrimis ac horrendis coruis circumſeptus apparet, cuius cùm primo aſpectu Nicolaus horruiſſet, ad eum inquit: Quis es tu? Cui Pilatus: Ego ſum ait, Pilatus Chriſti Iudex, ac condemnator. Mox ad eum Nicolaus: Heù miſer! Cur tam iniuſtam contrà Dominum meum ſententiam aliquandò ferre auſus es? Cui ille: Id non ſponte, ſed timore perculſus præſtiti. His dictis volucre citius, cum Coruis, nigris ſe condidit vmbris. Iterùm cùm Dominum, ſublatam in humeros Crucem, ad Caluariæ Montem ferentem multis lachrymis defleret; en Chriſtus in eâdem formâ, Crucem baiulans, eidem ſe aſpectandum præbet: quo aſpectu, ita illius anima Chriſti amore liquefacta fuit; vt perennes deinde, ex ſolâ illius memoriâ, lachrymas diffunderet. Tantâ deniqúe Sanctus hic Vir in Chriſtum Dominum charitate feruebat; vt cùm aliquandò ante Euchariſtiæ Sacramentum oraret, Chriſtus ſub Pueri ſpecie ſecum in Altari colloqui, ac plurima illi beneuolentiæ ſigna exhibere viſus fuerit. Hæc procul dubio diuina tenerioris dilectionis teſtimonia erant, quibus D. O. M. Serui ſui Spiritum, charitate flagrantem, proſequebatur. Is verò, cùm in ſimplicitate ſuâ multis annis Domino famulatus

mulatus esset, bonumque aduersùs Spiritus hostes (quibuscum strenuè ad extremum vsque Spiritum depugnauit) certamen certâsset, ac fidelis Domino fuisset; cursum tandem vitæ fœliciter consummauit. Anno 1570. & à Domino, iustitiæ coronam accepit.

FRATRIS MASSEI GENVENSIS, LAICI, MAGISTRI NOVITIORVM *VITA, & GESTA.*

FRATER MASSEVS Genuensis, Laicus, in bellicâ illâ Pij. V. Pontificis expeditione contrà Turcas, ab Anselmo, inter alios Socios eligitur. Hic cùm inter prima Religionis initia, Capucinorum militiæ nomina dedisset; tanto virtutum fulgore, ac vitæ austeritate inter cæteros emicabat; vt annum totum in Quadragenas inedias dispertitum, in solâ panis, & aquæ refectione transigeret: haud tamen à quotidiano labore vacabat, quo, cùm corpus defatigaret non aliam sibi quàm Orationis quietem quærebat, ex quâ maiores sibi ad carnem, cognataque illa vitia, frigore, nuditate, flagellis, vigilijs, atque alijs castigationibus edomanda, vires quotidiè augeri sentiebat. Hinc plures Dæmonum infestationes passus, quibus illum ab hâc perfectâ virtutis viâ deterrere conabantur, eam animi constantiam assecutus fuerat; vt Dæmoni ipsi illuderet, illique ignauiam, ac imbecillitatem exprobraret. Sæpè ob notam vitæ Sanctimoniam Nouitiorum curæ præficitur, quo munere dum in Conuentu Camerini aliquandò fungitur, Nouitium qui præter obedientiam Orationi vacabat, à Dæmone penè suffocatum suâ Oratione liberat. Ac tandem cùm quadraginta, & amplius annos, magnâ cum virtutum laude in Religione exegisset, Anno 1571. morte interemptus, Mundo ærumnarum pleno valedicit.

FRATRIS ANDREÆ à CROTONE, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER ANDREAS à Crotone Laicus, Vir multarum virtutum laude insignis, hic cùm otium omne ignoraret, diem labori, noctis minimam somno, maximam Orationi, ac rerum diuinarum meditationi partem dare solitus erat. Habitu pauper, charitate in omnes diues erat. Cumque nihil illi iucundius esset, quàm Superioribus, ac cunctis parere; id non parum molestè ferebat, si quandò Superior humaniori voce vsus, non iu-

bendo sed rogando eum ad agenda prouocaret: eo enim obedientiæ vim minui, ac meritum obtundi sapienter aiebat. Ex quo facilè percipi poterat, veram eum obedientiæ virtutem, ac mentis humilitatem assecutum esse. Tantâ Sacerdotes reuerentiâ, ac veneratione prosequebatur; vt plenum S. Francisci Spiritum adeptus videretur: etenim cum ijs consedere, aut eorum se colloquijs immiscere, aut illos aperto capite alloqui piaculum arbitrabatur: cùm id dicere solitus esset, Sacerdotes, nobilissimos Dei Seruos esse, quibus aliquid obsequij impendere, magni beneficij loco habendum sit. Hoc Obedientiæ, ac humilitatis sensu cùm annis, ac virtutibus canus, Neapoli in supremum morbum incidisset; virtutes quas sibi ad vitæ ornamenta adsciuerat, easdem sibi ad mortis coronam vendicat. Cùm enim adhuc sensibus integris existens, longius à mortis articulo abesse crederetur, Guardianum accersiri curat, ab eoque benedictionem abeundi exposcit: cui Guardianus subridens: Quonam, inquit, tibi abeundum est? (neque enim adhuc de ipsius obitu cogitabatur) At Andreas, cùm vitæ occasum sibi imminere diuinitus accepisset, impensius ab eo benedictionem efflagitans: Magnum mihi iter, aiebat, modò peragendum est. Postremò, Guardianus vt illius votis satisfaceret: Eia, inquit, Dei, ac meâ benedictione munitus, fœlix perge. Andreas verò, cùm Guardiani funem, quâ præcinctus erat, manibus accepisset: Benedicite, inquit, benedicite Pater. Hisque in verbis humana deserens, cœleste iter aggreditur, superasque euadit ad auras. Anno 1571.

FRATRIS MARTINI RHEGINI, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER MARTINVS Rheginus, Laicus, abstinentiâ, paupertate, silentio, vitæ austeritate, sensuum mortificatione, atque oratione clarus, cùm quadragesimum vno minus, in Religione annum attigisset, sui obitus die ex diuinâ reuelatione accepto, ac prænunciato, in Conuentu Rhegij, singulari cum Sanctimoniæ famâ, vinculis carnis absoluitur. Cui D. O. M. post mortem testimonium præbuit, carne ipsius ad niuis candorem, & infantilem teneritudinem, ac tractabilitatem reuocatâ; vt eâ, tum prior vitæ innocentia, tum posterioris vitæ gloria probaretur. Obijt Anno 1571.

FRATRIS AVGVSTINI DIPINIANENSIS, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER AVGVSTINVS à Dipiniano, Vir præclaris virtutibus illustris, de eo illud inter alia refertur; quod cùm Acirim, quod Brutiorum Oppidum est, ad lanas mendicandas, Superioris mandato se contulisset; acutissimâ ibi febre correptus, à piâ Muliere, cum Socio hospitio excipitur: à quo, cùm illa curiosius, num Fratres indusio vterentur, inquireret, manumqúe audacius quam par est, intrà Augustini manicam intulisset; ea confestim diuinâ virtute aruit. Eo casu Mulier tremefacta, cùm manus ariditatem amarissimè fleret, vehementerque ob curiositatis delictum ingemisceret; ab Augustino veniam, opemque postulat: is verò vbi Mulierem nimiæ curiositatis corripuit, manum aridam, Signo Crucis pristinæ incolumitati restituit, ac demùm in pace quieuit. Anno 1572.

FRATER BERNARDINVS ASCVLANVS, LAICVS, SANCTIMONIA CLARVS.

FRATER BERNARDINVS ab Asculo, eius memoria in S. Angeli Prouinciâ floret: cùm is ex Superiorum licentiâ, diu in nemore Conuentus S. Ioannis rotundi, solitariam vitam duxisset, eamque animi puritatem adeptus esset; vt auiculæ circà eum volitantes, cibum ex illius manibus acciperent, & cum eo velut cum amico colluderent; germanum Fratrem, qui altero brachio attractus, ad eum inuisendum accesserat; solo manus contactu curat: dieque sui obitus prænunciato. Anno 1572. sancto fine occumbens, meliorem apud Deum vitam nanciscitur.

FRATRIS ANTONII ALETINI, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS Aletinus, Laicus, cùm adhuc in Sæculo versaretur, eum Euangelicæ perfectionis gradum conscenderat; vt hosti, germani Fratris sui, quem vnicè diligebat, interfectori, non solum necem condonauerit, sed eundem è cæde reuertentem etiam osculo exceperit, pecuniaque elargitâ ad fugam compulerit: quo sanè tam egregio facto, id à Domino

promeruit; vt Sæculo maior, ad perfectorum ſtatum conſcenderit, Seraphicamque Capucinorum Religionem ingredi dignus fuerit. In Religione, charitate quam ergà inimicos prius oſtenderat, in pauperum dilectione commutatâ, eos tanto amore, ac pietate proſequebatur; vt neceſſaria ſæpè ſibi cibaria ſubtraheret, vt ijs, Chriſti pauperes abundantius aleret. Abſtinentiâ tam eximia fuit; vt à carnibus, & piſcibus perpetuò abſtinens, vixque olera pani adiungens, totum ferè vitæ tempus in ieiunijs, ac Quadrageſimalibus inedijs, ad extremum vſque ſenium conſumpſerit. Vir fuit, ſummus paupertatis, honeſtatis, humilitatis, ac totius Regularis obſeruantiæ amator, tamqúe orationis cupidus; vt in eâ maiorem diei, ac noctis partem impenderet. Hic igitur, dum ad perfectiſſimam omnium virtutum metam ſtudet conſcendere, dignamqúe Seraphico Viro, ſollicitè ad extremum vſqúe Spiritum, vitam ducit; in Conuentu Caſtaneæ, tanquam Domini Seruus, bonus, ac fidelis, ad eiuſdem gaudia vocatur. Anno 1573.

FRATER GERVASIVS HYRMINIENSIS. FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS GERVASIJ HYRMINIENSIS, LAICI
VITA, & GESTA.

RATER GERVASIVS Hyrminienſis, Laicus, non niſi obſcura, & humilia natalia præſeferens, exigui lapidis inſtar, qui abſqúe manibus, apud Danielem abſciſus legitur, in eam Sanctimoniæ magnitudinem excreſcit; vt tanquam mons magnus, vniuerſum Seraphicæ Religionis Orbem ſuâ virtute compleat. Ioannis in Baptiſmo non modò nomen, ſed & nominis rem ſortitur: tantâ enim Dei gratiâ ab ipsâ ineunte ætate, affluere cœpit; vt Puero nihil iucundius, quàm Eccleſias deuotè venerari, Sacriſqúe intereſſe, videretur. Adoleſcente verò ætate, corpus inediâ macerare, ſæpenumerò flagellis vſque ad ſanguinem cædere, quotidianis laboribus defatigare, & extenuare ſolebat. Poſt breuem ſomnũ, egregius Adoleſcens è ſtrato intempeſtâ nocte ſurgens, ad quandam B. V. Ædem de Monte nuncupatam (quæ inde trium millium ſpatio aberat) ſolus pergebat, vbi reliquum noctis tempus in oratione inſumens, mane illuceſcente ad quotidianam agriculturam redibat. His virtutũ præludijs, cùm vigeſimum plus minus annum attigiſſet, apud Capucinos, nouum Geruaſij nomen ſortitur: vbi cumprimùm cunctas virtutes ſibi animo proſequendas, contraque omnia vitiorum caſtra dimicandum ſtatuit. Carnem igitur, quæ omnium vitiorum fomes eſt, ac perpetua Spiritus aduerſaria, varijs prælijs exagitat; aſperrimo cilicio, quo nunquam non contegitur, afflictat; perpetuâ pedum nuditate, quæ cæteris communis eſt, abiectis ſandalijs, cunctis anni temporibus proſequitur; panis, & aquæ inediâ (cùm ter in hebdomadâ perpetuo fœdere receptâ corpus extenuaret) alijs quoque B. P. Franciſci ieiunijs, ac Quadrageſimis mactat. Tantâ quoque ſomni ſubtractione, ac vigiliarum diuturnitate conficit; vt duas tantummodò horas quieti indulgeat, cæteras vel labori, vel orationi conſecret. Mollia omnia reſpuens, nudas tantùm tabulas abſque culcitrâ, aut paleis, ſibi ad quietem ſubſternit. Deniqúe, cùm irreconciliabile cum carne, pro Spiritu bellum gereret; nouos ſemper modos, nouaqúe belli ſtratagemata, quibus inſolentem hoſtem atterat, ad finem vſqúe ſtudioſè quærit. Proprium ſui odium, humilitatem, ac profundiſſimam ſui abiectionem, quâ ſe omnium pedibus ſubijcit,

altiſſimam paupertatem, quâ ſe rerum tantùm penuriâ diuitem putat, perfectiſſimâ obedientiæ virtute coronat. Dum enim horti culturæ addictus, hortum irrigat, aquamqúe per ſulcos ad ſemina ducere parat, à Guardiano vocatus, ſtatim ad vocem accurrit, ligoneqúe, quo aquam ducebat, in aquæductu dimiſſo, imperfectum opus deſerit. Porrò aqua, quæ impetu fluebat, cùm nullum moderatorem haberet, qui vias, ac diuerticula labentibus riuulis pararet, facilè plantas, & ſemina deuaſtâſſet; at prompta Viri obedientia id apud Deum aſſequitur; vt fluens aqua Deo imperante ſtet, redeuntemqúe poſt aliquod temporis ſpatium Geruaſium exſpectans, vltrà præſcriptum à ligone terminum minimè exundet, donec is rediens, viam ad irrigationem aperiat. Omnem laudis appetitum, atqúe inanem gloriam, ob quædam in eâ Vrbe ab eo patrata Miracula fugiens, Siracuſas migrare compellitur. Cuiuſlibet, licet exigui temporis iacturam ita magnipendit; vt ſi aliquas ſibi partes, vel à cibo, vel à ſomno vel à calefactione eripi neceſſitas ipſa compellat, has velut deperditas lugeat. Oratione, ac cœleſtium contemplatione adeò delectatur; vt in eâ totum ferè noctis tempus inſumat, perenniqúe in Deum mentis aſcenſione, vbiqúe ſemper oret: quarè Dæmon, vt ipſum ab Oratione exturbet, ſæpè ſtrepitus edit, interdùm illi varias figuras obijcit, neqúe his contentus, oranti nonnunquam colaphos impingit: cumqúe è cellâ ad orationem proficiſcitur, è gradibus deijcit, varijſqúe illum machinis aggreditur, vt illum ab oratione, quâ is maximè cruciatur, auellat. Panormi, dum communi Orationi vacaret, ſecundò, Dæmonem varijs modis Fratribus inſidiantem cernit, & in Conuentu Caſtroboni, à Guardiano ad portam miſſus, à Dæmone in Æthiopis formâ, tam dirè fuſtibus cæditur; vt eum Fratres ſemiuiuum humi iacentem reperientes, in humeros latum, in cellam deferre cogantur. At is nec quicquam animo fractus, ſed indè fortior euadens, quotidiana de diro hoſte, ſuâ patientiâ trophæa refert, atqúe inter hæc Dæmonum prælia, haud illi cœleſtes conſolationes deſunt: nam ſæpè hoc tempore, Beatiſſimæ Virginis, interdum B. P. Franciſci, atqúe aliorum Sanctorum aſpectu, ac præſentiâ in oratione fruitur. Tantâ charitate ergà Proximum ardet; vt ſemel cùm in itinere in quendam Patremfamilias incidiſſet; qui cùm ob ſummam illius anni ſterilitatem, quo Familiam aleret, non haberet; è domo aufugiens, quò tenderet, ignoraret: hunc Seruus Dei verbis dulcibus, & charitate flagrantibus demulcens, Vir ille facem ardentē ex Geru. ore prodeuntē intuetur, quâ ipſius mentem accendebat. Ali-

quãdò etiã cùm Geru.cũ Soc.longo itinere defatigatus,ac ieiunio extenuatus,ad quædam deserta loca longè ab hominum habitatione remota peruenisset, nihilquúe illis quò vires refocillarent superesset: En extemplò Vir senex laceris vestibus contectus, ijs inter eas solitudines apparet, qui eis grandioris panis placentam offert, statimque ab eorum oculis elapsus euadit. Pleraque Vir Dei Prophetico Spiritu prædicit, plurimosque ægrotos Signo Crucis sanat. Parnormi Nobili cuidam Matronæ tonsillis laboranti, Signo Crucis Vir Dei guttur consignat, moxqúe omnem ab eá faucium tumorem, ac morbum tollit. In eâdem Vrbe Nobilis Vir Vincentius à Campo, cùm purulento,ac sanioso vlcere affectum crus ferè putridum gestaret, Geruasius Signo Crucis illud computrescens consignat, mox diuina virtus adest, quæ morbo penitus expulso, crus in pristinam incolumitatem vendicat. Idem febre grauiter ægrotans, Geruasij pallio, lecto, in quo iacebat, imposito,confestim à morbo conualescit. At illud illustrius adhuc miraculum, quod per totam Panormitanam Vrbem euulgatum fuit. Dum enim Dux Turij noui, in Catadromo imaginario, prelio hastâ decertaret, casu accidit, vt lethali hastę ictu vulneratus incertam vitę suę spem Physicis relinqueret: quamobrem Geruasius ad eum accedens, vbi eum in lecto iacentem conspexit, letis vocibus exclamare incipit: Sursum corda, Princeps, sursum corda, ęquo animo esto, hoc vulnus tibi non ad corporis mortem, sed ad animi vitam erit. Tum propius ad ipsum accedens, vulnus manu contrectat, ac Signo Crucis benedicens, ait: Deo gratias age, cui ex summâ benignitate complacuit, tibi vitam, atque incolumitatem reddere. Statimque ab eo discedit. Vix domum Principis Vir Dei egressus erat, cùm Dei virtute, & vulnus consolidatum, & pristina salus ægroto restituta fuit. Vir quoqúe in eâdem Vrbe è Pisingorum Familiâ, ad medicorum desperationem ægrotus,cui etiam funeri necessaria parabantur, Geruasium accersit: is domum ingressus, omnes iam quasi corpore defunctum lugentes offendit, quos Vir Dei verbo consolatus, omnibusqúe vt secùm quinquies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitent, iniungit; Oratione verò absolutâ, cùm Vir Sanctus ad ægrotantem accessisset, Signo Crucis illi sub stomachi ore impresso, ait: Signo te in nomine Patris, & Filij,& Spiritus Sancti,vt ipsius virtute,ac Beatissimæ V. Mariæ, ac B. P. Francisci meritis saneris. Vix hæc Geruasius protulit, cùm ęgrotus matulam postulat, ingentisque lotij copiâ effusâ, statim à morbo liber, integrè se incolumitati redditum sentit. Mulie-

rem quoque à partus dolore, extenso super eam pallio, liberat. At illud omnium illustrissimum est, quod in ipso portæ Panormitanæ Vrbis vestibulo, plurimis spectantibus contigit: Virum enim quendam indigenam, Vrbis incolæ mortuum in agro offenderant, quem iumento impositum in Ciuitatem deferebant: cuncti ad funestum Viri spectaculum confluebant, inter quos Geruasius propius mortuum accedens, ait: Nè hominem velut mortuum lugete, haud mortuus est, ferte illum in domum suam, & protinus viuet: dicto Viri Dei, fidem adhibentes, quamplurimi defuncti corpus domum vsque comitantur, quod cum lecto imposuissent, mox eum, qui mortuus erat, oscitare, ac rediuiuum lucis vsurâ perfrui cernunt, Vniuersique Geruasij oratione adscribunt. Tam celebris itaqúe apud Panormitanos huius Sancti Viri fama erat; vt adhuc superstitem Sanctum prædicare haud vererentur: at is, Populi existimationem, & honorem fugiens clam indè abscedens, Syracusam proficiscitur, vbi cùm aliquot annos pari virtutis, & sanctimoniæ laude exegisset; agone tandem fœliciter consummato, ad cœlestem coronam peruenit. In ipsâ sui obitus horâ, Frater longè absens, multas cœlestium turmas, atqúe inter eas Geruasium, gloriosâ veste indutum, hoc ordine conspicit. Præcedebat quædam Angelorum, ac Beatorum Capucinorum Supplicatio, quæ suauissimos concentus edens, atqúe exultans, è terris Cœlum tendebat: horum postremus erat Geruasius, qui aureum ligonem, velut clarissimum Nobilitatis insigne, & laborum trophæum in humeris gestans cœlestem hoc honore Vrbem, triumphans ingrediebatur. Post huius Sancti Viri obitum, Vir quidam Syracusanus, olim Viro Dei familiaris, cui membranulis inguinæ confractis intestina defluebant, ad ipsius Sepulchrum orans, illicò incolumitatem impetrat. Mulier à Dæmone obsessa, vbi ipsius Sepulchri pulueres contigit, à Dæmonis potestate liberatur. Altera quoque quartanâ febre laborans, Viri Dei ope ad ipsius Sepulchrum inuocatâ, confestim à febre curatur. Demùm tot in vitâ, ac post mortem Miraculis claruit; vt Nobilis quædam Panormitanę Vrbis Persona assereret, sibi tot Miracula à Viro Dei patrata, perspecta esse; vt si de ipsius Canonizatione apud Romanam Curiam ageretur, his plura necessaria non essent: sed cùm de ijs diligentius indagandis nulla tunc Fratribus cura esset, ea nobis simul cum eâ personâ periêre. Obijt Vir Sanctus.

Anno 1574.

FRATRIS ALEXII à PETRA RVBEA, LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER ALEXIVS à Petrâ rubeâ, Laicus, humili loco natus, cùm omnibus abiectis nudus ferè ad Religionem profugisset, tantùm obedientiâ, simplicitate, humilitate, patientiâ, oratione, ac præsertim mentis puritate, ac candore profecit; vt summas sibi virtutum diuitias omnium opinione comparauerit. Sed (quoniam teste Apostolo *Virtus in infirmitate perficitur*) hic post octauum Religionis annum, longâ, ac molestâ ægritudine à Deo probatur, in quâ cùm summam semper patientiam omni virtute plenã exhibuisset; tandem in Conuentu Forosempronij orãs, ad perennem vitæ fontem euolat, ac patientiæ coronam assequitur: cuius gloria post ipsius mortem hoc modo reuelata fuit. Mulier quædam, cuiusdã Agricolæ vxor, Alexio nota, cùm ob graues quas à Marito angustias patiebatur, ad summam desperationem adacta laqueo vitæ finem imponere decreuisset, extrà Forosempronij Oppidũ, impium, quod statuerat, consilium executura, properabat: cũ Alexium, qui iam ex humanis excesserat, sibi in viâ obuium habet, à quo interrogata, quonam tam festina pergeret; illa quæ necdum Alexium obijsse intellexerat, haud nefarium inferendæ sibi necis, illi propositum celat; Alexius verò, vbi eam atrocioris consilij grauiter increpauit, ad tolerantiam hortatur, monetque ex tribulatione patientiam, ex patientiâ probationem, ex probatione spem, atqúe æternæ gloriæ pondus exoriri. Tunc subdit: Sustine Soror, patienter age, quanta putas & ego in Religione perpessus? quot frigora? quot nuditates? quot carnis castigationes? quot Fratrum increpationes? quot morbos? quot flagella mihi inuncta pertuli? quæ tamen patienti animo Deo opitulante sustinui, iam verò cùm me è vitâ excedẽte hęc finem habuerint; si nosse optas, quosnam patientia fructus pepererit, gloriam intuere, quam tolerati pro Christo labores, atq̃ue angustiæ contulêre: tum sinum expandens, indè emicantes vndique glorię radios effundit, Mulieremqúe cœlesti consolatione plenam relinquens, mox ad cœlestes sedes conscendit. Mulier verò mente in melius commutatâ, cùm festina ad Capucinorum Conuentũ properâsset, Alexij gloriã Fratri Alphonso Lupo narrat, qui cùm biẽnio ante ex Obseruantium Ordine ad Capucinos migrâsset, eo tẽpore in Forosempronij Conuentu moras trahebat: atque indè cuncti Alexium Beatorum consortio additum, agnoscunt. Obijt Vir Dei. Anno 1574.

FRATER PHILIPPVS A MONTE VETERI FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS BONAVENTVRÆ à RATICINA, LAICI
VITA, & GESTA.

Frater Bonaventvra à Raticiniâ, Laicus, ex Obseruantium Ordine, in quo per quadriennium Generalis Ministri socius fuerat, haud multò post Ludouicum Rheginum, ad Capucinorum Reformationem cum Ludouico Fratre accedit. In eâ, tot virtutum splendore elucet; vt vas quoddam auri solidum, omni lapide pretioso ornatum cunctis videatur. Carnis sensus ab ipso Religionis ingressu, tanto disciplinæ rigore exercere incipit; vt præter Quadragesimalia B. P. Francisci ieiunia, quæ inuiolabiliter obseruat, tres quoque cuiuslibet hebdomadæ dies, arctæ inediæ consecret. In veste, paupertatem rigidissimam colit, plurimas quoque alias corporis afflictiones præter consuetas addit. Humilitate, ac sui contemptu ita gaudet; vt omnibus subijci, vilissima domus officia præstare, ac prætereà vilis, ac inutilis Seruus à cunctis haberi exoptet. Quædam in eo mentis puritas, & in cunctis actibus venustas pullulat, quâ omnium ad se animos allicit. Puritatem, honestatis pudor sequitur, qui in ipsius vultu, ac verbis elucens, tanto ipsius conuersationem virtutis splendore exornat, vt Angelicæ similem reddat. Otiosam conuersationem fugiens, cum Deo multum, cum hominibus minimum colloquitur. Silentij, ac solitudinis amicus, remota, ac solitaria semper sibi ad orandum loca seligit. Eâ tempus auaritia prosequitur; vt nec minimam ipsius partem frustrà elabi sinat, sed quæ domus, ac infirmorum obsequijs hora superest, eam protinus rerum diuinarum contemplationi consecret, quamuis suspensum semper in Deum animum gerat: quò fit, vt obedientiæ, & charitatis opera orationi præferat. Cùm in die quâdam solemni, in coquinâ circà Marthæ ministerium occuparetur, quo tẽpore Eleuationis Sacros. Eucharistię Signum in Conuentuali Missâ dabatur, Vir Sanctus totus diuinâ charitate in animo flagrans, cùm Sacramentali Domini sui præsentiâ frui summoperè exoptaret, mox ab eâ popinæ parte, quæ Altare respiciebat genuflectens, Dominum, quem oculis intueri non poterat, ardentissimâ adoratione prosequitur. At Deus Clementissimus qui pauperum suorum desideria exaudit, haud Bonauenturæ votis defuit: nam repentè interiecti parietes, qui Sacri Altaris

taris aspectum illi intercipiebant, diuinâ virtute aperiuntur, Sancta illi mysteria patefiunt, isque Sacerdotem, Domini Corpus, & Sanguinem haud secus, ac si præsens in Ecclesiâ esset, attollentem cernit: cumque Dominum adorâsset, exæstuantisque animi desiderio satisfecisset, iterùm disiuncti parietes ad pristina remeant. Quapropter incredibile est, quantâ animi fame, ac cupiditate, ad Sacrosanctum illud Edulium accedat, quantaque mentis humilitate Sacerdotibus sacra illa Mysteria celebrantibus inseruiat. Ex hoc autem animi ardore, quo in Deum flagrabat, incensa quædam Martyrij cupiditas eidem in animo ebulliebat: quò fit, vt Caroli V. Imperatoris Classe in Aphricam adnauigante, eò, cum eâ Classe proficiscatur. Quâ in nauigatione, tanto charitatis studio ægrotantes milites curabat; vt ipsius hortationibus plerique, tum corporis, tum animæ salutem consequerentur. Deo igitur aliter disponente, non voluntas Martyrio, sed Martyrium voluntati defuit. In Calabriam itaque reuersus, cùm aliquandò in Conuentu panis ad Fratrum refectionem deficeret; Illud Prophetæ memoriâ tenens: *Iacta super Dominum curam tuam, & ipse te enutriet:* Illam non sollicitè apud homines quærit, sed ad Dei penum confugiens, supplicatione Deo oblatâ, tantum in arcâ panariâ panis diuino munere allatum inuenit, quantum ei ad Fratrum Refectionem sufficiebat, quoad alius consuetâ mendicatione quæreretur. Plurimas etiam sanctum hunc Virum à Deo reuelationes, ac cœlestes visiones accepisse, pleraque quoque Prophetico spiritu prædixisse, certæ memoriæ traditum est. Obitus verò sui diem, cùm longè antequam adueniret diuinâ reuelatione accepisset; supremo morbo corripitur: cumque ad penultimum vsque vitæ suæ diem, sacris Missæ Mysterijs interesse voluisset; pridie quàm hinc excederet, Guardiano accersito his illum verbis affatur: Iam supremus, ô Pater, imminet dies, qui mihi vitę curriculum intercipiet, summas Deo meo gratias ago, qui me ab infantiâ, ad hunc vsque diem, ab omni venereâ labe purum, & integrum seruauit, talemque à sęculo migrare donat, qualem me olim Sæculum ex vtero Matris egredientem accepit: Vale Pater, meique ad Altare Domini memor esto. His dictis, cùm animam ad diuina beneficia secum recolenda collegisset, inter diuinas laudes, quasi somno consopitus, octogenarius in Domino placidissimè obdormit. Statim vero, in nitidissimę illius virginitatis, simulque Sanctitatis testimonium, caro ipsius post animę dissolutionem tam candida, mollis, ac tenera omnibus apparet, perindè ac si viui infantis esset, suauissimumque ex se odorem

ſpirans, per octo integros dies locum, Eccleſiamque eâ fragrantiâ complet. Poſt aliquot annos, cùm Fratres ipſius caput honorificè conditum, in Choro ſeruâſſent, ex tunc, ad hodiernum vſque diem, eandem odoris fragrantiam efflat: vt qui bonus Chriſti odor viuens fuerat, ſuauiſſimè etiam poſt mortem oleret, & omnes ad virtutum ſuarum odores attraheret. Obijt Vir Sanctus.

Anno 1575.

FRATER BONAVENTVRA a RATICINA FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS PHILIPPI à MONTE VETERI, LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER PHILIPPVS à Monte veteri, cùm purus è Sæculo ad Religionem accessisset in eâ verus Israëlita, absqúe dolo perseuerauit, tantâ simplicitate ac puritate præditus; vt nihil vnquàm mali suspicari posset. Obedientiâ, humilitate, paupertate, ac præsertim charitate ergà Pauperes ita enituit; vt quæ sibi in mēsâ obtingebant piscium, aut carnium obsonia, iucundius egenis erogaret, quàm sibi retineret: quibus (cùm aliud non suppeteretn)e vacui recederent, olera, ac cæteras horti fruges elargiebatur. Atqúe adeò hâc in Pauperes pietate afficiebatur; vt cùm aliquandò à Nobili quâdam Muliere correptus, quod Eleëmosynam sibi datam Pauperibus erogaret, ad illius domum deinceps pro eleëmosynâ non accederet: satiùs dicens ab Eleëmosynâ ipsius abstinendum, quàm eâ lege constringi, quâ eam Pauperibus erogare non liceat. Plurimæ hic orationis, multarumqúe lachrymarum Vir fuit, atqúe adeò amoris igne exæstuans; vt cùm internum charitatis impetum ferre non posset, sæpè per Ecclesiam, fulguris instar discurrere visus fuerit. Perpetuam, omnium opinione, Virginitatem coluit. Multa quoqúe à Dæmonibus perpessum ferunt, quæ suâ patientiâ, ac oratione superauit. Cùm in Conuentu Corsichij, qui Vrbino mille quingentos passus distat, demoraretur; accidit, vt ob magnam niuis copiam, quæ Cœlo delapsa fuerat, nulla Fratribus ad mendicandum via pateret, vt alibi sæpè contigerat; omniqúe Fratres victus ratione destituti, à Dei prouidentiâ penderent: dum igitur in hâc angustiâ versantur, Philippus in Ecclesiam oraturus secedit, quo orante, Monasterij fores pulsantur, canistrumque pane refertum in ipso ostij limine reperiunt, cuius cùm neminem latorem, neque latoris alicuius in niue vestigia deprehenderent, procul dubio cœleste munus agnoscunt, debitasque Deo gratias rependunt. Denique, cū quadraginta annos magnâ cum vitæ puritate, ac Sanctitatis laude, Domino in Religione deseruijsset; Anconæ, lethiferâ ægritudine correptus, paulò antè obitum, Beatissimæ Virginis præsentiâ, ac colloquio potitur: tum placidè in Domino quiescit. Viri huius Sanctitatem, Deus illustri post mortem testimonio declarare voluit: post quintum decimum

enim

enim ab ipſius obitu annum, cùm ipſius Sepulchrum apertum fuiſſet; Philippi corpus non modò integrum, atque incorruptum conſpicitur; verùm etiam, in Sepulchro brachijs in Crucis modum ante pectus cancellatis, oculiſque in Cœlum ſublatis, eo planè modo quo orare conſueuerat, ſtare cernitur, ita vt qui defunctus erat, parùm à viuo differre videretur. Gratum illud ac iucundum, etſi admirabile omnibus ſpectaculum erat, quo ſingularis Viri Sanctitas perſpecta fuit, Fratreſque ad Dei virtutem, & Clementiam ſummis laudibus extollendam excitauit, qui hominis iam in Cœlo regnantis oratione, ac oblatâ pro nobis eo Signo ſupplicatione, ſe delectari ſignificabat. Obijt Vir Sanctus Anno. 1575.

FRATRIS THOMÆ TAVRINENSIS, *VITA, & GESTA.*

FRATER THOMAS Taurinenſis, generis Nobilitate, at nobiliori virtutum proſapiâ Illuſtris, ex Equeſtri S. Ioannis Hieroſolymitani Ordine, Capucinorum militiæ, ac Ordini adſcriptus, tantum humilitate, patientiâ ac totius Regularis obſeruantiæ ſtudio præcelluit, quantum in tuendâ Melitâ Inſulâ, cùm à Turcis obſideretur, primis armis inualuerat. Plurima corporis, ac præſertim capitis incommoda, ac languores tulit, in quibus maxima illius patientia, præclaras ſibi apud Deum coronas parauit, quas poſt longam diutini languoris probationem tandem conſecutus eſt: cuius rei id euidens teſtimonium fuit, quod in ipsâ ſui obitus horâ, ſuauiſſimus auium concentus, præter morem in cellæ ſuæ tecto auditur; quo cœleſtis Angelorum lætitia ſignificata fuit, qui cùm ſolutam è corpore animam in Cœlum comitarentur, cœleſtem illam melodiam edebant. Obijt Vir Sanctus in Taurinenſi S. Mariæ in Agris Conuentu, magnâ apud omnes ſui nominis famâ relictâ. Anno 1575.

FRATRIS BERNARDINI à LATERTIA, *VITA, & GESTA.*

FRATER BERNARDINVS à Latertiâ, cuius vita quantis virtutibus reſperſa fuerit, cœleſti teſtimonio poſt mortem declaratum fuit: cùm enim illius corpus in Conuentu Latertiæ conditum fuiſſet, quinto poſt ipſius obitum anno, integrum, nullaque ex parte corruptum, nec non odoriferum re-

pertum eſt, quodque admirationem auxit, in ipſius pectore liquor aurei coloris, ac ſuaueolens apparuit, cuius tanta fragrantia erat; vt ſuauiſſimos quoqúe aromatum odores ſuperaret. Obijt Anno. 1575.

FRATRIS IOANNIS GALLI, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER IOANNES Gallus, Laicus, tam admirabili vitæ auſteritate, ad extremam vſqúe ſenectutem, inter alios eluxit; vt cum perpetuò à carnibus piſcibus ac lautioribus huiuſmodi cibis, præterquàm in die Reſurrectionis Domini abſtineret, ſæpiſſimè quoqúe arctiſſimas ſolius panis, & aquæ inedias celebraret. Inter hæc, ſi aliquandò conuiuare vellet, braſſicarum folia, quæ ab alijs proijciebantur colligens, illa ſibi abſqúe vllo olei condimento parabat: in his verò, nè guſtus luxuriaret, ea non cochleari, ac rudiculâ, ſed titione abſqúe aceto miſcere ſolebat. Locum ſibi ſub tegulis ad quietem elegerat, in quo abſqúe ceruicali, ac lodice, interdum etiam ſub dio iacebat, quò Cœlum contemplari poſſet: lodicem ſibi ex viliſſimis panni præſegminibus, quæ à Fratribus proijciebantur, compoſuerat, quâ brumali tantùm tempore vtebatur. Raro ad ignem viſus eſt accedere, quod ſi aliquandò in ſummis hyemis algoribus, frigus depellere vellet, diſperſa per hortum, aut nemus lignuncula, quibus ignem excitaret, colligebat. His, cùm cætera omnia auſteriſſima reſponderent, haud minus illi ad cæteras animi virtutes ſtudium inerat. Charitate enim ergà pauperes, humilitate, obedientiâ, eximius fuit: quibus dum virtutibus ſtudet, peſtilentiâ, quam is futuram diuinâ reuelatione prædixerat, in Conuentu Patauij, ex humanis tollitur: cùm maximam ſibi apud omnes antè mortem, Sanctimoniæ exiſtimationem comparâſſet. Obijt Anno. 1576.

FRATRIS IVLIANI ab AMESTRATA, LAICI *VITA, ET GESTA.*

FRATER IVLIANVS ab Ameſtratâ, Laicus vitæ probitate, & charitatis ardore inſignis, eodem Oppido ſęuâ peſtilentiâ oppreſſo, cùm diuinâ charitate inflammatus, ſpontè ſe laborantium miniſterio ſimul cum Ægidio, & Paulo obtuliſſet; facultate à Superiore impetratâ, tantâ ſollicitudine, tamqúe ardenti

denti ſtudio pio operi incumbit; vt dum multos ſuâ diligentiâ è ſupremo funere, plures verò ex Orci faucibus, pijs monitis, ac hortationibus eripit, ſummam apud omnes Sanctimoniæ laudem conſequeretur. Inter hæc pietatis officia, tam ardenter Spiritu in Deum ferebatur; vt cùm aliquandò in Eccleſiâ Spiritus Sancti, eiuſdem Oppidi oraret, toto Populo ſpectante, in extaſim raptus, ac totus corpore in aëra ſubleuatus fuerit. Denique, mortem pro laboris mercede conſecutus, prius grãues Dæmonum luctas, ac tentationes paſſus, dein Chriſti præſentiâ recreatus, mortalem cum immortali vitâ commutat, quem Ægidius, & Paulus, eodem peſtilentiæ morbo ſublati, ſecuti ſunt. Anno 1576.

FRATRIS CLEMENTIS à BOCHERIO, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER CLEMENS à Bocherio, Laicus, morum integritate, ſimplicitate, ſui ipſius contemptu, paupertatis amore ac plurimis alijs virtutibus ita fuit illuſtris; vt ſeipſum gratum Deo, Angelis, & hominibus ſpectaculum præberet. Honeſtate verò adeò fuit inſignis; vt cùm animam, corpuſque ab omni venereâ labe purum ad Religionem attuliſſet, eum perpetuò Virginitatis candorem, ad mortem vſque illibatum ſeruauerit. Quod Fratri Ruffino à Rometâ, diuinitus ſignificatum fuit, cũ Clementem aliquandò in Oratione defixum ſpectans, eundem clariſſimâ circà lumbos luce circumfuſum conſpexit. Hic tandem poſt plurimos virtutum annos, quibus Meſſanenſem Prouinciam, bono Sanctimoniæ odore reſperſit, ad meliorem cœleſtium vitam, virtutum præmia laturus concedit. Anno 1577.

FRATRIS PACIFICI CALABRI, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS Calaber, Laicus, huius ſpectata vitæ Sanctimonia pluribus à Deo ſignis declarata fuit: nam Mulier quædam in Vrbe Caſtri Veterani, quæ ſanguinis fluxum patiebatur, cùm funem quo Pacificus præcingebatur, ab eo ſummis precibus impetrâſſet; vix ea ſibi lumbos præcingit, cùm ſanguinis fontem ſtatim exſiccatum ſentit. Hic, cùm inſtante Capitulo, quod in eâdem Vrbe celebrandum erat, à Guillelmo

Monte-leone, Rhegij patrimonij Curatore, vinum postulâsset, is nulla, præter acidi vini, dolia sibi in Cellâ vinariâ adesse respondet: veruntamen, vt vini dolium aliundè quærat, suadet, quod ipse proprio ære se empturum pollicetur: at Pacificus: Mihi, inquit, vino, non pecuniâ opus est, ad dolia pergamus quæso: cumque simul in Cellam vinariam venissent, primum quod se illi obtulit dolium sibi reponens: Hoc Guillelme, inquit, B. P. Francisco eroga, quod si acidum vinum fuerit, illud suaue efficiet. Iam illud Guillelmus acidum gustauerat: at cùm primùm in Eleëmosynam B. P. Francisco ab eo consecratum fuit, protinus in bonum, ac generosum mutatur, cæteris in vappam degeneratis: quod is Pacifici Sanctitati deinceps adscribere haud veritus fuit. Obijt Sanctus Vir in eodem Castri Veterani Conuentu, communi apud omnes Sanctimoniæ famâ celebris: cuius etiam Deus post ipsius obitum testimonium tulit. Nobilis enim quædam eiusdem Vrbis Mulier, Laura Gambacurta nomine, quæ cumplurimos cum coniuge, absque prole, annos transegerat, cùm Sancti Viri tunicam, summo studio quæsitam, à Fratribus accepisset, mox vt eam induit, protinus vim ad procreandos liberos diuinâ virtute assecuta est. Obijt Anno 1577.

FRATRIS VITI à MONTE, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER VITVS à Monte, Laicus, Vir Sanctimoniæ famâ illustris; huius tam ardens, ac assiduum Orationis studium fuit; vt eo maximè Dæmones cruciarentur: quapropter, ab his varijs modis infestabatur: sed cùm bella ab ijs tentata, ipsius victoriam augerent, multas illi in morte coronas peperêre. Sui obitus diem diuinitus sibi reuelatum, Tertiario cuidam moribundo aperuit, cui extremum agenti, cùm adhuc ipse incolumis esset: Vade, inquit, Frater, præcede, te ego ante quartum diem sequar. Itaque cùm se diuinis Sacramentis, ac deuotissimo mentis affectu, in supremam diem pararet, tertiâ die, repentino morbo correptus, cùm Panormitanam Prouinciam suaui virtutum odore compleuisset, morti tandem pensum exoluit.

Anno 1577.

* *

*

FRATER IOACHIMVS A LEVANTO FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS IOACHIMI à LEVANTO, LAICI, GVARDIANI

VITA, & GESTA.

FRATER IOACHIMVS à Leuanto, Laicus, admirabilis austeritatis Vir, carnem, ac sensus castigans, ac sub Spiritus imperio redigens, animum ad æternorum contemplationem confert: vilissimo, ac breui habitu, qui ad medias vsque tibias profluebat, perpetuò contentus; inter brumalia frigora, glacialesque boreæ flatus, nunquam, aut raro, membra tametsi frigore rigentia calefacit: at his non contentus, insolentem hostem duris flagellis, ac verberibus per singulas noctes, nè superbiat, atterit, atque hinc sæpè accidit; vt cùm Dæmon fortiora sibi arma carnalia, nimirum ad bellandum, subripi videret, in illum fremens, varijs se figuris illi conspiciendum obijceret, strepitusqúe in Ecclesiâ ederet, vt illum ab institutâ carnis flagellatione auocaret: at bonus Christi miles, his interdum vocibus Dæmoni ignauiam exprobrabat: Tu Dæmon strepitum edis, ego quoque strepitum edam, iam contendamus inter nos, quis maiori strepitu personet, num tu inuisibili rerum motu, an ego visibili flagello? Tum validius carnem flagello cædens, confusum Dæmonem expellebat. His quotidiana ieiunia addebat, quæ toto anni tempore obseruans, actiori tamen ieiunio B. P. Francisci Quadragesimas colebat. Quamobrem, cùm Vigueriæ Guardianus esset (quo sæpè munere ob singularem prudentiam fungebatur) cum totâ Familiâ condicit, vt Epiphaniæ Quadragesima ab ijs in solo pane, & aquâ ieiunetur. Insomnes aliquandò in Oratione noctes ducit, quo tempore, varijs modis à Dæmone infestatur: quandoque enim in soricis modum, per lampadis funiculum, qui in Ecclesiâ pendet, descendens, lampadem extinguebat: interdum verò, quasi mortuus Infans ab Ecclesiæ culmine ante ipsius oculos delapsus, eum ab oratione diuertere conabatur: at his Ioachimus haudquaquam permotus, immotum ab oratione Spiritum non distrahebat. Inter hæc, tanto diuini amoris æstu agitabatur; vt cùm solitarius esset, crebris Cœlum suspirijs pulsaret, nemora gemitibus compleret, tamque inflammato vultu conspiceretur; vt Seraphicum intus animum gerere videretur. Plerumque etiam accidit, vt in Refectorio cum cæteris discumbens, dum piam aliquam lectionem audiret, tam mirè animo

afficeretur; vt in mentis excessum raptus, dum panis buccellam gustaret, in eo immobilis, triduo aliquandò absqúe sensu permaneret, quo tempore à Fratribus in cellam delatus, cùm indè ad se rediret, totus vultu accensus, quasi qui ex incendio erumperet, videbatur. Hinc charitate seipsum in alios diffundens, vt se tutum ab humanæ gloriæ telis, ac illæsum seruaret, herbas colligebat, quibus Infirmorũ (pœnitentiæ Sacramento sæpè inuncto) corporis, animiqúe morbis incurabilibus medebatur. Cùm in Conuentu S. Brigittæ Montis Calerij, Guardiani officio fungebatur, Tibaldum quendam, qui à lumbis vsqúe ad infimos pedes, diu membrorum vsu caruerat, cuiqúe plurima frustrà medicamenta adhibita fuerant, maxima cum Medicorum admiratione sanat. Eodem modo Fratrem Ægidium Picensem, Laicum, graui apostemate, Mulieremqúe vlcere pessimo laborantes, incolumitati restituit. In Astensi Conuentu, Mulieris Filium, qui alteram tibiam distortam, alteram adeò tumidam, & ex alterá parte deflexam gerebat, vt nullis Medicorum remedijs curari posset, eidem à Deo sanitatem impetrat. Ibidem, germanum Medici Fratrem (qui in genitalibus partibus tam graui morbo afflictabatur, vt Physicorum consilio, ac iudicio incurabilis censeretur) eodem modo, orationi lachrymas miscens sanat, breuique tempore pristinam ægrotus sanitatem recuperat. Anum denique Mulierem, quæ surditatem morbo, ac senectute contraxerat, à surditate liberat. Hoc etiam charitatis Spiritu inflammatus, peste laborantibus omni charitate ministrans, cæteris peste sublatis, solus is diuinâ potius, quàm humanâ virtute superstes euadit. Cùm in Conuentu S. Brigittæ Montis Calerij, Guardiani munus administraret, copiosissima nix altitudine ad hominis staturam è Cœlo delapsa, cunctos Fratribus ad quotidiani victus mendicationem aditus præcludebat, vixque quinque exigui panes, & pauca legumina, ad totius Familiæ victum supererant: quapropter Ioachimus Fratres verbis hortatur, vt in diuinæ Prouidentiæ spem animum erigant, isque interim propensius pro ijs Deum rogabat, à quo certam sibi, ac suis, Dei misericordiam exspectabat. Erat autem in Montis Calerij Oppido, Vir Nobilis Iosfredus nomine, Caburreti Dominus, cui Coniux, quæ nuper decesserat, anniculum Puerum adhuc lactentem reliquerat, nocteqúe (quâ Fratres omni humanâ spe destituti, absqúe intermissione orabant) illi in proprio lecto sterni iusserat. Infans igitur qui inter fascias colligatus, in Patris lecto iacebat, nonnullos vagitus edere cœpit, quibus Pater à somno excitatus, dum eum demulcere, ac sedare studet, is

det, is clarâ, atqúe articulatâ voce: Pater inquit, Pater. Cui Pater nouâ voce obstupefactus, ait: Quid vis fili? Tum is subdit: Cur de Capucinis nostris S. Brigittæ non cogitas qui pane, & omni humano victu carent, tantaqúe nix è Cœlo venit, vt illum sibi mendicare non possint? Eo nuncio, ac liberâ Infantis loquelâ mirum in modum obstupescens Pater multaquesecum animo versans, cùm tandem sibi redditus ab Infante quæreret, quis hæc sibi reuelauerit? Infans ad pristinam Infantium ignorantiam rediens, nec Patri respondet, nec vllum rationis, nedum Superiorum dictorum deinceps sensum præfert. Quamobrem, die vix illucescente, Ioffredus, equum cataphractarium pane, vino, caseo, ac alijs vitæ necessarijs onustum ad Conuentum mittit. Mirabile dictu, equum famulus onustum conscendit, iterque ad Monasterium carpit, currit, gradatim equus niuem quæ mollis, ac tenera erat, & haud secus quàm puluerem solidum, ac constantem calcat: tandem ad Conuentum peruenit, cuius fores niue obstructas offendens, ex equo descendit, niuem perfringit, ac tintinnabulum pulsat: stupent Fratres, qui tunc Orationi vacabant, aperitur ianua, equusque, Conuentus foribus altior apparet: niue tamen effossâ, panis, ac reliqua annona ex alto à famulo demittitur, omnesque Dei Miracula agnoscentes in his supremum eorum Authorem glorificant. In Vmbriæ etiam Prouinciâ, Bettonæ, aliquandò Guardiani munus exercens, cùm proximâ ante Quadragesimam die, nihil prorsus obsonij Fratrum Familiæ esset, quo antè ieiunium recrearentur, iam dies ad vesperum declinabat, cum qui Eliæ carnes ministrauerat, Felis quoqúe ministerio, vt Fratres carnibus pasceret, vtitur: domesticus enim Ælurus ad Ioachimum Guardianum quasi festiuus accedit, crebrisqúe præter morem vocibus interpellat, atqúe vti poterat, nunc eundo, nunc redeundo, vt eum præeuntem sequatur, prouocat: Felem sequitur Ioachimus, qui eum ad lignile ducit, vbi vngulis terram fodiens, Turdorum illic multitudinem, quã is sibi ex prædâ parauerat, ostendit: Turdos recenset Guardianus, totqúe numero esse comperit, quot in Familiâ Fratres numerabantur: quarè Familiâ conuocatâ, Turdos ostendit, cunctosqúe ad diuina laudis præconia efferenda inuitat. Deniqúe ex Vmbriæ Prouinciâ, in Genuensem rediens, cùm iam septuagenarius esset, in Astensi Conuentu varijs morbis afflictari cœpit, in quibus admirabilis eius patientia, & resignatio mirum in modum eluxit. Morbo tandem ingrauescente, cùm supremum vitæ occasum sibi imminere animaduerteret; Psalmum illum recitans: *Verba mea auribus percipe Domine,*

intelli-

intellige clamorem meum, post omnia in eo Ecclesiæ Mysteria completa, à mortali, ad immortalem vitam migrat venustioremque post mortem, quàm cùm viueret, formam ostendit. Obijt Vir Sanctus. Anno 1578.

FRATRIS PETRI ENNEI, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS Enneus, Laicus, omnium opinione, inter perfectiores illius ætatis viros, qui Syracusanam Prouinciam suâ virtute, ac Sanctimoniâ illustrârunt, habitus fuit: cui etiam Euangelista Canobius, Generalis, suos calculos deferens, hunc velut totius Religiosæ disciplinæ exemplar, ac nemini virtute secundum, alijs sæpè commendare solebat. Obedientiâ enim, paupertate, Regularis obseruantiæ studio, abstinentiâ, orat. maximè inter alios effulsit. Otium velut animi pestem fugiens, interdiu, vel labori, vel orationi vacabat. Nunquam tempus vanis in rebus, aut sermonibus conterere visus fuit: sed in eloquio parcus, si quandò eum loqui contingeret, nullos præterquam de diuinis rebus sermones miscebat. Corpus à delitijs omnibus abstrahens, ieiunijs, vigilijs, flagellis, atque alijs macerationibus asperrimè castigare consueuerat. Dum sic curreret, non quasi in incertum, sicqúe pugnaret, non quasi aërem verberans, sed corpus suum castigaret, & in Spiritus seruitutem redigeret; Iustitiæ tandem coronam, sibi repositam consequitur. Duobus post ipsius obitum annis elapsis, cùm Fr. Ioannino Enneo Sacerdoti, qui ei à confessionibus fuerat, in somno apparuisset, ab eo interrogatur, quonam in statu ipsius res se haberent? Cui ille: Optimè, inquit, mihi est ex Dei gratiâ, ac benignitate; fruor enim ineffabilibus bonis, quæ præparauit Deus diligentibus eum: veruntamen Fratres admone, vt sibi in præcipuis Domini, ac Sanctorum Solemnitatibus à Dæmone caueant: Is enim eo præsertim tempore circuit, quærens quem deuoret, omnemqùe lapidem mouet, quo Fratrum animos perturbet, atqúe à dierum illorum Religione auocet. Obijt Anno 1578.

FRATRIS ONVPHRII BONONIENSIS, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ONVPHRIVS Bononienſis, Laicus, cùm plurima ſingularis Sanctitatis teſtimonia, vitæ integritate, morum innocentiâ, ac omnium virtutum præſtantiâ exhibuiſſet; eadem quoqúe D. O. M. Miraculorum maieſtate illuſtrauit: nam Hieronymam quandam Mulierem Maceratenſem, grauiſſimâ hydropyſi laborantem, quæ illius Sanctitatis famâ commota, ab eo Crucis Signo conſignari poſtulauerat, eo adhibito, tam perfectę incolumitati reſtituit; vt Signo peracto, morbus protinus aufugeret. Alterum quoque in eâdem Vrbe, Franciſcum Ricium, Peditum Ducem, qui morbo articulari afflictabatur; inter ipſos podagræ dolores, Signo Crucis munitum, ab inſanabili morbo liberat. Hic tandem cùm vitæ curſum in perfecto Regulæ cultu, ac ſummis virtutibus confeciſſet; Maceratæ à Deo virtutis præmium, gloriam accipit. Anno 1579.

FRATRIS PAVLI CATANENSIS, LAICI
VITA, & GESTA.

FRATER PAVLVS Catanenſis, Laicus Prouinciæ Syracuſanæ, inter perfectiſſimos Regulæ cultores, ac Sanctitate illuſtres in eâ Prouinciâ celebratur. Huic à Domino Fr. Baſilij, qui ad Chriſtianos redimendos, Algerium profectus fuerat, mors reuelata fuit, ac purgatoria quædam pœna illi à Deo poſt mortem inflicta, quam etiam Fratribus retulit, vt pro eo Deo ſuffragia offerrent. Illud quoque ſingulare à Deo donum acceperat; vt intimas ſæpè hominum cogitationes penetraret; quod hoc, inter alia, exemplo manifeſtum fuit. Erat Catanæ Nobilis quidam Vir, Paulo familiaris, qui cùm primùm prauum aliquod conſilium, ac deliberationem in animo verſaret, ſtatim à Paulo reprehendebatur, qui totius illi conſilij ſui ſeriem, occultumque animi propoſitum, quod ſolus animo conceperat, perindè ac ſi mentem ipſius inſpexiſſet, aperiebat: Contraque, ſi quæ optima conſilia animo ſuccederent, ea velut ſibi perſpecta illi commendabat: id ſæpè Nobilis ipſe teſtatus fuit, qui ob id maximè à ſcelerib. cauebat, quod ea Paulo haud ignota eſſe intelligeret. Sæpè orans in mentis exceſſum rapi-

tur. Semel verò cùm extasi correptus, in eâ velut exanimis perstitisset, ad sensus rediens exclamare cœpit: Heû! Fratres, heû! quàm dura, quamque formidabilia Dei iudicia sunt ijs reposita, qui cœlesti vocatione neglectâ, segnius Regulari obseruantiæ incumbunt. Cumque de ijs diligentius interrogaretur: Sat est, inquit, Fratres, ea mihi effari non licet: neque vlterius verbum protulit, sed vsque adeò attonitus videbatur; vt post hæc, diuturno tempore, quasi continuò mente excederet. Deniqúe, cùm vsque ad canos vitam magnâ cum Sanctimoniæ laude perduxisset; hinc meritis clarus, Catanę, ad beatas (vt credimus) sedes migrauit. Anno 1579.

FRATRIS GREGORII GENVENSIS, LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER GREGORIVS Genuensis, Laicus, summus paupertatis, ac humilitatis amator, nullâ re magis, quàm sui contemptu, atque abiectione gaudere videbatur. Abstinentiâ ferè quotidianâ, vigilijs, flagellis carnem macerans, seuerissimâ sensus suos disciplinâ perpetuò rexit. Tam mirè affabilis erat, tantaque eloquij suauitate præstabat; vt nemo ad eum aliquâ angustiâ pressus accederet, qui illius verbis recreatus, vel ab eo se tribulationis pondere subleuatum, vel ad aduersa æquanimiter toleranda, animo vires sibi auctas non experiretur. Accidit aliquandò, vt Nobilis quædam Matrona Genuensis, ex Sixtorum Familiâ, ita mortis memoriâ terreretur; vt nè quidem de eâ sibi mentionem fieri, aut illius nomen audire sustineret. Hæc cùm aliquandò in grauem morbum incidisset, nullus erat qui de mortis memoriâ, aut animæ præparatione, nè verbum quidem effutire auderet: at, eam Gregorius, tanta sermonis suauitate de vitæ huius ærumnis, de Sæculi labentis fluxu, de cœlestis Patriæ æternitate, & Paradisi gaudijs eloqui cœpit; vt mente ipsius protinus immutatâ, tam ardens in eâ mortis desiderium excitauerit, quo Cœli tandem fœlicitate frui posset; vt nihil illi deinceps iucundius esset, quàm de morte agere. Neque etiam huius Viri ergà omnes, ac præsertim Sæculares homines, charitas silentio prætereunda est: quâ fiebat, vt cùm in Genuensi Conuentu, Eleëmosynarius esset, si quis aliquo animi dolore aut tristitiâ affectus, illius se precibus commendâsset, simulatque à mendicatione ad Conuentum redierat, in Ecclesiam pro eo oraturus secederet,

neqúe oratione contentus, flagellationem quoqúe post orationem adderet. Porrò in hoc orationis studio tam vehemens erat; vt non modò sępè animo, ac sensibus suprà humana raptus excederet; verùm etiam corpore in aëra attolleretur. Obitum suum longè antequàm accideret, pręnuncians; corpus suum non in communi Fratrum Sepulchro condendum, sed in extraneam sepulturam raptandam fore prędixit: quod hoc deindè modo contigit: Cum enim Anno 1579. pestilentię morbus in Genuensi Vrbe ita grassaretur, vt multos quotidiè lues absqúe Sacramentorum, ac necessariarum rerum administratione absumere; Gregorius, cum alijs Conuentus Genuensis Fratribus, sese pio operi addicit, quo in ministerio, cùm is in hospitali domo, quę Lazaretum nuncupatur, extrà Vrbem diem suum obijsset, fune illius pedibus post mortem alligato, ad sepulturam (vti prædixerat) à vespillionibus raptatur; dum interim anima, Angelorum manibus in Cœlum deuecta, Deo Coronatori, charitatis Martyrij coronâ coronanda, offertur. Anno 1579.

FRATRIS AMBROSII LOCRENSIS, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER AMBROSIVS Locrensis, Laicus. Huius multiplex virtus fuit, vitaqúe præclaris Sanctimoniæ exemplis exornata: cùm enim ad sensus perfectè edomandos, perpetuò carnibus, ac vino se abstinens, plurimis quoqúe alijs carnem macerationibus afflixisset, animumqúe melioribus virtutibus imbuisset; tandem à Domino vocatus, dùm cum morte confli-ctatur, vultu hilari, ac serenâ facie, vocem repentè attollit, exclamans: O summum bonum meum! ô pulcherrimum bonum meum! Tum breui tempore elapso, quasi elanguens: Heû, ait, mihi dextram porrige. Ab eo cùm Guardianus percunctaretur, quid ea verba præseferrent: Nè mirêre, inquit, video enim hinc arborem speciosissimam vsqúe ad Cœlum assurgere, cuius truncus, ac rami sunt aurei, flores, ac fructus pulcherrimi: at quod omnem pulchritudinem superat, in eius fastigio Vir gloriosissimus, ac Maiestate plenus sedet, qui omne cordis bonum, ac delitias complectitur: ad hunc ego suspiro, ad hunc clamo, ô bonum meum! ô delitiæ meæ! porrige manum, vt splendidam arborem conscendam, apprehendam fructus eius, & per eam ad te veniam. Hæc cùm dixisset, vix quar-

tam horæ partem sustinuit, cùm ad Dominum, in supremo aureæ, ac Seraphicæ Religionis apice sedentem (id enim arboris illius simulacro significabatur) ac præmia Victoribus largientem conscendit, in Conuentu Cassiani. Anno 1579. vbi etiamnum illius Sanctimoniæ memoria floret.

FRATER LEO CATANENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS LEONIS CATANENSIS, LAICI
VITA &, GESTA.

RATER LEO Catanenſis, Laicus, cùm primùm Seraphicæ Religionis militiæ, apud Capucinos nomina dedit; multiplicata virtutum ornamenta velut armorum Panopliam ſibi accumulare ſtuduit, tamque alta cœleſtis ædificij fundamenta iecit; vt quaſi altera Turris Dauid, quæ ædificata eſt cum propugnaculis, mille heroicarum virtutum clypei ex eo penderent, omniſque fortium pugilum armatura, in eo collecta conſpiciebatur: Ex eo namque inprimis erumpere videbatur perfecta humilitas, ſimplex obedientia, altiſſima paupertas, candidiſſima honeſtas, ac pudicitia, indita quoque quædam vultui, ac moribus inerat modeſtia, ac manſuetudo. Poſtremò, in eo potiſſimùm elucebat feruentiſſimum quoddam Orationis ſtudium, ac frequentia, quâ ſe leonis inſtar tartareorum hoſtium copijs formidabilem reddebat. In hanc orationem cùm diu, noctuqúe totâ animi vi intenderet, plerumqúe fiebat, vt in mentis exceſſum raptus, vi extatici feruoris, ſæpè etiam corpore in aëra extolleretur. Dum enim aliquandò in Conuentu Tyracenſi, Vir Sanctus, in Eccleſiâ ante auroram moras traheret; Fr. Chriſpinus, Nouitius, ad eum accedens, Leonem magno ſplendore emicantem, ſex à terrâ cubitis elatum conſpicit. At neqúe id Leoni nouum, ac inſolitum erat: etenim cùm in eodem Conuentu, vnà cum Fr. Andreâ Catanenſi, Laico, haud ſanè minoris Sanctitatis Viro, noctu oraret, quidam Agricola, cuius domus haud longè à Monaſterio aberat, ſæpè quendam ſplendidiſſimum lucis globum, velut Solis iubar, ſeſe in Eccleſiæ culmine efferentem conſpiciebat, quod cùm factum admiraretur, propius aliquandò accedens, duo clariſſima lumina ſeſe ex Eccleſiâ in Cœlum vſqúe attollentia cernebat: rem adhuc magis admirans, Conuentus tintinnabulum pulſat. Hora erat antelucana, cùm is vt Fratribus notus, nullâ nocturni illius gemini ſplendoris Ianitori mentione factâ, iter cum Ianitore ad Eccleſiam carpit: vix autem Eccleſiam ingreſſi, Leonem, & Andream, ante Sacroſanctæ Euchariſtiæ Altare orantes, mente in Deum abſorptos, ac corpore in ſublime elatos intuentur, ac tunc primum quid duo illa luminaria in Cœlum ſeſe efferentia præſefer-

rent, eo aſpectu agricola diſcit. Hos orationis æſtus quibus Leo magis indies accendebatur, cùm Dæmon ferre non poſſet; ſæpè ſtrepitus, ac fragores edebat, vt eum ab oratione exterreret: at qui Satanæ artes, ac inſidias nouerat, ijs haudquaquam mouebatur. Semel Fratribus de Clerici cuiuſdam, Cypriani nomine, ſalute dubitantibus, ſuſpicionemque non parum augente, quod is poſt mortem alijs Clericis, ſub horrendâ quâdam vultus ſpecie apparuiſſe diceretur: cùm res omnibus incerta eſſet; Frater Saluator Meſſanenſis, qui tunc Catanæ Miniſterio præerat, Leoni (cuius Sanctitas haud illi ignota erat) ſub obedientiæ merito præcipit; vt rei veritatem à Deo oratione exquirat. Humilitas quidem in eo reluctabatur, indignum ſe Dei reuelatione obteſtans: at cùm Guardiani præceptum vrgeret, ad orationem ſe confert, in eaque triduò perſeuerans, tandem à Deiparâ Virgine, quam ſingulari Religione proſequebatur, ſibi in oratione apparente, audit: Cyprianum ob illius ſingularem ergà illam deuotionem, ſalutem conſecutum: quod cùm is Guardiano retuliſſet; noua Guardiano dubitatio ſuboritur, num ea Leonis apparitio à Deo, vel à Dæmone emanaret: cumque in eâ animo non parum hæſitaret, en Cyprianus defunctus, noctu Guardiano vigilanti apparens, Leonis viſionem veram eſſe, ſeque B. V. merito ſalutem conſecutum affirmat. Accidit quoqúe hoc tempore, vt cùm Leo Catanæ degeret, Fr. Dominicus Rhodienſis, Sacerdos, cui vita omni virtutum genere inſtructa fuerat, extremum morte diem conficeret, cuius animam is ſub candidæ Columbæ ſpecie, rectà nubes penetrantem, atqúe in Cœlum euolantem conſpicit. Intereà, tanta de Leonis Sanctitate, præſertim Tyraceni, apud Sæculares homines opinio percrebuerat; vt cùm Eleëmoſynarij munus per Vrbem obiret, certatim omnes ad eum contenderent, furtimqúe ex ipſius pallio panni fruſtrà præſcinderent. Solo etiam Crucis ſigno, quamplurimos à varijs ęgritudinibus curabat, ipſiuſqúe virtus, in eos pręſertim, qui capitis languore corripiebantur, enitebat, quos velut mater amplexans, ac Crucis ſigno benedicens, à morbo liberos demittebat. Cùm autem D. O. M. iam ipſius vitę curriculo metam ſtatuere decreuiſſet; Catanę in ſupremum morbum incidit. Quo tempore, cùm Infirmorum Pręfectus, circà noctis medium ad ipſius viſitationem accederet, vix ad ipſius cellam peruenit, quin ſplendorem indè erumpere, eumque, quaſi cum altero contenderet, verbis altercantem percipit. Præfectus rem admirans, moræ impatiens, cellam aperit, neminem cum Leone adeſſe cernit, lumen euaneſcere conſpicit, ac tandem à

Leone discit, se à Dæmonibus exagitatum, Beatissimæ V. auxilio, quæ ei fulgentissimâ luce apparuerat, à Tartareis illis Dæmonum nebulis liberatum fuisse, summaque animum consolatione affectum fuisse. Posthæc, mentem ad superna colligens qui vitam omni cum Iustitiâ, & Sanctitate vsque ad canos traduxerat, Iustorum somno consopitus, Domini hæreditatem, iustis repromissam accipit. Anno 1580.

FRATER IOSEPHVS A CORLEONE FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS JOSEPHI à CORLEONE, LAICI

VITA, & GESTA.

RATER IOSEPHVS à Corleone, Laicus, Vir Sanctitate celebris, à suæ conuersionis exordio, tam admirandum vitæ genus instituit; vt potius seipsum interficere, quã diuino cultui præparare videretur. Abstinentiam primùm, ac temperantiã sibi in cibo, ac potu seuerissimam indicit. Corpus quotidiani fermè ieiunij penuriâ affligit, atque in B. P. Francisci ieiunijs (quæ quinque numerantur) nihil omninò præter panem, & aquam, rei coctæ admittit: à vino verò, & carnibus, velut legitimo sempiterno abstinet. Diris quoque flagellis corpus vsque ad Sanguinem cædens, cilicioqúe asperrimo castigans, vix nudas illi tabulas, ligno capiti supposito, ad somnum indulget: quem tamen ad tam breue temporis spatium contrahere solitus est; vt cùm oculis fœdus pepegisse videatur, nè ei tertiam horam excedant. Deniqúe tam seuerâ Euangelici odij, ac simultatis lege, in proprium corpus desæuit; vt vix vllam vnquam illi requiem tribuat, die laboribus, nocte vigilijs, ac oratione illud exercens, ità vt nunquam nisi in mensâ sedere videatur. Hoc modo, dum carnis vitia, abstinentiâ, ac summis austeritatibus persequitur, præstantiores illi in animo virtutes oriuntur. Hinc profundissima humilitas, simplex obedientia, hinc eminens erumpit paupertas, hinc rosea pullulat castitas, quæ cùm eum in carne præter carnem viuere ostendit; Angelis simillimum, & ad diuina contemplandum magis idoneum præstat: hinc benigna, ac parata quædam mansuetudo emanat, quæ illius animum, haud secus quàm suprema quædam aëris regio, ab omni prorsus mutatione, ac peregrinâ rerum impressione immunem seruat: hinc deniqúe sese attollit oratio, ac rerum diuinarum contemplatio, quę hominem à terrenis abstractum, vsqúe adeò ad cœlestes delitias vehit; vt sępius mente excedens, extrà seipsum agatur. Cùm verò semel Fr. Iosephus à Vibonâ, apud se statuisset, ea præsertim, quæ nocte ab eo agerentur, explorare; eum primâ noctis horâ, quamprimùm ante Augustissimum Eucharistiæ Sacr. genua flectentem obseruauit, in mentis excessum raptum, facieq; in Cœlum sublatâ, immobilemqúe totâ nocte permanentem, quoad luce exortâ, primæ Horæ signum pulsaretur, conspicit. Lachrimæ illi

tam familiares erant, vt iuges illi (tum in oratione, tum in Sacrâ Eucharistiæ Communione, quâ quotidiè reficiebatur) ex oculis fluerent. Quo fit, vt cùm ex ingenti lachrymarum copiâ, quam sæpè effundere solebat, oculorum morbum contraxisset; in Agrigentino Conuentu, aliquandò illi in Ecclesiâ oranti, Beatissima Virgo apparuerit, eiqúe post familiare colloquium, quo ille sæpè in oratione frui solebat, Phialam, cœlesti liquore plenam obtulerit; vt eo sibi oculos inungens à morbo curaretur: oculorum itaqúe languore diuinâ virtute effugato Iosephus ad maiores, ac illustriores se quotidiè virtutum ascensus prouocabat. Tam ardentes, hic Dei Seruus, ex assiduâ diuinarum rerum contemplatione, velut ex perpetuo consortio sermonis Dei, in se diuini amoris flammas excitabat; vt cùm hæ in angusto corporis sinu contineri minimè possent, in voces, & cantus plerumqúe se diffundere cogeretur: tantoqúe interdum Spiritus ardore agebatur; vt cùm in nemore oraret, arbores, ac truncos ob amoris vehementiam complecteretur. Mirâ charitate ergà ægrotos ferebatur, ac Prophetiæ dono clarus, quamplurima diuino Spiritu prenoscens, predicebat. At illustrissimum illud factum silentio haud pretereundum est, quod in Agrigentino Conuentu accidit. Hortulani munus, Vir Dei in eo Conuentu sibi impositum agebat, vbi cùm ob assidue orationis studium, cui potissimum vacabat, hortus herbis, ac frugibus destitutus minus que necessaria erant Fratribus ministraret; eum aliquandò Guardianus in Refectorij Capitulo reprehendit, quod plus orationi, quàm prescripto muneri tribuens, minus Familie satisfaceret. Cui Seruus Dei: Nê vereâre, Pater inquit, citò hortus herbis, ac frugibus implebitur: cumqúe noctu ad orandum in Ecclesiam secessisset, res planè admiranda accidit: nam mane illucescente, hortus tot herbis, radicibus, frugibus redundare visus fuit; vt vix prior ille esse agnosceretur: Fratres verò factum admirati, quàm potens, ac fœcunda illius oratio esset preclaro testimonio agnouerunt. Id altero quoqúe exemplo manifestum fuit: cùm enim in Castri Veterani Conuentu, aliquandò Vir Dei febre laboraret, Purificationis Deipare festo imminente, cùm is ad Sacram Synaxin accedere summoperè optaret, Beatissimam Deiparam multis lachrymis rogat, vt tantisper febris ardorem compescat, donec illâ diuinâ refectione frui liceat. Nocte igitur que diem festum precedebat, Purissima Virgo, Iosepho apparet, candidissimis vestibus amicta, coruscantiqúe vndiqúe lumine circumfusa: quæ cùm Iosephum consolata fuisset; aquam illi è Phialâ quam manu gerebat, gustandam

præbet,

præbet quam vbi Iosephus ebibit, mox febris ardore sedato, à morbo conualescit, cœlesti pane reficitur, summasque suæ liberatrici grates refert. His itaque, ac plurimis alijs Dei donis, quibus Sanctus hic Vir abundè cumulatus erat, eam sibi apud omnes existimationem conciliauerat; vt à cunctis, Sanctus prædicaretur. Denique Agrigenti, anginæ morbo correptus, breui ad supremum vitæ occasum perducitur. Quo tempore, gloriosa Cœlorum Regina, multis Sanctorum agminibus stipata, morienti apparens, pleraque alterius vitæ arcana illi aperit, quibus Iosephi Spiritus velut inebriatus, exclamare cœpit: Vnde hoc mihi, ô Domina mea, vndè tanta benignitas, vndè indigno seruulo tuo tanta rerum diuinarum fœcunditas? Sat est, ô Beatissima, sat est, iam me in sinum tuum recipe: his dictis, supremum effudit halitum. Cumqúe post obitum, asperrimo cilicio contectus apparuisset, facto, pium illius dictum expleuit, qui olim dixit: *Pœnitentem Virum haud debere nisi in cinere, & cilicio emori.* Obijt Anno 1580.

FRATER ANTONIVS CINCIANENSIS FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS ANTONII CINCIANENSIS, ETRVSCÆ PROVINCIÆ DEFINITORIS, LAICI *VITA & GESTA.*

RATER ANTONIVS Cincianensis, Laicus, Vir tametsi rudis, ac illiteratus, eâ tamen à naturâ, prudentiâ præditus erat; vt consilio plurimùm valens, sæpè Guardiani, ac Definitoris in Ethruriâ Prouinciâ præclarè munus obiret. Nouitiorum quoqúe multo tempore curam egit, quo in munere, tot Virtutum exemplis, omnibus eluxit; vt eum cuncti velut paupertatis, humilitatis, abstinentiæ, austeritatis, silentij, mortificationis, ac totius Regularis disciplinæ, ac perfectioris vitæ normam suspicerent. Vir erat orationis, ac diuinarum rerum meditationis tantoperè studiosus; vt quanquàm nullo vnquam tempore ab oratione vacare videretur, nocte tamen potissimùm, prolixas in ea vigilias duceret. Hinc mirè sese efferebat illius orationis virtus, cuius illud argumentum fuit. Cùm enim Fr. Marianus à Cinciano, Nouitius, quo tempore Antonius Magistri officio fungebatur, ob quandam aurium ægritudinem, quâ à diuino officio impediebatur, ad Sæculum redire cogitaret, re cum Magistro communicatâ, Antonius eum ad peccatorum confessionem, ac communionem iubet accedere: intereà Deum pro illo rogans, protinus aurium infirmitas abscedit, Nouitiusqúe deinceps in Religione incolumis perseuerat. Cùm aliquandò à Fr. quodam interrogaretur, quamdiu Capucinorum Religio integra, ac sarta tecta permansura esset? Respondit: Religionem tam diu incolumem futuram, quàm diu Orationis studium in eâ sospes futurum esset: ruinæ verò tunc proximùm fore, cùm Orationis Spiritus in eâ institutus elanguerit. Quamobrem, Sæcularium hominum, ac Fratrum familiaritates fugiens, quibus orationis calorem tepescere, ac vim hebetari sentiebat, Solitudinem Orationi amicam quærere solitus erat, in quâ sæpè singultus, ac lachrymas fundens, illius mens diuinæ charitatis æstu colliquefieri videbatur. Satanas verò, cùm eo nihil magis iniquè ferret, Dei Virum varijs modis, atque interdùm illatâ vi lacessebat; vt ab oratione auocaret: frequenter enim de manu illius, coronam, quam in honorem B. Virginis quotidiè recitare solitus erat,

tus erat, auellens diuersa sæpè eum in loca propellebat, ac innumeris prope modis infestabat: At vniuersos Satanæ insultus patientissimè ferens, insignem de Tartareo hoste triumphum referebat. Solebat quoque Antonius, sæpissimè arcta panis, & aquæ ieiunia obseruare, at cùm aliquandò post morbum conualescens imbecilles corporis vires instaurare cuperet calicem mero plenum aliquandò hausit, ex quo aliquam sensus oblectationem cœpit: porrò eodem tempore, Dæmon illi apparens quasi sensus delitias admisisset, factũ cachinno prosequebatur; vt eo ostenderet, in perfectis Viris, in ipsâ quoqúe ęgritudine, labe non carere, quidquid sensui magis, quàm necessitati indulgetur. Inter pleraqúe dona, quæ Antonius in veræ Sanctitatis testimonium acceperat, illud inprimis fuit; quod sæpè occulta velut præsentia intueretur: quo fit, vt dum Generale Capitulum Neapoli, sub Bernardino Senensi, congregatum celebraretur; is Cortonæ maximas Dæmonum turmas conspiceret, quæ tartareo Conuentu coacto, de Religione dissipandâ, inter se mutua consilia agitabant: cuius rei veritatem, paulò post exitus probauit. Dæmonem, orantibus Fratribus somnum excitantem, cernit: spiritu quoque Prophetico prædítus, Fratrem Michaëlem Angelum, Sacerdotem, adhuc incolumem, ac beneualentem monet, vt quàm primum peccata sua Generali Confessione deleat, purumque se in extremum diem paret, quem breui illi futurum esse prænunciat: cuius cùm ille dictis fidem adhiberet, consilio acquiescit, vixqúe confessionem absoluit, cùm morbo correptus, post aliquot dies res humanas deserit. Hic, post obitum Antonio apparens, se quidem ex Dei misericordiâ salutem consecutum fuisse asseuerat; attamen quàm districta, & seuera post mortem Dei Iudicia sint, narrat. At quandoquidem D. O. M. illustriores Seruos suos tentationibus probare soleat; hinc, cùm Antonium plurimis cœlestibus donis exornâsset, haud absqúe tentatione quâ illius virtutem velut igne examinatam perficeret, esse voluit. Quamobrem, illum falsâ criminis cuiusdam suspicione pulsari permittit: cuius cùm nè odor quidem animum illius attigisset, diu tamen iniusti criminis ignominiam inabstersam patienter sibi tolerandam proposuerat: Verùm cùm ex eo scandalum inter Fratres suboriri, diuinumqúe honorem in discrimen vocari cerneret, criminis maculam, tandem non humano, sed diuino testimonio abstergere parat. Brumæ tempus erat, cùm Fratribus, vt frigus depellerent, ignẽ circumstantibus, de Ant. crimine murmur agitari cœpit: Antonius verò, cùm oblatam sibi temporis opportunitatem censeret, quo

scandalum

ſcandalum à Familiâ auerteret; vtramque manum ad ignem extendens, eas prunis ardentibus implet, tum ad Fratres conuerſus, ait: Ecquodnam Fratres hoc ſcandalum eſt, quod mei causâ veſtrum animum pulſat? Si verum eſt ſcelus quod mihi obiectum fuit, ac reuerà à me patratum, æquum profectò eſt, vt hæ me prunæ tanquam ſceleris vindices torreant, crimenque à me patratum fuiſſe cunctis aperiant: at verò ſi falſum, ac impoſitum crimen eſt, planè diuinâ virtute fiet, vt manus prunarum, nec ardorem, nec calorem ſentiant. Cumque per quartam horæ partem prunas ardentes manibus continuiſſet, cunctis factum admirantibus, nullum non modò ab ijs dolorem, aut ardorem contrahere viſus eſt; ſed illæ potius inter manus, abſque vllâ illarum læſione extinctæ, certam illius innocentiæ fidem, ac teſtimonium reddidêre. Poſthæc autem cùm iam ſenio confectus, in Senarum Conuentu, grauiori morbo correptus eſſet, oranſque à Deo ſalutis ſuæ certitudinem accepiſſet; die obitus prædicto, Anno 1580. qui illi fœliciſſimus fuit, in beatæ æternitatis ſinum euolauit.

FRATRIS BARTHOLOMÆI à MARCIANO, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER BARTHOLOMÆVS à Marciano, Laicus. Huius animi candor, ac ſimplicitas, in Sancti Franciſci Prouinciâ etiamnum apud omnes commendatur, quæ tum ex naturæ dono illi indita, tum à ſedulâ virtutum exercitatione ab eo comparata, in eo tantoperè elucebat; vt primum innocentiæ ſtatum aſſecutus videretur. Quò fiebat, vt vix in horto appareret, quùm aues circà ipſum volitantes, familiariter cum eo verſabantur, quas ille proprio nomine appellans, nunc vni, nunc alteri colludebat, paniſqúe micis quas è menſâ ſecum ferebat, quaſi filias paſcebat. Hic Anno 1580. purus ad puriſſimos æternitatis fontes peruenit.

FRATER ILLVMINATVS A NVRTIA FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS ILLVMINATI à NVRSIA, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER ILLVMINATVS à Nursiâ, Laicus, eximiæ Sanctitatis, ac simplicitatis Vir, quæ indè facilè cunctis enotuit, quod sæpè cum auibus Cœli ludere visus est, quæ cùm hominem planè cœlestem agnoscerent, ipsius iussis, diuino nutu obtemperabant. Die quâdam cùm in Ciuitate Plebis, consueto Eleëmosynarij officio incumbens, ciuis cuiusdam domum ingressus esset; Gallum gallinaceum sibi obuium habet, à quo cùm domus familiares propterea cauendum esse admonerent, quod rostro homines inuaderet: Quid, inquit, Gallum hunc mihi tam terribilem effingitis? Nequaquàm tam ferox, ac immansuetus est. Tum protinus Gallum ad se vocat, qui in illius statim humerum aduolans, quasi domestica auis esset, singularia illi familiaritatis signa ostendere cœpit. Rursum cùm ægrotans, Syllanâ, Casciam proficisceretur, volucrem quandam volantem cernens, ait: Heûs, Auis soror, oro te vt ad me venias, ac languentem consoleris, simulque iter hoc conficiamus. Mox dicto citius, Auis in ipsius sinum aduolans, ac garriens, nunquam toto eo itineris spatio ab eo diuelli voluit, vt Viro Dei, ea quæ poterat, solatia præstaret. Hoc quoque modo, cùm in Conuentu Meuaniæ, horti curam gereret, sæpissimè inter culturæ labores, volucres ad se vocans, velut amicas excipiebat quæ super ipsius humeros, brachia, caput volitantes, cum eo familiariter, velut amico, colludebant. Hæc cùm Dei Virum maximâ tum mentis puritate, tum simplicitate præditum indicarent, haud vulgarem procul dubio ipsius Sanctitatem commendabant. Maximâ Sanctus hic Vir ergà omnes, præsertim Defunctorum animas, charitate flagrabat: quo fiebat, vt pro ijs quotidianum, centum Orationum dominicalium, ac totidem Salutationum Angelicarum suffragium, Deo deuotissimè persolueret. Prophetiæ quoque eum Spiritu claruisse, id inter alia declarauit. Nam cùm in Agro Citernensi, Mulieri, cuius filius interfectus fuerat, nullâ ratione persuadere posset; vt iniuriam interfectori condonaret, odiumque in eum conceptum deponeret; diuino tandem Spiritu percitus: Audi Mulier, & expauesce, quandquidem inimico, qui à te pacem exquirit, Dei causâ ignoscere recusas, nec tibi profe-

ctò Deus ipse parcet; Asellus enim tuus hic (ducebat tunc illa fortè manu Asellum) quem nunc mitem experiris, tibi ferox ac fatalis erit, teque celerius, quàm tu tibi auxiliari queas, sub pedibus conteret, ac è medio tollet. Res non multò post, infaustum quem prædixerat exitum sortita est: nam cùm Mulier Asino insidens, in vineam proficisceretur, Asellus in Dominam præter morem, & exspectationem ferociens, eam dentibus inuadit, dilacerat, atqúe humi deiectam tam diu pedibus conterit, donec ea crudelem animam ageret: Deo ita pœnam compensante, vt mite animal, immitis animi scelus vlcisceretur. Tandem is post complures annos magnâ cum pietatis, ac virtute laude transactos, Anno. 1580. piorum præmia, ex humanis migrans adipiscitur.

FRATRIS HVMILIS à SPOLETO, LAICI *VITA, & GESTA.*

FRATER HVMILIS à Spoleto, Laicus, huius obedientia, abstinentia, austeritas, charitas, simplicitas, ac Regularis obseruantiæ cultus, tam admirabilis fuit; vt Deum testem habere meruerit: cùm enim in his, plerosque Religionis annos, magnâ vitæ Sanctimoniâ duxisset; sub mortalis vitæ finem, Fratri Bernardo à Spoleto, Sacerdoti, qui illius confessiones audiebat, secretò reuelat: se per octo integros annos, quoties in Missâ Sacrum Domini Corpus spectandum attollebatur, Dominum his verbis rogâsse: Domine Iesu Christe, meis quæsò propitius esto peccatis, vt te semper laudare queam cum Angelis beatis. Ex his cùm priores quatuor anni elapsi essent, reliquis posterioribus annis hanc semper Domini vocem, toties è Sacramento sibi respondentem audiuisse affirmat: En Ego propitius ero tuis peccatis, meque semper laudabis cum Angelis beatis. Postremò, in Conuentu Porcariæ, Anno 1580. carnis sarcinam deponit, in æternum cum Angelis Deum laudaturus.

FRATRIS BERNARDINI EVGVBINI, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDINVS Eugubinus, Laicus Vir omnium opinione præstantiſſimus, atque antiquæ Religionis exemplar. Huius ſpectata virtus, non ſolum vitæ, quamdiu mortalem inter nos duxit, ſed ipſi quoque morti ſplendorem, ac dignitatem contulit. Hic cùm in Conuentu Mentolæ, ad mortem ægrotaret, atqúe ab omni cibi appetitu abhorreret, accidit; vt præſente Guardiano, cibi illi miniſtrarentur, qui ad ægrotum conuerſus, ait: Bernardine, carnes illas comede, nè tantillum quidem ex his ſuperſit. Id Guardianus non præcipiens, ſed vt ægrotum ad comedendum alliceret, abundantius dixerat. Bernardinus verò qui verbo tenus ſibi obediendum eſſe perſuaſerat (quanquam ſibi omnem vim ſubtuliſſet) haud tamen integrè toto illo carnium obſonio veſci potuit. Exiguo tempore elapſo, en Satanas illi palam viſibilis apparet, eumqúe à Deo, ob id damnatum eſſe affirmat, quod Guardiani præceptum de integro eſu carnium, implere contempſerit. Bernardinus contrà, voluntatem haud præcepto defuiſſe, ſed ſenſum ægritudine oppreſſum, reſilijſſe reſpondet. At Satanâ pręceptum Superioris inculcante, inter maximas animi anguſtias Bernardinus verſabatur: cùm Guardianus re intellectâ, quæ illi mens fuerit declarat, omnemqúe ab eo violati pręcepti ſuſpicionem aufert: quo cùm Satan victus aufugiſſet, protinus Cœlorum Regina ſeſe illi ſpectanda offert, quâ pręſente, Bernardinus exclamare cœpit: O benedicta; ô prę omnibus ſpecioſa; ô Miſerorum Mater, quàm opportunè veniſti! Poſt hęc Sacri corporis viatico refectus, cùm iam animam ageret; Fratribus ipſius animam (vti fieri ſolet) Deo commendantibus, Litanię pro moriente decantabantur, quibus cùm is ad ſingula ſenſibus integris reſpondens, ad finem vſqúe perueniſſet; repentè Dominum ad ſe venientem conſpiciens, mox è ſtrato ſurgit, atqúe in ipſius occurſum feſtinare curat. Id verò cùm Fratres prohiberent: Quid me detinetis, inquit, ſinite, vt in Domini mei occurſum pergam. An non illum huc ingredientem cõſpicitis? Quo dicto, cùm nullum prorſus morientis ſignum ederet, viuis eripitur, atqúe ad Dominum, ęternum victurus migrat.

PRęter hos, aliorum quoqúe Virorum Illustrium Sanctimonia celebratur.

FRATER BENEDICTVS à Brixiâ, Laicus abstinentiâ, & oratione potissimùm insignis fuit, quem cum Dæmon ab oratione exturbare conaretur, cum eo sæpè contendere, ac velut cominus digladiari videbatur. Tandem quotidianis ieiunjs, atque alijs corporis asperitatibus confectus, multa quoqúe à Dæmone perpessus, cùm ex hostibus, salutis sibi triumphum parâsset, Anno 1560. mortalia deserens, ad immortales coronas peruenit.

FRATER quoqúe Benedictus à Modiâ, Laicus, cuius Caput post multos sepulturæ annos, cùm recenter Sanguine perfusum, repertum fuisset; apud omnes venerationem sibi comparauit. Obijt Anno 1560.

FRATER BONAVENTVRA Gallus, Laicus, feruentiori Spiritu præditus, ac Sanctitate in Religione conspicuus, in Neapolitanâ Prouinciâ miris laudibus effertur. Obijt Anno. 1563.

FRATER BONAVENTVRA Bercellensis, Laicus, præstantioris Sanctimoniæ, à Bononiensi Prouinciâ commendatur. Obijt Anno. 1563.

PICENI Prouinciâ, illustrè cuiusdam Laici Fratris, Viri virtute eminentis, post mortem factum celebrat, qui cùm vultu ad Sepulchri solum conuerso, Sepulchro conditus esset; quasi ea corporis figura, ac positio minus illi congrueret, qui in Cœlum concesserat, totâ spectante Familiâ, quæ illi suprema persoluebat, supinus faciem ad Cœlum conuertit; vt, quo abierat Spiritus, & corporis vultus spectaret. Obijt Anno 1563.

FRATER ÆGIDIVS Tarentinus, Laicus, apud Salentinos clarum Sanctimoniæ nomen adeptus, Tarenti Anno 1566. mortales exuuias deponit.

FRATER ÆGIDIVS ab Aquis Porretanis, Laicus, cœlestis sapientię dono claruit. Quò fiebat, vt quamuis literas ignoraret, profundos nihilominus Scripturæ sensus attingeret. Prophetico quoqúe Spiritu à Deo præditus, Maceratæ sancto fine quieuit. Anno 1566.

FRATER IVLIANVS à Desio, Laicus, Magnæ orationis, paupertatis, ac humilitatis Vir; æternæ memoriæ ab Ethruriæ Prouinciâ commendatur, ac inter perfectos illius tempestatis Regulæ cultores collocatur. Obijt Anno 1566.

FRATER ÆGIDIVS Syracusanus, Laicus, multâ apud nostros sui

nominis,

nominis, ac virtutis famâ relictâ, Trainæ è viuis excessit. Anno 1567.

FRATER SIMON Monticulensis, & Fr. Pacificus Materensis, vterque Laicus, Viri Sanctimoniâ illustres, eorum vita maximis virtutibus ornata prædicatur, sed cùm temporum obliuio eorum gesta deleuerit, eos hic tantum indicare libuit. Obierunt Anno 1569.

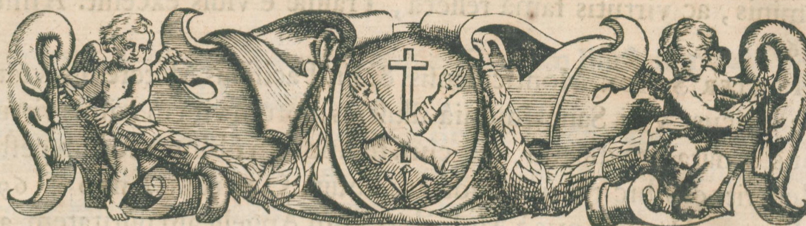
FRATER DOMINICVS à Molochio, cùm Angelicam puritatem, ac Virginitatem, ad Capucinorum Religionem attulisset; eam plurimis in Religione virtutibus auctam, ac illustratam, velut duplicatum talentum Domino reddidit. De eo, Sacerdos, qui Generalem illius confessionem ab incunabulis cœptam in morte audiuit, olim testatus est, nullâ eum vnquam mortali culpâ labefactatum offendisse. Rhegij ex humanis excedit. Anno 1555.

FRATER IOANNES Andreas, & Matthęus Veneti, Anno 1569. ad Beatarum animarum (vt credimus) domicilium concedunt, quorum vitam virtutibus plenam, mors pretiosa secuta est. Prior enim Apostolos Petrum, & Paulum, alios quoque Sanctos, sibi in morte obuiantes conspicit. Alter cum B. Virgine colloquens, inter hymnos, & diuinas laudes animam exhalat.

FRATER PETRVS Ponceueranus, Laicus, cui ante obitum B. P. Franciscus apparet, eumqúe ad cœlestia anhelantem, ad Coronam prouocat; Regulari obseruantiâ, ac multâ virtutum segete diues ad Superos euolat. Anno 1572.

FRATER IOSEPHVS Drepanensis, Laicus, huius vita tot, tamqúe pręclaris virtutum ornamentis cōtexta fuit, vt amplissima illi in Religione, glorię monumenta constituta sint. Hic (quę Dei in rudes, ac simplices homines benignitas esse solet) oratione, ac rerum diuinarum contemplatione ita præcelluit; vt totius ipsius vitę decursus, perpetuus quidam orātis animi sopor esse videretur. Cœlestiū tādē rerum sopori intentum, cùm mortis somnus occupâsset; rerum æternarum, non quidem per speculum in ænigmate, sed facie ad faciem, spectatorem præstitit. Anno 1575.

FRATER SEBASTIANVS Vibonensis, Laicus, cùm vitæ austeritate, abstinentiâ, ac plurimis virtutibus præcelleret, charitate potissimum celebris fuit: quâ incensus, cùm peste laborantibus omni studio, ac diligentiâ ministraret, pestilentiâ & ipse correptus, in eo charitatis ministerio, Deo corpus, animamque grato Sacrificio immolat. Anno 1577.

VIRORVM ILLVSTRIVM

Virtutum, & Miraculorum Sanctimoniâ Insignium,

Quorum Vita, & Gesta, in præsenti

FLORVM SERAPHICORVM TOMO

Exarantur,

INDEX TRIPLEX,

Quorum

I. Continet Apparitiones, ac Reuelationes nonnullas B^mæ^. Virginis.
II. Virorum Illustrium Ordinem Hierarchicum.
III. Alphabeticum, cum numero Annorum Christi, Religionis & paginæ.

INDEX REVELATIONVM & APPARITIONVM nonnullarum Beatissimæ Virginis Mariæ.

		Annus Christi.	Annus Reform.	Pagina
Fr.	*Pacificus Fanestris, Sacerd. Guardianus.*	1566.	42.	9.
	Pacificus à Spoleto Sacerd. Guardianus.	1580.	56.	10.
	Sebastianus á Gratterio, Sacerd. Guardianus.	1572.	48.	14.&40.
	Hieronymus à Butunto, Sacerd. & Prædicator.	1580.	56.	5.
	Hieronymus à Foro-liuio, Sacerd. & prædicator.	1556.	42.	31.
	Cosmas à Martinâ Sacer. Magister Nouitiorum.	1576.	52.	39.
	Ioannes Pedemontanus, Sacerdos.	1459.	25.	4.
	Franciscus à Cartoceto Sacerdos.	1526.	2.	14.
	Eusebius à Sanctâ Catharinâ, Sacerdos.	1537.	13.	17.
	Bonauentura Cremonensis, Sacerdos.	1571.	47.	18.
	Joannes Baptista ab Apiro, Sacerdos.	1575.	51.	51.
	Vincentius à Flauiano Sac.	1573.	49.	18.
	Ioannes Sorianus, Sacerdos.	1541.	17.	21.
	Vincentius Cassanensis Sac.	1567.	43.	17.
	Sebastianus Engiensis, Sacerdos.	1576.	52.	21.
	Leo Genuensis, Sacerdos.	1571.	47.	27.
	Alexander à Butrio Sac.	1580.	56.	13.
	Alexius à Cunio.	1551.	27.	52.
	Leonardus Augustanus, Clericus.	1548.	24.	21.
	Bernardinus Cataciensis, Clericus.	1567.	43.	22.
	Antonius Lusitanus, Clericus.	1545.	21.	25.
	Bernardinus Vrbinas, Clericus.	1568.	44.	25.
	Arsenius Bergomensis, Clericus.	1580.	56.	26.
	Felix à Carauasio, Clericus.	1572.	48.	29.
	Iulianus Camerinensis, Clericus.	1568.	44.	29.
	Petrus Vrbinas, Clericus.	1572.	48	30.
	Paulus à Pedonâ, Clericus.	1573.	49.	54.
	Anselmus Aletinus, Clericus.	1580.	56.	34.
	Felix Messanensis, Clericus.	1576.	52.	34.
	Angelus Saonensis, Clericus.	1574.	50.	35.
	Ioannes Baptista Asculanus, Clericus.	1572.	48.	39.
	Humilis à Paterno, Clericus.	1580.	56.	43.
	Modestus Foroliuiensis, Clericus Nouitius.	1568.	44	26.
	Paulus ab Alcamo, Clericus Nouitius.	1577.	53.	49.
	Quidam Anonymus, Nouitius, Vrbinas.	1568.	44.	23.
	Laurentius à Sarnano, Laïcus.	1569.	45.	15.
	Vincentius á Colleario, Laïcus.	1548.	24.	31.
	Vincentius Calaritanus, Laïcus.	1541.	17.	36.
	Geruasius Hyrminiensis, Laïcus.	1574.	50.	17.
	Iosephus á Corleone, Laïcus.	1580.	56.	43.& 47 & 52.
	Vincentius Platiensis, Laïcus.	1568.	44	54.

INDEX

FLORVM SERAPHICORVM
siue
VIRORVM ILLVSTRIVM
SECVNDVM ORDINEM HIERarchicum.

Vicarij Generales.

Commissa-

VIRORVM ILLVSTRIVM.

Bernardi-

Thomas

INDEX ALPHABETICVS.

A

C

L

Seba-

Errata sic corrige.

PAg. 2. Apparit. eum lege eam. Pag. 9. Apparit. l. 6. effudentem lege effundentem. Pag. 27. Apparit. lineâ 7. postulâsset lege præstitisset. Pag. 39. Apparit. lineâ 19. accessit lege accessit, lineâ 1 . eâ lege eo. Pag. 49. Apparit. lineâ 5. dum lege tum, lineâ 21. circumfulsa lege circumfusa. Pag. 54. Apparit. lineâ 26. B. Virgo lege B. Virginem, lineâ 27. expellentes lege expellentem. Pag. 77. lin. 38. incorreptum lege incorruptum. Pag 83. lineâ 26. Fratri lege Fratre lineâ 32. ingauescente lege grauescente. Pag. 84. lineâ 10. ministrat, lege ministrabat. P. 104. lineâ 3. flores lege fores. Pag. 106. lineâ 14. propignat lege progignat. Pag. 110. lineâ 12. Campanaticorum lege Campanacciorum. Pag. 127. lineâ 21. quanqam lege quanquam. Pag. 169. lin. 24. rimat leg. rimatur. Pag. 177. lin. 9. Iam lege Tum. Pag. 179. lineâ 35. meliori lege melioris. Pag. 197. lineâ 16. collidisset lege collisisset. Pag. 356. lineâ 21. clarus lege charus. Pag. 378. lineâ 1. toties lege totus, vt lege ac. Pag. 389. l. 38. tam lege iam. Pag. 397. l. 34. exuiri lege exuri. Pag. 410. l. 25. inuncta lege iniuncta. Pag. 427. l. 26. eloqui lege alloqui. Pag 428. lin. 7. raptandam lege raptandum. Pag. 431. lineâ 3. atmirum lege armorum. Pag. 431. lin. 17. & 20. marciano lege murciano. Pag. 447. lin. 3. montiulensis lege monticalensis.

FINIS.

FVLCITE ME FLO-
RIBVS QVIA AMORE
LANGVEO.

L ve. g. d.

